VICTORIA HOLT

Vîrtejul pasiunilor

COLECȚIA DRAGOSTE SI MISTER

VICTORIA HOLT

Vârtejul pasiunilor

Coperta: George Cristea

***The Judas Kiss* by Victoria Holt**

Mark Hamilton as Literary Executor to the Estate of the late E.A.B. Hibbert

Traducere de Claudia Vilan

Editura KARAT
București 1994

...toate principiile morale se îndepărtau de mine, în timp ce dorinţa mă învăluia într-un vârtej ameţitor, transformându-se în pasiune mistuitoare. Încercam să-mi imaginez viaţa fără el, dar nu suportam să privesc în faţă un viitor deprimant...

Capitolul 1

Greystone Manor[1]

Aveam şaptesprezece ani când am aflat că sora mea fusese ucisă. Nu o mai văzusem de cinci ani dar, ori de câte ori mă gândisem la ea, tânjisem după făptura ei minunată, jelind dispariţia ei din viaţa mea.

Înainte ca Francine să plece, fuseserăm nedespărţite. Fiind cu cinci ani mai mică decât Francine, cred că aşteptam să mă ocrotească. După moartea părinţilor, când a trebuit să ne mutăm la Greystone Manor, avusesem atâta nevoie de protecţia ei!

Asta se întâmplase cu şase ani înainte şi, când priveam înapoi la acele zile minunate ale primei copilării, mi se părea că trăiserăm în paradis.”Timpul înfrumuseţează lucrurile”, spunea Francine pentru a mă consola, lăsându-mă să înţeleg totodată că viaţa pe insula Calypse nu fusese chiar perfectă. Prin urmare, spunea ea, viaţa la Greystone Manor nu era atât de sumbră pe cât mi se părea când am sosit acolo prima dată. Deşi fragilă ca un porţelan de Dresda, n-am cunoscut pe nimeni care să înfrunte viaţa cu atâta curaj.

---

1 *Manor* (lb. Engleză) conac (N T.)

Era realistă, plină de resurse, nestăpânită şi mereu optimistă. Părea incapabilă să conceapă eşecul. Totdeauna crezusem că orice voia Francine să întreprindă era sortit succesului. De aceea am fost atât de şocată, de copleşită de neîncredere, când am găsit ziarul acela în cufărul mătuşii Grace din podul de la Greystone. Am îngenuncheat cu ziarul în mână, în timp ce cuvintele îmi dansau în faţa ochilor:

„Baronul von Gruton Fuchs a fost găsit asasinat în patul său din pavilionul de vânătoare din provincia Gruton din Bruxenstein, miercuri dimineaţa. Împreună cu el a fost găsită şi amanta sa, o tânără englezoaică a cărei identitate nu a fost încă descoperită. Se crede că era împreună cu el în pavilion de câteva săptămâni”.

Mai era o tăietură:

„A fost descoperită identitatea femeii ucise împreună cu baronul von Gruton Fuchs. Este vorba despre Francine Ewell, care era o bună prietenă a baronul de mai mult timp”.

Asta era tot. De necrezut. Baronul era soţul ei! îmi aminteam atât de bine cum îmi spusese că se va mărita cu baronul şi cum

încercasem din răsputeri să-mi alung dezolarea ce mă cuprinsese la gândul că va pleca din viaţa mea. Încercasem să mă bucur alături de ea, să-i împărtăşesc fericirea.

Am stat acolo în genunchi până când mi-am simţit picioarele amorţite. Am luat apoi tăieturile din ziar şi m-am întors în dormitor. M-am aşezat pe pat năucită, gândindu-mă la tot ceea ce reprezentase Francine pentru mine până în clipa în care a plecat.

Zilele acelea idilice ale primei copilării le petrecuserăm pe insula Calypse cu părinţii noştri care trăiau cu capul în nori. Ne adorau şi îi adoram la rândul nostru.

Aceasta a fost cea mai frumoasă perioadă a vieţii noastre. S-a terminat, când eu aveam unsprezece ani şi Francine şaisprezece. Cred că, fiind atât de tânără, nu prea înţelegeam mare lucru din ceea ce se întâmpla în jurul meu. Nu eram conştientă de greutăţile materiale şi nici de neliniştea trăită de ai mei când niciun cumpărător nu venea în atelierul tatălui meu. Probabil şi pentru că Francine reuşea să aibă grijă de noi. Cu îndemânarea şi energia ei ne făcea să trecem uşor prin

orice situaţie dificilă.

Tata era sculptor în piatră. A sculptat cele mai frumoase întruchipări ale lui Cupidon şi Psyche, Venus înălţându-se din valuri, nimfe, dansatoare, urne şi coşuri cu flori. Vizitatorii veneau şi le cumpărau. Mama era modelul lui preferat, iar după ea Francine. Şi eu îi pozasem. Nu s-ar fi gândit niciodată să mă ignore deşi n-am avut graţia lui Francine sau a mamei, care erau făcute parcă pentru a fi sculptate în piatră. Ele erau frumoase. Eu semănăm cu tata, aveam părul de o culoare nedefinită ce ar fi putut fi numită un fel de castaniu, cu firul gros, neted şi veşnic dezordonat. Ochii îmi erau verzi iar nuanţa lor se schimba odată cu lumina. Francine spunea despre nasul meu că e" obraznic" şi despre gura mea că este" generoasă". Întotdeauna reuşea să mă consoleze. Mama era frumoasă ca în basme. Francine îi moştenise frumuseţea – părul blond şi buclat, ochii albaştri cu gene lungi, întunecate, nasul drept şi buza de sus puţin mai scurtă descoperind dinţii sidefii. Şi, mai presus de orice, amândouă aveau un aer de feminitate neajutorată care-i făcea pe bărbaţi să le îndrăgească şi să-şi dorească să le ocrotească în faţa greutăţilor vieţii.

Mama poate că avea nevoie de ocrotire, Francine însă, niciodată.

Zilele erau lungi şi calde. Ne plimbam cu barca pe laguna albastră şi înotam. Antonio Farfalla ne era un fel de profesor, iar pentru această muncă tata îi dăruia câte o statuie sculptată de el, spunându-i:

— Într-o bună zi, o să valoreze o avere.

Francine îl asigura:

— Trebuie numai să aştepţi până când tata va fi apreciat la valoarea lui adevărată.

În ciuda înfăţişării delicate, Francine impunea autoritate şi Antonio o credea. O adora. Până când am sosit la Greystone, toată lumea părea s-o adore pe sora mea. Încerca să-l ocrotească până şi pe Antonio, deşi făcea o mulţime de glume pe seama numelui său de familie care în italiană înseamnă fluture. Antonio era însă un timid, iar pe Francine o înduioşa stângăcia lui.

Apoi sănătatea şubredă a mamei a început să mă îngrijoreze. Zăcea în hamacul pe care i-l instalaserăm afară, în faţa atelierului de sculptură. Cineva era lângă ea întotdeauna. Tata îmi povestise că la început nu fuseseră acceptaţi pe insulă cu prea mult entuziasm. Erau nişte străini pentru localnicii care trăiseră acolo de sute

de ani cultivând viţa de vie, crescând viermi de mătase sau lucrând în cariera de unde proveneau alabastrul şi serpentinul în care sculpta tata. Dar când cei de pe insulă şi-au dat seama că erau asemenea lor, gata să trăiască la fel cu ei, i-au acceptat cu bucurie.

— Mama voastră a fost cea care i-a cucerit pe deplin, obişnuia să spună tata.

Îmi dădeam seama cu uşurinţă că aşa fusese. Mama era atât de frumoasă, de diafană. Aveai impresia că orice adiere de vânt ar fi putut-o purta ca pe un fulg.

— Încet-încet au început să se apropie şi de noi, spunea tata. Ne lăsau mici daruri pe prag, iar când s-a născut Francine toţi ne-au sărit în ajutor. La fel şi la naşterea ta, Pippa. Ai fost la fel de bine venită ca şi sora ta.

Mereu îmi reaminteau de asta. La un moment dat am început să înţeleg de ce.

Francine descoperise o mulţime de amănunte despre istoria familiei noastre. Era totdeauna dornică să înveţe orice. Ignoranţa o speria. Voia să cunoască cele mai mărunte detalii – de ce producţia de gogoşi de mătase era mai mare sau mai mică, cât a costat nunta Vittoriei Guizza şi

cine era tatăl copilului născut de Elisabetta Caldari. Pe Francine o interesa tot ce se întâmpla în jurul ei. Trebuia să ştie tot.

— Se spune, îi zicea Antonio, că aceia care vor să afle tot, într-o bună zi pot afla şi ceva foarte neplăcut.

Francine replica:

— Cine ştie prea multe moare devreme, spun englezii, îmi place să ştiu cât mai mult, chiar dacă voi muri repede.

Pe vremea aceea râdeam de vorbele ei, dar privind acum înapoi îmi dau seama că aşa s-a întâmplat.

Zilele trăite pe insulă erau binecuvântate. Simţeam mângâierea plăcută a soarelui, mirosul uşor înţepător al florilor, auzeam foşnetul blând al valurilor desprinse din albastra Mediterană, izbindu-se uşor de ţărm. După ce înotam, stăteam întinse în barcă visând cu ochii deschişi. Apoi ne întorceam acasă şi ne aşezam lângă hamacul în care mama se legăna încet.

Aveam deseori vizitatori. Veneau din America şi din Anglia, dar mai ales din Franţa şi Germania. De-a lungul anilor şi eu şi Francine am început să înţelegem bine aceste limbi.

Francine aducea pahare cu vin frumos

ornate cu flori culese de pe insulă. Vizitatorilor le plăcea foarte mult şi-i plăteau tatei sume frumuşele pentru sculpturile lui când era şi Francine prezentă. Sora mea îi asigura că făceau o investiţie foarte bună, deoarece tata era un mare artist. Se afla pe insulă, spunea ea, numai din cauza sănătăţii fragile a soţiei lui. Altfel ar fi trebuit să fie în salonul lui din Paris sau Londra. Oricum, în felul acesta le dădea posibilitatea să achiziţioneze opere de artă la cele mai avantajoase preţuri.

Străinii recunoşteau frumuseţea lui Francine în statuile făcute de tata şi le cumpărau. Sunt sigură că le păstrau cu grijă şi-şi aminteau multă vreme după amiezile încântătoare când erau întâmpinaţi de o fetişcană frumoasă care le servea vin în pahare împodobite cu flori.

Aşa am trăit în zilele acelea de mult apuse, fără să ne gândim la ziua ce urma – dimineaţa stând la soare, iar seara ducându-ne ia culcare plăcut obosite după o zi petrecută încântător. Era bine chiar şi când stăteam în atelierul tatei ascultând zgomotul ploii.

— Să vezi că vor apărea melcii, îmi spunea Francine.

Cum înceta ploaia ieşeam afară şi-i adunam în coşuleţe. Francine era specialistă în culesul melcilor pe care îi vindeam unei franţuzoaice, Madame Descartes, proprietara hanului de pe ţărm. Ne spunea să nu-i adunăm pe cei cu cochilia foarte netedă fiindcă erau prea tineri.

— Bieţii puişori, nici n-au apucat să trăiască prea mult. Să-i lăsăm să se bucure puţin de viaţă.

Deşi părea atât de omenoasă, Madame Descartes îi voia de fapt pe cei mai puţin tineri pentru că erau Comestibili. Duceam melcii la han şi primeam ceva bani pentru ei. După câteva săptămâni, timp în care melcii erau ţinuţi la îngrăşat, Madame Descartes îi gătea şi ne chema, pe mine şi pe Francine, să gustăm. Francine spunea că sunt delicioşi cu usturoi şi pătrunjel. Eu nu mă dădeam în vânt după ei. Dar era un adevărat ritual celebrând sfârşitul recoltei de melci şi, împreună cu sora mea, luam parte la el cu solemnitate.

Urma apoi culesul viilor, când ne puneam saboţi de lemn şi ajutam la zdrobitul boabelor cu picioarele. Francine era plină de Vervă: cânta şi dansa cu buclele fluturându-i în vânt, cu ochii

strălucitori. Toată lumea îi zâmbea, iar tata spunea:

— Francine e ambasadoarea noastră.

Zilele acelea erau atât de fericite încât niciunul dintre noi nu credea că s-ar putea schimba. Mama era foarte slăbită, dar reuşea să-mi ascundă asta. Poate o făcea şi pentru tata, dar mă întreb dacă pe Francine reuşea s-o păcălească. Şi chiar dacă sora mea ar fi ştiut, ar fi alungat acest gând aşa cum făcea cu tot ceea ce nu dorea să se întâmple. Uneori credeam că viaţa o înzestrase pe Francine cu atâtea daruri încât chiar şi ea considera că zeii lucrează pentru ea. Trebuia numai să le spună" nu vreau ca asta să se întâmple" şi nu se întâmpla.

Era septembrie, luna recoltării strugurilor şi în aer plutea însufleţirea care însoţea întotdeauna acest eveniment. Îmi amintesc atât de bine ziua aceea!

Ne-am dus amândouă împreună cu tinerii de pe insulă să zdrobim boabele cu picioarele în ritmul unei melodii dintr-o operă de Verdi pe care bătrânul Umberto o chinuia la vioară. Cântam cu voioşie în timp ce vârstnicii stăteau şi ne priveau cu amintiri nostalgice în ochi şi cu mâinile

noduroase şi marcate de reumatism încrucişate în poală. Dansam şi cântam până nu ne mai simţeam picioarele şi până când vocile noastre erau din ce în ce mai răguşite.

Dar a mai fost şi o altă recoltă. Una din poeziile care îmi plăceau cel mai mult se numea*” Secerătorul şi florile’’*

Secerătorul Moarte, cu braţele-i hidoase
Când vara lin soseşte, pe aripă de nor
Fără preget retează spicele lungi, stufoase
Tăind cu ele odată florile din ogor.

Francine îmi descifra înţelesul versurilor. Ştia să explice atât de bine!

— Înseamnă că uneori şi tinerii pot ieşi în calea acestui crunt secerător. Atunci sunt pe dată răpuşi.

Acum mi se pare semnificativ faptul că ea însăşi a trebuit să fie una din acele flori. Dar atunci mama a fost răpusă fiind şi ea o floare tânără ieşită în calea nemiloasei seceri. Nu era la vârsta când trebuia să moară. Era atât de tânără!

A fost îngrozitor când am găsit-o moartă. Francine intrase la ea cu paharul cu lapte pe care mama obişnuia să-l bea dimineaţa. Stătea întinsă şi nemişcată. Francine ne-a

povestit că a continuat o vreme să vorbească cu mama până când şi-a dat seama că nu o asculta.

— Apoi m-am apropiat de patul ei. După ce am privit-o am înţeles imediat.

Murise. Puterea” magică” a surorii mele nu a putut s-o reînvie. Moartea venise cu braţele-i hidoase şi-i secerase floarea vieţii.

Tata îşi ieşise din minţi. Era un boem. Când sculpta în atelierul lui acele statui frumoase reprezentând tinere semănând cu mama sau cu Francine, gândurile îi erau departe. Râdeam cu simpatie de zăpăceala lui. Francine se ducea în atelier pentru a ne ţine la curent cu ceea ce făcea tata. De multă vreme mama, din cauza bolii, nu mai făcea mare lucru. Era doar o prezenţă binefăcătoare şi o sursă de inspiraţie pentru noi toţi. Vorbea cu vizitatorii urându-le bun venit, iar aceştia erau încântaţi. Câtă vreme era şi Francine de faţă, lucrurile mergeau de minune.

Acum mama nu mai era printre noi. Francine preluase toate atribuţiile de gazdă. Vorbea cu vizitatorii lăsându-le impresia că dacă achiziţionau o sculptură de-a tatei făceau o afacere nemaipomenită, un adevărat chilipir. Nu ştiu cum ne-am fi

descurcat fără ea. După ce am aşezat-o pe mama să se odihnească pe veci în micul cimitir de lângă crângul cu măslini, am fi fost pierduţi fără Francine. Într-un fel, devenise capul familiei, deşi avea doar cincisprezece ani. Făcea cumpărăturile, gătea, avea grijă de mine şi de tata. N-a mai vrut să ia lecţii de ia *domnul Fluture,* aşa cum îi spunea lui Antonio, dar a insistat ca eu să continui să studiez cu el.

Tata trăia printre pietrele lui dar își pierduse entuziasmul şi încântarea. Nu mai voia ca Francine să-i pozeze. Îi răscolea amintiri prea dureroase.

Lunile treceau mohorâte, una câte una, şi îmi dădeam seama că încep şi eu să mă schimb. Aveam doar zece ani, dar nu mă mai simţeam copil.

Adesea tata stătea de vorbă cu noi două. Ne aşezam seara pe panta înnegrită ce cobora spre mare. În timp ce întunericul ne învăluia încet, priveam lumina fosforescentă răspândită de bancurile de peşti, asemenea unor flăcări strălucitoare deasupra apei… ciudate şi în acelaşi timp reconfortante.

Lata ne vorbea despre viaţa lui dinaintea venirii pe insula. De multă vreme Francine fusese foarte curioasă să ştie cât mai mult

despre asta şi adunase ceva informaţii de la tata sau mama în momentele lor de confidenţe.

Ne întrebam deseori de ce nu vor să vorbească despre trecutul lor. Aveam să descoperim destul de curând motivul. Cred că toţi cei care locuiseră la Greystone Manor doriseră să scape de acolo şi chiar să uite că trăiseră vreodată în acei loc". Era ca o temniţă". Aşa ne spusese tata, iar mai târziu aveam să înţelegem.

— E o casă veche pe cinste, un adevărat conac. Familia Ewell a trăit acolo patru sute de ani. Primul Ewell a construit-o înainte de domnia reginei Elisabeta. Gândiţi-vă la asta!

— Trebuie să fie foarte solidă dacă a rezistat atâtor veacuri, am început eu, dar Francine mi-a făcut semn să tac. Am înţeles imediat că nu trebuia să-i reamintim tatei că gândea cu voce tare.

— În zilele acelea ştiau cum să ridice o casă. Chiar dacă nu aveau confortul de astăzi, ele rezistau intemperiilor şi diferiţilor atacatori.

— Atacatori! am ţipat însufleţită, dar Francine mi-a făcut din nou semn să tac.

Tata continuă:

— Semăna cu o temniţă. Pentru mine

aşa era.

A urmat apoi o tăcere adâncă. Tata privea înapoi spre anii copilăriei şi adolescenţei, în vremea când nu o cunoscuse încă pe mama, înainte de naşterea lui Francine. Îmi era atât de greu să-mi imaginez o lume fără Francine!

Tata fremăta.

— Voi habar n-aveţi. Aţi fost înconjurate de dragoste de la naştere. Am fost săraci, e adevărat. Nu întotdeauna am dus-o pe roze, dar dragoste aţi avut din belşug.

Am alergat spre el şi i-am sărit de gât. Mă strânse la piept.

— Micuţa mea Pippa, ai fost mereu fericită, nu-i aşa? Trebuie să-ţi aminteşti mereu *” Cântecul Pippei”.* După el ţi-am pus numele.

Domnu’n ceruri ne zâmbeşte

Este pace pe pământ…

— Da, da! am strigat. Da, da!

Francine a spus:

— Stai jos, Pippa. Îl întrerupi pe tata. Vrea să ne spună ceva.

Tata a tăcut o clipă, apoi a spus:

— Bunicul vostru e un om cumsecade. Să nu vă înşelaţi în privinţa asta. Dar uneori viaţa lângă asemenea oameni nu e prea

comodă… mai ales pentru păcătoşi.

Din nou linişte, de data asta întreruptă de Francine care a şoptit:

— Povesteşte-ne despre bunicul, despre Greystone Manor.

— Era totdeauna mândru de strămoşii lui. Familia Ewell şi-a servit ţara aşa cum se cuvine. Bărbaţii Ewell au fost ostaşi, politicieni, moşieri, dar niciodată artişti. De fapt, demult de tot, a trăit şi un Ewell poet. A fost ucis într-o tavernă lângă Whitehall. Numele lui a fost totdeauna pomenit cu dezgust". Un bărbat nu poate trăi din poezie" spunea bunicul vostru. Vă imaginaţi ce a spus când a aflat că vreau să devin sculptor!

— Povesteşte-ne, a şoptit Francine.

Tata a dat din cap şi a continuat:

— Mi se părea de-a dreptul imposibil. Cineva să-mi planifice propriul meu viitor! Trebuia să-i calc pe urme. Nu urma să fiu nici ostaş, nici politician. Eram singurul fiu al moşierului, aşa că moşier urma să devin. Trebuia să învăţ cum să conduc şi să administrez moşia şi să-mi petrec viaţa încercând să fiu copia fidelă a tatălui meu.

— Şi nu puteai face asta, a spus Francine.

— Nu. Uram tot ceea ce era legat de Greystone: conacul, regulile impuse de tata, atitudinea lui faţă de noi toţi, adică faţă de mama, de sora mea Grace şi de mine. Se considera un fel de stăpân al nostru. Dorea să-l ascultăm orbeşte în tot ceea ce făceam. Era un tiran. Apoi am întâlnit-o pe mama voastră.

— Povesteşte-ne cum s-a întâmplat, l-a rugat Francine.

— A venit la conac să-i facă nişte rochii mătuşii voastre Grace. Era atât de dulce, de fragilă, atât de frumoasă! Întâlnirea cu ea mi-a hotărât destinul.

— Deci ai fugit de la Greystone Manor? a întrebat Francine.

— Da. Am evadat din temniţă. Am fugit amândoi spre libertate. Mama voastră a părăsit corvoada de la croitoria unde lucra, iar eu… Greystone Manor. Niciunul n-am regretat asta vreun moment.

— Romantic… minunat, a murmurat Francine.

— La început a fost greu. Am trăit la Londra… la Paris… încercând să ne câştigăm existenţa. Apoi, într-o cafenea am întâlnit un bărbat. Avea atelierul ăsta de pe insulă şi mi l-a oferit, aşa că am venit.

Francine s-a născut aici… şi tu la fel, Pippa.

— Nu s-a întors să vă ceară înapoi atelierul? a întrebat Francine.

— Ba da. A locuit un timp la noi. Eraţi prea mici ca să ţineţi minte. Pe urmă a plecat la Paris unde s-a îmbogăţit. A murit apoi şi mi-a lăsat atelierul moștenire. Am trăit modest, dar nu am depins de nimeni.

— Am trăit fericite, tată, a spus Francine cu hotărâre. Nicio fată nu ar fi putut să fie mai fericită ca noi.

Ne-am îmbrăţişat toţi trei, ca o adevărată familie. Apoi Francine a revenit cu picioarele pe pământ şi ne-a spus că era vremea să mergem la culcare.

La numai câteva săptămâni după acea discuţie, tata s-a înecat. Plecase cu barca spre laguna albastră, cum făcea adeseori, când o furtună puternică s-a iscat din senin şi barca s-a răsturnat. Mai târziu m-am întrebat cât de mult încercase să se salveze. De la moartea mamei, viaţa nu mai avea niciun sens pentru el. Avea două fiice, e drept, dar sunt sigură că o considera pe. Francine în stare să aibă grijă de mine şi de ea mai bine decât avea el. Şi pe lângă toate astea, probabil că o fi intuit întorsătură pe care o vor lua evenimentele şi o fi crezut că

aşa era mai bine pentru noi toţi.

Credeam în fatalitate, presimţeam parcă ce urma să se întâmple. Deja ajunsesem la concluzia că nimic nu mai putea fi la fel după moartea mamei. Încercaserăm să ne recăpătăm buna dispoziţie dinainte şi Francine reuşise destul de bine, dar nici măcar ea nu se putea preface întotdeauna.

În ziua în care tata a fost aşezat alături de mama, lângă crângul de măslini, ne-am dus amândouă în atelier.

— Acolo, lângă mama şi-a dorit să fie de la moartea ei.

— Ce o să ne facem?

Francine mi-a răspuns liniştită:

— Ne avem una pe alta. Suntem două.

— Întotdeauna te-ai descurcat şi ai avut grijă de mine, i-am replicat.

— Aşa e, mi-a răspuns ea.

Prietenii noştri de pe insulă ne consolau cu blândeţe. Ne dădeau de mâncare şi ne alintau făcându-ne să simţim cât de mult ne iubeau.

— Pentru moment e bine, a spus Francine, dar nu va dura prea mult. Trebuie să ne gândim serios.

Aveam aproape unsprezece ani, iar Francine şaisprezece.

— Desigur, a exclamat ea, aş putea să mă mărit cu Antonio.

— N-ai putea. Să nu faci asta!

— Ţin la *domnul Fluture,* dar ai dreptate. N-aş putea şi nici nu mi-aş dori să mă mărit cu el.

Am privit-o întrebător. Rareori era în criză de idei aşa cum era atunci.

— Am putea să călătorim, a spus visătoare.

— Unde?

— Undeva.

Apoi mi-a spus că totdeauna ştiuse că într-o bună zi va călători departe. N-ar fi putut suporta să stea prea mult izolată aşa cum era pe insulă.

— Când trăiau părinţii noştri era cu totul altceva. Atunci căminul nostru era cu adevărat pe insulă. Acum, când ei nu mai sunt, nu mai avem niciun cămin. Şi apoi, ce vom face aici?

Problemele noastre s-au rezolvat printr-o scrisoare primită de Francine*”. Domnişoarei Ewell’’*scria pe plic.

— Eu sunt aceea, mi-a explicat Francine. Tu eşti domnişoara Philippa Ewell.

În timp ce deschidea plicul îi vedeam în priviri freamătul. – E de la un avocat aflat în

slujba lui Sir Matthew Ewell. Ăsta e bunicul nostru. Având în vedere împrejurarea nefericită în care ne aflăm, Sir Matthew doreşte să mergem imediat în Anglia la Greystone Manor. Acolo este căminul nostru acum.

Am privit-o speriată; ochii îi străluceau însă.

— Oh, Pippa, mi-a spus, plecăm spre temniţă.

Agitaţia pregătirilor de plecare a fost binevenită. Ne-a făcut să mai uităm durerea provocată de moartea părinţilor noştri şi golul imens pe care ni-l lăsaseră în suflete. Am împachetat lucrurile şi i-am vândut lui Antonio casa şi atelierul cu tot ce era în el. Antonio era trist.

— Aşa e cel mai bine pentru voi, ne-a spus el. Întotdeauna am ştiut că Signor Ewell este un mare nobil.

Un funcţionar de la biroul avocatului care ne scrisese a venit să ne conducă la noul nostru cămin; Purta o redingotă neagră, iar jobenul îi strălucea. Părea a fi nelalocul lui pe insulă, deşi localnicii îl priveau cu respect. La început a fost puţin stingher în prezenţa noastră, dar Francine l-a făcut repede să se simtă în largul lui. De

când murise tata, Francine devenise foarte demnă. Acum era domnişoara Ewell care avea un rang mai înalt decât domnişoara Philippa Ewell. Pe funcţionar îl chema Counsell. Se vedea bine că sarcina de a însoţi două tinere fete în Anglia era ciudată pentru un om cu funcţia lui.

Ne-am luat rămas bun cu tristeţe de la prietenii noştri de pe insulă şi le-am promis că ne vom întoarce. Eram pe punctul de a-i invita pe toţi în Anglia, dar Francine m-a avertizat din privire:

— Imaginează-ţi-i acolo, în temniţa aia! a exclamat ea.

— Oricum n-ar veni niciodată, i-am replicat.

— Mai ştii? a adăugat ea.

A fost o călătorie lungă. Mai fusesem pe continent de câteva ori, dar acum era prima noastră călătorie cu trenul. Mi s-a părut foarte interesant şi îmi era puţin ruşine că mă bucuram atât de mult. Sunt sigură că şi Francine se simţea la fel. Ca de obicei, toată lumea o admira pe Francine.

Chiar şi domnul Counsell era oarecum fascinat de farmecul ei. O trata ca pe o tânără doamnă şi nu ca pe un copil de şaisprezece ani. Cred că Francine era

undeva pe la mijloc, între copilărie şi tinereţe. În anumite privinţe era o fetiţă naivă de şaisprezece ani, iar în altele o femeie matură. Avusese grijă de gospodăria noastră, se ocupase de clienţii tatei şi fusese îngerul nostru păzitor. Pe de altă parte, viaţa pe insulă era altfel, mai simplă şi mai cinstită, iar Francine avea tendinţa să-i judece pe cei din jur la fel ca pe cei de pe insulă.

Am traversat Canalul Mânecii şi, spre disperarea domnului Counsell, am pierdut trenul spre Preston Carstairs, gara Greystone. Ni s-a spus că mai avem de aşteptat câteva ore până la următorul tren. Domnul Counsell ne-a condus la un han lângă port, unde am mâncat friptură cu cartofi în coajă. Mâncarea ni s-a părut delicioasă şi oarecum exotică, în timp ce mâncam, soţia hangiului s-a aşezat la masa noastră. Când a auzit cât aveam de aşteptat până la sosirea trenului, ne-a spus:

— De ce nu mergeţi să vizitaţi împrejurimile? Aveţi timp destul. Puteţi lua brişcă noastră. Oricum, Jim, vizitiul, e liber acum.

Domnul Counsell a considerat sugestia minunată şi aşa am ajuns la biserica Birley.

În timp ce treceam pe lângă ea, Francine s-a entuziasmat foarte mult. Biserica avea ceva deosebit. Era construită din piatră cenuşie, în stil normand. Când o vedeai, spunea Francine, nu puteai să nu te gândeşti la cât de bine rezistase intemperiilor naturale şi vicisitudinilor istoriei. Domnul Counsell a spus că ar fi bine să o vizităm şi aşa am şi făcut. El însuşi se pricepea foarte bine la arhitectură şi-i făcea plăcere să ne transmită cunoştinţele lui de care era foarte mândru.

În timp ce ne explica, eu şi Francine eram mute de uimire. Nu eram impresionate de coloanele şi arcadele semicirculare aruncate peste zidurile înalte ce sprijineau turla. Eram fascinate de mirosul ciudat de umezeală şi lac de mobilă şi de vitraliile ce aruncau umbre albastre şi roşii. Am citit apoi lista cu numele preoţilor care oficiaseră în biserică începând din secolul al XII-lea.

— Când o să mă mărit, mi-ar plăcea să mă cunun în biserica asta, a spus Francine.

Ne-am aşezat în strană. Am îngenuncheat pe perniţele de rugăciune. Ne-am rugat în gând în faţa altarului.

— E frumos, a exclamat Francine.

Domnul Counsell ne-a anunţat că era timpul să plecăm. Ne-am întors la han şi de acolo am mers la gară şi am luat trenul pentru Preston Carstairs.

Când am ajuns acolo, ne aştepta o trăsură. Avea un blazon deosebit pe portieră. Francine mi-a atras atenţia, şoptindu-mi:

— E blazonul familiei Ewell. Al nostru.

Trăsăturile domnului Counsell erau destinse. Era mulţumit că îşi îndeplinise misiunea aşa cum se cuvine.

Francine era încântată dar, ca şi mine, uşor copleşită. Era simplu să faci glume despre temniţă când erai la atâtea mile depărtare. Era însă cu totul altfel când mai aveai doar o oră până când să intri în ea.

Un vizitiu posomorât ne aştepta.

— Domnule Counsell, a întrebat, acestea sunt cele două domnişoare?

— Da, a răspuns domnul Counsell.

— Trăsura vă aşteaptă, domnule.

Vizitiul se uita la noi cu atenţie şi bineînţeles privirea îi era atrasă de Francine. Aceasta purta o pelerină simplă, gri, care fusese a mamei şi o pălărie de pai cu o margaretă prinsă la panglică. Era îmbrăcată simplu, dar Francine nu putea să

nu arate încântător. Ochii lui m-au examinat repede şi s-au întors spre Francine.

— Vă rog să urcaţi, domnişoarelor, ne-a invitat vizitiul.

Copitele cailor răsunau pe drum în timp ce treceam pe lângă tufişurile ce formau garduri vii. Ne-am oprit în sfârşit în faţa unor porţi din fier forjat. Porţile au fost deschise imediat de un băiat ale cărui bucle au atins portiera. Apoi caii au pornit în galop şi s-au oprit în faţa unei peluze.

Am coborât amândouă. Ne ţineam de mână şi mi-am dat seama că până şi Francine era uşor speriată. Priveam casa despre care tata ne vorbise ca despre o temniţă. Era uriaşă, construită din piatră cenuşie, aşa cum îi era şi numele[2]. Avea turnuri crenelate în fiecare colţ. Am remarcat parapetele şi arcadele înalte prin care se vedea o curte interioară. Era foarte mare, apăsătoare şi m-am simţit copleşită.

Francine mi-a strâns mâna cu putere de parcă ar fi dorit să prindă şi ea puţin curaj de la mine. Am traversat împreună peluza şi ne-am îndreptat spre o uşă mare, deschisă. Vizitiul dispăruse sub o arcadă în curtea pavată. Din prag ne privea o femeie cu o

2 *greystone* (lb. Engleză) piatra cenuşie (N T.)

bonetă scrobită.

— Stăpânul a spus că vrea să vă vadă de îndată ce ajungeţi, domnule Counsell.

— Haideţi cu mine, ne-a zâmbit încurajator domnul Counsell.

L-am urmat prin uşa deschisă.

Nu voi uita niciodată momentul când am păşit în casă. Emoţia, amestecată cu o vie curiozitate, ne învăluise". Căminul strămoşilor noştri", îmi spuneam. Apoi adăugam:" temnița".

Zidurile groase din piatră, răcoarea din interior, măreţia sumbră a holului mare cu tavanul boltit, podeaua de piatră, pereţii pe care luceau arme medievale – folosite probabil de membri ai clanului Ewell de mult dispăruți – mă fascinau dându-mi totodată fiori.

Paşii noştri răsunau puternic, aşa că m-am străduit să merg cât mai încet. Am observat că Francine îşi dăduse uşor capul pe spate şi avea privirea aceea îndrăzneaţă care pe mine însă nu mă înşela. Mi-am dat seama că încerca să-şi ascundă teama ce o cuprinsese.

— Stăpânul a spus că doreşte să mergeţi direct la el, a repetat femeia. Era plinuţă, cu părul încărunţit strâns la spate şi acoperit

de boneta albă. Avea ochii mici, iar buzele îi erau strânse ca o capcană. Înfăţişarea ei se potrivea de minune cu atmosfera din casă.

— Vă rog să mă urmaţi, domnule, i s-a adresat domnului Counsell.

S-a întors şi noi ne-am luat după ea spre scara cea mare, urcând. Francine mă ţinea încă de mână. Am mers printr-o galerie şi ne-am oprit în faţa unei uşi. Femeia a bătut şi s-a auzit o voce:

— Intră!

Scena aceea mi s-a întipărit în minte pentru toată viaţa. Era o cameră întunecoasă cu draperii grele şi mobilier masiv, închis la culoare. Dar cel care domina cu adevărat încăperea era bunicul. Stătea pe un scaun ca un tron. El însuşi părea un profet din Biblie. Era înalt şi voinic. Îşi ţinea mâinile încrucişate pe piept. Ceea ce m-a frapat a fost barba stufoasă care-i acoperea partea inferioară a figurii şi-i atârna până la jumătatea trunchiului. În spatele lui stătea o femeie de vârstă mijlocie cu o figură ştearsă. Am bănuit că era mătuşa Grace. Părea mică, lipsită de măreţie, modestă. Poate că era aşa în comparaţie cu bunicul.

— Deci mi-ai adus nepoatele, domnule

Counsell, a spus bunicul. Veniţi aici.

Ultimele cuvinte ne-au fost adresate nouă şi Francine a făcut câţiva paşi înainte trăgându-mă după ea.

— Hm! a mormăit bunicul, cercetându-ne atent de parcă încerca să ne găsească defecte. M-a uimit că nu părea impresionat de farmecul lui Francine.

Crezusem că poate o să ne îmbrăţişeze sau cel puţin o să ne strângă mâna. În loc de asta se uita la noi uşor nemulţumit.

— Sunt bunicul vostru şi de acum aici este casa voastră. Sper că veţi fi demne de ea. Nu mă îndoiesc că aveţi multe de învăţat. Acum vă aflaţi printre oameni civilizaţi. Ar fi foarte bine să nu uitaţi asta.

— Întotdeauna am trăit printre oameni civilizaţi, a spus Francine.

A urmat o tăcere adâncă. Femeia din spatele bunicului a tresărit de teamă.

— Nu prea cred, i-a răspuns bunicul.

— Atunci te înşeli, a continuat Francine.

Era foarte încordată, vedeam bine, dar simţise în vocea bunicului o jignire la adresa tatei şi nu avea de gând să o suporte. Încălcase deja regula cea mai importantă din acea casă şi anume aceea că bunicul avea întotdeauna dreptate. A fost

atât de uimit încât pe moment nu a avut replică. Apoi a spus pe un ton tăios:

— Într-adevăr, aveţi foarte multe de învăţat. Mă aşteptam să am de-a face cu nişte persoane necivilizate. Deci eram pregătit. Acum trebuie să-i mulţumiţi Atotputernicului pentru că aţi ajuns cu bine aici. Noi ne vom exprima speranţa că cei care nu ştiu ce este umilinţa şi recunoştinţa vor fi înzestraţi cu aceste virtuţi şi vor urma calea cea dreaptă a smereniei – singura acceptată în această casă.

Eram uimite. Francine încă fremăta de indignare, iar eu eram copleşită şi din ce în ce mai speriată.

Îngenuncheasem amândouă pe podeaua rece din camera aceea întunecoasă, obosite, flămânde şi cumplit de deprimate. Trebuia să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru că eram la conac şi să-l rugăm să ne înzestreze cu umilinţa şi recunoştinţa pe care bunicul o aştepta din partea noastră pentru căminul pe care ni-l oferea.

Mătuşa Grace ne-a condus în camera noastră. Biata mătuşă! De câte ori o pomeneam foloseam acest cuvânt:” biata”. Părea lipsită de viaţă. Era foarte subţire iar maroniul închis al rochiei de bumbac îi

accentua paloarea feţei. Părul, care ar fi putut fi încântător lăsat liber, era strâns într-un coc deasupra cefei. Ochii îi erau plăcuți – căprui cu gene lungi şi dese, semănând la formă cu ai lui Francine. Dar în timp ce ochii surorii mele străluceau de bucuria tinereţii, ai mătuşii Grace erau trişti şi resemnaţi. Resemnarea! Asta era cel mai potrivit cuvânt pentru mătuşa Grace.

Am urmat-o pe altă scară, în tăcere. Nu ne adresa niciun cuvânt. Francine s-a strâmbat în urma ei. Era mai degrabă un tic nervos. Bănuiam că Francine îşi dăduse seama că nu era prea uşor să-i între în graţii unei asemenea gazde. Mătuşa Grace a deschis o uşă şi am urmat-o în cameră.

Era o încăpere plăcută, dar draperiile de culoare închisă ascundeau ferestrele şi întunecau camera.

— Veţi sta împreună, a spus mătuşa Grace. Bunicul vostru a considerat că nu are rost să folosim două camere.

Am răsuflat uşurată şi încântată. Nu mi-ar fi plăcut câtuşi de puţin să dorm singură în casa aia ciudată. Mi-am adus aminte de Francine care spusese odată că nu există rău sau bine absolut. Orice rău are puţin bine şi orice bine puţin rău. Era un gând

care acum mă consola.

În cameră se aflau două paturi.

— Vă puteţi alege singure patul în care vreţi să dormiţi, ne-a spus mătuşa Grace ca şi când, vorba lui Francine, ne oferea împărăţiile lumii.

— Mulţumim, mătuşă Grace, a spus Francine.

— Acum vreţi probabil să vă spălaţi şi să vă schimbaţi hainele. Peste o oră mâncăm. Bunicul vostru nu suportă lipsa de punctualitate.

— De asta sunt sigură! a pufnit Francine. E atât de întuneric aici! Nu se vede nimic.

S-a dus la fereastră şi a tras draperiile.

— Uite, aşa e mai bine! Oh, ce privelişte minunată!

M-am dus la fereastră şi mătuşa Grace m-a urmat.

— Acolo jos e pădurea Rantown, a spus mătuşa.

— Pare interesantă. Toate pădurile sunt aşa. Cât de departe suntem de mare, mătuşă Grace?

— Vreo zece mile.

Francine s-a întors înspre ea.

— Iubesc marea. Am trăit pe o insulă

înconjurată de mare. Nu puteam să n-o iubim.

— Da, aşa se parfe, a răspuns mătuşa. Acum o să-i spun fetei să vă aducă apă caldă pentru spălat.

— Mătuşă Grace, a continuat Francine, eşti sora tatălui nostru şi nici nu i-ai pomenit numele. Chiar nu vrei să afli nimic despre fratele tău?

Îi vedeam bine faţa în lumină. Era contorsionată de parcă ar fi vrut să izbucnească în plâns.

— Bunicul vostru ne-a interzis să-i pomenim numele.

— Dar e singurul tău frate…

— S-a comportat… de neiertat. Bunicul vostru…

— Înţeleg, el face legile aici, a spus Francine.

— Nu înţeleg ce vrei să spui

Mătuşa Grace încerca să pară cât mai severă.

— … eşti tânără şi ai multe de învăţat. Vreau să-ţi dau un sfat. Niciodată… dar niciodată să nu-i mai vorbeşti bunicului tău aşa cum i-ai vorbit astăzi. Să nu-i mai spui niciodată că nu are dreptate…

— El are întotdeauna dreptate, a

completat Francine. Atotputernic, atotştiutor, asemenea lui Dumnezeu, bineînţeles.

Brusc, mătuşa Grace a prins-o uşor de mână pe Francine:

— Va trebui să fii mai prudentă, să ai grijă cum vorbeşti, i-a spus aproape rugător.

— Mătuşă Grace – am intervenit şi eu pentru că văzusem pe faţa ei ceea ce Francine, furată de indignare, nu văzuse. Din clipa aceea ea devenise pentru mine" biata mătuşă Grace" – îţi pare bine că am venit?

Din nou ochii i s-au întristat; a dat din cap şi a spus:

— Voi trimite apă caldă.

Apoi a plecat. Noi am rămas uitându-ne una la alta.

— ÎI urăsc, a izbucnit Francine. Şi mătuşa Grace ce este? O simplă marionetă?

Oricât de ciudat ar părea, eu eram cea care o putea calma pe Francine. Fiind mai mare decât mine, Francine îşi putea da seama ce viaţă ne aştepta. Poate că eu mă agăţam ca de un fir de pai de confortul pe care ni-l oferea Greystone Manor.

—" Niciodată să nu-i mai vorbeşti

bunicului tău aşa cum i-ai vorbit astăzi!” a maimuţărit-o Francine. Ba, dacă am chef, o să-i vorbesc tot aşa!

— Ar putea să ne dea afară. Unde o să ne ducem dacă se întâmplă aşa?

Era un gând dezolant şi Francine nu a mai avut replică. Am luat-o de mână şi i-am spus:

— Trebuie să aşteptăm, Francine. Trebuie să aşteptăm şi să ne facem planuri.

Planurile o însufleţeau pe Francine. A spus încet:

— Ai dreptate, Pippa. Da, ai dreptate. Trebuie să avem răbdare… şi să facem planuri.

Am stat întinse în pat fără să mai spunem nimic. Amândouă retrăiam întâmplările din seara aceea.

Ne spălaserăm şi ne schimbaserăm în rochiile noastre de bumbac colorate pe care le purtam totdeauna pe insulă. Nu ne-am dat seama că sunt nepotrivite cu atmosfera din Greystone până când nu ne-am întâlnit din nou cu bunicul şi cu mătuşa. Ochii înspăimântaţi ai bietei Grace mi-au atras atenţia. Am simţit apoi privirea ca de gheaţă a bunicului şi m-am rugat lui Dumnezeu să n-o provoace pe Francine cu vreo remarcă.

Ne şi vedeam alungate de acolo şi, cu toate că nu mă dădeam în vânt după Greystone Manor după rudele mele, mi-am dat seama că ar putea fi mult mai rău în altă parte.

Am fost conduse în sufragerie, o încăpere spaţioasă care ar fi trebuit să fie luminoasă şi îmbietoare. Dar prezenţa bunicului era suficientă pentru a întuneca orice cameră. O singură lumânare pâlpâia la masa lungă, încărcată cu sculpturi. M-am trezit întrebându-mă ce simţise tata când stătuse la masa aceea. Din cauza dimensiunilor mesei, aveam impresia că stăm foarte departe unul de celălalt, într-un cap stătea bunicul, la celălalt mătuşa Grace, iar eu şi Francine, faţă în faţă, pe fiecare latură.

Prima greşeală am făcut-o când ne-am aşezat fără să ştim că la Greystone Manor trebuia mai întâi să stai în picioare şi să spui o rugăciune de mulţumire înainte de a sta la masă.

— Nu. Sunteţi în stare să-i mulţumiţi Creatorului pentru hrana voastră? a tunat bunicul mânios.

Francine i-a explicat că nu mâncasem încă, deci nu aveam pentru ce mulţumi.

— Barbarie, a bombănit bunicul.

Imediat, în picioare!

Francine s-a uitat la mine şi am crezut că avea de gând să refuze, dar n-a făcut-o. Rugăciunea părea că nu se mai termină. Bunicul îi cerea scuze lui Dumnezeu pentru nerecunoştinţa noastră şi i-a promis că asta nu se va mai repeta. A mulţumit în locul nostru şi a continuat să predice până când am simţit că leşin de foame, pentru că trecuse destul timp de când nu pusesem nimic în gură.

În cele din urmă a terminat şi ne-am aşezat la masă. Bunicul a vorbit tot timpul despre treburi bisericeşti, despre anumiţi angajaţi care lucrau pe moşie, despre schimbările ce urmau să se producă la Greystone Manor datorită venirii noastre. Ne-a făcut să ne simţim ca o povară pe umerii lui.

Mătuşa Grace murmura câte un" da" sau câte un" nu" dând impresia că soarbe cu multă atenţie monologul bunicului.

— Se pare că nu aţi fost educate cum se cuvine. Vă trebuie neapărat o guvernantă. Grace, tu o să te ocupi de asta.

— Da, tată.

— Nu vreau să se spună despre nepoatele mele că sunt nişte ignorante.

— Am avut un profesor pe insulă, a spus Francine. Era foarte bun. Ne-a învăţat pe amândouă limba italiană destui de bine iar franceza şi germana binişor…

— Aici vorbim englezeşte, a întrerupt-o bunicul. Se vede clar că sunteţi lipsite de educaţie. Nu aveţi nici cunoştinţe, nici maniere.

— Părinţii noştri au ştiut să ne crească…

Mătuşa Grace ne privea atât de înspăimântată încât m-am uitat semnificativ la Francine. M-a înţeles şi a tăcut.

— Grace, a continuat bunicul, te vei ocupa de nepoatele tale până la sosirea guvernantei. Fă-le să înţeleagă că într-o societate civilizată copiii vorbesc numai atunci când sunt întrebaţi. Copiii trebuie să fie văzuţi de cei mari, dar nu şi auziţi.

Până şi Francine părea copleşită, deşi după aceea mi-a spus că era prea înfometată pentru a-l putea contrazice pe bătrânul acela îngrozitor şi nu se putea gândi decât la mâncare. În plus, auzise că uneori copiii sunt trimişi nemâncaţi la culcare dacă sunt obraznici. De aceea îi fusese teamă şi deocamdată fusese prudentă”. Deocamdată” devenise deviza noastră în acele prime zile. Eram hotărâte

să răbdăm tirania bunicului până când aveam să descoperim cum puteam să scăpăm de ea.

— Mai întâi însă, spunea Francine, trebuie să descoperim împrejurimile…

În prima noapte am stat liniştite în paturile noastre şi am comentat întâmplările ce avuseseră loc în acea seară şi în special confruntarea cu bunicul.

— Este cel mai odios bătrân pe care l-am întâlnit vreodată, a izbucnit Francine. L-am urât din prima clipă în care mi-a vorbit. Nu mă miră că tata spunea că aici este o temniţă şi că a vrut să evadeze. Şi noi vom evada la momentul potrivit, Pippa.

Apoi a început să vorbească despre casă.

— Ce loc bun de cercetat! Gândeşte-te că strămoşii *noştri* au trăit aici de sute de ani. E ceva cu care te poţi mândri, Pippa. Trebuie să găsim un mijloc de a-i arăta bătrânului că nu considerăm câtuşi de puţin că el este Dumnezeu şi că dacă el ar fi fost Dumnezeu, eu aş fi fost atee. Puţin îi pasă de noi. Îşi face numai datoria. Se simte obligat. Dacă urăsc ceva pe lumea asta mai mult decât pe bunicul, este să fiu considerată o” obligaţie” pentru cineva.

— Atunci ambele lucruri pe care le

urăşti cel mai mult se află aici, la Greystone Manor, am adăugat eu.

Am izbucnit amândouă în râs. Eram atât de mulţumită că Francine există cum nu fusesem niciodată. Am adormit gândindumă că atât timp cât eram împreună niciun rău prea mare nu ne poate atinge.

A doua zi am aflat multe lucruri. O fetişcană ne-a adus apă caldă să ne spălăm. Dormeam amândouă când fata a intrat şi ne-a trezit. Aşa am întâlnit-o pe Daisy prima oară. Stătea între paturile noastre şi râdea. Am sărit în sus odată cu Francine. Apoi neam dat seama unde eram şi am fost mirate că cineva ne primea râzând.

— Ce mai somnoroase, a chicotit Daisy.

— Tu cine eşti? a întrebat Francine.

— Îs Daisy, ajutoare de cameristă. M-a trimis cu apă caldă să vă spălaţi.

— Mulţumesc, a spus Francine şi apoi a exclamat uimită. Pari foarte veselă!

— Cum de nu, don'şoară, de ce să fiu altfel… chiar şi în casa asta unde dacă râzi ţi se zice că ai luat-o pă drumul spre iad.

— Daisy, a întrebat Francine, scuturându-şi buclele ce-i căzuseră pe ochi, de când eşti aici?

— De şase luni şi parc'aş fi de douăzeci.

O să-mi iau valea cu prima ocazie. Mamă, mamă, ce drăguţă eşti!

— Mulţumesc, i-a spus Francine.

— Asta nu e pe gustul celor d'aici. Nici pe mine nu mă prea are la stomac.

— Chiar aşa?

Daisy ne-a făcut cu ochiul. Am izbucnit amândouă în râs.

— Să vă spui un lucru. E cineva aici care se bucură că aţi venit. E singura care mai înveseleşte niţel casa asta. Să vă mai zic ceva. E mult mai vesel la cimitir ca aici.

A râs de parcă ar fi zis ceva foarte amuzant.

— Zău c'aşa-i. Te distrezi mult mai bine acolo unde zisei, ca aici... numai dacă nu mergi acolo să îngropi pă cineva drag. Eh, io to'deauna am zis că morţii cu morţii şi viii cu viii. Morţii s-a dus şi nimica rău n-o să se spună de ei că s-a distrat când a trăit.

Era o conversaţie deosebită şi Daisy însăşi părea să-şi dea seama, pentru că brusc a tras concluzia că:

— Mai bine să fiţi isteţe. Stăpânului nu-i plac ăi care-ntârzie la masă. Şi micu' dejun e la opt fix.

A ieşit şi în prag ne-a făcut cu ochiul.

— Îmi place Daisy, a spus Francine. Mă

mir că ne poate place cineva în casa asta.

— Pare de bun augur, am adăugat.

Francine a râs:

— Hai să ne îmbrăcăm să ajungem la timp la micul dejun. Nu uita că bunicului nostru cel cucernic nu-i place să aştepte. Mai mult chiar, nu va tolera aşa ceva. Mă întreb ce ne mai rezervă ziua de azi.

— Om trăi şi om vedea.

— O remarcă foarte înţeleaptă, surioară, pentru că oricum nu putem face altceva.

Francine redevenise ea însăşi şi asta m-a liniştit.

Micul dejun era o reeditare a cinei, doar mâncarea era alta. Era din abundenţă. Probabil că, în ciuda pioşeniei sale, bunicului îi plăcea să mănânce bine.

Când ne-a văzut a dat din cap şi, cum nu a spus nimic, mi-am dat seama că nu întârziasem nici măcar o fracţiune de secundă. S-a spus rugăciunea de mulţumire şi apoi ni s-a permis să ne servim din platourile de pe bufet după ce bunicul şi mătuşa Grace s-au servit singuri. Pe platouri se găseau costiţă prăjită, rinichi cu sos picant şi ouă pregătite în multe feluri. Ce diferenţă între această abundenţă şi micul dejun sărăcăcios pe care-l luam pe

insulă: fructe şi brioşi. Mâncam când ne era foame, uneori numai noi amândouă, când tata lucra până târziu în atelier pentru a termina o lucrare mai deosebită şi dimineaţa dormea până spre ora douăsprezece.

Aici era cu totul altfel – ordine şi disciplină.

În timp ce-şi savura mâncarea, bunicul dădea ordine. Mătuşa Grace să ia imediat legătura cu Jenny Brakes. Trebuia chemată la Greystone Manor fără întârziere pentru a le face nepoatelor lui haine onorabile. Era limpede că pe insula aceea barbară umblaseră îmbrăcate ca băştinaşii. Nu puteau fi prezentate vecinilor echipate aşa.

M-am uitat la Francine care era gata să pufnească în râs". Vorbea despre noi de parcă am fi fost soldaţi romani gata de bătălie", îşi amintea Francine cu haz.

Apoi, mătuşa Grace trebuia să găsească o guvernantă potrivită.

— Interesează-te printre cunoştinţele tale de la casa parohială, i-a spus bunicul mătuşii Grace. Am avut impresia că a vorbit pe un ton sarcastic şi, pentru că mătuşa Grace se înroşise uşor, se părea că remarca aceea ascundea o anumită aluzie. Mă

hotărâsem să-i atrag atenţia lui Francine în seara aceea, dacă nu cumva observase şi ea.

După ce a terminat masa, bunicul şi-a şters mâinile ceremonios cu şervetul şi s-a ridicat greoi în picioare. Acesta a fost semnalul pentru noi toţi să ne ridicăm de la masă. Nimeni nu mai avea voie să lâncezească la masă după ce el hotărâse că s-a terminat". Parcă ar fi regina Elisabeta, comentase Francine. Noroc că e atât de mâncău încât avem şi noi ocazia să ne înfruptăm puţin".

— În primul rând, a spus bunicul în timp ce se ridica, trebuie duse la bunica lor.

Am rămas uimite. Uitaserăm că aveam şi o bunică. Crezuserăm că e moartă, fiindcă nimeni nu pomenise nimic despre ea.

— Veniţi cu mine, ne-a spus mătuşa Grace.

Am urmat-o. În timp ce ieşeam din sufragerie, l-am auzit pe bunicul spunându-i valetului:

— Costiţa nu a fost suficient de crocantă în această dimineaţă.

Urmând-o pe mătuşa Grace, mă gândeam ce uşor ar fi fost să te rătăceşti în Greystone Manor. Erau scări interioare în cele mai neaşteptate locuri şi multe

coridoare lungi din care porneau altele mai scurte şi întortocheate. Mătuşa Grace călca cu siguranţă, ca o persoană familiarizată cu acea casă. Ne-am oprit în faţa unei uşi. Mătuşa Grace a ciocănit şi o femeie îmbrăcată în mătase neagră, purtând pe cap o bonetă albă, ne-a deschis.

— Doamnă Warden, am venit cu nepoatele mele să o vadă pe mama.

— Da. Le aşteaptă deja.

Femeia ne-a privit şi a dat din cap. Avea o faţă senină, blândă. Am remarcat imediat chipul ei plăcut pentru că nu prea vedeai asemenea chipuri la Greystone Manor.

Mătuşa Grace ne-a condus în cameră unde, aşezată pe un scaun, în faţa unui pat cu baldachin, stătea o bătrânică cu un capod cu panglici. Pe cap purta o bonetă cu volănaşe. Părea atât de fragilă! Mătuşa Grace s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o. Imediat mi-am dat seama cât de diferită era atmosfera în încăperea aceea faţă de cea din restul casei.

— Sunt aici fetele? a întrebat bătrâna.

— Da, mamă. Cea mare este Francine. Are şaisprezece ani. Philippa e cu cinci ani mai mică.

— Adu-le mai aproape.

Mătuşa a dus-o mai întâi pe Francine lângă bunica. Bătrâna a pipăit uşor faţa surorii mele.

— Fii binecuvântată, a spus. Mă bucur că aţi venit.

— Ea este Philippa.

Am simţit atingerea uşoară a degetelor bunicii.

Şi eu şi Francine am amuţit. Deci era oarbă.

— Dragele mele, veniţi şi aşezaţi-vă lângă mine. Agnes, ai scaune?

Doamna Warden a adus două taburete pe care ne-am aşezat. Degetele bunicii încă ne mai mângâiau părul. Zâmbea.

— Deci voi sunteţi fetele lui Edward. Ziua în care ne-a părăsit a fost tristă, dar eu l-am înţeles. Sper că a ştiut totdeauna că l-am înţeles.

Francine îşi revenise din surpriză şi începuse să vorbească despre tata şi despre viaţa fericită pe care o dusesem pe insulă. Din când în când interveneam şi eu. Ora petrecută cu bunica era total diferită de tot ceea ce trăisem până atunci în casa aceea.

Mătuşa Grace ne lăsase singure cu bunica. Spusese că are multe lucruri de făcut, cum ar fi de exemplu discuţia cu

croitoreasa şi căutarea unei guvernante. Plecarea mătuşii ne reamintise de lumea mohorâtă din afara acelei camere". Ca o oază într-un deşert", aşa cum remarcase Francine.

Era limpede că bunica era încântată să ne aibă lângă ea ca să-i răspundem la toate întrebările. Voia să ştie cât mai multe despre tata. Timpul trecea şi, după ce ne revenisem din şocul iniţial provocat de faptul că era oarbă, am început să ne simţim în camera aceea ca acasă.

— Putem veni să te vedem mai des? am întrebat.

— Cât puteţi de des, a răspuns bunica. Sper că veţi dori să veniţi.

Francine a răspuns:

— Oh, fii sigură de asta! Eşti prima persoană care ne-a făcut să ne simţim dorite aici.

— Dar *sunteţi* dorite aici. Bunicul vostru nu s-ar gândi nicio clipă să vă lipsească de un cămin.

— El consideră că aşa se cuvine şi bunicul are totdeauna dreptate, a spus Francine cu o umbră de ironie. Dar nu vrem să fim ţinute aici numai pentru că aşa se cuvine, ci pentru că suntem dorite.

— Copila mea, sunteţi dorite şi acesta este căminul vostru. *Eu* vă doresc şi căminul meu este al vostru.

Francine i-a luat mâna subţire şi palidă şi i-a sărutat-o.

— Acum lucrurile s-au schimbat, spuse ea.

Apoi doamna Warden ne-a spus că Lady Ewell era puţin obosită.

— Oboseşte uşor, ne-a şoptit. Şi întâlnirea cu voi a tulburat-o. Trebuie să veniţi s-o vedeţi mai des.

— Vom veni, vom veni! a strigat Francine.

L-am sărutat obrazul delicat şi doamna Warden ne-a condus afară. Stăteam pe coridor neştiind pe unde s-o luăm. Francine m-a privit cu ochi scăpărători:

— Iată şansa noastră să inspectăm casa. Ne-am rătăcit şi nu mai ştim pe unde s-o luăm, nu-i aşa?

Ne-am luat de mână şi am alergat de-a lungul coridorului.

— Suntem foarte sus, chiar la ultimul nivel al casei.

La capătul coridorului era o fereastră. Ne-am dus şi ne-am uitat afară.

— Ce frumos este! a exclamat Francine.

Complet diferit de insulă şi de mare... un altfel de frumos. Toţi pomii... şi pădurea de acolo... şi verdeaţa din jur. Dacă şi bunicul ar fi fost ca bunica, aş fi putut să spun că îmi place aici.

M-am apropiat de sora mea simţindu-mă protejată de prezenţa ei. Nimic cu adevărat rău nu mi se putea întâmpla atât timp cât eram împreună.

— La uite, acolo e o casă! a strigat ea. Pare interesantă.

— Cred că e veche.

— Aş spune că e în stil *Tudor* a adăugat Francine. Cărămida roşie... şi ferestrele cu vitralii... îmi place. Va trebui să mergem s-o vedem mai îndeaproape.

— Mă întreb cum o fi guvernanta aia?

— Trebuie mai întâi s-o găsească. Hai să mergem mai departe!

Am coborât o scară mică în spirală şi am ajuns pe un palier. Am deschis o uşă şi am păşit într-o cameră lungă în care se afla o roată de tors.

— Parcă am fi într-o expediţie, a spus Francine. Vom descoperi toate ascunzişurile, toate secretele întunecate ale căminului nostru strămoşesc.

— De unde ştii că sunt secrete

întunecate?

— Secrete întunecate există întotdeauna. Aici poţi să le şi simţi. Asta cred că se cheamă solariu pentru că are pe fiecare perete ferestre care lasă lumina să pătrundă tot timpul zilei. E frumos. Aici ar trebui să fie petreceri şi baluri şi o mulţime de oameni. Aşa va fi dacă o să moştenesc vreodată această casă.

— *Tu* să moşteneşti? Cum aşa, Francine?

— Eu sunt următoarea pe lista moştenitorilor. Tata a fost singurul fiu. Nu cred că mătuşa Grace o să aibă copii. Poate că ea este moştenitoarea… cea aparentă, cel puţin. Eu aş putea fi moştenitoarea prezumtivă. Depinde cum or să creadă de cuviinţă.

Am început să râdem amândouă. Francine putea înveseli orice situaţie. Am străbătut solariul şi, printr-un coridor, am ajuns la o scară interioară. La capătul ei era un şir de dormitoare pline de baldachine, draperii întunecate şi mobilă greoaie. Am ajuns apoi la galeria de portrete.

— Portrete de familie! se strâmbă Francine. Uite, sunt sigură că e regele Carol I, Martirul. Şi toţi domnii ăştia seamănă atât de mult cu el! Pariez că familia noastră a

fost credincioasă monarhiei. Mă întreb dacă e şi tata pe aici. Poate că o să fim şi noi două, Pippa.

Am auzit zgomot de paşi şi mătuşa Grace a intrat agitată.

— Ah, iată-vă! Am fost sus în camera bunicii voastre să vă previn, dar nu v-am găsit. O să întârziaţi la slujbă.

— Ce slujbă? a întrebat Francine.

— În trei minute trebuie să fim acolo, altfel bunicul va fi tare nemulţumit.

Biata Grace! Probabil va fi admonestată pentru asta. Am urmat-o în fugă împreună cu Francine. În capelă se ajungea pe nişte trepte care porneau din holul principal. Era micuţă, ca orice capelă făcută numai pentru familie şi servitori. Când am ajuns, erau toţi acolo. Am văzut servitorii cum ne priveau curioşi şi am fost uimită de numărul lor. Chiar în spate era Daisy, fata care ne adusese apă caldă. Cum ne-a văzut, ne-a făcut cu ochiul. Ceilalţi servitori stăteau cu ochii plecaţi în timp ce noi ne grăbeam spre locurile noastre din primul rând.

Bunicul, deja aşezat, nu se uita nici în stânga nici în dreapta. Mătuşa Grace s-a strecurat lângă el, apoi noi lângă ea.

Slujba era oficiată de un tânăr de vreo

douăzeci şi ceva de ani. Era înalt, subţire şi palid. Avea părul negru şi ochii întunecaţi plini de nelinişte. Am cântat imnuri de slavă şi rugăciunile în genunchi păreau că nu se mai termină. Apoi tânărul a ţinut o predică reamintindu-le tuturor de bunătatea Atotputernicului care îi adusese la Greystone Manor unde găsiseră hrană şi adăpost şi tot ce aveau nevoie pentru liniştea lor trupească şi sufletească.

În acest timp bunicul stătea cu braţele încrucişate şi, din când în când, dădea din cap aprobator. Slujba s-a încheiat cu un imn de slavă şi câteva rugăciuni. Deşi durase numai o jumătate de oră, mi se păruse fără sfârşit. După plecarea servitorilor am rămas cu bunicul, cu mătuşa Grace şi cu predicatorul – un fel de paroh. Bunicul îl privea cu satisfacţie.

— Arthur, vreau să-ţi prezint verişoarele tale.

— Verişoare?! a exclamat Francine la fel de mirată ca şi mine…

— Pastorul Arthur Ewell, a spus bunicul. Vărul vostru. Nu l-aţi întâlnit seara trecută deoarece încerca să-i aducă liniştea unei vecine bolnave. Arthur, mă bucur că ai ajuns la timp pentru slujbă.

Pastorul Arthur şi-a înclinat capul cu o falsă umilinţă şi a spus că doamnei Glencorn se pare că i-au fost de folos rugăciunile lui.

— Arthur, asta-i verișoara ta Francine…

Arthur s-a înclinat cu curtoazie.

— Bună ziua, vere Arthur, a spus Francine.

— Şi, a continuat bunicul, aceasta este verişoara ta Philippa.

Ochii întunecaţi ai vărului Arthur m-au examinat în fugă, dar eram obişnuită ca oamenii să-i acorde mai multă atenţie surorii mele.

— Liniştea voastră spirituală va fi pe mâini bune, a continuat bunicul. Şi vă rog să nu uitaţi că slujba se ţine în capelă în fiecare dimineaţă la ora unsprezece. Toată lumea trebuie să participe.

Francine nu s-a putut stăpâni şi a spus:

— Văd că liniştea noastră spirituală se va bucura de o atenţie deosebită.

— De asta poţi să fii sigură, a replicat bunicul. Arthur, nu vrei să stai puţin de vorbă cu verişoarele tale? Poate vrei să vezi ce educaţie religioasă au primit. Mi-e teamă că o să fii şocat.

Arthur a spus că este o idee minunată.

Bunicul şi mătuşa au plecat lăsându-ne cu vărul nostru. Acesta a început să-mi pună întrebări. A fost şocat când a auzit că pe insulă nu fusesem la biserică. A spus că probabil că băştinaşii nu erau catolici ci se închinau altor idoli.

— Mulţi se închină unor idoli, a spus Francine. Nu neapărat unor zei din piatră, ci unor reguli şi convenţii care uneori ajung să suprime dragostea şi bunătatea.

Arthur a privit-o îndelung şi, cu toate că expresia lui era dezaprobatoare, am observat în ochii lui o lucire pe care o observasem la toţi cei care o priveau pe Francine. Am mai stat cu el de vorbă, mai mult Francine decât mine. Sunt sigură că l-a şocat cu ceea ce i-a povestit despre educaţia noastră. Probabil că-i va spune bunicului că aveam nevoie de o educaţie intensă pentru a fi mântuite.

Când am scăpat de el era ora prânzului. După masă mătuşa ne-a sugerat o plimbare în grădină. N-ar fi fost înţelept să rătăcim prin casă. De asemenea, nu trebuia să uităm că la ora patru se servea ceaiul în salonul roşu. Ea se ducea la casa parohială pentru a discuta cu parohul. Vom putea merge şi noi în vizită când vom avea haine potrivite. Asta

se va întâmpla curând, pentru că mâine chiar va veni Jenny Brakes cu materiale şi va începe să ne lucreze rochiile.

— Libertate! a strigat Francine după plecarea mătuşii. Să nu ieşim în grădină! Nici vorbă! Haide să dăm o raită şi să vedem casa aceea interesantă pe care am zărit-o de sus.

— Francine, i-am spus, cred că începe să-ţi placă aici.

Era adevărat. Greystone Manor o fascina. Simţea plutind în aer o provocare şi tocmai de asta avea nevoie pentru a-şi reveni din şocul dat de moartea părinţilor. Ştiam asta pentru că simţeam la fel. Aşa că am pornit în după amiaza aceea mânate de spiritul de aventură. Aveam la dispoziţie două ore.

— Nu trebuie să întârziem la ceai, a spus Francine. Nu trebuie să ştie nimeni unde ne aventurăm. Trebuie să creadă că am rătăcit pe potecile grădinii admirând curăţenia şi ordinea de peste tot, pentru că sunt sigură că ordinea domneşte aici. Din când în când trebuie să ne minunăm de calităţile extraordinare ale bunicului care este atât de sfânt încât mă întreb dacă nu cumva este prea bun pentru a trăi pe pământ.

Ne-am strecurat cu grijă pe lângă căsuţa paznicului. Din fericire, din căsuţă nu ne-a observat nimeni. Probabil că ora la care bunicul îşi făcea siesta era singurul lor moment de relaxare.

Când am ieşit pe poartă, Francine a propus s-o luăm peste câmp pentru că era sigură că într-acolo se afla casa. Aşa am făcut şi la capătul câmpului erau patru colibe. În faţa uneia, o femeie durdulie cu părul zburlit prins într-un coc ne privea mirată. Am presupus că nu prea era obişnuită cu lumea.

— Ziua bună dumneavoastră, ne-a spus şi pe faţa ei rumenă am remarcat o curiozitate nestăpânită şi mulţumire – lucru neobişnuit la Greystone Manor, unde toată lumea era solemnă şi posomorâtă. Întindea nişte rufe pe o sfoară şi, scoţând un cârlig din gură, a spus:

— Sunteţi domnişoarele nou venite la Greystone.

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare. Francine a întrebat-o de unde ştie.

— Păi, Dumnezeu să vă păzească, nu prea îs multe pe care să nu le ştiu despre ce se întâmplă sus, la Greystone. Fata mea

lucrează acolo.

A făcut ochii mari privind-o pe Francine:

— Vai, ce frumoasă eşti! Acolo nu-i aşa cum credeaţi, nu?

— N-am prea ştiut ce să credem, a răspuns Francine.

— Păi, l-am cunoscut pe domnul Edward. Era un om bun, nu era ca... Oh, nu. Era altfel... Era şi fata aia drăgălaşă cu care a fugit... Frumoasă ca o cadră... Şi tu, domnişoară, eşti bucăţică ruptă din ea. Te-aş fi recunoscut dintr-o grămadă.

— Mă bucur că i-ai cunoscut pe părinţii noştri, a spus Francine.

— Morţi amândoi... Păi, aşa e viaţa, nu? Cei mai buni se duce. Ceilalţi rămân.

A dat din cap întristându-se pe moment. Apoi a zâmbit din nou:

— O s-o cunoaşteţi pe Daise a noastră.

— Daise?! am exclamat amândouă. Ah, Daisy!

— Şi-a luat o slujbă acolo. Ajutoare de fată-n casă. Numai că nu prea ştiu dacă o să rămână. Daise a noastră e cam trăsnită...

Femeia ne-a făcut cu ochiul aşa cum ne făcuse şi Daisy.

— ... puţin cam apucată, a continuat ea. Nu ştiu ce să mă mai fac cu ea. I-am zis:”

Bagă la cap ce-ţi spun, Daise, o să dai dă bucluc într-o zi. A râs dă asta. Nu ştiu, totdeauna i-a plăcut băieţii şi băieţii pă ea. Aşa a fost din leagăn. Am şase copii. Ea e cea mai mare. I-am spus lui Emms… tatăl lor., i-am spus:” Ajunge Emms, îs dăstui”. Dar mă credeţi ori nu, mai e unul pă drum: Ce poţi să faci cu un bărbat ca Emms? Dar am băgat-o pă Daise la conac. Dacă nici asta n-o face respectabilă, nimic n-o mai face.

— Am întâlnit-o pe Daise o dată, a spus Francine. Ne-a adus apă caldă. Ne-a plăcut de ea.

— E o fată bună… la inimă. Dacă n-ar fi băieții… Nu poate sta departe de ei. Şi eu am fost ca ea odată. Asta e mersul lumii.

Francine a întrebat-o:

— Ce-i casa aceea mare în stil *Tudor*?

— E Granter’s Grange, a răspuns ea râzând.

— Ni s-a părut interesantă şi am vrut s-o vedem mai îndeaproape.

— A fost cumpărată dă străini… acum un an sau doi. Sir Matthew a vrut-o, da’ n-a putut s-o ia. Asta l-a supărat. Crede că aceste locuri i se cuvin şi cam aşa e, într-un fel. Da’ la Granter’s Grange i-a luat-o străinii’nainte.

— Cine sunt străinii?

— Ce întrebare! Străini foarte de sus… Mari duci, sau cam aşa ceva… din ţări îndepărtate… Da’ aici nu prea contează.

— Mari duci… a murmurat Francine.

— Acum nu sunt acolo. Vin şi pleacă. P’ormă vin servitorii şi fac curăţenie şi p’ormă vin ducii. Ca la o curte regală. Şi bunicul vostru nu prea-i înghite… nu-i înghite deloc.

— Dar ce treabă are el cu asta? a întrebat Francine.

Doamna Emms a izbucnit în râs şi ne-a făcut cu ochiul.

— El pretinde că are. El e stăpânul acestor locuri. Emms zice că nici Regina nu e mai stăpână peste toată Anglia decât Sir Matthew peste locurile astea… Iertaţi-mă, că e bunicul vostru.

— Mu e nevoie să ceri iertare. Cred că suntem de acord cu tine, deşi încă nu am văzut prea multe. Marii duci sunt acasă acum?

— Sunt plecaţi dă două luni. Da’ vor veni. Da, vor veni. Asta ne mai înveseleşte. Nu ştii niciodată. Într-o zi o să mă uit prin fereastra din spate şi o să-i văd acolo. Sunt chiar în spatele meu, aşa că eu îi văd cel

mai bine.

— O să mergem să ne uităm şi noi. N-avem prea mult timp. La patru trebuie să fim înapoi. Deci, casa e chiar în spatele tău…

— Da, uite! Este o scurtătură prin tufişuri şi ajungeţi acolo.

— Mulțumim, doamnă Emms. Sperăm să te mai vedem.

A dat din cap şi ne-a făcut din nou cu ochiul.

— Hai, Pippa! a spus Francine.

Am ajuns în faţa casei. Peste tot era linişte. Ne-a cuprins un freamăt. Mai târziu m-am întrebat dacă n-a fost o presimţire, pentru că. Acea casă avea să joace un rol atât de important în viaţa noastră.

Poarta era susţinută de coloane de marmură. Pe arcadă era trecută data: 1525. Am deschis poarta şi am intrat. Am luat-o de mână pe Francine. Am păşit în vârful picioarelor pe peluza acoperită de margarete. Am ajuns în faţa casei şi am pipăit cărămizile roşii; erau încălzite de soare. Francine s-a uitat înăuntru prin fereastră. S-a albit şi a ţipat:

— Ce este? am strigat eu.

— E cineva… acolo, în picioare… o

stafie… în alb.

Am început să tremur şi m-am uitat pe geam. Am izbucnit în râs.

— E o mobilă, ar spus. Acoperită cu o husă albă. Parcă ar fi un om în picioare.

Francine s-a uitat din nou şi ne-a cuprins o veselie vecină cu isteria. Casa aceea avea ceva ce" ne afecta profund. Am înconjurat-o. Ne-am uitat prin ferestre şi peste tot era mobilă acoperită cu huse.

— Trebuie să fie minunat când vin marii duci, am spus.

Francine a încercat uşa. Era încuiată. Inelul de metal cu care se bate în uşă avea forma unui cap de dragon ce părea că rânjeşte la noi.

— Sunt sigură că s-a mişcat, a zis Francine.

— Este un loc unde îţi poţi imagina orice, i-am amintit.

A fost de acord.

— Imaginează-ți că am veni aici noaptea. Mi-ar plăcea.

M-am cutremurat îngrozită numai la gândul ăsta.

— Hai să ne uităm la grădini, i-am propus.

Aşa am făcut. Peluzele erau puţin

neglijate. Printre tufe erau o mulţime de coloane şi statui.

— Trebuie să ne întoarcem, am spus. Nu ştim bine drumul şi dacă întârziem o să-şi dea seama că am ieşit din grădină.

— Atunci, hai. S-o luăm pe scurtătură.

Aproape am alergat pentru că era trei şi jumătate. Mama lui Daisy nu era acolo, dar sfoara plină de rufe ne-a arătat că-şi terminase treaba. Am ţinut-o într-o fugă şi am ajuns la timp la ceai.

În timp ce ascultam rugăciunea obişnuită, ne gândeam amândouă la aventurile acelei după-amieze.

Dimineaţa următoare am văzut-o pe Daisy când ne-a adus apa caldă, l-am spus că am întâlnit-o pe mama ei şi a râs încântată.

— Bătrâna mea. A vrut să-şi facă fata mai respectabilă.

— Eşti respectabilă, Daisy? a întrebat, Francine.

— Ah, nu cine ştie ce. O să vină croitoreasa azi. Păcat! îmi plac rochiţele voastre. Sunt nostime.

— Nu prea te vedem în timpul zilei.

— Lucrez la bucătărie, asta e.

— Ne-a părut bine că am întâlnit-o pe

mama ta. Ne-a povestit despre Granter’s Grange.

— Ah, mi-ar place să fiu acolo.

— Acum e nelocuit.

— Când e locuit e nemaipomenit. Baluri şi petreceri. O mulțime de oameni vin din străinătate. Se spune că aparţine unui rege sau aşa ceva.

— Un mare duce, spune mama ta.

— O şti ea ceva. Pun pariu că stă dă vorbă cu servitorii d’acolo. Străini majoritatea, da’ au încredere în mama.

Ne-a făcut cu ochiul şi a plecat. Ne-am îmbrăcat în grabă pentru a nu întârzia la micul dejun. Era la fel cu cel din ziua precedentă. Intrasem de fapt în rutina zilnică, l-am făcut din nou o vizită bunicii. Mătuşa Grace ne-a luat la timp ca să nu întârziem la slujba din capelă. Ne-a spus că restul dimineţii îl vom petrece cu Jenny Brakes pentru că trebuia să avem rochii potrivite. De asemenea, trebuie să avem o guvernantă care va sosi în cel mult o săptămână, iar vărul Arthur se va ocupa de educaţia noastră religioasă. Bunicul spusese că trebuie să învăţăm să călărim deoarece asta face parte din educaţia unei domnişoare. Se părea că zilele noastre vor fi

destul de ocupate.

Am scăpat şi de slujba de la capelă, iar Francine mi-a mărturisit că nu-l poate suferi pe vărul Arthur mai ales pentru că părea atât de virtuos şi pentru că bunicul avea o părere atât de bună despre el.

Biata Jenny Brakes, era atât de palidă şi dornică să placă încât mi-a fost milă de ea şi am stat cât am putut de liniştită la probă, în timp ce ea stătea în genunchi în faţa mea, cu gura plină de bolduri şi încerca să-mi potrivească mătasea bleumarin care nu-mi plăcea deloc. Francine era de aceeaşi părere.

— Până la urmă o să ajungem să fim la fel de cenuşii ca Greystone Manor!

Nu avea dreptate, cel puţin în ceea ce o privea. Mătasea bleumarin a rochiilor noastre de toată ziua şi poplinul maro al celor de sărbătoare nu făceau decât să-i accentueze frumuseţea diafană. Mie nu-mi veneau la fel de bine. Uram acele culori care nu se potriveau cu tenul meu închis.

Era limpede pentru oricine, în afară poate de bunicul, că venirea noastră adusese o schimbare în casă. Bunicul era atât de absorbit de propria sa importanţă şi cucernicie încât cred că foarte rar se mai

putea gândi şi la altceva. Probabil că nici habar n-avea cât de mult se bucura bunica de vizitele noastre zilnice. Sunt sigură că şi el o vizita zilnic pentru că era de datoria lui şi-mi puteam imagina cum erau vizitele astea.

Cam după o săptămână a sosit şi guvernanta. Domnişoara Elton avea vreo treizeci şi cinci de ani şi părul negru strâns bine într-un coc. În timpul săptămânii purta rochii gri închis, iar duminica una bleumarin pe care o înfrumuseţa cu un guler cu dantelă. Ne-a verificat cunoştinţele şi ne-a găsit înfiorător de ignorante în afara limbilor străine. La rândul ei, vorbea destul de bine franceza, iar germana ei era excelentă. Mai târziu ne-a spus că mama sa fusese nemţoaică şi că o învăţase germana la fel de bine ca engleza. Era încântată de receptivitatea noastră şi spunea că trebuie să ne perfecţionăm mereu. Germana urma să fie unul dintre obiectele noastre preferate de studiu. Era servilă cu bunicul, politicoasă şi amabilă cu mătuşa Grace.

— Slugarnică, a comentat Francine.

— Nu înţelegi că vrea să-şi păstreze slujba aici? îi e frică să n-o piardă. Aşa că mai bine încearcă sa fii drăguţă cu

Francine m-a privit gânditoare.

— Ştii ceva, Philippa, ai o anume înţelepciune şi te poţi pune în locul oricui. Asta este o însuşire rară.

— Mulţumesc, i-am răspuns recunoscătoare.

Am băgat de seamă că începea să-mi respecte din ce în ce mai mult părerile. Eram mai tăcută decât ea şi aveam mai mult spirit de observaţie. Asta se datora poate şi faptului că eu eram mai mult o spectatoare a evenimentelor, în timp ce Francine era chiar în miezul lor.

A fost de acord cu atitudinea mea faţă de guvernantă şi, în loc s-o tachineze, aşa cum ar fi putut s-o facă, a devenit o elevă docilă. Ne-am împrietenit repede cu domnişoara Elton. Luam şi lecţii de călărie cu vizitiul care ne adusese de la gară. Îl mai ajuta şi fiul lui Tom care era grăjdar şi avea vreo optsprezece sau nouăsprezece ani. El, avea grijă de cai, îi aducea la lecţie şi apoi îi ducea înapoi în grajd. Am petrecut multe ore călare, mai întâi în jurul gardurilor în timp de Tom ţinea hăţurile, apoi singure în şa. Am fost mândră când mi-a spus:

— Domnişoară Philippa, aveţi talent la călărie.

— Dar eu? a întrebat Francine.

— Ah, şi dumneavoastră veţi învăţa, domnişoară.

Eram emoţionată. Era prima dată când eram mai bună la ceva decât Francine. Mă simţeam încântată, dar în acelaşi timp şi jenată. Francine în schimb se bucura pentru mine.

Într-o zi calul a aruncat-o din şa. M-am speriat foarte tare şi, văzând-o căzută, mi-am dat seama cât de mult înseamnă ea pentru mine. Am descălecat şi am fugit spre ea, dar Tom era deja acolo.

Francine s-a strâmbat puţin şi s-a ridicat clătinându-se. A fost mişcată de grija pe care nu mi-o puteam ascunde şi a exclamat cu o ironie prefăcută:

— Aşa plătesc cei care nu au talent.

— Francine, te simţi bine? eşti sigură?

— Aşa cred.

— E-n regulă, domnişoară, a spus Tom. Abia mâine o să simţiţi durerea. O să aveţi nevoie de nişte alifie să puneţi pe vânătăi. Mai mult ca sigur că o să aveţi câteva mâine. Nu contează, oricum nu se văd. O s-o trimit pe Daise cu alifia. Vă ungeţi numai o dată. E foarte puternică şi vă vindecă pielea cât ai zice peşte.

— Trebuie să mă sui din nou pe bruta care m-a trântit şi să-i arăt cine e stăpâna!

Tom a rânjit:

— Oh, ştie el cine este, domnişoară. Încă nu sunteţi, dar veţi fi. În locul dumneavoastră, aş pleca şi până mâine m-aş odihni.

— Da, am spus, te însoţesc în cameră şi Daisy poate veni cu alifia.

Am condus-o pe Francine în cameră, îngrijorată fiind încă de starea ei.

— Nu mai fi aşa speriată, Pippa. Doar n-o să mă dea gata gloaba aia bătrână!

Am chemat-o pe Daisy şi i-am spus să aducă alifia:

— Tom te aşteaptă în grajduri.

— Ştiu eu unde să-l găsesc pe Tom, mi-a spus Daisy şi a plecat.

S-a întors repede cu alifia pe care am aplicat-o pe vânătăile ce începeau să se ivească. Am insistat ca Francine să stea întinsă, deşi ea susţinea că se simte bine. Daisy a venit iar şi ne-a întrebat dacă poate să ducă înapoi alifia, l-am spus că da, pentru că nu mai aveam nevoie de ea.

Francine stătea întinsă, iar eu mă uitam pe fereastră şi am văzut-o pe Daisy alergând spre grajduri. Tom i-a ieşit în întâmpinare.

Stăteau foarte aproape unul de altul. Daisy i-a întins alifia iar el a prins-o de mână şi o trăgea înspre grajduri. Ea se prefăcea că nu vrea, dar o vedeam că râde. Imediat mi-am amintit de spusele maică-sii:” Se dă în vânt după băieţi”.

— La ce te uiţi? a întrebat Francine.

— La Daisy şi Tom. Se joacă într-un mod ciudat, i-am răspuns.

Francine a râs şi atunci a intrat mătuşa Grace.

— Trebuia să ne aşteptăm la asta, a spus, dar să sperăm că nu e nimic grav.

Francine a rostit cu o voce slabă:

— Mătuşă Grace, nu mă simt în stare să cobor la cină. Nu mi s-ar putea trimite ceva aici sus…?

— Bineînţeles.

— Şi, mătuşă Grace, nu s-ar putea ca Philippa să stea cu mine?

— O să aranjez. Acum odihneşte-te, iar tu Philippa ai grijă de sora ta.

— Aşa voi face, mătuşă…

După ce mătuşa a ieşit din cameră, Francine a izbucnit în râs:

— Gândeşte-te numai că o să scăpăm de una din mesele alea plicticoase! Orice rău are şi un bine.

O oră mai târziu am văzut-o pe Daisy strecurându-se afară din grajd. Părul îi era ciufulit şi-şi rânduia nasturii de la bluză. A intrat repede în casă.

Căzătura lui Francine era mai serioasă decât am crezut şi vânătăile deveniseră în dimineaţa următoare foarte vizibile. Daisy s-a speriat când le-a văzut şi a spus că o să-l întrebe pe Tom dacă nu mai are şi arte leacuri.

După câteva zile vânătăile au dispărut şi Francine călărea din nou. Vărul Arthur şi-a exprimat oarecare îngrijorare şi a sfătuit-o să se roage înainte de lecţia de călărie. Poate că aşa Dumnezeu o s-o păzească de căzături.

— Oh, bănuiesc că e prea ocupat ca să-şi bată capul cu mine, a spus Francine cu ironie. Imaginează-ţi numai: când El meditează la nişte probleme ale Universului, vine în fugă un înger şi-i spune că a sosit ora de călărie a lui Francine Ewell, cea pe care a lăsat-o să cadă de pe cal zilele trecute. Acum ea şi-a spus rugăciunea. Să trimitem îngerul Păzitor?

Îi plăcea să-l şocheze pe Arthur. De fapt, îi era la fel de antipatic ca şi bunicul. De altfel, între Francine şi bunicul domnea o

continuă tensiune. Eu fiind mai liniştită şi mai ştearsă, păream mai docilă. Bunicul regăsea în Francine pe rebelul care fusese tata. Considera probabil că eu semăn mai mult cu mătuşa Grace. Eram hotărâtă să-i dovedesc contrariul.

Aşteptam cu nerăbdare vizitele pe care i le făceam bunicii. De câte ori ne auzea, se lumina. În timp ce Agnes Warden trebăluia prin cameră, bunica ne povestea despre trecut şi noi o ascultam cu plăcere. Deşi era bătrână şi aparţinea unei alte generaţii, puteam vorbi cu ea deschis. Ne pusese atâtea întrebări despre insulă încât după o săptămână ştia aproape totul despre ea. Francine, care era totdeauna directă şi vorbea fără să se gândească prea mult, a întrebat-o cum a putut să se mărite cu bunicul.

— Lucrurile au fost aranjate. Întotdeauna aşa se procedează în lumea noastră.

— Dar tata n-a făcut ce a vrut tatăl lui, a spus Francine.

— Totdeauna au existat rebeli, scumpa mea. Chiar şi în zilele acelea. Tatăl vostru a fost unul dintre ei. Ce-i ciudat este că el era un băiat liniştit. Philippa, tu îmi aminteşti

de el. Ştia ce vrea, aşa cum şi tu o să ştii, dacă va fi cazul. Dar eu eram prea tânără atunci când m-au măritat cu bunicul vostru. Eram de vârsta lui Francine. Aveam şaisprezece ani, însă păream mult mai tânără. Nu ştiam nimic despre viaţă. Francine era îngrijorată. Să te măriţi cu un om ca bunicul la vârsta ei! Nu putea să-şi imagineze ceva mai rău. Deşi Francine nu scosese niciun cuvânt, bunica i-a simţit reacţia. A spus deodată:

— Oh, era altul atunci. Nu mai seamănă cu tânărul care a fost.

— Săraca de tine! a spus Francine sărutându-i mâna.

— Chiar de la început a condus casa cu biciul lui de fier. A fost mulţumit de căsătorie pentru că s-au unit pământurile şi el a fost totdeauna preocupat de averea familiei. Toţi din familia Ewell au fost aşa. După părerea lui noi, familia Granter, eram nişte parveniţi. Noi ne stabilisem numai de o sută de ani în Grange.

— Da, casa aceea în stil *Tudor.*

— Au fost probleme cu conacul Grange, a continuat bunica. Fratele meu a refuzat să i-l vândă bunicului vostru, deşi el şi-l dorea foarte mult. Nu putea suporta gândul că

exista ceva prin apropiere care să nu-i aparţină. Acum ca stăpâneşte toată averea familiei Granter cu excepţia conacului Grange. O mare parte din această avere i-am adus-o eu ca zestre. Restul a rămas fratelui meu care nu era la fel de priceput în afaceri ca bunicul vostru. De aceea a şi pierdut cea mai mare parte din avere. Fratele meu spunea că bunicul vostru l-a tras pe sfoară. Bineînţeles că n-a fost aşa, dar ei s-au certat. Deşi bunicul a reuşit până la urmă să obţină toată averea familiei Granter, fratele meu nu a vrut cu niciun chip să-i vândă conacul Granter. L-a vândut unui străin… cuiva de la o ambasadă a unei ţări îndepărtate. Cred că din Bruxenstein… sau cam aşa ceva.

Casa aceea mă fascinează, a spus Francine.

— Pentru mine înseamnă foarte mult, i-a răspuns bunica. Acolo a fost căminul meu.

A tăcut o clipă. Mi-am dat seama că şi Francine se gândea ca şi mine cum ne-am uitat pe fereastră şi am crezut că vedem o stafie.

— Nu prea e folosită, a spus bunica. Agnes mi-a spus că vin din când în când, apoi pleacă iar şi o lasă de izbelişte. Când

se întorc prinde viaţă iar. Am auzit că la început au cumpărat-o pentru unul din nobilii lor exilaţi şi că după ce a stat în ea o lună sau două, în ţara lor a fost o lovitură de stat şi el s-a întors acolo.

— Ar fi putut să-i vândă casa bunicului, a spus Francine.

— Nu, voiau s-o păstreze. Poate pentru un alt exil. Cred că totdeauna sunt tulburări în stătuleţele acelea germane. Am auzit că din timp în timp îşi schimbă conducătorii. Marii Duci… sau Margrafi… cum le-or fi spunând. Oricum, îmi e greu să mă gândesc că astfel de oameni sunt în vechea mea casă.

— Romantic, adăugă Francine, în timp ce bunica îi mângâia cu gingăşie părul.

Vedeam că Francine era din ce în ce mai interesată de conacul Grange acum, când ştia că fusese casa bunicii. A spus că îi plăcea ideea că a fost cumpărată de nişte prinţi romantici sau ce or fi fost ei şi că o dată în viaţa lui bunicul a fost întrecut.

Cu altă ocazie bunica ne-a povestit despre tata şi mătuşa Grace. Înflorea când vorbea cu noi şi compania noastră o întinerea. Aproape o puteam vedea venind ca mireasă la Greystone Manor, o tânără

fată bare nu ştia ce e căsătoria. Trebuia să fim recunoscătoare că nu eram ignorante în privinţa asta. Pe insulă trăiau oameni pasionaţi şi nu o dată văzusem pe plajă îndrăgostiţi înlănţuiţi într-o îmbrăţişare. Ştiam că atunci când unele fete rămâneau însărcinate, era din cauza acestor îmbrăţişări şi eram perfect conştientă că asta le grăbise căsătoriile. Ştiam ce voia să spună doamna Emms când zicea că lui Daisy îi cam plac băieţii şi puteam ghici cam ce făcuse ea atunci când intrase în grajduri cu Tom.

Dar căsătoria trebuie să fi fost un mare şoc pentru bunica şi nu mi-l puteam închipui pe bunicul ca pe un îndrăgostit tandru.

— Era un bărbat pasionat în vremurile acelea, mi-a spus bunica. Îşi dorea foarte mult copii şi a fost în culmea fericirii când s-a născut tatăl vostru. Din ziua aceea a început să facă planuri. Din păcate, pe Grace n-am putut s-o nasc decât după cinci ani. Bunicul vostru a fost dezamăgit că a fost fată. N-a avut niciodată faţă de ea grija pe care a avut-o pentru Edward. Credea că Edward o să fie ca el. Planurile de genul ăsta eşuează totdeauna. Apoi a apărut Charles Daventry.

— Povesteşte-mi despre el, a sărit Francine.

Bunica nu trebuia convinsă.

— Edward a plecat la Oxford şi din momentul acela totul a mers de-a-ndoaselea. Înainte de asta îl interesau treburile moşiei. Bunicul vostru era sever şi exigent, aşa cum vă puteţi uşor imagina. Dar între ei n-au fost niciodată fricţiuni până când n-a plecat la Oxford. Acolo l-a întâlnit pe Charles. Charles era sculptor şi amândoi aveau multe lucruri în comun. Au devenit prieteni la cataramă. Edward l-a adus cu el acasă în vacanţă şi bunicul l-a antipatizat din primul moment. Îi displăceau artiştii de orice fel. Obişnuia să spună că sunt visători şi că nu fac nimic bun; nici pentru ei şi nici pentru alţii.

— Tata a fost un mare artist, a spus Francine înfierbântată.

Ar fi trebuit să fie recunoscut. Cred că va fi într-o zi… toate minunăţiile alea pe care le-a făcut… împrăştiate în toată lumea. Într-o zi…

Era Francine, cea din atelier, cea care îi impresiona pe cumpărători. Bunica a bătut-o uşor pe mână.

— L-ai iubit mult, a spus ea. Era firesc

să-l iubeşti. Bunicul zicea că nu se pot face bani din cioplitul pietrei, dar putea tolera asta ca hobby. Mai era şi Grace. Era timidă şi retrasă… dar pe atunci, frumuşică precum o căprioară – ochi căprui, păr castaniu… avea un păr foarte frumos pe atunci. Mi-amintesc că se duceau împreună în cimitir… toţi trei. Îi interesau statuile de pe morminte. Charles Daventry era nepotul actualului vicar şi cei doi tineri s-au apropiat unul de altul din cauza acestei legături. E straniu că aveau amândoi această pasiune pentru sculptură, dar probabil că tocmai din cauza asta au devenit buni prieteni.

— Cred că oamenii ar trebui lăsaţi să facă ce vor ei în viaţa asta, a comentat aprinsă Francine.

— Ah, da aprobă bunica, şi cei care au o voinţă puternică aşa şi fac. În cele din urmă, tatăl vostru s-a hotărât. Nu l-am văzut niciodată pe bunicul vostru aşa de şocat ca atunci când a aflat că Edward a plecat. Pur. Şi simplu nu putea să creadă. Ştiţi că mama voastră venise aici la cusut…

— Da, ştiam asta, a răspuns Francine.

— Era extraordinar de frumoasă, graţioasă ca o zână, iar tatăl vostru s-a

îndrăgostit de ea de cum a văzut-o.

— Până când a murit, am adăugat eu liniştită.

Am simţit degetele bunicii mângâindu-mi părul şi am ştiut că înţelesese că eram gata să-mi dea lacrimile.

— Au plecat împreună. Tatăl vostru nu l-a văzut pe bunicul înainte de a pleca. Mi-a spus totuşi:" înţelegi mamă că nu pot vorbi cu tata. Asta e tragedia Iuta Nimeni nu-i poate vorbi. Dacă uneori ar asculta... Cred că ar evita o mulţime de neplăceri". A suferit când a plecat Edward... deşi nu recunoştea. S-a înfuriat, s-a dezlănţuit şi l-a tăiat din testament. Cred că spera ca Edward să aibă un fiu care să se întoarcă înapoi aici.

— Şi a avut două fete! a exclamat Francine.

— Acum, că vă cunosc, mă bucur că e aşa. După ce a. Plecat tatăl vostru, atenţia bunicului s-a întors spre Grace.

Numai că ea era topită după Charles Daventry, însă el era în afara discuţiei.

— De ce? a întrebat Francine.

— Păi, bunicul vostru spunea că n-ar fi potrivit pentru ea. El a venit să locuiască aici... Cred că pentru a fi aproape de Grace.

Avea un mic loc amenajat lângă casa parohială… un fel de curte, să zicem, unde-şi cioplea statuile. Oamenii le cumpărau pentru morminte şi cimitirul nostru e vestit pentru statuile şi efigiile făcute de el. Se spune că e. Foarte deştept, dar e sărac. Din fericire pentru Charles, poate sta cu unchiul său în casa parohială. Mai face şi unele treburi prin parohie. E un tip încântător… puţin visător. El şi Grace… însă nu e nicio speranţă. Nu e în situaţia unui om în stare se se însoare şi bunicul nici nu vrea să audă de asta.

— Biata Grace, am spus.

— Da… biata Grace, repetă bunica. E o fată bună. Nu se plânge niciodată, dar îi simt tristeţea…

— E monstruos! a strigat Francine. Cum îndrăznesc unii oameni să se amestece în viaţa altora?

— Îţi trebuie o voinţă puternică să te ridici împotriva bunicului şi Grace a ocolit totdeauna complicaţiile. Când era mică, se ascundea până se termina totul. Bunicul şi-a luat mâinile de pe Grace. A început să-şi manifeste interesul pentru băiatul fratelui lui mai mic, vărul vostru Arthur…

Francine se strâmbă cu dezgust.

— … este tutorele lui Arthur de când băiatul avea șaisprezece ani. Adică de când tatăl lui Arthur a fost ucis în Africa. Maică-sa se îmbolnăvise câţiva ani mai înainte. Bunicul a zis că Arthur e destul de tânăr pentru a fi modelat. Tatăl lui Arthur nu i-a lăsat mare lucru şi bunicul s-a ocupat de educaţia băiatului. Când a auzit că vrea să se facă preot, nu l-a împiedicat. După cum ştiţi, bunicul e evlavios. Nu era niciun. Motiv ca Arthur să nu fie hirotonisit, chiar dacă urma să moştenească averea bunicului. Un argument în favoarea lui este şi numele. Este un Ewell şi pentru bunicul vostru este foarte important ca cineva să-i ducă numele mai departe. Francine… cum îţi place vărul Arthur?

— Cum îmi place? a strigat Francine. Nu-mi place în niciun fel. Sau mai bine zis deloc.

Bunica *a* tăcut.

— Ce te-a tulburat? am întrebat-o.

Bunica a prins-o pe Francine de mână.

— Cred că trebuie să te previn, i-a spus. Bunicul are anumite planuri. E drept că Arthur îţi este văr de al doilea, dar verii de gradul doi se pot căsători.

— Să mă căsătoresc?! Cu vărul Arthur?!

— Înţelegi, draga mea, ar fi o soluţie convenabilă, şi bunicului îi plac soluţiile convenabile. Tu îi eşti nepoată pe linie directă. Ar vrea ca tu să continui această linie şi, dacă te măriţi cu Arthur, copiii tăi ar fi de două ori Ewell, iar numele familiei ar supravieţui. Cred că intenţiona de la început să-l lase pe Arthur moştenitor, dacă tatăl vostru nu avea un fiu. Mai mult ghicesc decât ştiu. Oricum, asta nu se va întâmpla mai devreme de un an sau cam aşa ceva... dar, dragă Francine, n-am vrut să fii şocată când o să afli.

Am tăcut îngrozite. Ştiam că Francine dorea să ieşim şi să discutăm această posibilitate înspăimântătoare.

Am discutat despre asta o mulţime. Ne gândeam ce-am face dacă s-ar fi pus problema. Francine spunea că va trebui să plecăm. Dar unde? Poate, să ne întoarcem pe insulă. Dar ce să facem? Din ce să trăim? Va trebui să ne găsim o slujbă. Francine se întreba dacă ar putea fi guvernantă. Dar eu ce puteam face?

— Tu va trebui să stai aici până când ei fi suficient de mare să pleci.

Dar atunci am fi fost nevoite să ne despărţim şi asta nu trebuia să se întâmple.

Perspectiva asta ne-a înspăimântat câteva zile, timp în care dezgustul lui Francine pentru Arthur a crescut. În orele de religie era foarte tăioasă cu el. M-a surprins câtă răbdare avea cu ea. M-am gândit că poate avea şi asupra lui efectul pe care îl avea asupra multor altora. Deşi blând şi cuviincios, se vedea că era atras de ea. Dar poate că asta era din cauza faptului că aflase că bunicul vrea să-l însoare cu ea.

Nu-i stătea în fire lui Francine să fie deprimată prea multă vreme. După câteva zile posomorâte, a început să-şi revină. Se gândea că mai e până atunci. Avea doar şaisprezece ani. E drept că şi bunica avusese aceeaşi vârstă când se măritase. Oricum, mai era timp până să-şi facă griji. Între timp îl va face pe Arthur să înţeleagă că nu ţine la el şi poate că mândria îl va împiedica să consimtă la o asemenea căsătorie. Şi cu cât se va maturiza, cu atât va fi mai uşor pentru ea să găsească o soluţie. Aşa că problema era clasată.

După ce aflasem de idila mătuşii Grace, ne-am dus la casa parohială unde l-am cunoscut pe Charles Daventry. Ne-a plăcut din prima clipă pentru că ne amintea de tata. Simpatia a fost reciprocă. Ne-a invitat

în atelier unde ne-a făcut ceai pe o spirtieră veche în timp ce îi povesteam viaţa noastră pe insulă. Ne-a arătat câteva din machetele lui şi mi s-a părut că majoritatea femeilor modelate semănau cu mătuşa Grace. Era un om tăcut şi trist.

— M-a scos din sărite, a spus Francine după asta. Îşi meritã soarta pentru cã lasă viaţa să-l strivească fără să facă nimic. Nu aşa se trăieşte. Noi nu vom fi aşa niciodată, Pippa. Tata n-a fost aşa. Noi n-o să-l lăsăm pe bigotul ăla bătrân (se referea la bunicul) să ne conducă vieţile.

Venise vara. Peisajul era frumos şi diferit de cel de pe insulă, care era atât de static. Aici totul se schimba în fiecare zi. Vedeai cu ochii tăi cum dau mugurii, cum înfloresc, cum florile se transformă în fructe. Era o încântare să vezi efemeridele roind deasupra heleşteelor, să asculţi cântecul păsărilor şi să încerci să le recunoşti, să vezi clopoţeii albaştri răsărind la umbra pomilor, iar mai târziu degeţeii şi caprifoiul umplând aerul cu o mireasmă dulce. Aveam sentimentul că trăisem aici de când lumea, deşi mă născusem şi trăisem unsprezece ani pe insulă.

Îmi plăcea să stau singură, tolănită în

iarbă şi să ascult cântecul greierilor şi bâzâitul albinelor în jurul meu. Mă întrebam:” asta înseamnă pacea?” şi voiam să ţin vremea în loc cât mai mult. Asta poate şi pentru că simţeam în aer o ameninţare. Creşteam. Foarte curând, bunicul avea să ne anunţe despre planurile lui în legătură cu Francine, iar ea nu-l va asculta niciodată. Oare avea să ne alunge dacă nu îl asculta?

Mi-am amintit discuţia cu tata pe malul mării şi nostalgia din ochii lui pe care poate toţi exilaţii o simt. Deseori îmi cita din ceea ce el numea” cântecul meu”. Îmi spunea că acest cântec – *Cântecul Pippei* – a fost scris de un mare poet care ştia ce înseamnă dorul de casă.

Primăvara’n voaluri albe
Lin coboară dintre nori
Dimineaţa pune salbe
Mii, de rouă peste flori.
Ciocârlia se roteşte
Cântecu-i se’nalţă-n vânt
Domnu’n ceruri ne zâmbeşte
Este pace pe pământ.

O simţeam zăcând acolo, în iarbă”. Este pace pe pământ”. Şi numai atunci am fost în stare să uit norii ameninţători care se adunau deasupra noastră.

„Norii se risipesc, spunea tata. Uneori te udă până la piele. Dar apoi soarele străluceşte şi iar este pace pe pământ”.

În după amiaza aceea m-am dus din nou cu Francine la Granter’s Grange. De câte ori treceam pe acolo, ne uitam pe fereastră la mobila învăluită în huse albe şi Francine rostea invariabil:” Oh, Mare Duce, când ai de gând să intri în scenă?” Deşi îi spuneam că pentru noi ar fi fost acelaşi lucru dacă veneau sau nu, ea îmi răspundea că n-ar fi deloc rău să-i vedem cum arată.

Ne-am dus să-l vizităm pe Charles Daventry. Ne plăcea să-l vedem cum lucrează. S-a bucurat să ne vadă şi ne-a povestit întâmplări din viaţa lui şi a tatei la Oxford, despre planurile pe care şi le făcuseră să închirieze un atelier la Londra sau Paris şi să înfiinţeze un fel de cenaclu pentru artişti şi scriitori.

— Ce feste poate juca uneori viaţa! ne-a spus Charles. Tatăl vostru şi-a sfârşit zilele într-un atelier pe o insulă îndepărtată, iar eu sunt aici… un fel de meşter pietrar. La ce mă mai pot aştepta?

— Ai exact ceea ce vrei să ai, i-a răspuns Francine. Dacă te mulţumeşti cu atât, atunci trebuie să suporţi consecinţele!

— Oh, avem şi un filosof printre noi! a ironizat-o Charles.

— După părerea mea, în viaţă trebuie să fii îndrăzneţ şi să acţionezi, a izbucnit Francine care continua să-l condamne pentru că trăia singur la casa parohială iar mătuşa Grace la Greystone Manor şi niciunul dintre ei nu îndrăznea să-l înfrunte pe bunicul.

Apoi Francine a ţâşnit brusc spunând că trebuie să plecăm, dar s-a împiedicat de un bloc de piatră şi a căzut. După ce s-a ridicat n-a mai fost în stare să se ţină pe picioare şi probabil că s-ar fi prăbuşit iarăşi dacă n-aş fi prins-o la timp.

— Nu pot să pun piciorul jos!

— Cred că ţi l-ai scrântit, a spus Charles în timp ce îngenunchease pentru a-i examina glezna.

— Va trebui să mă întorc acasă, dar cum?

— Într-un singur fel, i-a replicat Charles ridicând-o în braţe.

Am pornit împreună spre casă. Când am ajuns s-a stârnit o oarecare agitaţie. Daisy ne-a întâmpinat cu gura căscată de uimire la vederea lui Charles. S-a dus imediat s-o cheme pe mătuşă Grace care a făcut feţe-

feţe la vederea lui Charles. Mai târziu am aflat că bunicul îi interzisese lui Charles să mai pună piciorul în casa lui, iar lui Grace să mai vorbească cu el. Bunicului i-ar fi plăcut să-l alunge pe Charles din localitate, dar parohul s-a împotrivit. Nu avea de gând să-şi pedepsească nepotul doar pentru a-i fi pe plac bunicului. De aceea bunicul nu se prea avea bine cu parohul.

Mătuşa Grace a murmurat:

— Charles!

— Nepoata ta a avut un mic accident, a spus el.

Deşi o durea piciorul, Francine era încântată de cursul evenimentelor. Charles s-a oferit s-o ducă în camera ei şi apoi să meargă după doctor. Albă ca varul şi totuşi mulţumită, mătuşa Grace a bolborosit:

— Da… da… te rog, Charles… şi mulţumesc. Sunt sigură că Francine îţi este recunoscătoare.

Charles a aşezat-o pe pat şi Grace ardea de nerăbdare să-l vadă plecat din casă, deşi ar fi vrut atât de mult să mai stea în preajma lui.

A venit doctorul. Francine îşi scrântise piciorul destul de rău şi trebuia să stea în pat câteva zile, poate chiar o săptămână, cu

prişniţe calde şi apoi reci aplicate pe gleznă. M-am autoproclamat infirmiera lui Francine, iar mătuşa Grace a chemat-o pe Daisy să mă ajute.

În următoarele ore durerea s-a atenuat. O mai durea doar când se sprijinea pe piciorul scrântit, ceea ce doctorul îi interzisese cu desăvârşire. De aceea Francine sărea de colo-colo într-un picior susţinută de mine sau Daisy. Curând s-a felicitat chiar pentru căzătură fiindcă reuşise iar să scape de mesele acelea plicticoase cu rugăciunile interminabile ce le însoţeau şi mai ales de tovărăşia nesuferitului Arthur.

A urmat cea mai plăcută săptămână pe care am trăit-o de la sosirea noastră la Greystone Manor. Trăiam în" micuţa noastră oază", cum o numea Francine, iar Daisy era cu noi în permanenţă. Ne distra cu ultimele bârfe locale şi ne învăţa cum să ne strâmtăm rochiile pentru a ne pune în evidenţă formele.

— Nu că don'şoara Pip ar avea vreo formă deocamdată! glumea ea.

Îmi spunea" don'şoara Pip", lucru ce mă amuza la fel ca şi pe Francine. Şi apoi a continuat:

— Dar curând o să aveţi. Cât despre ’mneavoastră, don’şoară France (avea un obicei nostim de a scurta numele), aveţi nişte forme de nu se poate! Rotunjimile acolo unde trebuie, talia subţire ca o cle’sidră şi nimic în plus pă nicăieri. E păcat să v-ascundeţi în mătasea aia albastră.

Am văzut odată nişte doamne mari. la Granter’s. Rochiile lor străIucea toate. Era un fel de bal şi era toate afară-n curte. Se auzea muzica. M-aveam bine cu unu’ din valeţii d’acolo, unu’ Hans... sau cam aşa ceva... Un nume caraghios pentru un bărbat, da-l chema Hans şi gata! îi cam umbla mâinile peste tot pă unde nu trebuie... Aoleu, nu să cade să vorbesc aşa în faţa don’şoarei Pip!

— Sora mea înţelege ce vrei să spui, i-a spus Francine.

Am izbucnit în râs toate trei.

— Păi, a continuat Daisy, lu’ Hans ăla îi plăcea de mine. Mă ducea la bucătărie şi-mi arăta ce era acolo. Îmi dădea câte ceva şi pentru acasă. Asta a fost înainte să vin aici, la Greystone. Speram să găsesc dă lucru acolo, la Granter’s, şi cred că aş fi găsit dacă nu plecau. Auziţi, don’şoară France, ia lăsați-mă să vă pieptăn io păru’. To’deauna

am vrut să pun mâna pă un păr ca ăsta. E cu adevărat frumos.

Francine a râs înveselită şi a lăsat-o pe Daisy ş-o pieptene. Am rămas uimite de îndemânarea ei la coafat.

— Ce mai, am talent la asta! într-o zi o s-ajung camerista unei doamne. Poate când v'oţi mărita, don'şoară France?

Auzind-o vorbind despre măritiș, Francine s-a întristat.

— A, vă gândiţi la domnu' Arthur, nu? E rece ca un peşte, da' cu bărbaţii nu ştii niciodată! Deşi nu prea e pă gustul 'mneavoăstră şi nici p'al meu. Nu cred *că* s-ar uita la mine. Cel puţin, pentru însurătoare. Unora le cam fuge ochii deşi spune că niţică distracţie ş'atât… şi p'ormă a doua zi să uită la tine dă parcă nici nu te-ar cunoaşte. Cunosc eu genu' ăsta. Da' domnu' Arthur nu e aşa.

Mătuşa Grace a venit să ne vadă. Îşi schimbase hainele şi era limpede că venirea lui Charles Daventry avusese un efect asupra ei. Avea o sclipire ciudată în ochi. Oare era speranţa? Francine era mândră că i-a făcut să se întâlnească din nou pe Grace şi Charles". Acum, cum spunea ea, să aşteptăm şi să vedem urmarea".

Ce bine. Ne-am simţit în acele zile de libertate! Era palpitant să fii într-o asemenea casă veche şi să încerci să-i descoperi tainele. Râdeam din toată inima, uitând de viitorul care se profila ameninţător. Era atât de plăcut! Trăiam pur şi simplu clipa, şi cred că Daisy făcea aşa mereu.

Prima care a împrăştiat vraja plăcută în care trăiam a fost mătuşa Grace. Ne vizita în fiecare după amiază la aceeaşi oră, aducându-ne mesaje de la vărul Arthur. Daisy spunea că Arthur considera că nu se cade să între în dormitorul unei domnişoare cu care nu era însurat încă. Ideea căsătoriei asociată cu numele vărului Arthur ne tăia tot elanul.

Mătuşa Grace devenise mai caldă, mai blândă. Mă întrebam dacă se mai întâlnise cu Charles Daventry şi am ajuns la concluzia că da. O privea pe Francine cu ochii ei mari şi duioşi ca ai unei căprioare, spunând:

— Bunicul tău e bucuros să audă că te simţi bine. Mereu mă întreabă cum îţi merge.

— Îi sunt cunoscătoare, i-a spus Francine cu o nuanţă de ironie. E foarte

drăguţ din partea lui.

Mătuşa Grace a ezitat o clipă, apoi a continuat:

— Vrea să-ţi spună ceva când vei fi în stare să coborî.

O privea stăruitor pe Francine, iar mie mi s-a strâns inima. Ştiam ce voia să-i spună. Ziua de naştere a lui Francine – când împlinea şaptesprezece ani – era destul de aproape. Şi la şaptesprezece ani o fată era suficient de matură... matură pentru a se mărita.

Ce era de făcut?

Încercările mătuşii Grace de a înfrumuseţa perspectiva erau zadarnice. De altfel, ea însăşi cunoştea, pe propria-i piele, tirania bunicului care-i orânduise viaţa după voia lui.

— N-am să-i fac pe plac! a izbucnit Francine după plecarea mătuşii. Nimeni n-o să mă convingă. Acum mai bine să ne gândim cum putem scăpa.

În ziua următoare, în timp ce ne frământam ce şi cum să facem, a venit Daisy fremătând toată:

— Tocmai mă plecasem peste gard acasă să vorbesc cu Jenny Brakes, când i-am văzut sosind!

Jenny Brakes locuia într-o căsuţă vecină cu a familiei Emms. În celelalte căsuţe locuiau grădinarii care lucrau la Greystone Manor.

— Vă daţi seama că eram numai ochi şi urechi. Au venit toţi de la gară… ca data trecută. Am chemat-o pă mama şi am stat acolo amândouă şi ne-am uitat. Au intrat cu toţii în casă. Era numai câţiva servitori… o să mai vină şi alţii. Acu' totu' o să fie altfel… asta e. O să ne distrăm niţel. Mamă, ce bairam o să fie la Grange!

Când am coborât din camera noastră, uitasem deja de bunicul şi de ceea ce dorea să-i spună lui Francine. Vorbisem cu Daisy şi aflasem de la ea o mulţime de amănunte despre *locuitorii exotici* de la Granter's.

Capitolul 2

Străini la Grange

Totul începuse să se schimbe. Francine nu mai putea rămâne în carcera noastră şi a trebuit să coboare ia masă. Bunicul a întâmpinat-o cu o sclipire de mulţumire în priviri. Deşi reţinut, vărul Arthur era vădit bucuros s-o revadă. Mătuşa Grace era încă sub impresia întâlnirii cu Charles Daventry Se îmbrăca mai elegant, punându-şi peste

rochiile ei obişnuite gulere de dantelă care îi veneau foarte bine.

În jurul nostru plutea o atmosferă uşor tensionată, iar bunicul devenise de-a dreptul binevoitor. Părea că o simpatizează pe Francine, atât cât putea el să simpatizeze pe cineva…

Într-o zi s-a dus la ea în grădină şi s-au plimbat împreună. Francine mi-a povestit că bunicul i-a vorbit despre moşie, cât de mare şi de profitabilă era, şi de câte secole aparţine familiei Ewell.

În altă dimineaţă a invitat-o pe Francine sa viziteze nişte arendaşi de pe moşie. Au mers cu trăsura bunicului însoţiţi de vărul Arthur. S-au oprit acasă la unul dintre arendaşi, domnul Anderson, care i-a servit cu vin şi a fost deosebit de politicos cu Francine.

— De fapt, spunea ea, situaţia e din ce în ce mai limpede. După cum merg lucrurile, foarte curând se va anunţa căsătoria. Ce mă fac, Pippa?

Nu aveam nicio soluţie, deşi discutasem de atâtea ori acest subiect. Francine se hotărâse să fugă, aceasta fiind – după părerea ei – unica soluţie. Uşor de zis. Dar unde?

Bunica simţea tensiunea ce se acumula în jurul lui Francine.

— Francine, nu-ţi pierde speranţa. Nu ştii niciodată ce aduce ziua de mâine.

Într-o zi, Daisy a năvălit în camera noastră. Nu se mai purta cu noi ca o servitoare. Eram ca nişte conspiratoare toate trei. Daisy nu prea respecta pe nimeni. Era impetuoasă, plină de afecţiune şi bună la suflet. Tot timpul avea idei şi se descurca în orice situaţie. Se certa într-una cu doamna Greaves, menajera, care o ameninţa că o va da afară. Dar lui Daisy nu-i păsa.

— Ce o fi, o fi! spunea ea. Nu ştii niciodată ce aduce ziua de mâine, exclama ea filosofic, asemenea bunicii.

Daisy ştia o groază de proverbe pline de înţelepciune şi optimism.

— Să aşteptăm şi să vedem. Cine ştie de unde sare iepurele! Bunul Dumnezeu are grijă de noi.

I-am spus odată că îl pomeneşte pe Dumnezeu numai când e nevoie să ne mântuie păcatele.

— Lasă, că El nu se supără. O să spună că e nebuna aia de Daise.

În ziua aceea, fremăta toată:

— S-a întors Hans! a izbucnit ea.

— Hans căruia îi umblă mâinile peste tot? a întrebat-o Francine.

— Da, şi încă mai rău ca oricând! a chicotit Daisy. Se bucură că mă vede!

— Tom, în schimb, n-o să se bucure, i-am spus.

— Eh, Tom n-are de ce să se plângă, vă spun eu.

— Nu ne spune nouă, spune-i lui! i-a răspuns Francine râzând.

Am izbucnit toate trei în râs. Eram bucuroase să uităm, chiar şi pentru o clipă, ameninţarea ce plutea asupra lui Francine.

— Hans zice că e fierbere mare la Grange. Vine baronu' ăla. E foarte important în familia lor. Dar ăilalţi e contra lui.

— Ce tot vorbeşti Daisy? a întrebat Francine.

— Hans mi-a povestit câte ceva.

— Daisy, nu te băga în politica nemţească! a avertizat-o Francine cu ironie. Am auzit că cei de la Granter's sunt deja băgaţi.

— A zis Hans că ne arată casa. I-am spus c-aţi vrea s-o vedeţi. Da' înainte de venirea lor. Deci cât mai repede. Ei trebuie să

sosească din clipă-n clipă.

— Ce bine că putem să ne trimitem agenţii în recunoaştere! a tachinat-o Francine.

— Da', mai termină! i-a răspuns Daisy.

Câteva zile mai târziu, Daisy ne-a anunţat că am putea merge imediat după prânz, deoarece familia urma să sosească în ziua următoare. Plutea în aer o însufleţire care ne cuprinsese şi pe noi. În dimineaţa aceea nici nu ştiu cum am asistat la lecţiile domnişoarei Elton fără ca aceasta să-şi dea seama că pusesem ceva la cale. A fost nevoie să ne strecurăm cu mare grijă afară. Am aranjat să ne întâlnim cu Daisy la coliba mamei ei.

— Va trebui să ocolim pe la grajduri, ne-a spus Daisy. Hans zice că ăi mai mulţi din servitori o să tragă un pui dă somn la ora asta. Ştii, aşa face ei, a plescăit Daisy. Străini, ce mai!

— Şi unii de pe aici fac aşa, ştii bine, a spus Francine care nu se putea niciodată abţine să nu facă o remarcă.

— Da, da' ei fac aşa în fiecare zi. Şi Hans zice că nu e niciun pericol pentru noi. El spune că chiar dacă ne vede unii, nu contează. Ştiu cine sunteţi şi o să se bucure

să vă vadă acolo. Hans spune ca don’șoara France e *schon…* sau cam aşa ceva. Când i-am zis că vrei să vezi casa, el ţi-a transmis sărutări de mâini. E mare, ce mai! Sunteţi găta?

Asemenea lui Francine, şi lui Daisy îi plăcea să dramatizeze puţin orice situaţie. Mă gândeam că atitudinea ei în faţa vieţii era tocmai ceea ce îi trebuia lui Francine pe vremea aceea şi pentru asta îi eram recunoscătoare lui Daisy.

Când am ajuns la grajdurile de la Granter’s Grange, Hans ne aştepta. A pocnit din călcâie şi s-a înclinat în faţa noastră. Se vedea clar, din felul în care o privea, că o admira pe Francine. Când i-a vorbit în germană, a fost încântat. Era atât de blond – avea părul aproape argintiu, iar ochii aveau o expresie de veşnică mirare pentru că genele şi Sprâncenele erau aşa de blonde încât nici nu se zăreau. Avea pielea albă, dinţi puternici şi un zâmbet vesel.

— O să vină baronul, a spus el. E o vizită foarte importantă.

Daisy a insistat să-i traducem şi ei şi Francine a întrebat cât va sta baronul. Hans a dat din umeri.

— Nu se ştie, a răspuns. Depinde de

multe, a spus în englezeşte cu un puternic accent străin. Nu suntem siguri. Tocmai a fost…

— Nu… iarăşi una din izbiturile alea? a sugerat Daisy.

— O… o izbitură… da, se poate spune şi aşa.

— La ei todeauna se întâmplă de astea, a spus Daisy.

— Să mergem, a continuat Hans.

L-am urmat şi am intrat printr-o uşă laterală. Eram într-un coridor întunecat şi am intrat apoi într-o bucătărie spaţioasă, pardosită cu gresie şi cu banchete de jur împrejur. Tot acolo mai erau şi coşuri încărcate cu legume şi fructe exotice. Pe un scaun moţăia un grăsan.

Hans şi-a dus degetul la buze şi am păşit în vârful picioarelor. Am ajuns într-un hol cu lambriuri superbe. Într-un capăt era un cămin cu două fotolii aşezate de o parte şi de alta. Am observat pe ele şerveţele fine de în. În mijloc era o masă de stejar masiv cu un sfeşnic pe ea. De perete erau sprijinite câteva scaune. Deasupra tor erau expuse arme care trebuie că fuseseră folosite de strămoşii noştri. Aici se născuse bunica, iar casa fusese vândută cu mobilă cu tot.

— Sala mare, a spus Hans.

— E o casă veche încântătoare, a remarcat Francine. E atât de diferită de Greystone Manor, simţi Pippa? Nu este atmosfera aceea sumbră.

— Este din cauza mobilei, am spus.

— Este din cauza bunicului, a precizat Francine.

— Uitaţi scara, a continuat Hans. Sunt şi trepte care coboară spre capelă, dar n-o să mergem acolo. Vom urca spre sufragerie.

Am ajuns acolo. Era o cameră frumoasa cu trei ferestre mari. Pe masa din mijloc era un sfeşnic asemănător cu cel din hol. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii albastre şi crem care se potriveau cu stofa mobilei.

— Ce frumos! a exclamat Francine.

— Acum înţeleg de ce a vrut bunicul s-o cumpere, am murmurat eu.

— Mă bucur că n-a reuşit, a spus Francine cu vehemenţă. Ar fi ajuns la fel de sumbră ca Greystone Manor. Acum este o casă minunată. Simţi, Pippa? Parcă pluteşte ceva în aer.

Scumpa de Francine, era cu adevărat tulburată. Aştepta un miracol şi era atât de deprimată încât îl căuta în locurile cele mai neobişnuite.

Am mai urcat nişte trepte.

— Aici îşi beau vinul.

— Tot aici se retrag doamnele după masă, a spus Francine. Când îi lasă pe bărbaţi să-şi bea paharul de Porto.

Scara dădea într-o arcadă şi am ajuns într-un coridor. Am mers de-a lungul lui trecând pe lângă câteva uşi. Hans ne-a făcut semn cu degetul să nu facem zgomot. Daisy a chicotit încet şi era cât pe-aci să fac şi eu la fel. Faptul că venisem acolo fără permisiunea nimănui făcea ca lucrurile să fie mai palpitante. Abia aşteptam să-i spun bunicii că îi văzusem vechea casă.

Am mai urcat câteva trepte spre solariu. Semăna cu cel de la Greystone. Pe fiecare latură erau ferestre. Mi-am imaginat femei şi bărbaţi fermecători îmbrăcaţi elegant, discutând cu însufleţire despre ultimele evenimente din ţara lor. În solariu era o nişă pe care n-aş fi observat-o dacă Hans nu ne-o arăta.

— Din ea poţi privi jos, în hol, ne-a explicat el. Mai e una pe partea cealaltă. De acolo te poţi uita spre capelă. O idee foarte bună. Poţi vedea cine vine.

— Fascinant! a strigat Francine. Astea erau poate ochiurile din zid de care ne

povestea bunica. Spunea că uneori nu coborau la slujba din capelă, ci o urmăreau din solariu.

Hans a devenit brusc neliniştit. S-a oprit încordat şi sângele i-a fugit din obraji.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Daisy.

— Aud rotile trăsurii. Ah, nu! Trebuie să fie…

A alergat la fereastră, s-a uitat prin ea şi şi-a pus mâinile în cap ca şi cum ar fi vrut să-și smulgă tot părul.

— Oh, ce ne facem? Au venit. E prea devreme, ar fi trebuit a vină mâine. Ce mă fac cu voi?

— Nu-ţi face probleme, i-a spus Daisy.

— Trebuie să plec, a strigat Hans disperat. Trebuie să fiu acolo. Tot personalul e prezent. N-am voie să lipsesc.

— Şi noi ce-o să facem? a întrebat Francine.

— Voi rămâneţi… vă ascundeţi…

S-a uitat de jur împrejur.

— Vedeţi draperiile acelea? Ascundeţi-vă după ele dacă vine cineva. Vă voi scoate de aici cât voi putea de repede. Dar acum… trebuie să plec.

— Du-te, a spus Daisy cu un ton liniştitor. N-o să ni se întâmple nimic. Las’

pe noi!

Hans a dat din cap şi a ieşit repede din cameră. Daisy se cutremura de râs:

— Halal treabă! spunea ea.

— Ce o să creadă despre noi? a întrebat Francine. Nu avem niciun drept să ne aflăm aici. N-ar fi trebuit să venim.

— Eh, morţii de la groapă nu se mai întoarce, don'şoară France. Geaba mai închizi uşa dă la grajd după ce ţi-a furat calu', Hans o să ne scoată dă aici. E isteţ Hans ăsta.

Casa, cufundată până atunci în linişte, fremăta de viaţă. Daisy s-a dus în vârful picioarelor spre ochiul din zid şi a început să ne spună ce vede.

Sala era plină de lume. Bucătarul cel gras pe care-l văzusem moţăind în bucătărie purta acum o haină albă, o bonetă albă înaltă şi mănuşi. Stătea în capătul rândului şi vizavi de el stătea o femeie mândră cu o rochie lucioasă de culoarea lignitului.

Uşa s-a deschis şi a intrat un bărbat admirabil îmbrăcat, care a spus ceva cu voce tare. Apoi au intrat stăpânii. Erau un bărbat şi o femeie. Cele două rânduri de servitori aşezaţi faţă în faţă le făcură o plecăciune atât de adâncă încât erau cât pe-

aici să se ciocnească cap în cap. Beneficiarii acelui omagiu arau îmbrăcaţi în haine de călătorie. Cu ei mai era şi un tânăr înalt şi foarte blond. Au mai intrat încă vreo douăzeci de persoane printre cai; e o fetiţă şi un băiat.

Servitorii au început să se mişte de colo-colo în timp ce oaspeţii se îndreptau spre scară.

— Trebuie să avem grijă acu', a spus Daisy. Mai bine ne-am ascunde după draperiile astea. O să ştie Hans unde sa ne caute când o veni.

— N-or să vină aici, am spus. Se vor duce în camerele lor să se spele după drum.

— Nu se ştie, a replicat Francine. Hai mai bine să ne ascundem.

Se auzeau zgomotele paşilor pe scări şi rumoarea vocilor. Tocmai ne ascunsesem, când s-a deschis uşa solariului. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul şi îmi imaginam ce ni se putea întâmpla. Ne şi vedeam trimise înapoi, la Greystone, în timp ce plângerile ar fi curs spre bunicul. Ştiam că eram într-o mare încurcătură.

În cameră a intrat o fată. Părea a fi de vârsta mea. S-a oprit un moment privind în jurul ei, în timp ce ne ţineam respiraţia

întrebându-ne dacă suntem bine ascunse. Fata a făcut câţiva paşi în vârful picioarelor, apoi s-a oprit ca şi cum ar fi ascultat. A întrebat în germană:.

— Cine-i acolo?

M-am îmbolnăvit de frică, plină de ruşine şi oroare. A spus într-o engleză cu vădit accent german:

— Cine se ascunde? Ştiu că eşti acolo. Văd un picior sub draperie.

Francine a fost cea care a ieşit prima. Şi-a dat seama că oricum am fost văzute.

— Cine eşti? a întrebat fata.

— Sunt Francine Ewell de la Greystone Manor.

— Ne faci o vizită?

— Da, a răspuns Francine.

— Mai sunt şi alţii?

Atunci am ieşit şi eu şi Daisy. Ochii fetei s-au oprit asupra mea poate pentru că eram cam de aceeaşi vârstă.

— Tu, vizită? a spus privindu-mă.

M-am hotărât că cel mai bun lucru era să-i spun adevărul.

— Tocmai vizitam casa. Ne interesează pentru că a fost casa bunicii noastre.

— Cunoaşteţi tata, mama?

— Nu, am spus.

Francine a intervenit prompt:

— Fără nicio îndoială că-i vom cunoaşte dacă rămân mai mult. Suntem de la Greystone Manor. Acum, poate ar trebui să plecăm.

— Aşteaptă, a spus fata.

A fugit la uşă şi a strigat” Mutti!” A intrat o femeie. Era impunătoare şi ne privea cu uimire. Ştiam acum că fusesem descoperite. Francine a făcut un pas înainte şi a spus cu demnitate, într-o germană corectă:

— Trebuie să ne iertaţi. Ne-am făcut vinovate de o mare indiscreţie. Eram dornice să vedem casa pentru că a aparţinut odată bunicii. Ne povesteşte tot timpul despre ea. Nu ştiam că o să vă reîntoarceţi astăzi… O privire…

Se cam pierduse. Scuza cam şchiopăta. Femeia continua s-o privească curioasă.

— Cum te cheamă? a întrebat.

— Francine Ewell. Locuiesc la Greystone Manor cu bunicul. Ea este sora mea Philippa şi aceasta e Daisy, camerista noastră.

Femeia a încuviinţat din cap. Apoi a zâmbit. Continua s-o privească pe Francine care era deosebit de drăgălaşă, cu obrajii

îmbujoraţi şi ochii strălucind de freamătul aventurii.

— Tocmai am sosit, a zis. Drăguţ din partea voastră că aţi trecut pe aici. Trebuie să beţi un pahar de vin cu mine.

Daisy s-a dat înapoi. Era mută de admiraţie în faţa talentului lui Francine care ne scosese dintr-o situaţie atât de delicată.

— Veniţi cu mine, a spus femeia. Şi tu… tu eşti…

— Daise, a răspuns Daisy, fiind şi ea copleşită de respect.

— Voi trimite…

În momentul acela a apărut Hans. Nu ştia ce să facă, să se întoarcă şi s-o ia la fugă sau să dea explicaţii incoerente.

— Avem oaspeţi, Hans, i s-a adresat femeia într-o germană pe care eu şi Francine o înţelegeam perfect. Du-o pe Daisy la bucătărie şi dă-i nişte vin. Şi mai trimite nişte vin în *Weinzimmer*[3].

Hans privea siderat. Daisy s-a dus spre el şi sunt sigură că i-a făcut cu ochiul deşi nu puţeam s-o văd. Au plecat, iar eu şi Francine am urmat-o pe gazda noastră pe scări spre camera mai mică prin care tocmai trecusem.

---

3 *Weinzimmer* (lb. Germană) – cameră în care se degustă vinul (N T.)

— Luaţi loc vă rog, ne-a invitat gazda. Acum povestiţi-mi. Sunteţi de la Greystone Manor. Casa aceea mare. Mai mare decât asta. Drăguţ din partea voastră că aţi venit.

Francine i-a spus că nu prea fusese o vizită ci mai degrabă o impertinenţă.

— Impertinenţă? s-a mirat doamna. Ce înseamnă" impertinenţă"? E un obicei englezesc?

Francine a început să râdă în felul ei molipsitor şi gazda noastră i s-a alăturat repede.

— Ştiţi, i-a explicat Francine, am fost foarte curioase.

Femeia ne-a ascultat cu interes. Ni s-a adus vinul şi odată cu el a venit şi fata care ne descoperise.

— Tatiana, ce doreşti? a întrebat doamna.

Fata i-a spus în germană că vrea să vadă oaspeţii, însă doamna, care presupuneam că îi este mamă, a mustrat-o:

— Nu este politicos să vorbeşti în altă limbă decât cea a oaspeţilor tăi. Ai luat lecţii de engleză. Hai, trebuie să vorbeşti în această limbă.

— Ştim şi noi puţină germană, a intervenit Francine. Am învăţat-o când eram

cu părinţii noştri. Acum avem o guvernantă pe jumătate nemţoaică şi cu ea vorbim în germană.

— Ah, foarte bine. Limba poate fi o problemă. Mi s-a spus că această cameră era cunoscută sub numele de" camera de punch". Am întrebat ce e punch-ul şi mi-au spus că e o băutură... un fel de vin. Atunci am spus:" Acum va fi *Weinzimmer* aşa că bem aici cu oaspeţii noştri.

Tatiana s-a aşezat şi ne observa cu atenţie. Gazda ne-a povestit că mama ei fusese rusoaică şi de aceea pusese numele ei fetiţei. Era contesă de von Bindorf şi, împreună cu soţul ei şi cu familia, urma să rămână o perioadă la Granter's. A fost o jumătate de oră extraordinară. Eram cu contesa von Bindorf şi ne sorbeam vinul ca nişte oaspeţi de onoare în loc să fim tratate ca nişte răufăcătoare. Ne-a pus o mulţime de întrebări şi i-am povestit cum, după moartea tatei, veniserăm să locuim cu bunicii la Greystone Manor. Tatiana mi-a pus câteva întrebări şi cum Francine vorbea atât de degajat cu contesa, nu vedeam de ce nu aş fi făcut acelaşi luciu cu Tatiana.

În cele din urmă Francine a spus că trebuie să plecăm şi contesa ne-a invitat să-i

mai facem o vizită. Mi-am dat seama că Francine la rândul ei ar fi vrut s-o invite la Greystone, dar s-a abţinut la timp.

Am fost conduse la uşă, unde ne-am întâlnit cu Daisy. Toate trei fremătam şi vorbeam incoerent pe drumul spre casă. Daisy ne spunea cât de uimit fusese Hans când văzuse ce întorsătură luaseră lucrurile. Ne era recunoscător că nu-l amestecasem. Francine o găsea pe contesă încântătoare. Era îngrozită de perspectiva de a o invita la Greystone Manor.

— Te face să-ţi dai seama ce existenţă limitată ducem. Oare aşa va fi totdeauna?

Am văzut în sclipirea din ochii ei că era hotărâtă să nu se întâmple aşa.

În noaptea aceea nu am dormit şi am vorbit despre aventura noastră. Francine a ajuns la concluzia că am putea după o săptămână să ne ducem iar. Daisy nu-şi mai găsea locul de bucurie. Se împrietenise cu Hans, iar Tom grăjdarul era verde de gelozie. Daisy era încântată să fie obiectul unei dorinţe atât de mari.

Mai erau câteva săptămâni până la ziua de naştere a lui Francine, când împlinea şaptesprezece ani. A doua zi după aventura noastră la Granter’s Grange, în timpul cinei,

bunicul a comentat acest eveniment spunând că era o ocazie pe care trebuia să o sărbătorim. Mătuşa Grace şi-a aranjat nervoasă gulerul încercând să simuleze un interes deosebit. Ştia foarte bine care era scopul acestei sărbătoriri. Fiind ea însăşi victimă a dorinţelor despotice ale bunicului, se temea pentru Francine.

Francine mi-a spus după aceea:

— Ştii ce o să facă la petrecere. Va anunţa logodna.

Am aprobat-o cu tristeţe aşteptând o idee salvatoare.

— Am de gând să-i fac o vizită contesei. Vom merge chiar după masă, a spus Francine.

— Va fi nostim, i-am răspuns. Dar asta cu ce te ajută?

— Nu ştiu. Dar i-am citit în privire că se gândea la ceva.

Am trecut poarta cu curaj şi am tras de şnurul clopoţelului.

Sunetul lui se auzea în toată casa. Ne-a deschis un servitor în livrea colorată şi ne-a poftit în hol.

— Am venit în vizită la contesă la invitaţia ei, a spus Francine în germană cu un aer important.

— Contesa nu este acasă.

— Oh! Dar domnişoara Tatiana? am întrebat eu.

Mă gândeam că manifestase interes pentru noi, aşa că poate ne-ar fi primit. Servitorul a scuturat din cap. Se părea că niciuna nu era acasă. Deci nu era nimic de făcut decât să ne retragem descurajate. Uşa s-a închis în urma noastră şi ne pregăteam să plecăm când a apărut un bărbat călare. A descălecat, s-a uitat la noi şi s-a înclinat. A strigat ceva şi un băiat a venit şi i-a luat calul.

— Păreţi… descumpănite, ne-a spus privind-o pe Francine. Poate v-aş putea ajuta.

Vorbea bine englezeşte, cu o uşoară urmă de accent nemţesc. Francine se însufleţise dintr-odată. Tânărul era deosebit de chipeş, înalt, blond, cam de vreo douăzeci şi ceva de ani. Avea ochii cenuşii şi un zâmbet amabil.

— Am venit s-o vedem pe contesă, i-a explicat Francine. Ea ne-a invitat şi acum am constatat că nu este acasă.

— Se întoarce puţin mai târziu. Mă întreb dacă aţi fi de acord s-o înlocuiesc… Permiteţi-mi să vă ofer un ceai… Parcă aşa

se obişnuieşte la ora asta…

Obrajii lui Francine se îmbujoraseră. Ochii ei albaştri străluceau de încântare.

— Ar fi foarte drăguţ, a spus ea.

— Atunci, haideţi.

A tras de şnurul clopoţelului şi servitorul a deschis uşa.

— Avem oaspeţi, a spus tânărul.

Servitorul n-a părut surprins să ne vadă întorcându-ne. Tânărul i s-a adresat în germană rugându-l să ne aducă ceaiul. Apoi ne-a invitat în camera în care contesa ne servise cu vin data trecută. Ne-am aşezat.

— Probabil sunteţi rudă cu contesa, a spus Francine.

— Nu… nu suntem rude. Povestiţi-mi despre voi.

Francine i-a explicat că locuiam la Greystone, povestindu-i cum o întâlnisem pe contesă.

— A insistat să venim iar, a spus Francine.

— Chiar spera să veniţi. Va fi dezolată că nu aţi găsit-o. Ghinionul ei şi… norocul meu.

— Eşti foarte curtenitor, a spus Francine cu o nuanţă de cochetărie.

— Cine ar fi altfel în faţa unei asemenea frumuseţi?

Ca de obicei, Francine era încântată când i se făceau complimente, de care de altfel nu ducea lipsă niciodată. A început să-i povestească viaţa noastră pe insulă şi la Greystone Manor. El o asculta cu atenţie.

— Sunt atât de fericit că v-am cunoscut, a spus el. A fost o mare plăcere să vă întâlnesc, pe tine şi pe sora ta cea tăcută.

— Oh, Pippa nu este tăcută de obicei. În general, vorbeşte destul.

— Sunt nerăbdător să aflu ce are de spus.

Ni s-a adus ceaiul şi cele mai apetisante prăjiturele pe care le văzusem vreodată. Erau frumos colorate şi ornate cu frişcă. Tânărul se uita la Francine.

— Tu trebuie să faci… Cum se spune?… Onorurile. Asta o fac doamnele, nu-i aşa?

Francine a servit bucuroasă ceaiul. Părul îi cădea liber pe umeri, scăpat de sub panglica pe care era obligată s-o poarte la Greystone. De mult nu o mai văzusem atât de fericită. Am aflat că tânărul era Rudolf von Gruton Fuchs şi că era din Bruxenstein.

— Sună foarte măreţ şi atât de îndepărtat! a exclamat Francine.

— Îndepărtat… da, poate. Măreţ?… într-o bună zi, poate *o* să-mi vizitaţi ţara şi o să

vă convingeţi singure.

— Mi-ar face mare plăcere.

— M-aş bucura mult să pot să vă ies în întâmpinare. În momentul de faţă…

A ezitat şi a privit-o cu tristeţe.

— … sunt tulburări, lucru care se întâmplă destul de des.

— Bănuiesc că e un colţ de lume agitat, a spus Francine.

— Ai perfectă dreptate. Dar e foarte departe, iar noi ne aflăm aici în această după amiază încântătoare.

Și-a întors ochii spre mine, dar am avut impresia că îi era greu să-şi desprindă privirea de la Francine.

— Înseamnă că ai avut multe aventuri, zise Francine.

— Dar niciuna la fel de plăcută ca asta de acum, a asigurat-o el.

Francine vorbea într-una. Părea transportată de după amiaza aceea plăcută. Era hotărâtă să se bucure cât mai mult de fiecare clipă, fiindcă se temea de ce-i putea aduce aniversarea zilei de naştere. Deşi jurase că nu va accepta niciodată căsătoria cu vărul Arthur, era suficient de realistă ca să se întrebe ce ne vom face când refuzul ei îl va înfuria pe bunic… sau, mai rău, când

acesta nu-l va accepta. De aceea căuta să se bucure de fiecare clipă care-i mai rămăsese până atunci. Mă gândeam că-i place Rudolph tot atât de mult cât o place şi el. Vedeam cum încerca să prelungească vizita, dar în cele din urmă s-a ridicat şi fără prea mult chef a spus că trebuie să plecăm.

— Aşa de repede? a întrebat Rudolph.

Dar nu era deloc repede. Zăbovisem mai bine de o oră.

— În casa noastră e o regulă strictă.

Mi s-a părut o indiscreţie din partea ei să vorbească despre obiceiurile noastre în felul în care o făcuse. Rudolph a vrut să ne conducă, dar a renunţat văzând panica din ochii lui Francine. Ne-a condus numai până la poartă, unde s-a înclinat adânc şi ne-a sărutat mâinile. Am observat că asupra mâinii lui Francine a zăbovit mai mult.

Am fugit traversând câmpul către Greystone.

— Ce aventură! a exclamat Francine. Nu cred că am mai trăit vreodată una ca asta.

— Francine a primit invitaţia prin Hans, care i-a dat-o lui Daisy. Era de la contesă şi o ruga pe Francine să o viziteze în acea după amiază pe la ora trei, deoarece voia să o roage ceva. Nu eram pomenită în

invitaţie, aşa că Francine s-a dus singură. Abia aşteptam să aud ce se-ntâmplase, aşa că m-am dus s-o întâmpin pe Francine pe câmpul de lângă colibe. Când s-a întors, era îmbujorată şi mai însufleţită ca niciodată.

— L-ai văzut? am întrebat-o. Pe… cum îl cheamă?… Rudolph.

A dat din cap. Părea năucă. Găsise oare un alt admirator? m-am întrebat.

— Este atât de palpitant, a spus. Am văzut-o pe contesă. Ce crezi? M-a invitat la bal.

— La bal?! Ce vrei să spui?

— Că vor da un bal şi eu sunt invitată. E foarte simplu.

— Mie nu mi se pare simplu deloc. O să te lase bunicul? Ai nevoie şi de o rochie de bal.

— Ştiu, m-am gândit la toate astea, dar am spus că mă voi duce.

— În uniforma aceea de mătase albastră, sau în cea de poplin?

— Nu fi defetistă. Fac eu rost cumva de o rochie nouă.

— *Cumva,* acesta e cuvântul.

— Ce-i cu tine, Pippa? Eşti geloasă?

— Niciodată! am ţipat. Vreau să mergi la bal cu Rudolph dar nu văd cum o să

reuşeşti. Asta-i tot.

— Pippa – mi-a spus, şi n-am văzut pe nimeni mai hotărât decât era Francine în acel moment – mă *voi duce!*

Am discutat despre asta tot drumul spre casă şi seara. Rudolph nu fusese acolo. Francine luase ceaiul cu contesa, care îi povestise că va organiza balul şi că va fi încântată dacă va veni şi Francine. Nu ştia cum e mai bine – să trimită sau nu o invitaţie. Probabil că am făcut-o să înţeleagă foarte bine cam ce însemna să locuieşti la Greystone. A înţeles că a-i trimite o invitaţie lui Francine prin bunicul, ar fi însemnat un refuz sigur. Contesa a spus că fără Francine balul nu mai avea haz.

Într-un exces de euforie şi de încredere în puterea ei de a obţine imposibilul, Francine acceptase invitaţia, dând la o parte detaliile. Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele.

— O să te ajute zâna cea bună? am întrebat-o. Cine o fi aceea? Poate că ei, în Bruxenstein, au asemenea zâne. În orice caz, nu-mi imaginez o asemenea zână la Greystone. Om găsi un dovleac pe care zâna să-l transforme în caleaşcă? Sunt convinsă

că am găsi câţiva şobolani pe aici, numai buni de transformat în cai.

— Pippa, nu mai glumi cu lucrurile serioase.

Vocea ei suna pesimistă, dar m-am bucurat că pentru un moment am reuşit să-i abat gândurile de la aniversarea zilei de naştere.

În ziua următoare, când am vizitat-o pe bunica, am simţit că şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva. Ştia că Francine era încordată şi neliniştită pentru că urma să fie obligată să se mărite cu vărul Arthur. Doar ea ne povestise toate astea! Acum ne asculta cu mult interes.

— Deci, vechea cameră de punch e acum *Weinzimmer.* Îmi place să-mi spui despre contesă şi fermecătorul Rudolph.

Bunica era o fire romantică şi căsătoria ei cu bunicul trebuie să fi fost o tragedie. Ca prin minune, viaţa ei n-o înăsprise ci o făcuse mai blândă şi mai tolerantă. A spus:

— Francine trebuie să meargă la bal.

O priveam uimită. Bunica avea o soluţie la toate. Pentru rochie ne-a spus că mai are ea nişte material printr-unul din cuferele ei. Odată visase că va sărbători naşterea celui de-al doilea copil. Nu Grace, ci cel care se

născuse mort. Atunci îşi cumpărase o mătase albastră brodată cu steluţe argintii.

— Era cel mai frumos material pe care l-am văzut vreodată, a spus. După ce am pierdut copilul însă, am împachetat materialul şi l-am aruncat într-un cufăr. Numai dacă steluţele de argint nu şi-or fi pierdut strălucirea… O s-o pun pe Agnes să-l caute.

Agnes era încântată să-şi vadă stăpâna atât de fericită. Odată îmi şoptise că bunica se schimbase mult de la venirea noastră.

— În tinereţe semăna cu domnişoara Francine… dar acum e mai multă libertate, a spus Agnes.

„Nu cu mult mai multă”, mi-am spus în sinea mea. Eram bucuroase că Agnes era de partea noastră pentru că aveam nevoie de aliaţi.

A găsit materialul. Francine a fost încântată când l-a văzut. Steluţele nu-şi pierduseră deloc strălucirea.

— Ia-l, i l-a întins de parcă ar fi putut să vadă bucuria de pe chipul ei. Du-te la Jenny şi roag-o să se apuce de lucru. O s-o facă foarte bine. Ea face deseori rochii de bal pentru fetele care ies în lume.

Însufleţite, am trecut pe la Jenny. Daisy

ne-a însoţit, deoarece se simţea implicată în această aventură. Datorită ei fusesem prima dată la Grange şi atunci începuse totul. Ea însăşi trăia o aventură sentimentală. Tom, grăjdarul, aflase despre prietenia ei cu Hans şi, cum spunea ea, turba de furie ameninţând cu tot felul de răzbunări. Viaţa era cu siguranţă palpitantă pentru ele două, dar mă bucuram că eram o simplă spectatoare.

Daisy aflase de la Hans că baronul, care era un personaj foarte important, îi sugerase contesei s-o invite pe Francine. De fapt, baronul era cel mai important dintre toţi. Hans ştia de ce, dar nu-i spusese nici măcar lui Daisy.

— O să-mi spună el… cu timpul, a zis Daisy plină de încredere.

Era clar că se bucura că este amestecată în asemenea intrigi.

Jenny Brakes a fost puţin mirată când a văzut materialul şi a auzit că trebuie să facă din el o rochie de bal.

— Pentru ziua dumneavoastră de naştere, domnişoară Francine? a întrebat Jenny. Domnişoara Grace a cumpărat deja nişte tafta pentru această ocazie. Va fi o zi deosebită.

— Nu, asta e pentru o altă ocazie, i-a pus Francine.

— Trebuie s-o faci în secret, a adăugat Daisy.

Jenny s-a uitat la noi speriată.

— Haide, a liniştit-o Daisy, cine o să afle?

— Păi… nu înţeleg… domnişoară Francine…

— E foarte simplu, a lămurit-o Francine. Vreau să-mi faci o rochie de bal şi nu vreau să spui nimănui că e pentru mine.

— Dar ce facem cu rochia de tafta?

— Vreau să mi-o faci şi pe asta, a spus Francine.

Biata Jenny Brakes! Ştiam ce simte. Îi era frică să nu-l jignească pe bunicul. Locuia într-una din colibele lui şi dacă ar fi aflat că ea îi face nepoatei lui o rochie de bal s-ar fi supărat cu siguranţă. Şi când era supărat nu cunoştea îndurarea. Eu am fost cea care am găsit soluţia: Jenny va lucra rochia la ea acasă, aşa cum făcea de multe ori. Dacă va fi descoperită, va putea foarte bine să spună că nu ştia nimic despre destinaţia rochiei.

În cele din urmă, Jenny a fost de acord şi a schiţat pe loc un model, l-am făcut şi noi

câteva sugestii. Trebuia să fie îndrăzneaţă, simplă, să pună în evidenţă gâtul de lebădă al lui Francine, să-i accentueze talia de viespe, iar fusta să fie cât mai înfoiată.

Agitaţia era aşa de mare încât am crezut că Francine o să se dea de gol. Probabil că mătuşa simţea ceva neobişnuit, dar era prea preocupată de propriile ei probleme. Eram sigură că se întâlnea în secret cu Charles Daventry, de când acesta o cărase în braţe pe Francine.

Ne-am făcut planul de acţiune. În seara balului, Francine se va strecura din casă şi va merge la coliba familiei Emms. Mama lui Daisy lua şi ea parte la conspiraţie, aşa că nu i se putea atribui nicio vină lui Jenny. Doamna Emms va păstra rochia la ea, unde Francine se va schimba. Apoi putea traversa pajiştea ajungând repede la Granter’s Grange.

Doamnei Emms îi plăcea aventura ca şi fiicei ei. Dacă ea ar fi fost descoperită şi şi-ar fi atras mânia bunicului, era gata să-şi asume consecinţele.

— N-o să ne alunge el pă noi, a spus ea. Nu pă familia noastră. Locuim acolo dă prea multă vreme şi are nevoie dă Jim al meu.

Aşa că totul a fost aranjat.

Daisy aflase că va fi cel mai grozav bal pe care îl dăduseră vreodată cei de la Granter’s Grange. Era în onoarea unui personaj foarte important, probabil admiratorul lui Francine.

— Ce prăjituri… ce mâncare… ce flori şi alte alea! se entuziasma Daisy. O să fie regeşte, aşa o să fie. Socot că nu se poate mai bine nici la Buckingham şi nici la Walles.

A venit şi ziua cea mare şi abia ne puteam stăpâni emoţia. Domnişoara Elton a remarcat ce distrate eram la lecţii. Cred că îşi dăduse seama că se întâmplă ceva. Toţi cei din casă ştiau că Francine urma să se mărite cu vămi Arthur. Sunt sigură că dacă ar fi ştiut despre ce era vorba ar fi făcut tot posibilul să ne împiedice.

Am însoţit-o pe Francine la coliba familiei Emms unde, împreună cu Daisy, am ajutat-o să se îmbrace. Fraţii mai mici ai lui Daisy ne priveau încântaţi. Când a fost gata, părea o prinţesă din basme. Emoţia îi sporea frumuseţea şi nu mai exista culoare care să-i vină mai bine ca albastrul stropit cu argintiu. Ar fi avut desigur nevoie şi de pantofi argintii, dar mergeau şi pantofii de mătase neagră pe care îi avea. Oricum, abia

se vedeau, i-am spus că arată superb.

Aranjasem ca eu s-o aştept acasă pândind la fereastră şi când o văd că se apropie să cobor pe furiş şi să-i deschid. Avea să treacă mai întâi pe la familia Emms să-şi schimbe hainele urmând ca Daisy să-i aducă înapoi rochia de bal a doua zi.

— O asemenea operaţie are nevoie de un plan amănunţit, îi explicam eu. Fiecare detaliu trebuie luat în consideraţie.

— Philippa este generalul, a spus amuzată Francine. Trebuie să-i ascult ordinele.

Cum totul fusese atât de minuţios pus la punct, mi se părea că numai un ghinion mai putea să ne dea peste cap planurile.

După ce am urmărit-o de la o oarecare distanţă pe Francine cum intră la Granter’s împreună cu ceilalţi oaspeţi, m-am întors la Greystone. M-am aşezat la fereastra camerei noastre privind peste pajişti. Vedeam în depărtare turnurile şi luminile de la Granter’s. Auzeam parcă şi murmurul muzicii. Puteam vedea şi biserica şi pietrele de mormânt cenuşii. Mă gândeam la biata mătuşa Grace şi la Charles Daventry, cărora le lipsise curajul de a-şi lua viaţa în propriile mâini. Lui Francine nu i-a lipsit niciodată

acest curaj.

„Domnu’n ceruri ne zâmbeşte”, mă gândeam privind cerul de catifea neagră înţesat de stele strălucitoare şi luna care era aproape plină. Ce privelişte minunată! Atunci m-am rugat pentru fericirea lui Francine, pentru ca o minune s-o scape de vărul Arthur. Mi-am adus aminte de un vechi proverb spaniol pe care tata ni-l spunea adesea. Suna cam aşa:” la tot ce vrei, dar pregăteşte-te să plăteşti pentru asta”.

Cine a luat a plătit. Nu trebuie să cântăreşti asupra preţului. Tata apucase pe un anumit drum al vieţii, care-l lipsise de avere şi de o casă veche plină de tradiţii. Bunicul apucase pe altul. Dar îi făcea pe alţii să danseze după cum le cânta el; era lipsit de dragostea celor din jur. Pentru nimic în lume nu mi-ar fi plăcut să fiu în pielea lui!

Pe la unsprezece am auzit zarvă jos. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Nu era nici urmă de Francine. Ea trebuia să vină sub fereastra mea, dar nu apăruse. Desigur că era prea devreme să plece de la bal la ora unsprezece.

M-am dus la uşă şi am ascultat. Auzeam

vocea bunicului:

— Oribil… Un asemenea păcat trupesc, o asemenea lipsă de morală… Du-te în camera ta! O să mă ocup de tine aşa cum meriţi. Vorbim mâine dimineaţă. Eşti dezgustătoare. N-am putut să-mi cred ochilor… O persoană care locuieşte sub acoperişul meu, prinsă în flagrant. Delict!

Cineva venea spre scări. Mi-am lipit urechea de uşă şi am ascultat. Din clipă în clipă, mă aşteptam s-o deschidă Francine.

Nu s-a întâmplat nimic. Oare unde era? îl auzisem pe bunicul spunând:" Du-te în camera ta". Dar ea nu venise şi nu înţelegeam de ce.

M-am dus din nou la fereastră. Peste tot era linişte. M-am întors la uşă. Am auzit paşi pe scări. Era bunicul care se ducea în camera lui. Eram speriată de moarte.

După o oră şi jumătate am auzit o bătaie uşoară în uşă. Am deschis şi Daisy aproape că s-a prăbuşit în cameră. Părul îi era în dezordine şi părea speriată.

— Tom ăla, el a fost. El ne-a turnat.

— Cu tine vorbea bunicul? am întrebat-o.

A încuviinţat.

— Oh, ce s-a întâmplat Daisy?

— Ne-a prins… Pă mine cu Hans… în vechiul ţintirim. To’deauna mi-a plăcut s-o fac acolo. Iarba e atât de moale. Şi e viaţă, nu? Viaţă printre moarte.

— Eşti nebună! Am crezut că e Francine. Hai la fereastră. Trebuie s-o văd când vine. Probabil că e încă la bal.

— Cre’ că mai stă destul.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat?

— Hans a zis c-o să se repeadă pă la şapte juma’ şi eu i-am zis că-l aştept lângă Richard Jones. A avut trei neveste şi le-a îngropat pă toate cu el. E aşa frumoasă piatra care a făcut-o pentru el şi alea trei… Po’ să te sprijini de ea şi să stai sub îngerul ăla dă piatră. Te face fericit şi te şi apără. Şi lui Tom îi place acolo.

— Ce făceaţi acolo?

— Eh, ca de obicei. Zâmbea amintirii. Hans ăsta are ceva, ştii! Normal că Tom turba dă furie. Hans mi-a trimis un bilet zicând c’o să fie acolo lângă Richard Jones şi am pierdut biletul. Trebuie c-a picat în mâinile lui Tom. Nu m-am gândit niciodată c-o să facă asta, da’ ştii cum e cu gelozia! Da’ n-ai de unde să ştii, eşti prea tânără. Uit câteodată ce tânără eşti, don’şoară Pip. Las’ c’o să te învăţăm noi, eu şi soră-ta. Deci,

eram acolo. Bunicul tău trebuie că ne-a văzut când ne-am întâlnit. O fi stat ascuns acolo. Pun pariu că era în spatele lu' Thomas Ardley. Nu mi-a plăcut niciodată piatra aia. To'deauna mi-a dat fiori. P'ormă, hopa! Ne-a prins... chiar în timpul faptei, aş putea spune. A ţipat la noi. Eu eram cu corsetul desfăcut şi fusta juma' ridicată. Şi Hans... Eh!... Bunicul tău o tot ţinea:" într-un loc ca ăsta!" P'ormă m-a luat de braţ şi m-a târât în casă. Trebuie că l-ai auzit în hol:" Du-te în camera ta. O să mă ocup de tine mâine dimineaţă". O să mă dea afară. Ce-o să zică mama? Era moartă să mă aducă aici să devin o persoană respectabilă.

— Daisy, tu n-o să fii niciodată respectabilă.

— Recunosc că ai dreptate. Da' mâine voi fi dată afară. O să-mi pună bocceaua în braţe şi acas' la mama! Lu' mama o să-i pară rău după bani. Poate-mi găsesc ceva pă la Granter's. Poa' să-mi pună Hans o vorbă bună.

Ne-am dus la fereastră. Ceasul bisericii bătuse miezul nopţii. Mă gândeam că Daisy va fi cu siguranţă concediată, îmi era greu să-mi imaginez cum va. Fi fără ea pentru că jucase un rol atât de important în viaţa

noastră.

Francine a venit pe la două. Am coborât repede şi am tras zăvorul. Se vedea că visa încă la bal în timp ce urcam în vârful picioarelor spre camera noastră. Daisy era încă acolo, i-am povestit lui Francine ce se întâmplase.

— Daisy, ce tâmpenie! a strigat ea.

— Ştiu, a răspuns Daisy, da' o să fie bine. Vorbesc eu cu Hans.

— Cum a fost la bal? am întrebat-o pe Francine.

A bătut din palme şi extazul din privirea ei mi-a spus totul. Fusese minunat. Dansase cu baronul toată noaptea. Toţi fuseseră vrăjiţi de farmecul ei. Erau străini, desigur.

— Parcă balul ar fi fost în cinstea mea. Cel puţin aşa am simţit. Iar baronul Rudolph este perfecţiunea întruchipată… Este aşa cum am visat totdeauna să fie un bărbat.

— Aşa cum n-o să fie niciodată vărul Arthur, am adăugat şi mi-a părut de îndată rău pentru că m-am temut să nu risipesc vraja.

Dar n-a fost aşa. Nici nu m-a auzit. Plutea încă. Nu avea niciun rost să mai vorbesc cu ea în noaptea aceea.

I-am spus lui Daisy să se ducă în camera

ei şi să doarmă puţin. Nu trebuia să uite încercarea la care va fi supusă în dimineaţa următoare. A plecat fără niciun chef şi Francine a început să se dezbrace.

— E ceva ce nu voi uita niciodată, a spus. Nu... indiferent ce se va întâmpla. A vrut să mă conducă acasă, aşa că a trebuit să-i explic şi m-a condus până la coliba familiei Emms. A aşteptat afară până mi-am schimbat rochia. Apoi m-a dus până la marginea pajiştei. I-am povestit totul... Despre bunicul şi vărul Arthur. A fost foarte înţelegător.

— Francine, acum s-a terminat, i-am spus.

— Nu, mi-a răspuns ea, de abia începe.

Dimineaţa următoare ne-am adunat în capelă pentru demascarea oficială. Eu şi Francine stăteam cu mătuşa Grace în primul rând. Sora mea încă mai visa. Gândurile o mai purtau încă spre bal. Bunicul a intrat cu vărul Arthur. Am observat în ochii lui o emoţie reţinută, ca şi când ceea ce avea să urmeze nu-i era pe de-a-ntregul neplăcut.

Bunicul s-a suit în amvon, în timp ce vărul Arthur s-a aşezat lângă Francine. Ea s-a tras spre mine şi mă întreb dacă el a

observat.

Bunicul a ridicat mâna şi a spus:

— Acesta e un prilej de mare tristeţe pentru mine. Sunt pus în faţa unei situaţii care mă umple de dezgust şi de umilinţă. Una din servitoarele mele, pe care am adăpostit-o sub acoperişul meu, s-a comportat astfel încât a adus dezonoarea acestei case. Nu am cuvinte să îmi exprim oroarea.

„Savurezi această oroare, bunicule”, mi-am spus.

— Această creatură neruşinată a comis ceea ce decenţa îmi interzice să descriu. A fost prinsă asupra faptului. Fiind de datoria mea, am fost silit să fiu martorul depravării ei. N-am putut să cred că o servitoare de-a mea ar putea fi învinuită de o asemenea faptă. A trebuit s-o văd cu propriii mei ochi. Acum ni se va înfăţişa în ticăloşia ei. Şi totuşi… mă voi ruga lui Dumnezeu să aibă îndurare şi să-i dea o şansă să se căiască.

— Oh, ce mărinimie! a şoptit Francine.

— Să fie adusă înăuntru! a strigat bunicul.

Doamna Greaves a intrat cu Daisy, care nu mai purta uniforma obişnuită a servitorilor de la Greystone.

— Vino aici, a spus bunicul. Toţi cei ce te văd să înveţe lecţia nebuniei tale.

Daisy a făcut câţiva paşi înainte. Era palidă şi mai puţin sigură de ea. Nu semăna cu Daisy cea zglobie pe care o cunoscusem înainte.

— Această creatură, a continuat bunicul, este aşa de cufundată în depravare încât nu numai că păcătuieşte, dar o mai face şi într-un loc sfânt. Treaba de noaptea trecută ar putea să dea şi roade. Păcatele pe care le săvârşim se transmit până la a treia sau chiar a patra generaţie. Acum vă rog să îngenuncheaţi şi să vă rugaţi pentru sufletul acestei păcătoase. Mai este încă timp să se căiască de calea rea pe care a apucat-o. Mă rog lui Dumnezeu ca ea să facă aşa.

Bunicului îi luceau ochii în timp ce o privea pe Daisy. Cred că şi-o imagina în poziţia în care o prinsese. Mă întrebam dacă îi făcea plăcere când oamenii păcătuiau deoarece asta îl făcea să pară mai virtuos. Dar numai păcatul ăsta trupesc avea asemenea efect asupra lui. Altă dată un om a fost prins furând şi a fost dat afară fără niciun fel de ceremonie. Asta semăna cu puritanii despre care citisem. Mă întrebam chiar dacă n-ar fi vrut s-o însemneze cu

fierul roşu pe Daisy.

Vărul Arthur a ţinut o scurtă predică despre preţul păcatului şi apoi ne-am rugat din nou. În tot acest timp, Daisy a stat în picioare năucită. Aş fi vrut să mă duc la ea şi să-i spun că, indiferent ce făcuse în cimitir, nu era nici pe jumătate aşa de rău ca tot ceea ce îi făcea acum bunicul. Într-un sfârşit, ceremonia s-a terminat. Atunci bunicul a spus:

— Ia-ți bocceaua şi pleacă! Să nu-ţi mai vedem faţa vreodată pe aici.

M-am dus cu Francine în camera de studiu. Domnişoara Elton ne aştepta palidă şi tăcută. Francine a izbucnit brusc:

— Îl urăsc! E un bătrân hain. Nu voi rămâne aici.

Aproape c-a izbucnit în plâns şi m-a luat de mână. Ştiam că nu vom uita niciodată scena din capelă. Domnişoara Elton n-a zis nimic. Şi ea era marcată de ceea ce văzuse.

Mai târziu, în aceeași zi, Francine mi-a spus:

— Mă duc s-o văd pe Daisy. Vii cu mine?

— Sigur că da, i-am răspuns şi ne-am dus la colibă. Doamna Emms era acolo înconjurată ca de obicei de o droaie de copii. Daisy nu era acasă.

— E sus la Granter’s, să vorbească cu Hans ăla.

Doamna Emms a dat din cap necăjită:

— Deci a dat-o afară de la Greystone. La început am crezut că e din cauza rochiei ăleia de bal.

— Bunicul nu ştie nimic despre asta, a spus Francine.

Doamna Emms ne-a făcut cu ochiul:

— Doamne fereşte când o afla!

— Nu ştiu de ce, dar acum nu-mi pasă de el. L-am urât în dimineaţa asta ca şi pe încrezutul ăla de Arthur. Urăsc Greystone. Vreau să scap de acolo.

— Biata mea Daise! Şi totul pentru că s-a distrat niţel în cimitir. Nu e nici prima şi nici ultima.

— Suntem îngrijorate în legătură cu Daisy. Ce o să facă?

— O găsi ea ceva. Poa’ să-şi poarte singură de grijă Daise a noastră.

— Crezi că se întoarce repede?

— Cine ştie? Acum e mare, face ce vrea.

— Te rog să-i spui că am trecut pe aici, a spus Francine. Şi să-i mai spui că şi pentru noi a fost la fel de groaznic ca şi pentru ea. Spune-i că suntem de părere că a fost oribil.

— O să-i zic asta. Ţine mult la voi

amândouă.

Când eram pe punctul de a pleca, a venit şi Daisy. Arăta cu totul altfel decât păcătoasa repudiată din capelă. Ne-am repezit la ea şi am îmbrăţişat-o. Asta a încântat-o pe doamna Emms care a exclamat:

— Eh, am trăit ş-o văd şi p'asta!

— Daisy! a strigat Francine. Am fost aşa de îngrijorate din cauza ta.

— Nu era nevoie, a spus Daisy triumfătoare. Mi-am făcut deja o situaţie.

— Nu se poate! am ţipat amândouă.

— Ba da, don'şoarelor. De fapt, mi-a făcut promisiuni mai dinainte. Zice Hans:" Păi, de ce nu vii la Grange? O să vorbesc pentru tine". Ei bine, m-am dus. L-am văzut pe bucătaru' şef. Un domn foarte important, cu obrajii rumeni şi mustaţa răsucită. M-a bătut pe umeri şi a zis:" începi de mâine". Ca fată la bucătărie. Şi ce bucătărie!

— E minunat! am strigat.

Doamna Emms stătea cu picioarele desfăcute şi cu mâinile pe genunchii durdulii.

— Ce-o să se întâmple când o pleca? a întrebat ea cu neîncredere. Nu stă niciodată mai mult dă câteva luni.

— Hans crede că aş putea să merg cu ei.

Veselia ultimelor clipe pălise. Ne gândeam toate când vor pleca. Doamna Emms n-ar fi vrut s-o piardă pe Daisy. Nici noi. Dar Francine a considerat plecarea celor de la Granter’s atât de deprimantă încât nici nu suporta să se gândească la ea.

După aceea, evenimentele s-au precipitat. Data sărbătoririi lui Francine a fost anunţată: în prima săptămână a lui septembrie. Oaspeţii urmau să sosească de luni, deşi ziua lui Francine era marţi. Petrecerea dura două zile şi oaspeţii urmau să plece joi.

Jenny Brakes a venit să-i lucreze rochia de tafta. Era de culoare roşu închis. Mie urma să-mi facă o rochie albastru închis care, după mătuşa Grace, era o culoare foarte convenabilă. Biata Jenny Brakes era puţin stânjenită. Faptul că îi făcuse rochia de bal lui Francine îi apăsa sufletul, având în vedere ce i se întâmplase lui Daisy Emms. Coaserea în secret a unei rochii nu putea fi un păcat la fel de mare ca şi cel pe care îl făcuse Daisy în cimitir, dar îi era atât de teamă de bunicul! Francine mi-a spus că el ar fi procedat la fel cu Daisy chiar dacă ea n-ar fi avut unde să se ducă”. E nemilos.

Dacă asta înseamnă să fii un om bun, atunci mă rog lui Dumnezeu să mă ferească de oamenii buni”.

Deşi ziua fatală se apropia, Francine era foarte bine dispusă pentru că se ducea în fiecare zi la Granter’s Grange. Ieşea uneori să călărească singură, dar ştiam că nu e aşa deoarece cel mai adesea se întâlnea cu romanticul său baron.

Invitaţiile au fost trimise oaspeţilor. La Greystone se făceau mari pregătiri. Doamna Greaves era încântată spunând că aşa trebuie să fie o casă mare. Presupunea că în viitor va fi mai multă distracţie. Viitoarea pereche va aduce un suflu tineresc în casă şi, la timpul potrivit, vor căuta o partidă pentru domnişoara Philippa.

Eram foarte neliniştită pentru că Francine nu părea tulburată deloc şi mă întrebam de ce.

Cu două săptămâni înainte de petrecere, bunicul a chemat-o pe Francine în bibliotecă. S-a dus cu capul sus, iar eu am aşteptat-o în camera noastră îngrozită de ce s-ar putea întâmpla. Era limpede că ne apropiam de o criză. După o jumătate de oră, Francine s-a întors cu ochii strălucind şi obrajii îmbujoraţi.

— Francine, ce s-a întâmplat?

— Mi-a spus că urmează să mă mărit cu vărul Arthur şi că sfântul ăsta de nepot al lui i-a cerut permisiunea să-mi ceară mâna, permisiune pe care bunicul i-a acordat-o cu graţie. Ştiind că era dorinţa lui, era sigur că voi accepta cu plăcere.

— Tu ce i-ai spus?

— Am fost isteaţă, Pippa. L-am lăsat să creadă că voi accepta.

— Vrei să spui că te-ai răzgândit?

A dat din cap că nu.

— Încă nu pot să-ţi spun mai mult. Acum plec.

— Unde?

— Îţi promit că-ţi voi spune. Nu voi face nimic fără ca tu să ştii.

Era prima dată când nu avea încredere deplină în mine şi eram mâhnită. Simţeam că totul se schimbă în jurul meu. Daisy plecase. Şi ce vrusese să spună Francine? Avea de gând să-i facă pe plac bunicului şi să se mărite cu vărul Arthur? Sau ce altceva?

Domnişoara Elton m-a întrebat unde e Francine şi când i-am spus că nu ştiu nu mi-a explicat de ce o caută.

Domnişoara Elton era o persoană

ştearsă, dar cred că înţelegea mai bine decât mine ce se petrecea. Cred că toţi din casă îşi dăduseră seama că Francine şi Arthur erau total nepotriviţi unul pentru altul.

M-am dus la bunica. Îi povestiserăm despre bal şi stătea acolo zâmbind şi ţinându-ne de mână aşa cum îi plăcea s-o facă. Fusese îngrijorată pentru Francine şi credea că dacă sora mea s-ar mărita cu vărul Arthur, viaţa ei ar fi de nesuportat.

— Aş muri. Fericită dacă aş şti că voi, fetelor, sunteţi mulţumite, ne spunea ea. Şi prin mulţumite înţeleg o viaţă trăită după propria voastră vrere... chiar dacă nu întotdeauna în deplină armonie, pentru că asta ar însemna să ceri prea mult. Bunicul vostru mi-a golit Viaţa de sens... N-am trăit după cum am vrut eu. I-a făcut acelaşi lucru lui Grace. A încercat şi cu tatăl vostru. Trebuie să vă luptaţi să vă trăiţi viaţa aşa cum vreţi voi. Alegeţi-vă propriul drum şi nu regretaţi consecinţele, pentru că este ceea ce voi înşivă aţi ales.

Ştiam că avea dreptate, i-am povestit despre Daisy. Ea a spus:

— Bunicul vostru se consideră un om drept. A stabilit un cod de legi morale care

nu întotdeauna îmbunătăţesc moravurile. Daisy e o fată în jurul căreia vor roi totdeauna bărbaţii. S-ar putea să aibă probleme din cauza asta, dar se va descurca. Iar brutalitatea şi asprimea lui, felul în care a înfierat-o în numele aşa zisei dreptăţi, dreptate care face atâta rău celorlalţi, este un păcat mult mai mare decât cel comis de Daisy în cimitir. Copila mea, ar putea să ţi se pară ciudat să auzi una ca asta de la mine. Pe vremuri n-aş fi spus aşa ceva… nici măcar n-aş fi gândit-o. Numai după ce am orbit şi am simţit că viaţa mea practic nu mai avea niciun sens, numai atunci am putut să privesc în urmă şi să văd lucrurile mult mai clar decât atunci când încă le mai puteam vedea cu ochii.

— Dar ce crezi că se întâmplă la Grange? am întrebat-o.

— Nu putem decât să presupunem. Poate există o cale de scăpare. Nu trebuie să se mărite cu cel pe care nu-l iubeşte. Nu trebuie să devină o nouă victimă a bunicului vostru.

După ce am plecat de la bunica, s-a întors Francine. N-o văzusem niciodată atât de însufleţită.

— Plec de la Greystone, mi-a spus.

S-a aruncat la pieptul meu şi ne-am îmbrăţişat.

— Pleci?!… am bâiguit. Voi rămâne singură…

— O să trimit după tine. Îţi promit.

— Francine, când?… cum?

— Mă voi mărita cu Rudolph. Şi imediat după asta plecăm. Totul este atât de complicat.

— Plecaţi din Anglia?

— Da. Mă voi duce în ţara lui. Pippa, sunt atât de fericită! Totul e atât de încâlcit… Dar mă voi lămuri. Sunt atât de fericită… Dar un singur lucru mă mâhneşte… Faptul că te las aici…

Ştiusem că era inevitabil. Nu s-ar fi măritat niciodată cu vărul Arthur. Aşa îşi găsea şi salvarea şi dragostea. Încercam să mă gândesc la fericirea ei, dar nu mă puteam gândi decât la mine şi la singurătatea cumplită de a fi fără ea.

— Fruntea sus, Pippa, a spus. Nu va fi pentru multă vreme. Rudolph a spus că poţi veni la noi… dar nu acum. Trebuie să plece în grabă. E o persoană foarte importantă în ţara lui şi acolo sunt tot felul de intrigi. Nu mai putem trăi unul fără altul… ştim amândoi asta. Aşa că îl însoţesc. Plecăm

diseară. Ajută-mă să-mi împachetez câteva lucruri. Nu multe. Îmi va cumpăra el lucruri noi. Îmi voi lua rochia de bal cu steluţe argintii care este acum la familia Emms. Mă ajută şi Daisy. Oh, Pippa… nu mă privi aşa de înspăimântată, aşa de pierdută. Voi trimite după tine.

Am ajutat-o să strângă Câteva lucruri. Eram atât de emoţionată încât abia puteam vorbi coerent, i-am spus:

— Trebuie s-o vezi pe bunica. Trebuie să-i spui.

— Va înţelege, a spus Francine.

A fost o seară stranie. Am cinat ca de obicei. Bunicul era foarte bine dispus, fiind convins că totul se va desfăşura conform dorinţelor lui. Vărul Arthur era atât de plin de el încât am bănuit că auzise că Francine va da curs cererii lui. Ca de obicei, mătuşa Grace n-a spus mai nimic, dar mi se părea tristă. Sperase poate că Francine nu i se va supune bunicului aşa cum o făcuse ea. Poate plănuia ea însăşi o revoltă şi dorea ajutor.

Buna dispoziţie a lui Francine era artificială, dar nimeni nu părea să observe. Bunicul o privea afectuos – atât cât putea fi el.

Imediat după masă ne-am retras în camera noastră. Francine urma să plece la zece şi, cu un sfert de oră înainte, s-a strecurat afară din casă cu ajutorul meu. Eu i-am dus pelerina şi dacă am fi fost surprinse nu ar fi părut îmbrăcată de plecare.

Am stat acolo faţă în faţă câteva momente. Noaptea era liniştită şi nu se mişca nicio frunză. Francine s-a străduit să râdă. Apoi m-a strâns în braţe.

— Micuţa mea Pippa, a spus. Cât de mult mi-aş dori să poţi veni cu mine! Fericirea mea ar fi fost deplină dacă te-aş fi putut lua. Dar o voi face cât de curând. Îţi promit.

— La revedere, Francine. Să-mi scrii. Ţine-mă la curent cu tot ce se întâmplă.

— Îţi promit. La revedere.

A plecat. Am rămas acolo câteva minute, ascultând. Mi-am imaginat-o în coliba familiei Emms. Probabil că era şi Daisy acolo.

Am mai stat o vreme. Nu se auzea niciun zgomot. M-am întors şi m-am furişat înapoi în casa tăcută. Eram dezolată cum nu fusesem niciodată în viaţa mea.

Capitolul 3

Vizită la o sacristie

Trecuseră patru ani de când Francine plecase şi n-o mai văzusem. Mi-a mai scris pe adresa familiei Emms, de teamă ca nu cumva scrisorile să fie interceptate.

N-aş vrea să mai trăiesc vreodată clipele de după plecarea ei. Sentimentul pierderii era atât de sfâşietor încât furia bunicului a trecut peste mine fără să mă sinchisesc. Nu ştiam decât că iubita mea soră plecase. Am pierdut-o şi pe Daisy. La câteva săptămâni după ce a plecat Francine, contele şi contesa au plecat cu tot personalul de la Granter’s Grange. Daisy, fiind angajată la ei, i-a însoţit.

Furtuna a izbucnit chiar în dimineaţa de după plecarea lui Francine. Lipsind la micul dejun, eu am fost cea căreia i s-au pus întrebări. Când am spus că nu ştiu unde este, toţi au crezut că probabil se sculase mai devreme, ieşise la o mică plimbare şi pur şi simplu uitase cât era ceasul. Nu le-am spus că nu dormise acasă în noaptea aceea pentru că nu ştiam cât de departe ajunseseră şi mă temeam ca bunicul să nu plece după ea. Noua toleranţă pe care o manifestase faţă de sora mea, convins fiind

că Francine se conforma planurilor lui, l-a făcut să nu se supere că ea a lipsit de la micul dejun. Cu toate că domnişoara Elton a văzut că nu a apărut la lecţii, iar mătuşa Grace vedea bine că lipseşte, bunicul a aflat de abia după amiază.

Apoi a izbucnit furtuna. Am fost interogată, condamnată că nu am spus că fugise în noaptea precedentă. L-am înfruntat cu mult curaj, fiind prea mâhnită ca să îmi mai pese ce o să se întâmple cu mine.

— A plecat să se mărite cu un baron, am spus.

A ţipat la mine şi m-a zgâlţâit. Fusesem rea. Ar fi trebuit să fiu pedepsită sever. Ştiusem ce avea de gând şi nu făcusem nimic ca să o împiedic. Nepoata lui fusese dezonorată. Mi-am găsit refugiu la bunica, cu care am rămas tot timpul zilei. Bunicul a venit în camera ei şi a început să ţipe. Bunica a ridicat mâna şi a spus:

— Nu aici, în camera asta Matthew! Aici e adăpostul meu. Copila nu trebuie învinovăţită. Te rog las-o în seama mea.

Am fost surprinsă că el s-a supus. Bunica m-a liniştit mângâindu-mi părul:

— Sora ta va trăi viaţa pe care singură

şi-a ales-o. Trebuia să plece. Nu ar fi putut să rămână aici şi să se supună ordinelor bunicului vostru. A ales drumul potrivit. Cât despre tine, micuţa mea Pippa, eşti dezolată pentru că ţi-ai pierdut cea mai scumpă prietenă, dar va veni şi timpul tău. Ai să vezi.

Dar n-a reuşit să mă liniştească. Poate că undeva, în adâncul fiinţei mele, ştiam că o pierdusem pe Francine pentru totdeauna. Până una alta, rămăsesem la mâna bunicului.

După plecarea celor de la Granter's, viaţa în casa noastră părea că reintră în normal. Fără Francine, pentru mine nimic nu mai putea fi ca înainte. Bunicul a încetat să-i mai pomenească numele. Ne anunţase deja bun început că nu îi va mai permite niciodată să-i calce pragul. Dar a lăsat să se înţeleagă că va continua să-şi facă datoria în ceea ce mă priveşte.

Acum eram supravegheată mult mai strict decât înainte. Domnişoara Elton mă însoţea peste tot, aşa că nu eram niciodată singură. Educaţia mea religioasă urma să fie intensificată. Era limpede că şederea noastră pe acea insulă păgână avusese un efect malefic asupra lui Francine.

Domnişoarei Elton îi era milă de mine şi asta m-a ajutat. O îndrăgise pe Francine foarte mult şi spera din tot sufletul că-i va merge bine. Când rămâneam cu domnişoara Elton, aceasta îmi dădea voie să mă duc la familia Emms unde, înainte de plecarea ei, mă întâlneam cu Daisy.

— I-am promis surorii tale că o să-ţi port de grijă, mi-a spus. Săraca de ţine, don'şoară Pip. Nu te prea distrezi acolo cu" căpcăunul ăla bătrân" cum spunea don'şoara France.

După plecarea lui Daisy eram în pragul disperării. Odată am convins-o pe domnişoara Elton să-mi dea voie să arunc o privire la Grange. Când am zărit mobila plină de praf şi scrinul acela înalt ce semăna cu o siluetă omenească am simţit nevoia să mă arunc la pământ şi să plâng. Niciodată n-am mai vrut să mă duc şi să arunc o privire acolo. Era prea dureros pentru mine.

Îl antipatizam pe vărul Arthur la fel de mult ca şi Francine. Uram lecţiile pe care le făceam cu el. Îi plăcea foarte mult să se roage şi mă ţinea în genunchi ore în şir în timp ce el îl implora pe Atotputernicul să mă ajute să devin bună şi supusă

protectorului meu şi să mă umple de recunoştinţă faţă de acesta.

De multe ori gândurile îmi zburau la Francine şi mă întrebam cum ar fi fost dacă s-ar fi măritat cu vărul Arthur şi nu cu baronul. Cel puţin ar fi fost şi ea aici.

Bietei mătuşi Grace îi era milă, dar îl respecta prea mult pe bunicul ca să-şi exteriorizeze sentimentele. Bunica era singura mea consolare în acele zile. Era singura mea prietenă. Agnes Warden mă încuraja s-o vizitez cât mai des. Cred că o iubea mult pe bunica.

Se spune că timpul vindecă totul şi, deşi nu este pe deplin adevărat, totuşi alină durerea. A trecut un an, cel mai melancolic din viaţa mea. Trăiam mai mult cu speranţa că voi primi veşti de la Francine.

Într-o zi când eram în grădină l-am văzut pe unul din copiii familiei Emms uitându-se la mine.

— Domnişoară Pippa, a strigat.

M-am întors şi el s-a uitat de jur-împrejur să vadă dacă nu cumva eram urmăriţi.

— Mama are ceva pentru tine.

— Mulţumesc, i-am spus.

— Zice că să vii şi să-l iei.

— Spune-i că voi veni cât pot de repede.

Trebuia să fiu foarte prudentă. Ordinele erau stricte: nu aveam voie să merg nicăieri neînsoţită. Pe când mă plimbam cu domnişoara Elton, i-am spus că aş dori să fac o vizită familiei Emms. A fost de acord şi m-a aşteptat la marginea câmpului.

Doamna Emms a scos dintr-un sertar o scrisoare şi mi-a dat-o.

— Cred că e de la sora aia a ta, a spus. A adus-o aici. Şi mai e una de la Daise a noastră. P'ăia mi-a citit-o Jenny Brakes. Face bine Daise a noastră. Aa... vorbeşte despre societatea înaltă. Poţi s-o citeşti şi p'a lui Daise. Îl are pe Hans s-o ajute. Nu prea ştie multe Daise a noastră. Da' cre'că vrei să vezi misiva lu' soră-ta.

— O s-o iau acasă s-o citesc şi mâine voi veni s-o văd şi pe a lui Daisy.

Doamna Emms a încuviinţat din cap, iar eu am fugit la domnişoara Elton. Nu m-a întrebat ce am în mână, dar cred că a ghicit pentru că, imediat ce am ajuns la Greystone, m-am dus drept în camera mea. Îmi tremurau degetele când am deschis scrisoarea. Era scrisă pe o hârtie albă, groasă ca un pergament şi purta o emblemă aurie.

Draga mea Pippa,

Profit de prima ocazie pentru a-ţi scrie. Se întâmplă atât de multe aici şi sunt foarte fericită. Rudolph este soţul pe care mi l-am dorit totdeauna. Ne-am căsătorit în biserica din Birley. Mai ţii minte biserica aceea pe care am vizitat-o şi ne-a plăcut atât de mult? Cununia ne-a făcut să întârziem puţin, dar Rudolph aranjase totul înainte de plecare. Trebuia să plecăm cât mai repede. Rudolph este foarte important în ţara lui. Nici nu-ţi pot spune cât de important. Suntem înconjuraţi de intrigi şi avem duşmani care încearcă să-l deposedeze de moştenirea lui. Oh, e greu de înțeles când te gândeşti la modul în care am trăit noi pe insula şi apoi la Greystone. Nu ştiam nimic despre ce se întâmplă în lumea din afară, nu-i aşa? în orice caz, nu despre ceea ce se petrece în Bruxenstein. Aici sunt mai multe ducate. Sunt mulţi margrafi şi baroni şi toţi vor să conducă. Dar mă îndepărtez de la subiect. Nu are rost să încerc să-ți explic politica lor pentru că nici eu n-o înţeleg. Dar asta înseamnă că trăim în mijlocul pericolelor. Totuşi cred că vrei să afli cât mai multe despre ce mi se întâmplă aici.

Rudolph a spus că trebuie să ne

căsătorim înainte de a ajunge în Bruxenstein. Trebuia să fie un fapt împlinit, pentru că mulţi vor încerca să împiedice această căsătorie. Deci ne-am căsătorit şi am devenit baroana von Gruton Fuchs. Mă poţi vedea pe mine purtând un asemenea nume? Eu îmi spun doamna Fox Fuchs[4]. Este mult mai uşor şi îl amuză pe Rudolph.

Deci, ne-am căsătorit şi am traversat Canalul Mânecii. Am trecut din Franţa drept în Germania, ajungând în cele din urmă în Bruxenstein. Mi-aş fi dorit să fii cu mine şi să vezi. Dar o vei face. Vei veni imediat ce totul va fi aranjat. Rudolph spune că nu trebuie să te aduc încă aici. S-ar putea crea probleme. Aici, el este ceea ce s-ar putea numi o mare partidă. Ceea ce înseamnă că el este bărbatul cel mai râvnit de tinerele fete. E un fel de moştenitor al coroanei... Numai că acesta nu e un regat... Şi ei au vrut ca el să se căsătorească cu altcineva... Cu una pe care ei o aleseseră dinainte. Oamenii aceştia vor să se amestece... ca bunicul. Deci, lucrurile sunt puţin mai complicate. Ştiu că mă vei înţelege. Rudolph trebuie să fie foarte prudent.

---

4 joc de cuvinte: *fox* vulpe în engleză şi *fuchs* vulpe în germană (NT.)

Ştii, am cele mai minunate haine. Ne-am oprit câteva zile la Paris, unde mi le-am făcut. Păstrez încă rochia albastră cu steluţe argintii. Rudolph a spus că o va iubi totdeauna pentru că am purtat-o în noaptea aceea, ştii tu care. Dar acum port lucruri magnifice. Am un fel de tiară pe care o port uneori. Ce bine ar fi dacă ai fi lângă mine! Rudolph spune să mai aştept puţin. Steme de ceea ce Daisy numea o" izbitură", ţii minte? Pe aici tot timpul se întâmplă asemenea revolte... Din cauza geloziei dintre membrii familiilor rivale.

Se pare că râvnesc unii, la ceea ce au alţii.

Am un secret pe care vreau să ţi-l spun. Contează foarte mult dacă e sau nu băiat. Da, Pippa, sunt însărcinată. Nu e *minunat? închipuieşte-ţi numai că vei fi mătuşă. Îi spun lui Rudolph că nu ma pot descurca fără tine şi el o ţine într-una că vei veni foarte curând. Este atât de înţelegător cu mine. Sunt atât de fericită. Ce mult aş vrea să se termine cu certurile astea stupide. Trebuie să stau cât mai departe de castel... mai ales acum, când sunt însărcinată. Rudolph se teme pentru mine, înţelegi? Dacă o să am un fiu... Dar vorbesc iar*

despre politica lor idioată.

Dragă Pippa, fii pregătită în orice clipă. Într-o bună zi o să vezi că se fac pregătiri la Grange. Atunci va sosi o armată de servitori şi eu voi fi acolo… şi atunci Pippa, scumpa mea surioară, vei veni cu mine.

Te iubesc mai mult ca oricând,

Francine.

Am citit şi recitit scrisoarea. O purtam în corsaj ca s-o pot simţi pe piele. Îmi lumina zilele. Şi ori de câte ori mă simţeam nefericită o mai citeam o dată, Speranţa că într-o zi, când o să trec pe lângă Granter, o să văd agitaţie mă, ajuta să trec clipele grele.

După primele luni, zilele păreau că trec mai repede. Era rutina cotidiană: micul dejun cu bunicul, mătuşa Grace şi vărul Arthur, rugăciuni, lecţii şi plimbări călare cu domnişoara Elton, vizite la bunica şi ore de educaţie religioasă cu vărul Arthur. Totul mi s-ar fi părut de nesuportat dacă n-ar fi fost orele petrecute cu bunica. Atunci vorbeam despre Francine şi ne imaginam ce i se întâmplă.

S-a mai scurs un an întreg până am avut din nou veşti de la Francine. Scrisoarea a fost trimisă tot familiei Emms.

Dragă Pippa,

Să *nu crezi nicio clipă că te-am uitat. Totul s-a schimbat atât de mult de când ți-am scris ultima dată! Atunci îmi făceam planuri să vii aici. Din nefericire, toate s-au spulberat. Tot timpul suntem pe drum şi acum suntem într-un fel de exil. Dacă mi-ai scrie, scrisoarea ta n-ar ajunge niciodată la mine.*

Şi poate că nici tu nu o vei primi pe a mea. Cred că tu trăieşti încă rutina aceea cumplită. Biata de tine! De îndată ce totul va fi în regulă vei veni aici. I-am spus lui Rudolph că trebuie s-o am pe surioara mea lângă mine. A fost de acord. De când te-a văzut te-a considerat o scumpă, deşi totdeauna spune că nu a avut ochi pentru altcineva decât pentru mine. Dar el vrea să vii, chiar vrea cu adevărat.

Acum trebuie să-ţi povestesc despre marele eveniment. Da, sunt mamă. Am un fiu, Pippa. Gândeşte-te la asta. Cea mai adorabilă fiinţă pe care poţi să ţi-o imaginezi. Este blond cu ochi albaştri. Cred că seamănă cu Rudolph, dar Rudolph spune că seamănă cu mine. Are un nume măreţ: Rudolph Otto Friedrich von Gruton Fuchs. Eu îi spun Puişorul meu. *Puişor de vulpe,*

înţelegi? Nu e nevoie să-ţi mai spun că este copilul cel mai minunat care s-a născut vreodată. De când a venit pe lume a manifestat un uimitor simţ al afacerilor. Dar la ce altceva te-ai putea aştepta de la copilul meu? Tare mi-ar place să-l vezi. Trebuie. Găsim noi o modalitate. Mi-aş dori mult să se termine cu tulburările astea. Trebuie să fim atât de prudenţi. Sunt atâtea certuri între diferite ramuri ale familiei. Când una, când alta vrea margrafatul. Este atât de obositor şi fără rost Rudolph este tot timpul implicat în aceste certuri. Au loc întâlniri secrete, plecări şi veniri la pavilionul de vânătoare unde locuim acum. Să nu-ţi închipui că este o clădire părăginită. Nici gând de aşa ceva. Aceşti margrafi şi conţi şi baroni ştiu cum să trăiască. Ducem o viaţă în stil mare, dar trebuie să fim prudenţi. Treaba asta îl enervează pe Rudolph. Spune că de îndată ce ne întoarcem la castel pot să trimit după tine. Abia aştept. Îi povestesc lui Puiuţ despre tine. Se uită la mine şi aş jura că pricepe ce-i spun pentru că pare atât de înţelept.

Îţi trimit, toată dragostea mea, scumpă surioară. Mă gândesc mult la tine, să nu-ţi fie frică niciodată. Am de gând să te salvez

de la Greystone Manor.

Francine, baroana (Doamna Fox).

După primirea scrisorii am trăit într-o stare de euforie timp de câteva săptămâni. Mă duceam într-una la Granter’s Grange sperând să văd vreo mişcare. Dar nu era nimic. O vizitam des pe doamna Emms.

— Nicio scrisoare? o întrebam.

Iar ea clătina din cap cu tristeţe. Odată mi-a spus:

— E una de la Daise. E mulţumită. S-a măritat cu Hans ăla, dar nu e cu sora ta. Trebuie să stea cu Hans, înţelegi? zice că-i e frică de vreo izbitură.

Apoi m-am alarmat. Îmi era teamă. Era foarte greu să-mi imaginez loviturile de stat şi viaţa într-o lume atât de îndepărtată de Anglia noastră victoriană atât de liniştită.

Până atunci, tot ce ţinuse de Granter’s şi de locuitorii săi păruse să aparţină unei lumi romantice în care erau posibile cele mai ciudate aventuri. Despre toate astea aş fi putut discuta numai cu Francine. Dar ea acum era departe.

M-am rugat pentru viaţa ei în fiecare seară. Apăruse un element nou: teama pentru siguranța ei.

Am mai primit o scrisoare. Îmi scria

despre copil. Trecuseră mai bine de trei ani de la plecarea lui Francine şi el avea acum probabil un an şi jumătate. Începuse să vorbească şi abia îl mai putea supraveghea. Francine îi povestea despre mătuşa sa Pippa.

…îi place cuvântul Pippa şi îl tot rosteşte. E ciudat cum copiilor le plac anumite cuvinte. Şi Pippa e un cuvânt care îl atrage. Are o jucărioară nostima. Aici i se spune" troll". Nu se culcă fără el, ba chiar îi suge şi o ureche. Nu poate să adoarmă fără troll. L-a botezat Pippa. Iată surioară că un troll îţi poarta numele. O să-l iubeşti pe copilaşul meu, e perfect.

Sora ta, Francine.

Era ultima scrisoare pe care o primisem după mult timp şi devenisem foarte neliniştită. Doamna Emms mi-a spus că pici ea nu avea veşti de la Daisy.

Începusem să cresc, şi norii care păreau mai degrabă nişte umbre la orizont se adunau deasupra capului meu.

Aveam numai doisprezece ani când plecase Francine şi acum urma să sărbătoresc cea de-a şaisprezecea aniversare. Erau semne evidente. Bunicul începea să manifeste interes faţă de mine.

Mă invita să călăresc cu el pe moşie şi-mi aminteam că la fel făcuse şi cu Francine.

Era mai amabil cu mine. În timpul acestor plimbări călare ne însoţea şi vărul Arthur. Treptat, începeam să înţeleg semnificaţia acestor schimbări de atitudine: se spălase pe mâini de Francine, dar mai avea o nepoată care peste puţin timp ajungea la vârsta măritişului.

Când am împlinit şaisprezece ani, bunicul a dat o masă la care a invitat câteva familii vecine. Jenny Brakes mi-a făcut o rochie de tafta. Croiala era de femeie, nu mai era de copil şi domnişoara Elton mi-a spus că bunicul îşi exprimase dorinţa – de fapt ordonase – să-mi strâng părul pentru acea ocazie.

Aşa am făcut şi păream destul de matură. Am bănuit ce plănuia pentru ziua când voi împlini şaptesprezece ani.

Când m-am aşezat lângă vărul Arthur, el şi-a pus o mână pe genunchiul meu. M-am cutremurat de dezgust. Am încercat să nu arăt asta şi, pentru prima oară de la plecarea lui Francine, am început să mă gândesc la mine. Uram mâinile reci ale vărului Arthur pentru că ghiceam la ce se gândea. Am vorbit cu bunica şi i-am spus

temerile mele.

— Da, a încuviinţat ea. Se apropie şi-ţi dai şi tu seama de asta. Bunicul va insista să te măriţi cu vărul Arthur.

— Nu voi face asta, i-am răspuns la fel de hotărâtă ca Francine altădată.

— Mi-e teamă că va insista. Nu ştiu ce va face, dar va fi imposibil să mai rămâi aici dacă nu vei fi de acord cu el.

— Ce pot să fac?

— Trebuie să ne gândim, mi-a spus.

Am discutat acest subiect şi cu domnişoara Elton. Ea însăşi era destul de îngrijorată pentru că îşi dădea seama că va rămâne fără slujbă. Bunica m-a sfătuit să-mi caut o slujbă, lucru destul de greu de găsit prin împrejurimi şi asta cât mai repede pentru că bunicul putea să mă oblige să mă logodesc în orice clipă. Tot ea îmi spunea că nunta va fi plănuită probabil pentru ziua în care voi împlini şaptesprezece ani. Dar nu trebuia să aştept până atunci.

Nu mă mai simţisem atât de deprimată decât în primele luni după plecarea lui Francine. Eram îngrijorată pentru că nu mai primisem nicio scrisoare de la ea. Problemele mele personale deveniseră stringente şi singura mea scăpare era să

găsesc un post. Mă gândeam foarte mult la această perspectivă.

Domnişoara Elton mi-a spus că puteam găsi un post prin ziare. A zis că îmi va face ea rost de ziare prin care ne vom uita împreună pentru că şi pe ea o interesa un asemenea post. Ne-am uitat la mica publicitate.

— Vârsta te defavorizează, mi-a spus. Cine ar angaja o fată de şaisprezece ani ca guvernantă sau ca doamnă de companie? Va trebui să te prefaci că eşti mai mare.

— Anul viitor împlinesc şaptesprezece ani.

Şi aşa e prea puţin. Cred că ai putea să pari de cel puţin optsprezece ani dacă-ţi strângi bine părul. Dacă ai avea o pereche de ochelari… Stai puţin.

A tras un sertar şi a scos din el o pereche de ochelari.

— Încearcă-i.

I-am pus şi ea a râs.

— Da, cred că aşa o să meargă. Şi dacă-ţi strângi părul poţi părea de douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani.

— Dar nu văd nimic cu ei!

— Ţi-ai putea pune unii fără dioptrii. De un lucru sunt sigură: tinereţea ta o să te

împiedice să-ţi găseşti o slujbă. Ar trebui să mai aştepţi cel puţin doi ani.

— Doi ani!? Dar sunt sigură că nunta mea e plănuită pentru ziua în care voi împlini şaptesprezece ani.

Când m-am văzut îmbrăcată cu pelerina domnişoarei Elton, cu părul strâns la spate şi cu ochelarii pe nas, am izbucnit în râs. Domnişoara Elton a promis că o să-mi facă rost de ochelari. Va spune că cineva din casă are nevoie de ei pentru a se apăra de vânt, care-i provoacă dureri de cap. Mă îndrăgise mai mult de când plecase Francine, şi asta ne-a apropiat. A reuşit să procure ochelarii şi când mi i-am pus ne-am gândit ce ar mai fi râs Francine dacă m-ar fi văzut.

Domnişoara Elton găsise câteva oferte de posturi care îi conveneau. La ur. ma urmelor, era o guvernantă cu experienţă şi avea şi vârsta potrivită. Cu cât mă gândeam mai bine, cu atât îmi dădeam mai bine seama în ce situație disperată mă aflam. Fusese o copilărie din partea mea să cred că o pereche de ochelari putea ţine loc de experienţă. Eram sigură că n-o să meargă. Şi chiar dorinţa domnişoarei Elton de a-şi găsi alt post nu mai era aceeaşi.

— Poate că este încă prea devreme, spunea ea. Poate că lucrurile se vor schimba.

În timp ce ne frământam cu toate acesta, la Greystone s-a petrecut ceva deosebit: mătuşa Grace a fugit cu Charles Daventry. Poate că mi-aş fi dat seama mai devreme că aşa se va întâmpla dacă n-aş fi fost atât de prinsă de propriile mele probleme.

De la plecarea lui Francine, mătuşa Grace se schimbase foarte mult. Revolta plutea în aer şi, deşi îi trebuiseră nişte ani ca să ia această hotărâre, mătuşa Grace îşi rupsese în sfârşit lanţurile cu care o legase tatăl ei. M-am bucurat mult pentru ea.

Ieşise într-o zi să se plimbe, lăsând un bileţel pentru bunicul prin care îl anunţa că se hotărâse în sfârşit să-şi trăiască viaţa după propria ei dorinţă. Îl mai anunţa că se va mărita cu Charles Daventry, lucru pe care trebuia să-l fi făcut cu zece ani mai înainte. Bunica făcea şi ea parte din conspiraţie şi mă întrebam bât de mult o fi îndemnat-o pe Grace să facă acest pas.

Bunicul turba de furie. A organizat o nouă procesiune în capelă unde a înfierat-o pe mătuşa Grace. Era un copil nerecunoscător şi Dumnezeu îi detestă pe

aceşti copii. Nu spusese El:” Cinsteşte pe mama şi pe tatăl tău”? Grace muşcase mâna care o hrănise şi Atotputernicul îşi va întoarce faţa de la făptura care îşi nesocotise obligaţiile.

Mai târziu, i-am spus vărului Arthur:

— Cred că bunicul îl consideră pe Dumnezeu un fel de aliat. De ce presupune el că Dumnezeu e întotdeauna de partea lui? Cine ştie? Ar putea fi de partea mătuşii Grace.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa, Pippa, mi-a spus el sobru.

— De ce nu trebuie să spun ceea ce simt? Pentru ce mi-a mai dat atunci Dumnezeu limbă?

— Să-l slăveşti pe El şi să-i cinsteşti pe cei mai buni ca tine.

— Vrei să spui pe bunicul şi poate… pe tine, vere.

— Trebuie să-l respecţi pe bunicul tău. Te-a luat la el, ţi-a dat un adăpost. Nu trebuie să uiţi asta niciodată.

— Bunicul nu uită şi sunt sigură că o să aibă grijă să nu uit nici eu.

— Philippa, n-o să-i spun bunicului nimic din tot ce-ai spus, dar dacă mai continui pe tonul ăsta o să mă obligi s-o fac.

— Săracul de tine, vere Arthur! Eşti într-adevăr omul bunicului. Voi sunteţi Sfânta Treime: tu, bunicul şi Dumnezeu.

— Philippa!

M-am uitat la el cu dispreţ:

— Acum ai ce să-i spui bunicului!

N-a făcut-o. A devenit chiar mai blând cu mine, iar dezgustul meu pentru el creştea pe zi ce trecea. M-am dus s-o văd pe mătuşa Grace în coliba de lângă cimitir. Era limpede că era fericită şi nu mai era aceeaşi femeie ştearsă de la Greystone Manor. Am îmbrăţişat-o şi ea s-a uitat la mine scuzându-se:

— Am vrut să-ţi spun, Philippa, dar mi-a fost frică să spun cuiva... cu excepţia mamei. Oh, draga mea, sunt sigură că dacă n-aţi fi venit, tu şi sora ta, n-aş fi avut niciodată curajul s-o fac. Dar de când a plecat Francine m-am gândit tot timpul la asta. Charles m-a îndemnat ani de zile s-o fac, dar nu m-am putut hotărî. După plecarea lui Francine mi-am spus:" Ajunge!". Apoi ceea ce mi se părea imposibil a început să devină treptat posibil. Trebuia numai s-o fac.

Charles m-a îmbrăţişat şi mi-a spus:

— Vă sunt recunoscător, ţie şi surorii

tale. Cum ţi se pare Grace acum?

— Parcă este alta, i-am răspuns.

Mătuşa Grace îşi făcea o sumedenie de planuri. O perioadă trebuia să locuiască în camera lui Charles de la casa parohială. Oricât de furios ar fi fost bunicul, nu avea niciun drept asupra casei parohiale. Numai episcopul se ocupa de această casă, iar episcopul nu-l agrea deloc pe bunicul.

— Te rog să nu-i spui bunicului tău nimic din toate astea, m-a rugat mătuşa Grace.

Bunicul fusese coleg de şcoală cu episcopul şi se antipatizau de atunci. Cât despre paroh, acesta nu se avea nici el prea bine cu bunicul. Grace era atât de emoţionată, iar eu mă bucuram pentru ea.

— Nu voi putea s-o mai văd pe mama – a spus Grace – pentru că mi s-a interzis să mai pun piciorul în casă, iar ea nu poate ieşi. Te rog pe tine să ne porţi corespondenţa şi să-i spui cât sunt de fericită!

I-am promis că aşa voi face.

A fost o după amiază plăcută. Stăteam acolo printre statuile de piatră şi beam ceai pregătit de Charles. Pe moment îmi uitasem propriile necazuri iar când mi le-am amintit am fost mulţumită că pot să discut cu

mătuşa Grace despre ele.

— Da, a încuviinţat ea, o să te oblige să te măriţi cu vărul Arthur.

— Nu mă voi mărita niciodată cu el. Sunt la fel de hotărâtă ca şi Francine să n-o fac.

Când i-am pomenit numele lui Francine, faţa mătuşii s-a schimbat. Am continuat:

— Sunt foarte îngrijorată din pricina ei. Nu mai ştiu nimic de ea de multă vreme. Nu înţeleg de ce nu-mi scrie.

Mătuşa Grace a rămas tăcută.

— E ciudat, am continuat. Sigur, ştiam de la început că o să fie greu să corespondăm… ea fiind atât de departe…

— De când nu mai ăi veşti de la ea? m-a întrebat mătuşa.

— De peste un an.

Mătuşa Grace rămăsese mai departe tăcută. După un timp mi-a spus:

— Philippa, mă întreb dacă n-aş putea să te rog să-mi. Aduci câteva din lucrurile mele. Va trebui să le scoţi pe furiş din casă. Cred că o să ţi se interzică să mă vezi.

— No să ascult de nicio interdicţie, i-am promis. – Ai grijă! Bunicul tău poate fi şi foarte dur. Şi tu nu eşti încă pe picioarele taie, Philippa.

— Am să fiu. Poate, îmi găsesc un post pentru a fi în stare să-mi câştig existenţa. Mă ajută şi domnişoara Elton.

— Oh, atât de departe au ajuns lucrurile?

— Da… din cauza vărului Arthur.

— Este cel mai bun lucru. Trebuie să începi o viaţă nouă. Şi eu m-am gândit să-mi caut un post, dar întotdeauna mi-a lipsit curajul. Să laşi în urma ta trecutul… totul, absolut totul, Philippa. Poate îţi vei găsi un bărbat bun. Ar fi minunat. Să uiţi totul… şi s-o iei de la început.

— N-aş putea s-o uit niciodată pe Francine şi viaţa noastră împreună. Ai să poţi. Philippa, te-aş mai ruga ceva. Aş vrea să-mi aduci caietul meu de însemnări. Este în cufărul maro din pod. Sunt tot felul de tăieturi din ziare în el. Are coperţi roşii. O să vezi numele meu scris pe prima pagină. Îmi doresc foarte mult să-l am. Te rog du-te şi caută-l. Nu se poate să nu-l găseşti.

Tristeţea din ochii ei, felul cum îi tremurau mâinile, sclipirea aceea amară din priviri… toate acestea ar fi trebuit să mă pună în gardă că voi descoperi ceva înspăimântător în caietul de însemnări. Imediat ce m-am întors acasă m-am dus în

pod. Am deschis cufărul şi am văzut caietul pe care mi-l ceruse. L-am deschis. Aşa cum îmi spusese, numele ei era pe prima pagină. Atenţia mi-a fost atrasă de o tăietură din ziar. Cuvintele se aşezau în propoziţii care la rândul lor îmi transmiteau un mesaj cumplit.

„Baronul von Gruton Fuchs a fost găsit asasinat în patul său din pavilionul de vânătoare din provincia Gruton din Bruxenstein, miercuri dimineaţa. Împreună cu el a fost găsită şi amanta sa, o tânără englezoaică a cărei identitate nu a fost încă descoperită. Se crede că era împreună cu el în pavilion de câteva săptămâni”.

M-am uitat la data ziarului. Era vechi de peste un an. Mai era o tăietură:

„A fost descoperită identitatea femeii ucise împreună cu baronul von Gruton Fuchs. Este vorba despre Francine Ewell care era o bună prietenă a baronului de mai mult timp”.

Am scăpat tăieturile de ziar din mână. Am căzut în genunchi în timp ce în faţa ochilor îmi apărea pavilionul de vânătoare”. Destul de mare”, mi-l descrisese ea. Trebuiau să fie şi mulţi servitori. Mi-am imaginat-o zăcând în pat alături de frumosul

ei amant... şi sânge peste tot... sângele surorii mele.

Deci iată de ce nu mai ştiam nimic despre ea. Nu-mi spusese nimeni şi nimeni n-o jelise. Scumpa, frumoasa şi nepreţuita mea soră parcă nici n-ar fi existat! Moartă! Ucisă! Francine, alături de care trăisem cele mai fericite zile. După atâtea luni de îngrijorare, aflasem tragicul deznodământ. Până atunci mai erau speranţe. Acum nu mai aveam de ce să mă mai duc la familia Emms, nu mai aveam de ce să fiu dezamăgită că nu mai primeam veşti. De la cine să mai primesc?

În ziar scria că era amanta lui. Eu însă ştiam că îi era soţie. Se cununaseră la biserica din Birley înainte de a părăsi Anglia. Ea însăşi îmi scrisese. Aveau şi un fiu. Pe Puiuţ, cum îl alinta Francine. Unde era copilul? Nu scria nimic despre el.

— Oh, Francine! am murmurat, n-am să te uit niciodată. De ce ai plecat? Ar fi fost mai bine să fi rămas aici… să te fi măritat cu vărul Arthur… orice… orice ar fi fost mai bine decât să mori. Am fi putut fugi împreună. Unde? Cum? Oriunde… orice… decât să fi murit.

Încercam să nu dau crezare ziarului”. O

fi vorba despre altcineva”, îmi spuneam. Dar erau numele lor, al ei şi al baronului. Oare îmi spusese adevărul în legătură cu căsătoria lor? O fi crezut că eu doream ca ea să fie respectabilă şi în rândul lumii, aşa cum se cuvenea? Da, sigur că mi-aş fi dorit. Dar nu era nevoie să mă mintă. Ar fi putut pur şi simplu să nu menţioneze nimic despre cununie. Apoi mai era şi copilul. De ce nu scria nimic despre el în ziar? Era numai o scurtă relatare, aşa cum obişnuiau să insereze ziarele englezeşti când se refereau la tulburările din statele acelea germane atât de îndepărtate de paşnica Anglie. Singurul motiv pentru care fusese făcută relatarea era că fusese ucisă o englezoaică. Asta era tot ce aveam să ştiu? Unde puteam afla mai mult?

Strângând sub braţ caietul de însemnări, am alergat la casa parohială. Mătuşa Grace mă aştepta printre statui. Ştia că voi reveni, i-am întins caietul, fără o vorbă.

— Nu ţi-am spus, a îngăimat ea, de teamă să nu te îndurerez. Dar acum… m-am gândit că eşti suficient de matură pentru a suporta vestea. Trebuia să ştii.

— Şi în tot acest timp am aşteptat o veste de ia ea…

Mătuşii Grace îi tremurau buzele.

— E cumplit, mi-a spus. N-ar fi trebuit să plece de aici.

— Ar mai trebui să știu şi altceva, mătuşă Grace? Mai sunt şi alte tăieturi din ziar, alte relatări?

A clătinat din cap.

— Nimic. Asta a fost tot. Am pitit şi am decupat relatarea. N-am spus nimănui. Mi-a fost teamă să nu mai citească şi alţii. Mai ales bunicul tău. Noroc că lumea nu prea citeşte pagina externă a ziarului.

— A fost măritată cu el, am rostit.

Mătuşa Grace m-a privit cu milă.

— A fost, am insistat. Mi-a scris cu mâna ei. Francine nu m-a mințit niciodată.

— Trebuie că a fost o căsătorie morganatică. Oamenii din familiile înalte fac asemenea căsătorii.

— Dar au şi un copil, am strigat. Unde e copilul? Nimeni nu pomeneşte nimic de el.

Mătuşa Grace a murmurat:

— N-ar fi trebuit să te las să afli niciodată. Am crezut că o să fie mai bine.

— Trebuia să ştiu! am strigat. Vreau să ştiu totul despre ea. Şi în tot timpul ăsta am plutit în beznă…

Nu mă mai puteam gândi decât la

Francine. Nu mă puteam opri s-o văd zăcând moartă în pat... ucisă. Francine... atât de plină de viaţă! Nu puteam concepe aşa ceva. Aş fi fost mai degrabă dispusă să cred că m-a uitat, că viaţa ei era atât de plină şi de variată încât nu avea timp să-şi mai aducă aminte de o soră mai mică şi mai şleampătă. Dar Francine n-ar fi făcut niciodată asta. Legătura dintre noi era prea puternică şi definitivă... până când moartea ne-a despărţit. Moartea! Irevocabilă... moartea violentă!

Să n-o mai văd niciodată! Nici pe ea nici pe frumosul ei soţ pe care îl văzusem numai o singură dată şi care fusese un adevărat erou romantic. Un soţ pe măsura celei mai frumoase fete. Păcat că duseseră o viaţă plină de primejdii.

Nu puteam vorbi cu nimeni despre Francine decât cu bunica. Mătuşa Grace îi spusese şi ei nu demult.

— Ar fi trebuit să ştiu şi eu! am strigat.

— Am vrut să-ţi spunem la timpul potrivit. Ştiam cât de legate sunteţi şi am considerat că erai prea tânără. Am vrut să aşteptăm până când sora ta ar fi devenit o amintire îndepărtată. Asta ar mai fi atenuat lovitura.

— Nu va deveni niciodată o amintire îndepărtată!

— Dar ar fi fost mai bine, copila mea, ca tu să crezi că te-a uitat în vâltoarea vieţii ei noi, decât să ştii că este moartă. Cel puţin aşa am crezut.

— Dar a trecut un an de atunci.

— Da, dar a fost mai, bine că am aşteptat până acum. Grace, a acţionat sub impulsul momentului. Acum s-a schimbat. Toată viaţa ei a ezitat…

— Ei spun că Francine nu era măritată. Dar bunico, eu *ştiu* că era.

— Da draga mea, dar nu uita că el avea un rang foarte înalt în ţara lui. Pentru oameni ca el, căsătoriile sunt aranjate de alţii. Dacă se căsătoresc în afara acestor legi…

— Ei spun că era amanta lui. Francine era nevasta lui. Mi-a spus.

— Ea ar fi putut să-ţi spună asta. Sigur că ar fi putut. Ea se considera soţia lui. – Ea mi-a spus că s-a măritat în biserică. Am fost în biserica aceea în prima zi când am sosit în Anglia. Ne-am dus acolo pentru că nu aveam ce face până venea trenul la Dover. Ţin minte bine asta. Francine a spus că vrea să se cunune în biserica aceea.

Bunica n-a spus nimic şi am continuat:

— Ce s-o fi întâmplat cu copilul? Probabil are cineva grijă de el…

— Cine, unde?

— O fi aranjat cu cineva. Era atât de mândră de fiul ei. Îl iubea atât de mult.

Bunica a dat din cap.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat! am strigat.

— Copila mea, trebuie să uiţi. Totul.

— S-o uit pe Francine? Dar n-aş putea. Ar trebui să plec acolo… să descopăr totul.

— Nu uita că ai propriile tale probleme.

Am tăcut o clipă. Cumplita veste îmi şterse totul din minte. Chiar când stăteam acolo, având-o în permanenţă pe Francine în faţa ochilor, în cele mai diferite ipostaze… şi mai ales în dormitorul din pavilionul de vânătoare, aproape că simţeam mâinile moi şi reci ale vărului Arthur. Îmi imaginam apartamentul nupţial de la Greystone, o cameră întunecoasă, cu draperii din catifea gri şi cu un pat cu baldachin. Mă vedeam întinsă acolo şi pe vărul Arthur apropiindu-se de mine… Mi-l imaginam îngenunchind lângă pat şi rugându-se lui Dumnezeu să binecuvânteze unirea noastră înainte s-o înfăptuiască. N-aş

fi putut niciodată să îndur asta. Şi totuşi nu mă puteam gândi numai la aşa ceva. Continuam să mi-o imaginez pe Francine zăcând în patul acela stropit cu sânge, alături de iubitul ei.

M-am dus la Granter’s Grange să mă mai uit odată. Am trecut tristă pe lângă coliba familiei Emms. Ca de obicei, doamna Emms întindea rufe. Părea că nu mai termină niciodată de spălat. Probabil că era normal pentru cineva cu o familie atât de numeroasă şi totuşi nu păreau deosebit de curaţi. M-am oprit să vorbesc cu ea.

— Nu mai ştiu nimic despre Daise, mi-a spus. De multe ori mă-ntreb cum o duce cu Hans ăla al ei. Tot umblă amândoi de colo colo, de nu le mai dai de urmă. Nici sora ta n-a mai dat niciun semn?

Am clătinat din cap. N-am vrut să-i povestesc doamnei Emms despre cumplita tragedie. Priveam casa de la Granter’s şi mă simţeam cumplit de frustrată. Îmi era atât de necaz că nu sunt mai în vârstă. Şi totuşi ceva trebuia făcut.

Domnişoara Elton primise veşti de la o verişoară care lucra la o familie din Midlands ca doică la copii. Îi scria că familia respectivă va avea nevoie de o guvernantă

în scurt timp şi că ea vorbise pentru ca domnişoara Elton să primească acest post. Dacă putea să mai aştepte, postul era al ei în trei luni. Deci domnişoara Elton îşi rezolvase problema. Stătuse de vorbă cu bunicul şi-i explicase că, după părerea ei, foarte curând eu nu voi mai avea nevoie de o guvernantă şi că găsise acel post pe care urma să-l primească peste trei luni. Bunicul i-a apreciat înţelepciunea şi i-a spus că o mai ţine în slujbă încă trei luni cu multă plăcere, după care – aşa cum bine s-a gândit şi ea – eu nu voi mai avea nevoie de o guvernantă. Se părea că hotărârea bunicului în ceea ce mă privea era irevocabilă. Eram sigură că nu-şi făcea probleme în privinţa mea, bănuind că nu semănăm cu Francine.

Într-o bună zi, spre uimirea mea, am auzit că este agitaţie la Granter's Grange. Mi-a spus tânărul Tom Emms când a venit la Greystone să-l ajute pe tatăl său la grădinărit. M-a căutat şi mi-a spus, probabil îndemnat de doamna Emms.

— A'nceput să sosească străinii, sus, acolo… mi-a şoptit el conspirativ.

— La Granter's Grange? am strigat.

A încuviinţat din cap. Era exact ceea ce

aveam nevoie. Imediat după masa de prânz am plecat la Granter’s Grange. Doamna Emms mă aştepta în faţa colibei. Când nu întindea rufe, se uita peste gardul din grădină. Cum m-a văzut, mi-a spus:

— Până acu’ e veniţi numa’ servitorii.

— Am de gând să le fac o vizită, i-am explicat.

M-a aprobat.

— Am fost să-ntreb de Daise a noastră. Credeam c-o fi şi ea p’acolo.

— Şi nu e?

Doamna Emms a clătinat din cap.

— M-a primit cu răceală. Nu, Daisy nu e acolo. Nici Hans. Nu mai îs ăia dinainte.

Nu eram eu cea care să fiu dată la o parte cu una, cu două. Am lăsat-o şi m-am îndreptat spre Grange. Inima îmi bătea sălbatic în timp ce străbăteam poteca. Am ridicat ciocanul în formă de cap de balaur şi am lovit cu el în uşă. Ecoul loviturii a răsunat în toată casa. În cele din urmă, am auzit paşi şi un bărbat a deschis uşa.

Pentru moment ne-am uitat unul la altul. Şi-a ridicat întrebător ochii şi am spus:

— Am venit în vizită. Sunt de la Greystone Manor.

El a răspuns:

— Nu acasă. Nimeni aici.

Era gata să închidă uşa, dar am, făcut un pas înainte, aşa încât nu o putea închide fără să mă dea afară.

— Când vine contesa? l-am întrebat.

A dat din umeri. Spune-mi, te rog. Am întâlnit-o acum câţiva ani. Mă numesc Philippa Ewell.

S-a uitat la mine într-un mod ciudat.

— Nu ştiu când vin. Poate deloc. Noi aici pentru îngrijit casa. Bună ziua.

Am făcut un pas înapoi învinsa. Eram însă cuprinsă de febra nerăbdării. În trecut, sosirea servitorilor însemna că în curând casa va fi ocupată şi sigur o să fie cineva care să-mi dea o informaţie despre Francine.

Scurt timp după vizita mea la Grange s-a întâmplat ceva ciudat. Un om părea să-mi iasă în cale mereu. Avea o statură masivă, un gât gros şi o alură germanică, alură care-l califica drept străin. Mi-am închipuit că era un turist care stătea la hanul *Trei boloboace* aflat lângă râu, unde oamenii poposeau deseori la pescuit de păstrăvi. Ceea ce era ciudat era faptul că îl întâlneam aşa de des. Nu mi-a vorbit niciodată. De fapt părea că nici nu mă vede. Pur şi simplu îl

vedeam foarte des.”

Domnişoara Elton, al cărei viitor era acum asigurat, mă simpatiza foarte mult şi era cu adevărat îngrijorată din pricina mea. Timpul trecea. Peste şase luni împlineam şaptesprezece ani. Ştia că nu-mi făcea nicio plăcere gândul să mă căsătoresc cu vărul Arthur. Dar ce alternativă mai aveam? Mi-a spus:

— Ar trebui să ai un plan de acţiune.

— Ce plan? am întrebat-o.

— Eşti aşa de indiferentă faţă de propria-ţi persoană! Eşti obsedată de ceea ce i s-a întâmplat surorii tale. Ea e moartă. Tu trăieşti şi trebuie să continui să trăieşti.

— Aş vrea să mă duc în Bruxenstein. Sunt sigură că acolo e un mister care trebuie lămurit.

— Dar totul e atât de simplu! A fost vrăjită de el. A plecat cu el. L-a promis că o ia de nevastă…

— *A luat-o.* S-au cununat în biserica pe care am vizitat-o odată.

Brusc, mi-a venit o idee:

— Dar la biserică au registre şi acte, nu? Dacă s-au căsătorit acolo… trebuie să fie înregistrat cumva, nu? Şi actele n-ar trebui să fie la biserică?

Domnişoara Elton m-a privit atentă.

— Ai dreptate, mi-a spus ea.

— Oh, domnişoară Elton! Trebuie să mă duc la biserica aceea. Trebuie să văd cu ochii mei. Dacă acolo există înregistrarea căsătoriei lor… S-ar dovedi că o parte din acea relatare e falsă, nu?

Domnişoara Elton a încuviinţat încet.

— Atunci mă duc… văd eu cum. Vii cu mine?

Tăcu o clipă.

— Bunicul tău ar vrea să ştie orice faci.

— O să fiu sclava lui toată viaţa?,

— Da, dacă n-o să acţionezi acum.

— Am să acţionez și primul lucru pe care o să-l fac o să fie să mă duc la biserica Birley să văd dacă există vreo înregistrare a căsătoriei surorii mele.

— Şi dacă există?

— Atunci trebuie să fac ceva. E o diferenţă, înţelegi? Vreau să ştiu de ce a fost omorâtă sora mea. Şi mai e ceva. Vreau să-l găsesc pe fiul, ei. Ce s-a întâmplat cu băieţelul ei? Trebuie să aibă acum vreo trei ani. Unde e? Cine are grijă de el? E copilul lui Francine, înţelegi? Nii pot să stau aici şi să nu fac nimic. – Nu văd ce ai putea să faci altceva decât să afli dacă sora ta a fost

cununată sau nu. Şi la ce o să te ajute dacă afli?

— Încă nu ştiu exact. Oricum, îmi va face bine. Voi afla dacă m-a minţit sau nu. Mi-a scris că era baroană. Se autointitula doamna Fox. Ştii, o chema şi Fuchs.

— Întotdeauna a fost puţin frivolă.

— A fost persoana cea mai drăgălaşă pe care am cunoscut-o vreodată şi nu suport să vorbeşti aşa despre ea.

— Acum nu te mai supăra. Dacă te-ai hotărât să te duci acolo… lângă Dover, am putea merge împreună şi să ne întoarcem în aceeaşi zi. Asta ar simplifica lucrurile.

— Vii cu mine, domnişoară Elton?

— Bineînţeles. Sper că n-o să-i spui bunicului ce vom face, nu? Ce ar fi dacă i-am spune că învăţăm acum despre bisericile vechi din Anglia şi că o asemenea biserică din epoca normandă se află lângă Dover? Şi i-aş spune că aş vrea ca tu s-o vezi.

— Oh, domnişoară Elton, eşti atât de bună.

— Bunicul tău e dispus să fie mai puţin sever cu noi acum. Poate pentru că eu voi pleca curând, iar pe tine te consideră o nepoată docilă, gata să-i asculte ordinele.

— Puţin îmi pasă ce crede. Vreau să mă

duc la biserica aceea şi să mă uit în registre.

A avut dreptate în privinţa bunicului. A fost de acord cu plimbarea noastră. Dimineaţa devreme am plecat din gara Preston Carstairs pentru a ne putea întoarce cu trenul de ora trei. Mi s-a părut ciudat faptul că, în timp ce intram în gară, străinul misterios de la *Trei boloboace* se grăbea să prindă trenul. Nu ne-a aruncat nicio privire. Mi s-a părut însă ciudat faptul că îl întâlneam din nou şi că urcase în acelaşi tren cu care călătoream şi noi. Eram însă aşa de emoţionată încât mi-a ieşit repede din minte. Se prea poate să fi fost în vacanţă şi să fi vrut să viziteze oraşul Dover şi împrejurimile sale!

În timp ce intram în Dover, am zărit castelul din vârful dealului, stâncile albe şi marea. Dar nu mă puteam gândi decât la ce o să găsesc la biserică, pentru că nu aveam nicio îndoială că voi găsi ceva. Am coborât din tren şi ne-am îndreptat spre ieşirea din gară.

— Biserica nu e departe, am spus. Cei de la han ne-au dus acolo cu o trăsură, iar hanul e aproape de gară.

— Ştii să ajungi la han?

— Sigur că ştiu.

— Atunci să mergem la han, să mâncăm şi să-i rugăm să ne ajute să ajungem la Birley.

— Nu mi-e foame deloc.

Trebuie să mănânci. Şi apoi, va fi un bun pretext pentru a sta de vorbă cu hangiii.

Am găsit uşor hanul. Ne-au servit cu mâncare caldă, atunci scoasă din cuptor, cu caşcaval, murături şi ne-au oferit să bem cidru. Totul era gustos, dar eu nu aveam poftă de mâncare.

— Am mai fost pe aici, i-am spus hangiţei.

— Vin aşa de mulţi oaspeţi, s-a scuzat ea spunând că nu-şi mai aminteşte de mine.

— Când am venit aici data trecută am vizitat biserica Birley.

— Am dori mult s-o mai vizităm o dată, a adăugat domnişoara Elton. Cât de departe este?

— Oh… sunt vreo trei mile până la Birley.

— Data trecută am fost acolo cu trăsura, i-am explicat hangiţei. Chiar dumneavoastră ne-aţi împrumutat-o. N-aţi putea să ne-o mai închiriaţi şi acum?

A ridicat din umeri cu neîncredere.

— Staţi să întreb la grajduri, a răspuns.

— Vă rog foarte mult. E atât de important pentru mine, aproape că am implorat-o.

— Să văd ce pot face.

Femeia s-a întors şi ne-a spus că trăsura va fi gata într-o jumătate de oră. Eram foarte nerăbdătoare. În timp ce stăteam ca pe ace aşteptând să treacă timpul, am văzut o umbră strecurându-se prin faţa ferestrei. Eram aproape sigură că fusese străinul din tren. Ajunsese chiar şi la acel han.

După ce jumătatea de oră s-a scurs, ne-am îndreptat spre trăsură şi din nou l-am văzut pe străin. Se târguia cu hangiul pentru a închiria un cal. Nu i-am acordat nicio importanţă.

Trăsura ne purta spre Birley, iar mintea îmi era plină de amintirile acelei zile în care am făcut drumul acesta împreună cu Francine. Îmi aminteam ce bine ne simţeam împreună şi cât de neliniştite eram neştiind ce ne aşteaptă la Greystone.

Am ajuns la biserică – mică, veche, cenuşie – şi am străbătut cimitirul din jurul ei plin de pietre de mormânt înnegrite de vreme şi ale căror inscripţii fuseseră aproape şterse de intemperii. Îmi revenea în

memorie râsul lui Francine când încerca să descifreze numele acelea pompoase de pe pietrele de mormânt. Am intrat în pronaos şi am simţit mirosul specific bisericilor vechi – un amestec de umezeală cu iz de lac de mobilier folosit pentru lustruirea stranei. Mă uitam la altar. Lumina se strecura prin vitraliile ferestrelor licărind pe braţele stranelor şi pe broderiile aurite ce acopereau altarul. Totul era cufundat în tăcere. La un moment dat, domnişoara Elton a spus:

— Cred că ar trebui să mergem la casa parohială.

— Da, sigur. Să vorbim cu parohul.

Ne-am întors să ieşim şi în clipa aceea uşa a scârţâit şi un bărbat a intrat în biserică. Ne-a privit curios, întrebându-ne cu ce ne poate ajuta.

— Eu sunt epitropul bisericii. Vă interesează clădirea? Este în stil normand şi e caracteristică pentru perioada respectivă. A fost restaurată de curând şi a trebuit să muncim mult la turn. Nu prea vin mulţi vizitatori pentru că e pe un drum lateral şi lumea nu ştie despre ea.

— Nu am venit aici pentru a-i admira arhitectura. Am vrea să ştim dacă putem să

ne uităm prin registrele de stare civilă. Dorim să aflăm dacă o anumită cununie s-a oficiat sau, nu aici.

— Dacă ştiţi data şi numele mirilor nu este nicio problemă. Parohul lipseşte până la sfârşitul săptămânii. De aceea sunt aici. Poate vă pot ajuta.

— Ne arătaţi şi nouă registrele?

— Da, sigur. Le păstrăm în sacristie. Să mă duc să aduc cheile. Cam când a avut toc cununia?

— Acum vreo patru ani.

— Atunci nu cred că sunt probleme. De obicei, ni se cer registrele de acum o sută de ani. Oamenii își caută strămoşii. Mă duc la casă parohială după chei. Mă întorc repede.

După ce a ieşit ne-am privit bucuroase.

— Sper din toată inima să găseşti ceea ce doreşti, mi-a spus domnişoara Elton.

Epitropul s-a întors repede cu cheile şi, fremătând de nerăbdare, l-am urmat în sacristie.

— Aşa, a spus. Când spuneaţi că a avut loc cununia? Ah, da, uite…

M-am uitat în registru. Cununia era înregistrată acolo, negru pe alb. Am scos un ţipăt de triumf şi m-am întors spre

domnişoara Elton:

— Scrie acolo! Nu mai e nicio îndoială, iată dovada!

Eram cuprinsă de o emoţie puternică pentru că ştiam că, odată ce aveam dovada faptului că Francine fusese cununată cu baronul, voi continua cercetările. Începusem să fiu obsedată de băieţelul ei, de copilul căruia îi plăcea să-mi rostească numele şi care îşi botezase jucăria preferată cu numele meu.

Pe când ieşeam din biserică mi s-a părut că zăresc o siluetă strecurându-se printre pietrele din cimitir. Era un bărbat. Se oprise în dreptul unui mormânt şi încerca să descifreze inscripţia de pe piatră. Nu i-am dat niciun fel de atenţie. Eram atât de entuziasmată de descoperirea pe care o făcusem încât nu mă mai puteam gândi la altceva.

Când am ajuns la Greystone m-am dus direct la bunica, i-am povestit totul. M-a ascultat cu atenţie.

— Mă bucur, a spus. Deci Francine a spus adevărul.

— Dar oare de ce spuneau în ziar că era amanta lui? Cred că din cauză că baronul avea o poziţie foarte importantă. Poate că

mai avea deja o soţie.

— Nu cred. Francine mi-a scris că era atât de fericită cu el.

— Draga mea Philippa, nu te mai gândi la asta. Gata, s-a terminat. Francine e moartă. Ai propriile tale probleme de rezolvat. Foarte curând împlineşti şaptesprezece ani. Ce ai de gând să faci?

— Aş vrea să pot pleca în Bruxenstein. Să aflu tot ce s-a întâmplat acolo…

— Nu poţi face asta… Dacă aş fi mai tânără… Dacă n-aş fi oarbă…

— Ai fi mers cu mine, nu-i aşa bunico?

— Aş fi fost tentată să fac asta… dar mi-e la fel de imposibil ca şi ţie… Copila mea, ce vei face cu propriile tale probleme de aici? M-am gândit că dacă bunicul tău te va sili să te măriţi cu Arthur te-ai putea muta la Grace.

— Cum aş putea? Au o singură cameră la casa parohială.

— Ştiu că ar fi complicat. Dar ce altceva ai putea să faci? Te agăți de un fir de pai. Te-ai implicat în dezlegarea acestui mister pe care nu-i poţi rezolva. Şi chiar dacă ai reuşi, asta n-ar mai învia-o pe sora ta. Nu uita că şi tu eşti în pericol.

Avea dreptate. Poate era mai bine să-mi

caut un post, cum făcuse domnişoara Elton. Dar cine m-ar fi angajat pe mine, la vârsta mea?

În ziua următoare am avut oaspeţi. A venit familia Glencorn cu fiica lor Sophia.

— Va fi o cină intimă, a spus bunicul privindu-mă cu mulţumirea pe care începuse s-o manifeste la adresa mea. Şase este un număr potrivit de meseni, a adăugat el.

M-am îmbrăcat în rochia de tafta maro pe care mi-o lucrase Jenny Brakes. Nu-mi venea bine deloc. Cel mai bine mi se potrivea roşul şi verdele smarald. Noroc că nu îmi păsa cum arătam. Gândul îmi zbura la fiul lui Francine. Aveam senzaţia că îl cunosc deja: blond, cu ochi albaştri, o copie a lui Francine ţinând în braţe un troll din pluş. Oare cum arată un troll? îmi imaginam un fel de pitic din basmele scandinave. Un troll pe care îl botezase Pippa. Probabil că era undeva, departe... dacă nu cumva îl uciseseră şi pe el. Poate aşa se şi întâmplase şi, copil fiind, ziarele nu-i menţionaseră numele.

Mi-am strâns părul la spate. În felul acesta nu mai păream atât de tânără. Arătam acum ca o persoană în stare să se

apere singură. Nu-mi plăcea deloc masa ce urma să aibă loc. Îi mai întâlnisem pe cei din familia Glencorn o dată sau de două ori. Locuiau într-o casă mare din vecinătatea moşiei noastre. Bănuiam că bunicul cumpărase pământ de la familia Glencorn care i-l vânduse fără prea multă plăcere deoarece, cum spunea bunicul încântat, n-au avut cum să se descurce.

Masa a fost un adevărat chin. Abia mă puteam concentra asupra conversaţiei. Vărul Arthur îmi dădea fiori de dezgust.

Ştiam că se apropia clipa când ori îl voi accepta ca soţ, ori eram alungată şi părăsită. Îmi era greu să nu mă gândesc la ce mă aşteaptă, deşi eram încă şocată de soarta lui Francine.

Sophia era o fată liniştită, deşi îmi făcea impresia că ascundea adevărata fire. De câteva ori i-am simţit privii oa urmărindu-mă atent, de parcă încerca să-mi ghicească gândurile. Dacă Francine ar fi fost în viaţă şi am fi împreună, dacă n-aş fi fost apăsată de viitorul sumbru. E mă aştepta, m-aş fi putut împrieteni cu Sophia Glencern.

Sir Edward mi-a făcut complimente despre felul în care arătam. Eram convinsă că o făcea din complezenţă pentru că ştiam

bine că taftaua maro nu se potrivea cu tenul meu şi că din cauza ultimelor evenimente arătam destul de rău. Mai mult chiar, Sir Edward încercase să întreţină o conversaţie cu mine şi nu-mi aminteam ce mă întrebase. Credea probabil că nu prea mă ajuta mintea.

— Nu mai eşti un copil. Eşti o adevărată domnişoară.

Bunicul mă privea cu bunăvoinţă.

— Da, e uimitor cât de repede a crescut Philippa.

Cuvintele lui mi se păreau de rău augur. Îi citeam intenţiile în priviri. Căsătoria mea cu Arthur… naşterea unui moştenitor… un micuţ Ewell care urma să fie crescut şi modelat de bunicul meu.

— Pe Philippa o preocupă mult problemele moşiei, a spus vărul Arthur.

Mă preocupau? Nu observasem. Nu prea îmi păsa de moşie. Nu mă gândeam decât la sora mea şi la propriile mele probleme. Bunicul a aprobat din cap cu ochii în farfurie.

— Trebuie să te preocupi tot timpul, mai ales când moşteneşti bunuri, pământuri şi odată cu ele şi responsabilităţile.

Ce s-ar mai fi amuzat Francine auzind

vorbele spuse de bunicul.

— Pe Philippa o interesează şi arhitectura, a continuat Arthur.

Mi-ar fi plăcut să nu mai vorbească despre mine de parcă n-aş fi fost acolo.

— Domnişoara Elton i-a stârnit interesul despre acest subiect, a exclamat bunicul. Ce biserică aţi vizitat acum de curând?

I-am răspuns că pe cea din Birley, în apropiere de Dover.

— Atâta drum numai pentru o grămadă de pietre, a comentat Lady Glencorn.

Bunicul i-a zâmbit cu indulgenţă amestecată cu dispreţ.

— E în stil normand, nu-i aşa? a continuat el. Cred că trăsătura cea mai interesantă a arhitecturii normande este modul în care sunt construite acoperişurile… grinzile îmbrăcate în lemn ca să dea tavanului forma de tunel. Nu-i aşa, Philippa?

Nu prea ştiam despre ce vorbea pentru că nici eu nici domnişoara Elton nu ne gândisem la arhitectură când am fost la biserica din Birley.

— Da, da, i-am răspuns. Domnişoara Elton e destul de tristă că foarte curând ne părăseşte.

Bunicul nu şi-a putut ascunde mulţumirea.

— Philippa a ajuns la vârsta la care nu mai are nevoie de guvernantă. Va avea alte preocupări de acum înainte.

Era destul de ciudat că mi se dădea atâta importanţă. În realitate însemna că eram un pion important pe care bunicul îl putea mişca după bunul lui plac.

M-am bucurat când s-a terminat masa şi ne-am dus în solariu unde, când aveam oaspeţi, se serveau vinurile şi lichiorurile. Sophia a fost rugată să ne cânte ceva la pian. Avea o voce frumoasă şi ne-a cântat câteva cântece vechi. Punea mult suflet, în timp ce Arthur stătea lângă ea şi-i întorcea paginile partiturii. Am remarcat că, atunci când îi întorcea pagina, mâna lui zăbovea pe umărul ei mai mult decât trebuia.

Întotdeauna mă uitasem cu oroare la mâinile lui Arthur, pentru că-mi era silă când mă atingea. Acum vedeam că-i plăcea să pipăie. Crezusem până atunci că numai pe mirie, dar se părea că aşa îi era obiceiul. Faptul că a tot pipăit-o pe Sophia în timp ce cânta la pian m-a consolat într-un anumit fel. Însemna că n-o făcea în mod special cu mine.

În cele din urmă petrecerea a luat sfârşit şi familia Glencorn a plecat. După plecarea lor bunicul a răsuflat uşurat.

— Nu m-ar surprinde, a spus, dacă bătrânul Glencorn ar fi in pragul falimentului.

Deşi mi se păreau lungi, zilele treceau una după alta. Ştiam că mă apropiam cu repeziciune de deznodământ. Eram deja în februarie şi domnişoara Elton nu mai avea decât o lună de stat. În scurt timp bunicul avea să-mi dea vestea fatală şi eu continuam să visez imposibilul, să ajung în ţara aceea îndepărtată. O priveam deseori pe hartă. Un punctuleţ roz foarte mic şi nesemnificativ în comparaţie cu America, Africa şi Europa sau cu insulele britanice. Şi harta era plină de pete roşii – posesiuni britanice – formând imperiul deasupra căruia soarele nu apunea niciodată. Dar locul despre care voiam să ştiu cât mai multe şi în care să ajung era punctuleţul acela roz pierdut printre lanţurile maronii de munţi.

În disperare, m-am hotărât să mai trec o dată pe la Granter’s Grange. Pe când traversam pajiştea, am întâlnit un bărbat. Pentru o clipă am înmărmurit. Am avut

impresia că era iubitul lui Francine. Mi-am ţinut respiraţia şi probabil că m-am îngălbenit.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat.

— Nu… tocmai venisem într-o vizită la…

— La cine?

— Acum câţiva ani am cunoscut-o pe contesă. A avut amabilitatea să mă invite s-o mai vizitez.

— Mi-e teamă că nu-i aici.

Vorbea o engleză impecabilă cu uşor accent străin.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Cine eşti?

— Am venit aici să văd dacă e bine întreţinută casa. A trecut o vreme de când n-a mai fost locuită. Asta nu e bine pentru o casă. Aş putea şti. Cum te cheamă?

— Philippa Ewell.

Era surprins. Mi-am amintit tăietura din ziar:*” A fost descoperită identitatea femeii ucise împreună cu baronul Gruton Fuchs. Este Francine Ewell…”* Probabil că a recunoscut numele, dar mi-a spus doar:

— Încântat de cunoştinţă. Ai vrea să intri în casă?

— Ai spus că familia nu-i acasă.

A râs:

— Sunt sigur că doamna contesă nu ar dori să fiu nepoliticos. Te voi primi în numele ei.

— Eşti un fel de... cum se spune? Un majordom?

— Să zicem.

Mi-am imaginat imediat despre ce. Era vorba. Era un servitor cu o poziţie înaltă. Venise probabil să vadă cum stăteau lucrurile în casă.

— Presupun că pregăteşti casa pentru venirea lor.

— Cam aşa ceva, a spus. Intră să-ţi ofer ceva. La ora asta se obişnuieşte un ceai, nu-i aşa?

— Da.

— Cred că am putea servi un ceai.

— Crezi că nu vor fi probleme? am întrebat neîncrezătoare.

— Nu prea văd de ce ar fi.

Mi-am amintit cum ne-a arătat Hans casa şi în ce situaţie jenantă fuseserăm.

— Cu toate astea, n-aveam de gând să-l refuz. Tremuram toată. Simţeam cum îmi ard obrajii, aşa cum mi se întâmpla în astfel de ocazii. Francine îmi spunea: Nu-ţi fă probleme cu obrajii. Asta te înfrumuseţează”.

Mi-a deschis uşa şi am intrat. Îmi aminteam atât de bine sufrageria, scările, *Weinzimmer,* unde conversasem cu doamna contesă…

Ne-a fost adus ceaiul de o servitoare care nu a părut deloc surprinsă. Bărbatul mi-a zâmbit:

— Poate ai dori… să faci onorurile?

Am turnat ceaiul şi am spus:

— Mă întreb dacă ai întâlnit-o vreodată pe sora mea.

A ridicat din sprâncene.

— Nu prea am fost în Anglia în ultima vreme. Am petrecut câţiva ani aici când eram foarte tânăr, pentru a-mi completa studiile.

— Oh, i-am spus, asta a fost acum patru sau cinci ani. Sora mea a întâlnit un bărbat în această casă. S-au căsătorit… şi apoi au murit.

— Cred că ştiu la ce te referi, a spus încet. A fost un mare scandal la vremea aceea. Da, îmi amintesc numele prietenei baronului.

— Sora mea a fost soţia lui.

A ridicat din umeri. Apoi a spus:

— Eu ştiu că a fost o prietenie, o legătură.

Simţeam că mă înroşesc de indignare.

— Nu-i adevărat! am spus cu vehemenţă. Ştiu că presa vorbea despre ea ca despre amanta lui. Eu îţi spun că a fost soţia lui.

— Nu trebuie să te superi, a spus. Ştiu cum te simţi, dar baronul nu s-ar fi putut însura cu sora ta. Căsătoria lui era foarte importantă pentru ţară, deoarece era moştenitorul casei regale.

— Vrei să spui că sora mea nu ar fi fost considerată destul de bună pentru el?

— Nu neapărat asta, dar baronul urma să se căsătorească cu o persoană de aceeaşi naţionalitate… aleasă dinainte pentru el. Nu s-ar fi putut însura cu o străină.

— Fii sigur că sora mea era demnă să se căsătorească cu oricine!

— Sunt sigur că era. Dar vezi, nu e o problemă de demnitate, ci de politică.

— Ştiu că sora mea a fost măritată cu el.

A scuturat din cap.

— Era amanta lui, a spus. Aşa se întâmplă de obicei. N-ar fi fost nici prima, nici ultima, dacă el ar fi trăit.

— Consider aceste comentarii mai mult decât jignitoare.

M-am ridicat.

— Nu voi mai rămâne aici să aud cum

sora mea e insultată.

Am simţit cum mă podidesc lacrimile. Eram furioasă pe el pentru că mă făcea să-mi exteriorizez sentimentele.

— Hai, te rog, a spus cu blândeţe, fii rezonabilă. Trebuie să priveşti lucrurile ca o femeie de lume. Bănuiesc că a avut o aventură romantică. S-au iubit. E încântător. Dar pentru un bărbat de rangul lui căsătoria cu cineva... care... Sunt sigur că era frumoasă şi fermecătoare că era demnă de laudă din toate punctele de vedere, dar din punct de vedere social, pur şi simplu nu se potriveau. Un bărbat de rangul lui nu trebuie să-şi uite îndatoririle. Şi el întotdeauna a făcut aşa.

— Îţi spun că *erau* căsătoriţi.

Mi-a zâmbit şi calmul lui m-a scos din sărite. Faptul că privea această tragedie ca pe un fapt divers mă rănea atât de mult încât simţeam că dacă mai stau să-i văd faţa aceea calmă şi zâmbitoare îmi pierd controlul.

— Scuză-mă te rog, am spus.

S-a ridicat şi s-a înclinat.

— Trebuie să plec. Spui minciuni şi lucruri lipsite de sens. Cred că eşti conştient de asta. La revedere.

M-am întors şi am fugit afară. Am făcut-o la timp, pentru că lacrimile deja îmi şiroiau pe obraji. Şi nu aş fi vrut deloc ca el să vadă asta.

Am intrat repede în casă şi m-am dus în camera pe care odată o împărţisem cu Francine. M-am aruncat pe pat şi, pentru prima oară de când văzusem tăieturile acelea oribile din ziar, am plâns în hohote.

N-am mai vrut să mă mai duc la Grange după asta. Mi-era greu să-mi dau seama de ce mă tulburase atâta. Poate pentru că-mi aducea aminte de iubitul lui Francine". Acest om este un servitor", îmi spuneam, şi vrea ca toată lumea, să ştie că are o funcţie înaltă. Rudolph îşi purta noblețea – sau tot ce erau conţii şi baronii ăştia – foarte degajat. Toată lumea ştiuse că el era baronul şi nu trebuia. Să le amintească asta. Poate că nu m-am purtat corect cu omul acela, doar pentru că era aşa de sigur că Francine nu fusese măritată.

Oricum, nu mai voiam să-l văd. Era o prostie, pentru că el poate ştia ceva. Poate ştia ce se întâmplase cu copilul, începusem deja să regret plecarea mea precipitată. De ce să-mi pese dacă-mi vedea durerea?

L-am văzut din nou a doua zi. Cred că

mă pândea să vadă când ies să-mi fac plimbarea de după amiază. Am pornit cu pas grăbit spre pădure, dar el s-a ţinut după mine. Ajunsă în pădure, l-am aşteptat la umbra unui copac.

— Bună ziua, mi-a spus. Deci… ne-am întâlnit iar. Deoarece ştiam sigur că m-a aşteptat şi m-a urmărit, mi-am dat seama că nu spunea adevărul.

— Bună ziua, i-am răspuns rece.

— Îmi permiţi? m-a întrebat şi s-a aşezat lângă mine.

Mă privea zâmbind şi mi-a spus:

— Mă bucur că nu mai eşti supărată pe mine.

— Mă tem că m-am purtat prosteşte.

— Nu, nu…

S-a aplecat spre mine şi pentru un moment şi-a pus mâna pe a mea.

— … era normal să te superi. E groaznic ce s-a întâmplat cu sora ta.

— A fost teribil. Aş vrea să ştiu… Aş vrea să-i găsesc pe asasinii ei.

— N-au putut fi găsiţi, mi-a spus. L-au căutat, desigur. N-au descoperit nimic şi de aceea a rămas un mister.

— Te rog, poţi să-mi spui tot ce ştii despre asta? Aveau şi un copil. Ce s-a

întâmplat cu băiatul?

— Un copil! Dar n-au avut niciun copil.

— Sora mea a avut un fiu. Mi-a scris şi mi-a povestit despre el.

— E imposibil.

— De ce ar fi imposibil ca doi oameni să aibă un copil?

— Nu o imposibilitate aşa cum o înţelegi tu, ci una ţinând cont de poziţia lui Rudolph.

— Poziţia lui n-are nicio legătură cu asta. S-a însurat cu sora mea şi era lucrul cel mai natural cu putinţă să aibă un copil.

— E un lucru pe care nu-l înţelegi.

— Mi-ar place să nu mă mai tratezi ca pe un copil, şi încă unul sărac cu duhul.

— Dar nu te consider un copil şi sunt sigur că eşti plină de duh. Şi mai ştiu că eşti O tânără domnişoară foarte irascibilă.

— Un lucru e foarte important pentru mine: sora mea e moartă şi n-am să las pe nimeni să-i întineze memoria.

— Foloseşti cuvinte tari, scumpa mea domnişoară.

S-a aplecat spre mine şi a încercat să-mi ia mâna pe care eu însă am tras-o cu fermitate.

— Nu sunt scumpa dumitale domnişoară.

— Bine… Şi-a înclinat capul într-o parte şi s-a uitat spre mine. Eşti tânără. Eşti o doamnă…

— Dintr-o familie nedemnă să se căsătorească cu străini care ne onorează ţara vizitându-ne ocazional.

A râs zgomotos. Am remarcat linia perfectă a maxilarului şi strălucirea dinţilor puternici. M-am gândit:” îmi aminteşte de Arthur… prin contrast”.

— Demnă. Cu adevărat demnă, a spus el. Numai că, din cauza unor implicaţii politice, astfel de căsătorii nu pot avea loc.

— Crezi că o fată ca sora mea ar accepta să devină amanta acestui înalt şi puternic potentat?

S-a uitat la mine solemn şi a încuviinţat.

— Spui prostii, am zis.

— Unde am greşit, a continuat el privindu-mă într-un mod ciudat, a fost că te-am numit scumpa *mea* domnişoară. Nu eşti a mea.

— Găsesc conversaţia asta absurdă. Vorbeam despre lucruri foarte serioase şi tu i-ai dat o notă de uşurinţă şi frivolitate.

— Adesea e înţelept să introduci o notă de uşurinţă când se discută probleme serioase. Împiedică să se dezlănţuie mâniile.

— Pe a mea nu o împiedică.

— Ah, dar eşti o domnişoară foarte iute la mânie.

— Ascultă, i-am spus, dacă nu eşti pregătit să vorbim serios despre problema asta, n-are rost să discutăm mai departe.

— Oh, aşa crezi? îmi pare rău. Mă gândeam că ar fi interesant să discutăm despre price alt subiect. Aş fi vrut foarte mult să te cunosc mai bine şi să-ţi trezesc curiozitatea în ceea ce mă priveşte.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu sora mea şi de ce… şi vreau să fiu sigură că cineva ara grijă de copilul ei…

— Ceri destul de mult. Poliţia n-a fost în stare să rezolve misterul care învăluie ceea ce s-a întâmplat în acea noapte în pavilionul de vânătoare. Cât despre copilul inexistent…

— N-o să te mai ascult.

A tăcut, dar a rămas nemişcat privind dintr-o parte la mine. Am simţit un impuls să mă ridic şi să plec şi aş fi făcut-o dacă n-aş fi vrut mai mult ca orice pe lume să aflu adevărul.

Am început să mă îndepărtez, dar m-a ajuns şi, luându-mi mâna, m-a privit rugător. Simţeam cum mă înroşesc. Era

ceva în el care mă tulbura. Îmi repugna aroganţa lui şi ideea lui că baronul lui Francine n-ar fi catadicsit niciodată să se însoare cu ea. De fapt, deducţia lui că Francine şi cu mine înflorisem toată povestea mă înfuria, dar totuşi… N-aş putea spune ce, pentru că aveam prea puţină experienţă de viaţă. Dar a fi lângă el îmi dădea o emoţie cum nu mai ştiam să mai fi simţit vreodată. Îmi spuneam că asta era din cauza faptului că eram pe cale de a descoperi ceva şi mă aflam în prezenţa cuiva care îl cunoscuse pe Rudolph. Acest bărbat îmi dădea impresia că ştia mai mult decât îmi spusese. Mă gândeam că indiferent ce efect avea asupra mea, trebuie să-l văd mai des.

Nu ştiu cât am stat aşa – el ţinându-mă de mână, iar eu încercând să mi-o retrag. Mă privea cu un zâmbet ironic de parcă mi-ar fi citit gândurile şi, mai mult chiar, mi-ar fi descoperit vulnerabilitatea.

— Te rog stai jos, m-a invitat. E clar că avem foarte multe să ne spunem.

M-am aşezat şi am spus:

— În primul rând, ştii cine sunt. Am locuit cu sora mea la Greystone până când s-a dus la balul acela nefast.

— Unde şi-a întâlnit iubitul.

— Îl cunoscuse mai înainte şi contesa a fost cea care invitat-o la bal. Nu a fost uşor. Să nu-ţi închipui că invitaţia la bal a fost o onoare pentru cei de la Greystone Manor. Sora mea a trebuit să recurgă la tot felul de subterfugii pentru a merge la bal.

— A recurs deci la o înşelătorie?

— Eşti hotărât să ne jigneşti?

— Desigur că nu. Dar insist că trebuie să privim faptele exact aşa cum au fost dacă vrem să aflăm adevărul. Sora ta s-a furişat de la Greystone în rochie de bal şi s-a dus la Granter's Grange. Familia ei – cu excepţia surioarei care era implicată în acest secret – nu ştia nimic despre bal. Am dreptate?

— Da… mai mult sau mai puţin.

— Şi la bal ea şi baronul s-au îndrăgostit unul de altul. Au fugit împreună. Ea a călătorit pretinzând că îi este soţie… pentru a împăca opinia publică şi convenienţele.

— *A fost* soţia lui.

— Ne întoarcem de unde am plecat. Cununia nu putea să aibă loc.

— Dar a avut loc. Ştiu sigur că a avut loc.

— Dă-mi voie să-ţi explic ceva. Ţara lui Rudolph e mică. S-a luptat tot timpul să-şi

păstreze independenţa. De aceea nu se pot încălca uzanţele. În jur sunt state vecine care ne aruncă priviri pline de lăcomie, gata oricând să-şi extindă teritoriile, să devină mai puternice. Într-o bună zi se vor uni formând un singur stat, lucru cu siguranţă pozitiv, dar în acest moment sunt o mulţime de stătuleţe – ducate, margrafate, principate… şi aşa mai departe. Bruxenstein e unul dintre ele. Tatăl lui Rudolph e bătrân. Rudolph era unicul său fiu. Trebuia să ia în căsătorie pe fata conducătorului unui stat vecin. N-ar fi făcut niciodată această mezalianţă. Miza era prea mare.

— Şi cu toate acestea, a făcut-o.

— Chiar crezi că ar fi fost posibil?

— Da. Era îndrăgostit.

— Încântător, dar dragostea e cu totul altceva decât politica şi datoria. Sunt implicate mii de vieţi… Este diferenţa dintre război şi pace.

— Trebuie c-a iubit-o mult pe sora mea. Îl pot înţelege. Era cea mai atrăgătoare persoană pe care am cunoscut-o. Oh, văd că eşti cinic. Nu mă crezi.

— Cred că era tot ce spui tu că ar fi fost. Am văzut-o pe sora ei şi mi-e uşor să mi-o imaginez.

— Râzi de mine. Eu sunt o fată obişnuită, nu semăn cu Francine.

Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o.

— Nu trebuie să gândeşti aşa, a spus el. Sunt sigur că ai la fel de mult farmec ca şi sora ta, dar poate într-un fel diferit.

Mi-am retras din nou mâna cu fermitate.

— Nu trebuie să mă tachinezi, i-am spus. Nu vrei să vorbeşti despre asta, nu-i aşa?

— Într-adevăr, n-am ce să-ţi spun. Sora ta şi Rudolph au fost ucişi în pavilionul de vânătoare. După părerea mea, a fost o crimă politică. A fost cineva care îl dorea înlăturat pe moştenitor.

— Bine, dar cine ar fi moştenit acest ducat… sau principat… sau, mă rog. Ce-o mai fi? Poate că el e criminalul.

— Nu e chiar aşa de simplu. Următorul ia rând nu era în ţară în momentul acela.

— Bine, dar astfel de oameni au agenţi, nu?

— S-a făcut o investigaţie amănunţită.

— Poate n-a fost aşa de amănunţită. Nu mă aştept să fie prea eficienţi în ţărişoara aceea.

A râs.

— Sunt, să ştii. A fost o anchetă detaliată, dar nu s-a scos nimic la lumină.

— Presupun că sora mea a fost ucisă pentru că s-a întâmplat să fie acolo.

— Aşa se pare. Îmi pare rău. Ce păcat că a plecat de la Greystone Manor!

— Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi putut să se mărite cu vărul Arthur... dar n-ar fi făcut asta niciodată.

— Aşa... deci mai era un pretendent.

— Bunicul meu dorea această uniune. Cred că e la fel ca la voi în Bruxenstein. El nu are un ducat sau un principat, dar are o admirabilă casă veche care a fost a familiei de generaţii şi cred că e foarte bogat.

— Deci aveţi cam aceleaşi probleme pe care le avem şi noi în Bruxenstein.

— Nimeni nu trebuie să încerce să aleagă perechile altora. Dacă oamenii se iubesc, trebuie lăsaţi să se căsătorească.

— Bine spus, a strigat el. Vezi că până la urmă ne-am înţeles?

— Acum trebuie să plec. Cred că domnişoara Elton mă caută.

— Cine e domnişoara Elton?

— Guvernanta mea. Curând o să plece. Se consideră că nu mai am nevoie de guvernantă.

— Aproape o femeie, a spus. Era lângă mine şi şi-a pus mâinile pe umerii mei. Aş fi

vrut să nu mă atingă. Când o făcea, mă cuprindea o dorinţă de neînţeles să rămân cu el. Era un efect opus celui pe care îl aveau asupra mea mâinile moi ale lui Arthur, dar am impresia că amândoi aveau obiceiul să le folosească destul de des.

— M-a tras spre el şi m-a sărutat foarte uşor pe frunte.

— De ce ai făcut asta? l-am întrebat, trăgându-mă înapoi şi roşind toată.

— Pentru că am vrut s-o fac.

— Oamenii nu sărută străinii.

— Noi nu suntem străini. Ne-am mai întâlnit înainte. Am băut ceai împreună. Credeam că asta e o ceremonie englezească. Dacă iei ceaiul împreună, eşti prieten.

— Se vede că nu ştii nimic despre ceremoniile englezeşti. Poţi lua ceaiul şi cu cel mai mare duşman.

— Atunci am judecat greşit situaţia şi te rog să mă ierţi.

— Te iert pentru asta, dar nu şi pentru atitudinea faţă de sora mea. Ştiu că s-a căsătorit. Am dovezi, dar n-are niciun rost să încerc să te conving, aşa că nici nu voi mai încerca.

— Dovezi? a spus el brusc. Ce dovezi ai?

— Scrisori, de pildă. Scrisorile ei.

— Scrisori către tine? În care ea insistă că e căsătorită?

— Ea nu insistă. N-avea nevoie. Trebuia numai să-mi spună.

— Pot să văd… aceste scrisori?

Am ezitat.

— Trebuie să mă convingi de asta, să ştii.

— Bine, atunci…

— Să ne întâlnim aici… sau vrei să vii la Grange?

— Aici, am răspuns.

— Mâine voi fi aici.

Am fugit din pădure. Când am ajuns la marginea ei, m-am uitat înapoi şi l-am văzut stând în picioare printre copaci. Pe buzele lui stăruia un zâmbet straniu.

Tot restul zilei am fost năucită. Domnişoara Elton, care era în toiul pregătirilor de plecare, n-a băgat de seamă starea mea. Urma să plece în câteva zile şi ştiam că era neliniştită în privinţa mea, dar nu vedeam nicio ieşire din problemele mele. Mă întrebam dacă să nu-i spun bunicii despre acest bărbat, dar nu ştiu de ce nu-mi plăcea ideea. Nu-i ştiam nici numele. Era prea familiar. Cum a îndrăznit să mă

sărute? Ce credea? Că toate fetele de aici pot fi sărutate uşor şi implicate în relaţii intime, fără căsătorie?

Am rămas până târziu în noapte citind scrisorile. Era aşa de clar. Extazul şi căsătoria ei. N-am văzut însemnarea din registru? Trebuia să-i fi spus acelui om despre această dovadă incontestabilă. De ce nu am făcut-o? Poate că dinadins am păstrat-o, pentru ca atunci când i-o voi spune şi dovedi că a greşit, să se simtă umilit. Sigur că Francine se căsătorise. Erau acolo spusele ei despre copil – dragul Puişor. Chiar presupunând că mi-a spus de căsătorie gândindu-se că ar trebui să fie măritată, n-ar fi inventat niciodată copilul. Francine nu avea un simţ matern deosebit de dezvoltat, asta e sigur. Dar odată ce a avut copilul, l-a iubit şi asta se simţea din scrisori.

În ziua următoare am ajuns devreme la locul de întâlnire, dar el era deja acolo. Inima a început să-mi bată mai repede când l-am văzut. Aş fi dorit ca el să nu aibă acest efect asupra mea pentru că mă simţeam dezavantajată.

A venit spre mine, s-a înclinat, mi s-a părut uşor ironic şi, pocnind din călcâie, mi-

a luat mâna şi mi-a sărutat-o.

— Nu trebuie să fii ceremonios cu mine, i-am spus.

— Ceremonios! Nu e nicio ceremonie. Este o formă obişnuită de salut în ţara mea. Desigur, bătrânelor şi copiilor le sărutăm adesea obrajii în loc de mâini.

— Cum nu sunt niciuna nici alta, te poţi lipsi de asta.

— Cu oarecare regret, a spus el.

Dar eram hotărâtă să nu-l mai las să mă ironizeze când era vorba de lucruri serioase.

— Am adus scrisorile să ți le arăt, am spus. Când le vei citi, vei accepta adevărul. Va trebui s-o faci.

— Am putea sta jos? Pământul e cam tare şi nu e cel mai confortabil loc pentru citirea scrisorilor. Ar fi trebuit să mergeri în casă.

— Nu prea cred că ar fi corect, atâta vreme cât stăpânii sunt plecaţi.

— Poate nu, a spus. Acum… pot să văd scrisorile?

I le-am dat şi a început să le citească. Îl observam. Cred că acea virilitate excesivă era ceea ce mă afecta. Trebuie să fi fost acelaşi lucru care i se întâmplase şi lui

Francine. Oh, nu, era absurd. Ea se îndrăgostise violent. Sentimentele mele erau cumva diferite. Mă simţeam în competiţie cu acest bărbat, deşi eram foarte emoţionată în prezenţa lui. Cunoscusem puţini bărbaţi. Nu-i puneam la socoteală pe Antonio şi pe cei de pe insulă. Eram prea mică pe atunci. Dar puţini călcau pragul casei bunicului şi cred că îi judecam pe toţi după vărul Arthur, lucru care trebuie că-i făcea pe toţi devastator de atrăgători!

Am tresărit. Am avut sentimentul că eram observaţi. M-am întors brusc. Am văzut o mişcare printre copaci? Trebuie că mi-am imaginat. Eram într-o stare de agitaţie, îmi dădeam seama de asta, stare care începuse să se manifeste când îl întâlnisem pe acest bărbat... numai pentru că credeam că am descoperit câte ceva din misterul crimei din pavilionul de vânătoare. Trosnetul unei crengi uscate... fâlfâitul brusc al unei păsări, îmi dădeau acest sentiment straniu şi supranatural că sunt urmărită.

— Am impresia că cineva e pe aproape şi ne observă, am spus.

— Să ne observe? De ce?

— Oamenii o fac…

A puş scrisorile jos şi a sărit în picioare.

— Unde? a strigat. În ce parte?

Am fost sigură că aud zgomotul unor paşi grăbiţi.

— Acolo, am spus, şi el a fugit în direcţia arătată de mine. După câteva minute s-a întors.

— Nici urmă să fie cineva, a spus.

— Şi totuşi… Eram sigură…

Mi-a zâmbit, s-a aşezat şi a citit mai departe scrisorile.

— Sora ta s-a gândit că o să te liniştească dacă îţi spune că e măritată.

Acum era momentul.

— Mai e ceva ce nu ştii, i-am spus triumfător. Am dovada definitivă. Am văzut registrul bisericii.

— Ce?!

Momentul acela a meritat toată străduinţa. A încremenit.

— Oh, da, am continuat. E scris acolo limpede. Aşa că vezi că ai greşit?

— Unde? a întrebat el brusc.

— La biserica Birley. Domnişoara Elton şi cu mine am căutat şi am găsit.

— Nu pot să mi-l închipui pe Rudolph comportându-se aşa…

— Nu e vorba să ţi-l închipui sau nu.

Căsătoria a avut loc. O pot dovedi.

— De ce nu mi-ai spus mai dinainte?

— Pentru că erai aşa de încăpăţânat în siguranţa ta.

— Înţeleg, a spus. Unde e locul?

— La Birley… Nu departe de Dover. Ar trebui să te duci acolo. Să vezi cu propriii tăi ochi… apoi poate o să crezi.

— Foarte bine, a spus, o să mă duc.

— Poţi lua trenul spre Dover. E destul de simplu. Poţi găsi un cal şi o trăsură şi să te duci la Birley. E cam la trei mile de Dover.

— Categoric mă duc.

— Şi după ce ai să vezi, o să te întorci şi o să-mi ceri iertare.

— Cu umilinţă,

A îndoit scrisorile şi a început, ca şi cum ar fi fost distrat, să le bage în buzunar.

— Sunt ale mele, totuşi.

— Aşa este.

Mi le-a dat înapoi.

— Nu ştiu cum te cheamă, am spus:

— Conrad.

— Conrad… şi mai cum?

— Nu te mai obosi cu restul. O să-l găseşti imposibil de pronunţat.

— O să mă descurc eu.

— N-are nicio importanţă. Pentru tine

mi-ar place să fiu doar Conrad.

— Când te duci la Birley, Conrad?

— Cred că mâine.

— Şi în ziua următoare ne vom întâlni aici.

— Cu cea mai mare plăcere.

Mi-am îndesat scrisorile în sân.

— Cred, a spus el, că mă suspectezi că pun la cale să le fur.

— De ce aş face-o?

— Eşti suspicioasă din fire şi în mod deosebit faţă de mine.

A venit spre mine şi mi-a pus mâna pe decolteu. Am strigat alarmată şi el şi-a retras mâna.

— Te tachinez numai, a spus el. Le-ai pus într-un loc… aş spune tentant.

— Cred că eşti impertinent.

— Mă tem că ai dreptate, a răspuns. Adu-ţi aminte că vin din locul acela bizar de care nici nu auziseşi până când sora ta nu s-a dus acolo.

Ochii mi s-au înceţoşat şi am început să mă gândesc la ea aşa cum fusese în noaptea în care a plecat. El a sesizat asta şi mi-a pus mâinile pe umeri.

— Iartă-mă, a spus. Sunt tot atât de stângaci pe cât sunt de impertinent. Îţi ştiu

sentimentele faţă de sora ta. Crede-mă, le-am admirat grozav. O să te văd poimâine. Am să vin pregătit, te asigur, să gust pâinea umilinţei... aşa se spune, nu?... dacă se va dovedi că am greşit.

— Atunci ar trebui să te pregăteşti s-o guşti cât mai curând. Şi vreau să-ţi ceri iertare punându-ţi cât mai multă cenuşă în cap.

— Dacă poţi dovedi că ai dreptate, îmi voi pune o grămadă. Aşa-i mai bine. Acum zâmbeşti satisfăcută... mulţumită. Ştii că ai dreptate, nu-i aşa?

— Ştiu. Rămâi cu bine.

— Nu-mi place. E prea categoric. Nu mi-ar place deloc să ne luăm rămas bun. Mai bine" la revedere".

M-am întors şi am fugit. Mă întristasem deja pentru că trebuia să mai treacă o zi până să-l văd din nou. Dar atunci o să-i văd uimirea şi dezamăgirea şi asta merita aşteptarea.

Când am intrat în casă m-am hotărât să mă duc la bunica. Probabil se trezise din somnul ei de după amiază şi îşi bea ceaiul. Trebuia să-i vorbesc despre Conrad fără să-mi trădez sentimentele pe care le aveam pentru el. Eram destul de prostuţă în

privinţa asta. Era primul bărbat de care mă simţisem atrasă şi, aşa cum ar fi spus domnişoara Elton, îmi luase minţile. Eram singură. Nimeni nu-mi acordase nicio atenţie în afară de vărul Arthur, dar acesta acţiona după instrucţiunile bunicului. Conrad era un bărbat atrăgător care încerca să flirteze cu mine. Uneori aveam impresia că mă place cu adevărat. Alteori credeam că râdea de mine. Poate că era câte puţin din fiecare.

Am bătut la uşa bunicii şi Agnes Warden a ieşit.

— Oh, domnişoara Pippa, a spus. Bunica ta doarme.

— Încă? Nu-şi bea ceaiul?

— A avut o mică criză după amiaza asta. Acum doarme.

— O criză?

— Da, nu stă bine cu inima, ştii. Din când în când are câte o criză din asta. După criză rămâne foarte obosită şi singurul lucru pe care îl mai poate face este să se odihnească.

Eram dezamăgită.

M-am întors în camera mea şi m-am întâlnit cu domnişoara Elton pe coridor.

— Dacă se poate, aş vrea să plec mâine

în loc să stau până la sfârşitul săptămânii. O să mă întâlnesc cu verişoara mea şi ea spune că am putea avea o săptămână de vacanţă înainte de a ne prezenta la lucru. A aranjat să stăm la o prietenă a ei. Crezi că bunicul tău va fi de. Acord să plec mâine?

— Sigur că da. Oricum, nu mai lucrezi pentru el.

— Dar n-aş vrea să-l supăr. Nu uita că el trebuie să-mi dea nişte referinţe.

— În locui tău m-aş duce imediat la el. Sunt sigură că totul va fi bine.

Zece minute mai târziu a venit în camera mea îmbujorată şi mulţumită.

— A fost de acord să plec. Oh, Pippa, totul e aşa de captivant şi verişoara mea spune că e o casă uşoară iar copiii sunt încântători.

— Puţin diferit faţă de Greystone. Bunicul nu e cel mai bun stăpân.

— Dar v-am avut pe voi două. Nu cred să mai simt vreodată pentru un popii ceea ce am simţit pentru voi.

— Pentru Francine, desigur.

Am simţit tristeţea învăluindu-mă. Domnişoara Elton m-a luat de mână.

— Şi pentru tine… la fel de mult, a spus. M-am ataşat foarte mult de voi amândouă.

De asta sunt acum atât de îngrijorată pentru tine.

— O să-mi lipseşti.

— Philippa, ce-ai hotărât? Foarte curând…

— Ştiu, ştiu… Pe moment nu pot să mă gândesc. O să mă gândesc. O să mă gândesc la ceva.

— Dar a mai rămas atât de puţin timp!

— Te rog, domnişoară Elton, nu mai fi îngrijorată pentru mine. Visez câteodată să ajung în locul acela şi să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat. Există copilul, ştii.

— Mai bine uită asta. Trebuie să pleci de aici, afară numai dacă eşti pe cale să fii de acord cu bunicul tău şi cu dorinţele lui.

— Niciodată… niciodată… am spus hotărâtă.

De când îl întâlnisem pe Conrad, gândul la mâinile moi ale lui Arthur căutându-mă pe bâjbâite devenise un coşmar.

Domnişoara Elton a dat din cap. Credea că în cele din urmă îmi voi accepta destinul. În mod normal ar fi trebuit să-i spun dar, pentru că gândurile mele erau la Conrad, nu voiam s-o fac. Nu mă puteam înţelege eu însămi, dar undeva în adâncul minţii mele stăruia gândul că el îmi va da o soluţie, aşa

cum şi Rudolph îi oferise lui Francine.

— Bine, a spus domnişoara Elton, mâine trebuie să-mi iau rămas bun. Totdeauna e greu să părăseşti copiii cuiva, dar de data asta o fac cu cea mai mare strângere de inimă.

Când a plecat m-am uitat la patul lui Francine şi am fost cuprinsă de singurătate. Bunica era bolnavă, domnişoara Elton va pleca. Voi rămâne singură. Mi-am dat seama cât de mult depindeam de ele două. Şi totuşi, nu mă puteam opri să mă gândesc la Conrad.

În dimineaţa următoare, domnişoara Elton a plecat. M-am agăţat de ea pentru un ultim rămas bun şi era şi ea foarte emoţionată.

— Fie ca totul să-ţi meargă bine, a spus ea din tot sufletul.

— Şi ţie, i-am răspuns.

Apoi a plecat. M-am dus s-o văd pe bunica. Agnes m-a întâmpinat în uşă:

— Să nu stai mult, mi-a spus. E slăbită.

M-am aşezat pe patul ei şi mi-a zâmbit stins. Ardeam să-i spun de Conrad şi de straniile sentimente pe care mi le trezea. Voiam să mă lămuresc dacă se datorau lui sau pentru că venea din locul acela unde

Francine îşi găsise moartea. Dar mi-am dat seama că bunica nu mai realiza cine stă pe patul ei şi că uneori mă confunda cu Grace. Când am lăsat-o, singurătatea mea devenise şi mai profundă.

De abia aşteptam întoarcerea lui Conrad. M-am dus în pădure să-l aştept cu mult înainte de momentul convenit. A fost punctual şi inima şi-a grăbit bătăile când l-am văzut venind spre mine.

Mi-a cuprins amândouă mâinile şi s-a înclinat în faţa mea înainte să mi-o sărute pe prima, apoi pe cealaltă.

— Ei? am zis.

— M-am dus, aşa cum am spus. N-a fost o călătorie rea.

— Şi ai văzut?

S-a uitat la mine fix.

— Am găsit biserica. Preotul mi-a fost de mare folos.

— Când am fost cu domnişoara Elton, era plecat. L-am văzut pe epitrop.

S-a uitat la mine încordat.

— Să nu te supere asta, a spus. Ştiu că *crezi* că ai văzut însemnarea…

— *Cum să cred*? Chiar am văzut-o. Ce tot spui?

A clătinat din cap.

— Preotul mi-a arătat registrul. Nu era nicio însemnare.

— Asta e cea mai absurdă prostie. Am văzut-o. Îţi spun că am văzut-o.

— Nu, a răspuns el. Nu era acolo. Am avut data exactă. Nu e nicio îndoială. Nu era nicio însemnare.

— Mă provoci.

— Aş vrea să fi fost aşa. Îmi pare rău că te supăr astfel.

— Îţi pare rău! Te bucuri. E o minciună. Nu poţi spune aşa ceva. Îţi spun că am văzut-o cu propriii mei ochi.

— Am să spun ce cred, a spus el mângâietor. Ai fi vrut s-o vezi. Aşa că ţi-ai imaginat-o.

— Cu alte cuvinte, am vedenii şi sunt nebună. Asta vrei să sugerezi?

S-a uitat la mine trist.

— Draga mea, îmi pare rău. Crede-mă, aş fi vrut s-o văd şi eu. Aş fi vrut să ai dreptate.

— O să mă duc acolo eu însămi. Am să mă duc din nou. O s-o găsesc. Probabil că nu te-ai uitat unde trebuie.

— Nu… Am avut data corectă… data pe care mi-ai dat-o. Dacă s-ar fi căsătorit, ar fi trebuit să fie acolo. Nu e, Philippa.

Categoric, nu e.

— Mă duc acolo. Nu mai pierd niciun moment.

— Când? m-a întrebat.

— Mâine.

— Am să vin cu tine. Am să-ţi arăt că ai făcut o greşeală.

— Şi eu o să-ţi arăt că nu, am replicat vehement.

Mi-a luat mâna, dar eu mi-am smuls-o.

— Nu pune la inimă, mi-a spus. Acum totul s-a terminat. Că era căsătorită sau nu… ce importanţă mai are?

— Are importanţă pentru mine… şi pentru copil.

— Nu e niciun copil, a spus. Nici o căsătorie… niciun copil.

— Cum îndrăzneşti să insinuezi că sora mea e mincinoasă sau că eu sunt nebună?! Pleacă, du-te în ţara ta!

— Mă tem că va trebui s-o fac… foarte curând. Dar mai întâi ne vom duce acolo… mâine.

— Da, am spus hotărâtă. Mâine.

Nu mă gândisem cum o să plec. Acum era altceva decât data trecută. Dar îmi era indiferent. Nu mă mai puteam gândi la altceva decât să-i dovedesc lui Conrad că n-

avea dreptate, l-am spus doamnei Greaves că mă duc să văd o biserică veche şi că nu ştiu cât voi lipsi.

— Bunicul tău n-ar vrea să te duci fără să fii însoţită de cineva, a spus.

— O să fie cineva cu mine.

— Cine? Domnişoara Sophia Glencorn?

Am încuviinţat. Era singura soluţie. Nu voiam să fac zarvă înainte de a pleca.

Conrad mă aştepta în gară, aşa cum stabilisem. Cum stăteam în faţa lui mă gândeam ce plăcut ar fi să facem o călătorie undeva împreună, l-am studiat faţa în timp ce el se aşeza cu braţele încrucişate, cu ochii pe mine.

Era o faţă dură, cu trăsături ferme şi ochi adânci, gri-albaştri. O faţă nordică. Părul blond începea dindărătul unei frunţi înalte. Mi-l puteam imagina venind pe ţărmul nostru într-una din corăbiile acelea înalte. Un viking cuceritor…

— Mă cântăreşti din priviri?

— Observam numai, am replicat.

— Sper să corespund.

— Are vreo importanţă?

— Enormă.

— Iar mă iei în zeflemea. Asta pentru că ştii ce-o să găsim la biserică. Încerci s-o iei

în glumă. Cred că e o glumă foarte proastă.

S-a aplecat în faţă şi şi-a pus mâna pe genunchiul meu.

— N-aş îndrăzni să glumesc cu un asemenea subiect care-ţi este atât de aproape de suflet, a spus pe un ton serios. Nu vreau să te simţi prost când…

— N-am putea vorbi despre altceva?

— Despre vreme? E o zi plăcută pentru anotimpul ăsta. Acum, în ţara mea iarna nu e aşa de blândă… Cred că e din cauza acelui binecuvântat Golf Stream… Unul dintre darurile Domnului făcute englezilor.

— Cred că ar fi mai bine să tăcem.

— Cum vrei. Dorinţa mea e să te simţi cât mai bine acum… totdeauna şi veşnic.

Am închis ochii. Cuvintele lui atinseseră o coardă sensibilă din mine". Veşnic şi întotdeauna". Suna ca şi cum relaţia dintre noi n-ar fi una trecătoare – aşa cum credeam că este – şi ideea aceasta m-a însufleţit considerabil.

Călătoream în linişte, ochii lui rămânând aţintiţi asupra mea. Priveam pe fereastră, dar abia dacă remarcam peisajul. Simţeam mirosul mării. Ne apropiam de oraş… Falezele albe. Priveliştea castelului pe care regii medievali o numeau" poarta spre

Anglia”.

Ne-am dus la han pentru că el a insistat să mâncăm ceva.

— E nevoie, dacă vrem să ajungem, a spus. În afară de asta, ai nevoie de o înviorare.

— Nu pot mânca nimic, am spus.

— Eu pot, a răspuns, şi ai să poţi şi tu.

Am mâncat brânză cu pâine şi am băut cidru. Am reuşit să înghit câte ceva.

— Vezi? a spus el. Ştiu eu ce e bun pentru tine.

— Când pornim? am întrebat.

— Răbdare, mi-a răspuns. Ştii, poate că ar trebui să facem nişte plimbări împreună la ţară. Ce zici?

— Bunicul n-ar admite niciodată.

— Dar pe asta a admis-o?

— Am folosit… un mic şiretlic.

— Oh, deci eşti capabilă şi de aşa ceva?

— A trebuit s-o fac, am spus. Nu m-aş fi dat în lături de la nimic.

— Eşti aşa de vehementă. Îmi placi. De fapt, domnişoară Philippa, sunt atâtea lucruri care îmi plac la tine… Ştiu că nu cunosc multe despre tine şi că mai sunt atâtea altele de ştiut. O să fie o călătorie glorioasă de descoperire.

— Mă tem că o să ţi se pară destul de plicticoasă.

— Ce femeie plină de contradicţii eşti! Ba eşti furioasă că nu am o părere bună despre capacitatea ta intelectuală, ba îmi spui că nu eşti deloc interesantă şi că nu meriţi să-ţi acord atenţie. Spune-mi ce să cred acum?

— În locul tău nu mi-aş acorda atenţie.

— Dar mi-ai stârnit curiozitatea.

— Crezi că am terminat discuţia? Hai să ne continuăm drumul pentru a ajunge cât mai repede.

— Ce nerăbdătoare eşti! a murmurat.

Am mers mai departe cu trăsura şi abia îmi puteam stăpâni nerăbdarea pe măsură ce ne apropiam de Birley.

— Vom merge mai întâi la casa parohială pentru a-l găsi pe paroh, a spus Conrad. A fost foarte amabil cu mine. Va trebui să fac o donaţie substanţială bisericii.

Casa parohială era aproape la fel de veche ca şi biserica. Soţia parohului ne-a întâmpinat, spunându-ne că aveam noroc deoarece soţul ei tocmai sosise. Ne-a condus într-un salon cam sărăcăcios, dar bine întreţinut.

Parohul l-a salutat pe Conrad cu multă

căldură.

— E o plăcere să vă revăd, a spus el.

— Mai am o rugăminte, i s-a adresat Conrad. Vrem să ne mai uităm o dată prin registrul acela.

— Nicio problemă. Data înregistrării nu a fost exactă?

Inima îmi bătea cu putere. Ştiam că pe undeva se strecurase o greşeală şi speram că sunt pe punctul de a o descoperi.

— Nu sunt sigur, a spus Conrad. S-ar putea. Ea este domnişoara Ewell. O interesează mult acea cununie. De altfel, a mai fost aici o dată.

— Nu v-am întâlnit atunci, i-am spus parohului. Eraţi plecat. Am vorbit cu epitropul.

— Oh, da, cu Thomas Borton. Am fost puţin plecat. Acum câtva timp. Haideţi în biserică să vedeţi registrul.

Am intrat în biserică unde plutea acelaşi miros de umezeală şi de lac de mobilă. În sacristie, parohul mi-a întins registrul. Am căutat nerăbdătoare pagina pe care fusese înregistrată cununia. Am înlemnit. La data respectivă nu fusese nicio cununie.

Am bâiguit:

— E o greşeală…

Conrad era lângă mine. Mă luase de mână. L-am împins cu nerăbdare. Mă uitam disperată când la el, când la paroh.

— Dar am văzut însemnarea cu ochii mei, am continuat. Era trecută aici… în registru…

— Nu, a spus parohul. Nu se poate. Poate nu ştiţi data exactă. Sunteţi sigură că despre anul acela este vorba?

— Bineînţeles. Ştiu foarte bine anul. Mireasa era sora mea.

Parohul m-a privit cu uimire.

— Trebuie să vă amintiţi, am spus. A fost o cununie oficiată în mare grabă…

— Pe atunci eu nu lucram aici. Am venit abia de doi ani…

— Cununia a *fost* înregistrată aici. Am văzut-o în registru. Scria acolo clar… negru pe alb.

— Trebuie să fie o greşeală. Poate că nu ştiţi data exactă, a murmurat parohul.

— Da, a spus Conrad, apropiindu-se de mine. E o greşeală. Îmi pare rău. Dar tu ai insistat să venim aici.

— Epitropul ne-a arătat cununia înregistrată! am ţipat cu disperare. Nu se poate să nu-şi amintească. Era aici şi a văzut şi el. Unde este epitropul? Trebuie să-

l văd. Sunt sigură că o să-şi amintească.

— Nu e nevoie să-l vezi, a spus Conrad. Nu e nicio cununie în registru. A fost o greşeală. Ai crezut că ai văzut…

— Nu poţi să-ţi imaginezi ceva ce vezi cu propriii tăi ochi! Am văzut, îţi spun că am văzut. Vreau să vorbesc cu epitropul.

— Sunt sigur că puteţi vorbi cu el, m-a liniştit parohul. Locuieşte în sat, la numărul şase pe strada principală.

— Mergem imediat la el, am spus.

Conrad i s-a adresat parohului:

— Aţi fost deosebit de amabil, vă rămân îndatorat.

— Îmi pare rău de această neînţelegere.

M-am dus din nou la registru şi l-am răsfoit. Încercam să-mi rememorez ceea ce văzusem în ziua aceea împreună cu domnişoara Elton. Degeaba. Pur şi simplu, cununia nu mai era trecută acolo.

Conrad a pus două monezi de aur în cutia milei, sub privirea recunoscătoare a parohului. În timp ce ne îndreptam spre uşă, acesta a spus:

— O să-l găsiţi pe Tom Borton în grădină. Îi place mult grădinăritul.

L-am găsit cu uşurinţă. Ne-a ieşit în întâmpinare privindu-ne curios.

— Parohul ne-a dat adresa, i-a spus Conrad. Domnişoara Ewell e nerăbdătoare să-ţi vorbească.

Epitropul şi-a întors privirea înspre mine, dar n-a putut să mă recunoască.

— Ţineţi minte că am venit la biserică de curând. Mai era o doamnă.

A strâns din ochi şi a alungat o muscă aşezată pe mâneca hainei.

— Trebuie să vă amintiţi, am insistat. Ne-am uitat la registrul din sacristie. Ni l-aţi arătat şi am găsit ceea ce căutam.

— Din când în când mai vin unii să caute prin registru… nu foarte des… dar mai vin.

— Deci vă amintiţi. Parohul era plecat… şi v-am întâlnit în biserică.

A clătinat din cap. – N-aş putea spune că îmi amintesc.

— Trebuie. *Trebuie* să vă amintiţi.

— Mi-e teamă că nu-mi amintesc.

— Dar eu v-am recunoscut din prima clipă.

A zâmbit.

— Ei n-aş putea spune că v-am mai văzut vreodată, domnişoară… Ewell, parcă aţi spus?

— Scuză-ne te rog pentru deranj, a spus Conrad.

— Nu e niciun deranj, domnule. Îmi pare rău că nu v-am fost de ajutor. Cred că domnişoara mă confundă. Sunt sigur că n-am mai văzut-o niciodată până acum.

M-am lăsat condusă de Conrad de parcă nu eram eu. Aveam impresia că trăiesc un coşmar din care speram să mă trezesc cât mai repede.

— Haide, trebuie să prindem trenul, a spus Conrad. Stăteam pe peron aşteptând trenul care urma să sosească în cinci minute. Conrad mă ţinea de mână.

— Nu te mai necăji atât, îmi spunea.

— Sunt necăjită. Cum să nu fiu? Epitropul a minţit. De ce? Sunt sigură că şi-a amintit de mine. Singur a spus că nu vine prea multă lume pe aici să caute prin registru.

— Ascultă Pippa, tuturor ni se pot întâmpla lucruri ciudate. Ceea ce ţi s-a întâmplat a fost un fel de halucinaţie.

— Cum îndrăzneşti să spui asta?

— Atunci ce explicaţie găseşti?

— Nu ştiu. Dar sunt hotărâtă s-o găsesc.

Trenul a intrat în gară şi ne-am urcat în el. Eram singuri în compartiment. Mă simţeam epuizată din cauza emoţiei şi a unui soi de teamă. Aproape că începusem să

cred că totul se întâmplase numai în imaginaţia mea. Domnişoara Elton plecase, deci nu mă putea ajuta. Văzuse şi ea cununia înregistrată. Dar oare o văzuse cu adevărat? Nu mai eram sigură. Tot ce-mi aminteam era sentimentul de triumf ce mă cuprinsese atunci. Încercam să reconstitui scena. Nu mi-o mai puteam aminti pe domnişoara Elton uitându-se în registru.

Dar epitropul spusese că nu mă văzuse în viaţa lui şi că arăta destul de rar registrul vizitatorilor. Cu siguranţă că *trebuia* să-şi fi amintit.

Conrad s-a aşezat lângă mine şi mi-a cuprins umerii. Eram uimită că îmbrăţişarea lui mă liniştea.

— Ascultă-mă, Philippa. Cununia nu e. Înregistrată. Gata, s-a terminat. Sora ta e moartă. Şi dacă ai fi găsit cununia trecută în registru tot n-ai fi înviat-o. E un episod trist, dar a trecut. Ai propria ta viață pe care trebuie să ţi-o trăieşti.

Nu-l mai ascultam. Îmi făcea bine faptul că era lângă mine şi nu voiam să se mişte de acolo.

După ce am coborât din tren m-a condus până la pădure. Nu voiam să fim văzuţi împreună. Mi-ar fi fost greu să dau

explicaţii în privinţa lui.

În timp ce intram în casă, am văzut-o pe doamna Greaves în capul scărilor.

— Tu eşti, domnişoară Philippa? a întrebat. Te-ai întors, slavă Domnului. Bunica ta s-a simţit foarte rău.

Mă privea stăruitor.

— A murit, nu-i aşa? am întrebat-o cu spaimă.

A încuviinţat din cap.

Capitolul 4

Suspectată de crimă

Eram năucită. Mă străduisem să găsesc o explicaţie pentru absenţa mea, dar nu mai era nevoie. Moartea bunicii făcuse să nu mi se mai simtă lipsa.

— A murit în somn, pe nesimţite, mi-a spus doamna Greaves.

Probabil că murise în timp ce eu căutam cununia în registru.

— N-a întrebat de mine? am spus.

— Păi, domnişoară, a fost inconştientă toată ziua.

Am lăsat-o şi am urcat în dormitor. Stăteam în mijlocul camerei, cuprinsă de disperare. Mă simţeam cumplit de singură. Îi pierdusem pe toţi: pe Francine, pe Daisy,

pe domnişoara Elton şi acum pe bunica. Se părea că soarta crudă mi-i răpeşte pe toţi cei dragi. Deodată, m-am gândit la Conrad. Fusese atât de drăguţ. Eram sigură că-i păruse cu adevărat rău că nu găsisem însemnarea.

În seara aceea ne-am adunat la masă eu, bunicul şi vărul Arthur. Bunicul a discutat despre funeralii şi a spus că va fi deschisă cripta familiei. Vărul Arthur urma să discute cu parohul pentru că bunicul nu-l suporta. Pe lângă toate astea, s-ar fi putut întâlni cu Grace sau cu soţul ei.

— Sunt fericit să-ţi fiu de folos, unchiule, a spus Arthur.

— Totdeauna îmi eşti, i-a răspuns bunicul.

Arthur a înclinat din cap, arătând încântat pe cât îi permitea o asemenea împrejurare şi propria-i umilinţă.

— E o mare lovitură pentru toţi, a continuat bunicul. Dar viaţa trebuie să meargă înainte. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit, ar fi fost să tulbure vieţile celor din jurul ei. Trebuie să ne gândim la ce şi-ar fi dorit.

Mă gândeam că ar fi fost prima oară când bunicul s-ar fi gândit la dorinţele

altora. Oare trebuia să mori ca să fii băgat în seamă de bunicul?

Fusese adus coşciugul – măreţ, din mahon lustruit şi cu o mulţime de ornamente de alamă. Îl aşezaseră în odaia vecină cu dormitorul bunicului. Acolo era mai aproape de el decât fusese în ultimii ani. Înmormântarea urma să aibă loc peste cinci zile. Până atunci zăcea acolo, iar servitorii au venit unul câte unul să-i aducă un ultim omagiu. Lumânările ardeau toată noaptea în camera aceea: câte trei la fiecare capăt al coşciugului.

M-am dus s-o văd şi eu. Nu mă va părăsi niciodată amintirea acelei camere şi mirosul lemnului. Nu era nimic înfricoşător acolo. Din coşciug nu i se vedea decât faţa. Capul îi era acoperit cu o bonetă apretată. Părea tânără şi frumoasă. Cam aşa arătase probabil când venise prima oară la Greystone Manor ca tânără mireasă… Nu putea să-mi fie teamă, chiar dacă în încăpere tremurau umbrele aruncate de lumânările care pâlpâiau. Cum să-ţi fie frică de ea moartă, când fusese atât de bună şi drăguţă în timpul vieţii?

Mă cuprinsese o dezolare cumplită – un sentiment acut al pierderii cuiva drag. Îmi

dădeam seama cât de singură rămăsesem pe lume.

La două zile după moartea bunicii, am ieşit în pădure. M-am aşezat sub un copac, sperând că va veni Conrad. Era tocmai vremea când îmi făceam plimbarea de după amiază. Oare se mai gândea la mine şi dorea să mă revadă? Se părea că da, şi când l-am văzut apropiindu-se m-am însufleţit. S-a aşezat lângă mine, mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

— Când am ajuns acasă, am aflat că a murit bunica.

— Nu te aşteptai?

— Nu prea. Era în vârstă şi oarbă. Nu se simţise prea bine în ultimele zile. Pentru mine a fost o lovitură, ţinând seama că…

— Spune-mi, a zis cu blândeţe.

— I-am pierdut pe toţi, am spus. Pe sora mea, pe Daisy, camerista noastră, care-mi era prietenă, apoi pe domnişoara Elton şi acum pe bunica. N-a mai rămas nimeni.

— Scumpa mea fetiţă…

De astă dată nu mă mai deranja că-mi spunea” fetiţă”. A continuat tandru:

— Câţi ani ai?

— Foarte curând împlinesc

şaptesprezece.

— Atât de tânără… şi atât de multe necazuri…

— Dacă părinţii mei nu ar fi murit, totul ar fi fost altfel Am fi locuit pe insulă. Eram fericiţi acolo. Francine n-ar fi murit, eu n-aş fi rămas aici singură… fără nimeni.

— Dar bunicul tău?

Am râs amar.

— Mă va obliga să mă mărit cu vărul Arthur.

— Să te oblige?! Nu pari o persoană care poate fi obligată.

— Întotdeauna am spus că nu mă voi lăsa, dar trebuie să-mi găsesc un post. Dar cine ar angaja o fată de vârsta mea?

— Eşti într-adevăr foarte tânără, a încuviinţat. Şi se pare că nu te prea omori după vărul Arthur.

— Îl urăsc.

— De ce?

— Dacă l-ai cunoaşte, ai înţelege. Şi Francine l-a urât. Ea trebuia să se mărite cu el. Era sora mea mai mare, înţelegi… dar s-a măritat cu Rudolph. S-au *căsătorit.* Ştiu că *au făcut-o.*

— Să examinăm problema ta. Se pare că este cu adevărat importantă.

— Când împlinesc şaptesprezece ani, bunicul vrea să mă, mărit cu vărul Arthur, iar eu o să am curând şaptesprezece ani. Şi atunci problema se va pune: mărită-te cu Arthur, sau şterge-o! Mi-ar place s-o şterg, dar unde? Ar trebui să am un post. Dacă aş fi fost, să zicem… cu doi ani mai mare… înţelegi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg.

— Bunica era drăguţă şi înţelegătoare. Cu ea puteam să vorbesc. Acum nu mai am cu cine.

— Mă ai pe mine, a spus el.

— Pe tine!

— Da. Biata mea fetiţă! Nu-mi place să te văd nefericită, îmi place când eşti supărată pe mine… Da, deşi aş fi preferat să te văd mai tandră. Dar nu vreau să te văd disperată.

— *Sunt* disperată. Aş fi vrut să vorbesc cu bunica. Să-i spun despre registru. Acum nu mai am cui să-i spun. Acum nu mai am pe nimeni.

M-a luat în braţe şi m-a strâns. M-a legănat uşor, m-a sărutat pe frunte, pe vârful nasului şi apoi pe buze. În acele momente eram aproape fericită.

M-am smuls din îmbrăţişarea lui,

speriată de propriile-mi sentimente. Era extraordinar că puteam avea asemenea sentimente faţă de o persoană care tocmai îmi dovedise că nu aveam dreptate într-o problemă în care pusesem atâta suflet. Eram încurcată şi nu ştiam ce să fac. Mi-a spus cu blândeţe:

— Ştii că nu eşti singură. Sunt aici. Îţi sunt prieten.

— Prietenul meu? am strigat. Păi, ai încercat să mă faci să cred că nu sunt în toate minţile.

— Nu eşti dreaptă. Tot ce am făcut, a fost să-ţi arăt adevărul. Adevărul trebuie totdeauna privit în faţă… chiar dacă este neplăcut.

— Nu ăsta este adevărul. Trebuie să existe o explicaţie. Aş vrea să ştiu care este.

— Pot să-ţi spun eu, dragă Philippa. Te preocupă atât de mult trecutul încât laşi să te năpădească pericolele prezentului. Ce ai de gând să faci cu vărul Arthur?

— N-o să mă mărit niciodată cu el.

— Atunci… dacă bunicul tău te dă afară… ce ai să faci?

— Stând aici, m-am gândit că moartea bunicii mele mai întârzie puţin lucrurile. Nu se poate face o nuntă aşa de repede după o

înmormântare, nu-i aşa? Bunicul totdeauna respectă convenţiile.

— Deci crezi că ziua fatală va fi amânată.

— Mi-ar da posibilitatea să găsesc o ieşire. Mătuşa Grace m-ar ajuta. Ea a scăpat de la Greystone Manor şi acum e fericită. Poate aş putea sta o vreme la casa parohială.

— O rază de speranţă, a spus. Şi cum crezi că o să te simţi ducându-te într-o casă străină şi având un statut de servitoare, după ce ai trăit cum ai trăit la Greystone?

— N-am fost fericită la Greystone Manor. M-am simţit într-un fel captivă acolo. Şi Francine la fel. Deci nu prea am de ce să mă uit în urmă. Aş putea fi guvernantă. Deci, nu tocmai o servitoare…

— Undeva la mijloc, a spus el. Săraca, săraca Philippa! Ai o perspectivă sumbră în faţa ta.

M-am cutremurat şi m-a strâns mai tare.

— Trebuie să-ţi spun, a continuat. Mâine plec din Anglia.

Am rămas încremenită şi incapabilă să mai spun ceva.

Mă uitam distrusă în faţa mea. Toţi plecau. Voi fi lăsată la voia bunicului şi a

vărului Arthur.

— Să înţeleg că-ţi pare puţin rău că plec?

— Mă linişteau discuţiile cu tine.

— Şi mă ierţi pentru rolul pe care l-am jucat în povestea aceea cu registrul?

— N-a fost greşeala ta şi nu te învinuiesc pentru asta.

— Credeam că mă urăşti.

— Nu sunt chiar atât de nebună.

— Şi promiţi c-o să mă ierţi? Că n-o să te mai uiţi înapoi?

— Nimic nu mă va împiedica să încerc să aflu. E sora mea.

— Ştiu. Te înţeleg perfect. Dragă Philippa, nu dispera. Or să vină zile mai bune şi pentru tine. Îmi pare rău că trebuie să plec. Trebuie neapărat.

— Bănuiesc că cei pentru care lucrezi te-au chemat înapoi.

— Cam aşa ceva. Dar ne putem întâlni înainte să plec.

Voi încerca să găsesc o soluţie necazurilor tale.

— Cum ai putea face asta?

— Sunt un fel de magician. Nu ai ghicit? Nu sunt ce par a fi.

Am râs forţat. Mă simţeam îngrozitor că

pleca şi nu voiam ca el să vadă asta.

— O să te scap de vărul Arthur, Philippa… dacă mă laşi.

— Nu cred că ai har suficient pentru asta.

— O să vedem. Ai încredere în mine?

S-a ridicat în picioare.

— Acum trebuie să plec.

M-a luat în braţe. Am rămas aşa un timp. Apoi m-a sărutat. Sărutările lui erau altele, mai sălbatice. Mă speriau, dar n-aş fi vrut să se oprească. Când mi-a dat drumul, râdea.

— Cred că eşti mai amabilă cu mine.

— Nu ştiu ce simt…

— Mai avem foarte puţin timp, a replicat. Ai încredere în mine?

— Ce întrebare ciudată. Ar trebui să am?

— Nu, a răspuns. Să n-ai încredere niciodată în nimeni. Mai ales în oamenii pe care nu-i cunoşti.

— Mă avertizezi?

A încuviinţat.

— Poate te pregătesc.

— Eşti misterios cu adevărat. O dată vrei să mă ajuţi, şi în clipa următoare mă avertizezi să nu am încredere în tine.

— Viaţa e plină de contradicţii. Vrei să ne întâlnim mâine aici? Poate găsesc o

soluţie. Bineînţeles, o să depindă de tine.

— Mâine voi fi aici.

Mi-a cuprins bărbia în mâini şi mi-a spus:

— *Nil disperandum*[5].

M-a sărutat apoi uşor şi m-a condus până la marginea pădurii, unde ne-am despărţit.

M-am întors acasă, am trecut pe lângă camera unde zăcea bunica şi, ajunsă în camera mea, m-am aruncat pe patul lui Francine. Aşa, parcă o simţeam mai aproape. Nu mai aveam nicio îndoială. Conrad mă tulbura şi doream să fiu cu el. Alături de el puteam să uit de toate. Nu mai puteam suporta casa aceea în care moartea se făcuse simţită şi totuşi, sentimentul de singurătate parcă se mai atenuase.

Urma să mă întâlnesc cu Conrad în ziuă următoare şi-mi spusese că va găsi o soluţie. Deşi nu credeam că era posibil, totuşi gândul acesta mă liniştea. Apropierea de el era pentru mine ca un narcotic. Eram atât de disperată încât m-aş fi agăţat de orice.

N-am putut să rămân în casă, aşa că am ieşit în grădină. Pe când mă plimbam, unul

5 *Să nu disperi* (în lb. Latină) (N.T.)

din fraţii lui Daisy s-a apropiat de mine şi a zis:

— M-a rugat să-ţi dau asta când nu ne vede nimeni, don’şoară.

Mi-a întins o scrisoare.

— De la cine?

— De la Granter’s, don’şoară.

— Mulţumesc.

Am rupt plicul şi am scos o foaie de hârtie cu o emblemă aurie”. Hârtie de la Granter’s”, mi-am spus. Apoi am citit textul:

Philippa,

Trebuie să plec mâine dis-de-dimineaţă. Vreau să te văd neapărat înainte de plecare. Te rog vino diseară, trebuie să poţi, la ora zece. Te aştept în grădina de la Granter’s.

C.

Îmi tremurau mâinile. Deci era adevărat că pleacă.

Spusese că va găsi o soluţie. S-ar fi putut oare? Va trebui să mă strecor din casă şi să las uşa descuiată. Nu, m-ar fi putut descoperi. Era o fereastră foarte joasă care dădea spre curte. Dacă o lăsam deschisă, puteam uşor să mă întorc prin ea, în caz că aş fi găsit uşa închisă.

Trebuia să-l văd.

Nu ştiu cum a trecut ziua aceea. Am

pretins că mă doare capul şi nu am coborât la cină cu bunicul şi cu vărul Arthur. A fost o scuză verosimilă, pentru că rutina cotidiană fusese tulburată de moartea bunicii. Încercasem fereastra care dădea în curte. Pe acolo nu se prea circula, aşa că era destul de sigură.

La zece fără un sfert eram deja pe drum. Mă aştepta în grădină. Când m-a văzut, m-a strâns în braţe.

— Să intrăm în casă.

— Se cuvine?

— De ce nu?

— Nu e casa ta. Eşti doar un majordom.

— Să zicem că eu răspund de ea. Haide, vino.

Am intrat în casă. În timp ce treceam prin hol, am aruncat o privire îngrijorată spre nişele înalte de unde puteam fi spionaţi.

— Nu ne vede nimeni, mi-a şoptit. Toţi dorm. Toată ziua au fost ocupaţi cu pregătirile de plecare.

— Mâine pleacă toţi?

— Da, într-o zi sau două.

Am urcat scările.

— Unde mergem? am întrebat. În *Weinzimmer*?

— O să vezi.

A deschis larg o uşă şi am intrat într-o încăpere în care ardea un foc. Era o cameră mare, cu draperii grele de catifea. Am remarcat alcovul şi un pat cu baldachin.

— A cui cameră este asta? am întrebat repede.

— A mea, mi-a răspuns. Aici suntem în siguranţă.

— Nu înţeleg.

— O să înţelegi. Vino şi ia loc. Am un vin excelent. Aş dori să-l guşti.

— Nu mă prea pricep la vinuri, i-am răspuns.

— Ai mai băut vinul ăsta la Greystone?

— Bunicul este cel care hotărăşte ce bem, şi trebuie să ne placă la toţi.

— Un tiran, bunicul tău.

— Ce aveai să-mi spui?

— Plec, şi m-am gândit că trebuie să te văd.

— Da, mi-ai spus.

Se aşezase pe un scaun înalt ca un tron. M-a luat de mână şi m-a tras spre el, aşezându-mă pe genunchii lui.

— Să nu-ţi fie teamă, mi-a spus încet. Nu ai de ce să te temi. De acum înainte, o să am eu grijă de soarta ta.

— Spui nişte lucruri extraordinare. Credeam că am venit aici să-mi iau rămas bun de la tine.

— Sper că n-o să faci asta.

— Dar ce altceva?

— Greutăţile nu sunt de neînvins.

Mâinile lui îmi mângâiau uşor gâtul. Începusem să simt că aş fi rămas în camera aceea pentru totdeauna.

— Ce simţi pentru mine? m-a întrebat.

Am încercat să scap de mâinile lui cercetătoare.

— Abia ne cunoaştem, am îngăimat. Nu eşti… englez.

— Şi ăsta este un handicap?

— Bineînţeles că nu, dar înseamnă…

— Ce?

— Că, probabil, privim lucrurile în mod diferit. Mai bine m-aş aşeza pe un scaun şi aş asculta ce vrei să-mi spui.

— Eu zic că ar fi mai bine să rămâi aici… lângă mine. Philippa, trebuie să-ţi spun că m-am îndrăgostit de tine.

Brusc, m-a năpădit o fericire năvalnică, o mare mulţumire. Dar o voce interioară mă avertiza:” Primejdie!”.

— Philippa, a continuat. Numele tău sună măreţ. Philippa…

Am spus:

— Ai mei totdeauna mi-au spus Pippa.

— Pippa. Diminutivul lui Philippa. Îmi place. Îmi aminteşte de un poem numit *Cântecul Pippei…* sau *Trece Pippa.* Vezi, noi fi eu englez, dar am studiat aici. L-am citit şi pe Browning:

Domnu'n ceruri ne zâmbește
Este pace pe pământ…

— Ţi se potriveşte?.

— Ştii foarte bine că e departe de a fi aşa.

— Poate că te-aş putea ajuta să fie aşa. Aş fi fericit să pot*". Este pace pe pământ…"* Aş vrea să te fac să simţi asta.

— Da, dar tu pleci şi de mâine n-o să te mai văd.

— Tocmai despre asta aş vrea să vorbim. Deţine depinde dacă o să mă mai vezi sau nu.

— Nu înţeleg.

— E foarte simplu. Aş putea să te iau cu mine.

— Să mă iei în…

— Aşa e. Să te iau în ţara mea.

— Dar cum s-ar putea?

— Foarte simplu. Ne întâlnim mâine în gară. Nu mai mergem la Dover ca data

trecută. Mergem la Londra şi de acolo la Harwick. Luăm vaporul, apoi un tren şi ajungem acasă. Ce spui?

— Mă iei peste picior.

— Jur că nu. Vreau să fii cu mine. Nu înţelegi că m-am îndrăgostit de tine?

— Dar… cum aş putea să vin cu tine?

— De ce n-ai putea?

— Bunicul n-ar fi niciodată de acord.

— Credeam că vrei să-i păcălim, pe bunic şi pe vărul Arthur. Aşa că nu avem nevoie de consimţământul nici unuia dintre ei. Pippa… lasă-mă să-ţi arăt cât de mult te iubesc.

— Eu… nu…

— Atunci lasă-mă să te învăţ, a spus.

Mi-a descheiat corsetul. Am încercat să-l opresc, dar mi-a luat mâinile şi a început să mi le sărute. Îmi era teamă, şi totuşi mă cuprinsese o emoţie cum nu mai cunoscusem niciodată până atunci. Totul părea că se îndepărtează… trecutul… viitorul… tot ce mă înspăimântase. Trăiam intens momentul. Mă săruta în timp ce îmi scotea corsetul.

— Ce se întâmplă? am bâiguit. Trebuie să plec…

Dar n-am făcut nicio mişcare. Mă

cuprinsese o dorinţă irezistibilă. Continua să spună că mă iubeşte şi că nu am de ce să mă tem. Vom fi împreună pentru totdeauna. Puteam să uit de bunicul şi de vărul Arthur. Ei aparţineau trecutului. Nimic nu mai conta, decât iubirea noastră minunată. Deosebirea de tot ceea ce simţisem de la plecarea lui Francine era atât de mare, încât a trebuit să alung totul din minte, în afara acestui moment. Ceva din mine încerca să se comporte raţional. Dar nu mai aveam raţiune.

— Trebuie să plec acum… am început.

L-am auzit râzând încet, iar în clipa următoare eram amândoi în patul cu baldachin. Îmi murmura la ureche cuvinte de dragoste. Deşi şocată, eram copleşită de plăcere.

După un timp, stătea întins lângă mine, ţinându-mă strâns în braţe. Tremuram de fericire, spunându-mi că nu-mi părea rău că am făcut-o.

M-a mângâiat pe păr şi mi-a spus că sunt frumoasă, adorabilă, şi că mă va iubi în veci.

— Nu mi s-a mai întâmplat asta niciodată, i-am spus.

— Ştiu, mi-a răspuns. Nu e minunat s-o facem împreună? Hai, micuţă Pippa, spune-

mi adevărul.

I-am spus că aşa era.

— Şi regreţi?

— Nu, am răspuns cu fermitate. Nu.

Apoi m-a sărutat şi am făcut dragoste din nou. De data asta a fost altfel. Şocul trecuse şi era un alt extaz. Mi-am dat seama că aveam obrajii uzi, probabil că plânsesem, pentru că el îmi ştergea lacrimile cu sărutări şoptindu-mi că nu mai fusese atât de fericit niciodată în viaţa lui.

S-a ridicat şi a pus pe el un halat albastru, împodobit cu desene aurii. Albastrul i se potrivea cu ochii şi părea unul dintre acei zei nordici.

— Eşti un muritor? l-am întrebat, sau eşti Thor sau Odin, unul dintre zeii sau eroii aceia ai nordicilor?

— Ştii câte ceva despre mitologia noastră, după câte văd.

— Francine şi cu mine obişnuiam să citim legende împreună cu domnişoara Elton.

— Şi cine ai vrea să fiu? Sigurd? Totdeauna am crezut că a fost un pic nebun când a băut licoarea şi s-a însurat cu Gudrun, deşi adevărata lui dragoste era Brunhilda, nu-i aşa?

— Da, am răspuns, cam nebun.

— Oh, micuţă Pippa, o să fim foarte fericiţi.

S-a dus spre masă şi a mai turnat vin.

— Să ne refacem forţele. Asta ne va permite s-o luăm de la început.

Am izbucnit în râs. Cu mine se întâmplase ceva. Am băut vinul. Conrad parcă creştea şi mă simţeam ameţită. Am spus:

— Vinul e de vină.

Apoi braţele lui m-au cuprins şi dragostea ne-a încleştat din nou…

Aceea a fost noaptea trezirii mele. Nu mai eram un copil, nu mai eram virgină.

Am dormit puţin şi când m-am trezit efectul vinului trecuse. M-am ridicat grăbită şi m-am uitat la Conrad. Se trezise şi el. Ca şi cum ar fi vrut să mă prevină că noaptea magică se terminase, am auzit ceasul bisericii bătând ora patru. Patru dimineaţa şi eu plecasem de la zece!

Mi-am atins trupul gol cu spaimă. Veşmintele mele zăceau pe jos. Am strigat:

— Trebuie să plec!

El se trezise acum de-a binelea. M-a cuprins în braţe.

— N-ai de ce să te temi. Ai să vii cu

mine.

Am spus:

— Unde ne vom căsători? într-o biserică, aşa ca Francine?

Mă privea în tăcere. Apoi a zâmbit şi m-a tras spre el.

— Pippa, mi-a spus, nu poate fi vorba de căsătorie, cum n-a fost nici în cazul lui Francine.

— Dar am…

Ochii mi se opriseră asupra dezordinii din pat şi pe bărbatul gol de lângă mine. Mi-am amintit noaptea pe care o petrecusem împreună… sticla de vin goală… cenuşa din cămin…

A zâmbit blând.

— Te iubesc, a spus. Te voi lua cu mine. O să am totdeauna grijă de tine. Vom avea poate copii. Oh, vei avea o viaţă minunată, Pippa. N-o să-ţi lipsească nimic.

— Dar *trebuie* să ne căsătorim, am spus înnebunită. Am crezut că asta înţelegi când ai spus că mă iubeşti.

El a zâmbit încă tandru, dar parcă puţin cinic.

— Dragostea şi căsătoria nu merg totdeauna mână în mână.

— Dar nu se poate… cu tine aşa… dacă

nu sunt soţia ta.

— Ba se poate, şi ai dovedit-o.

— Dar e… imposibil.

— Poate în lumea de la Greystone Manor. O vom lăsa în urma noastră şi totul va fi de acum altfel, Martor mi-e Dumnezeu că m-aş însura cu tine. Asta m-ar face foarte fericit. Dar sunt deja ca şi însurat.

— Vrei să spui că ai o soţie?

A încuviinţat din cap.

— Poţi să spui şi aşa. În ţara mea, aşa se petrec lucrurile. Nevestele sunt alese de alţii pentru noi, şi trecem printr-o ceremonie care este echivalentul unei căsătorii.?

— Atunci n-ar fi trebuit să mă amăgeşti şi să mă faci să cred că ne vom căsători.

— Dar nu te-am amăgit. N-am pomenit de căsătorie.

— Dar am crezut că o vom. Face. Am crezut că tot ce am făcut asta înseamnă… Mi-ai spus că mă vei lua cu tine…

— Tot ce am spus că voi face, voi face. Singurul lucru care nu-l pot face este să mă căsătoresc cu tine.

— Atunci ce propui? Să fiu amanta ta?

— Unii ar spune că asta şi eşti deja.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile. M-am

dat jos din pat şi mi-am căutat hainele.

— Pippa, mi-a spus, gândeşte-te. Te iubesc. Vreau să fii cu mine tot timpul. Te rog, scumpa mea Pippa, trebuie să înţelegi.

— Da, înţeleg. Faci astea pentru că te amuză. Nu mă iubeşti. Sunt doar o uşuratică, cred că aşa le spune.

— O expresie cam învechită, cred.

— Te rog nu glumi. Văd că am fost iar nebună. Îţi place să mă faci să par aşa. Mai întâi, însemnarea. Nu era registrul adevărat, nu-i aşa? Tu ai aranjat.

— Te asigur că n-am făcut aşa ceva.

— Tu ai plănuit asta… Mi-ai dat vinul acela… şi acum… tu m-ai distrus.

— Draga mea copilă, vorbeşti ca un personaj dintr-o piesă ieftină.

— Poate că sunt ieftină… ţi-am cedat ieftin şi foarte repede, nu? Şi tu ai profitat de asta… Şi acum îmi spui că ai o nevastă. Nu te cred.

— Te asigur încă o dată că e adevărat. Pippa, trebuie să mă crezi că dacă n-ar fi fost aşa, te-aş fi cerut în căsătorie. Sunt sigur că tu trebuie să înţelegi că sentimentele care ne leagă vor fi din ce în ce mai puternice… Va fi genul de dragoste cel mai preţios din lume.

Eram atât de nefericită! Educaţia puritană de la Greystone mă făcea să mă văd distrusă. O femeie pierdută.

— Ascultă-mă, mi-a spus. Vino eu mine. Am să-ţi ofer o viaţă nouă. Relaţia dintre doi oameni e mai mult decât o semnătură într-un registru. Te iubesc. Putem avea împreună o viaţă minunată.

— Şi nevasta ta?

— Asta e altceva.

— Eşti cinic şi crud.

— Sunt realist. Am fost implicat în această căsătorie din raţiuni de familie. E o căsătorie de convenienţă. Aşa e văzută. Asta nu înseamnă că mă opreşte să iubesc pe altcineva… cineva care-mi poate deveni mai drag ca oricine pe pământ. Nu mă crezi, nu?

— Nu, i-am replicat. Am auzit de bărbaţi ca tine. La început, n-am crezut. Am fost ademenită.

M-a cuprins din nou în braţe. Mi-a spus:

— Eşti adorabilă. Mă iubeşti. Vezi, m-ai dorit. Atunci n-ai spus:” Când o să te însori cu mine?” Asta nu-ţi trecea prin minte.

— Îmi dau seama că ştiu foarte puţine lucruri despre viaţă.

— Atunci, vino cu mine să înveţi. Obiceiurile sunt făcute pentru bărbaţi şi

femei, nu bărbaţii şi femeile pentru obiceiuri.

— N-aş putea să-ţi împărtăşesc părerile despre viaţă.

Am început să mă îmbrac. A întrebat:

— Ce o să faci? Ai să vii dimineaţă la gară?

— Cum aş putea? Ar fi o nebunie.

— Deci mă laşi să plec… singur?

— Ce altă alternativă am?

— *” Vino* să *trăieşti cu mine, fii dragostea mea şi împreună vom gusta din toate plăcerile”.* Un alt poet englez. Vezi, îi cunosc bine. Oh, micuţă Pippa. Eşti încă un copil… în ciuda faptului că te-am făcut femeie. Ai atâtea de învăţat… Dacă nu vii cu mine astăzi, o să regreţi toată viaţa.

— Aş putea să regret dacă vin!

— E un risc pe care trebuie să ţi-l asumi în viaţă. Pippa, încearcă-ți norocul. Fă ce vrei să faci.

— Dar s-ar putea să greşesc.

— Aruncă peste bord convenţiile, Pippa. Aruncă-le şi învaţă să trăieşti.

— Trebuie să mă întorc, am spus.

— Te duc înapoi.

— Nu…

— Ba da. Aşteaptă-mă un moment.

Stăteam privindu-l şi în sufletul meu se zbăteau îndoieli. Mă vedeam îndreptându-mă spre gară. El ar fi acolo. Ne-am urca împreună în tren... spre dragoste şi aventură. Parcă se repeta povestea lui Francine.

— Hai.

Şi-a strecurat braţul sub al meu şi, în timp ce făcea asta, m-a sărutat tandru.

— Iubito, îţi promit că nu vei regreta niciodată.

Francine părea atunci foarte aproape de mine. Şi însemnarea din registru? Am văzut-o cu adevărat? Francine fusese pusă în faţa aceleiaşi dileme? Mă simţeam pierdută, zăpăcită şi foarte lipsită de experienţă.

Am ieşit în aerul rece al dimineţii timpurii.

— Trebuie să pleci, am spus. Nu trebuie să fii văzut cu mine.

— Să sperăm că nu te vede nimeni întorcându-te la această oră.

Îmi ţinea mâna strâns la pieptul lui.

— În dimineaţa asta. La ora zece la gară. Ai grijă. Vom merge separat în tren. Biletul tău va fi la mine.

M-am tras şi am fugit. Când am ajuns în curte, inima îmi bătea năvalnic. Din fericire,

fereastra rămăsese aşa cum am lăsat-o. M-am strecurat prin ea şi m-am grăbit prin hol spre scări.

Deodată, m-au trecut fiorii unei presimţiri. Doamna Greaves stătea în capul scărilor, privindu-mă. Era în cămaşă de noapte şi papuci, cu părul prins pe bigudiuri.

A strigat:

— Oh, domnişoară Philippa! Mi-ai provocat un şoc. Am crezut că e cineva străin. Unde ai fost?

— Eu… n-am putut să adorm. Am fost să mă plimb prin grădină.

S-a uitat cu neîncredere la părul meu în neorânduială. Sunt sigură că arătam destul de ciudat.

Am trecut pe lângă ea şi, ajunsă în camera mea, m-am aruncat pe pat. Mă simţeam rănită şi speriată şi încercam să nu mă mai gândesc la ceea ce îmi rezerva viitorul. Cred că în cele din urmă am adormit, pentru că eram epuizată fizic şi psihic.

M-am trezit speriată şi am văzut că era ora nouă dimineaţa. Zăceam în pat gândindu-mă la cele petrecute cu o seară în urmă. Îmi era dor de el. Îmi doream să las

scrupulele la o parte şi să plec cu el. Nu mi-ar fi păsat că nu se cuvenea, că era împotriva tuturor convenienţelor sociale. Pur şi simplu, voiam să fiu cu el.

Puteam să-mi adun câteva lucruri si să fug la gară. Ce importanţă avea că nu ne puteam căsători? îi fusesem deja soţie. Măcar de-ar fi fost Francine cu mine! Ea mi-ar fi spus:” Trebuie să pleci cu el!” Francine ar fi plecat Nu plecase cu Rudolph? Era oare acelaşi lucru? Afirmaţia ei cum că fusese măritată, oare nu fusese făcută de dragul convenienţelor? Oare nu îmi imaginasem că am văzut cununia notată în registru? Viaţa devenea un vis fantastic.

Dacă domnişoara Elton ar fi fost alături de mine, ar fi judecat raţional această situaţie. Mi-o imaginam încrucişându-şi braţele şi spunând:” Desigur că nu poţi pleca să trăieşti împreună cu un bărbat care nu se va însura cu tine”. Simţeam că ăsta ar fi fost singurul răspuns posibil şi corect. Dar voiam să plec cu el. Cât de mult voiam asta!

Era nouă şi jumătate. Era deja prea târziu. Am auzit o bătaie în uşă. A intrat o cameristă.

— Nu vă simţiţi bine, domnişoară Philippa?

— Am o durere de cap cumplită, am răspuns.

— Am bănuit că aşa e. I-am spus lui Sir Matthew că nu vă simţiţi bine. Părea îngrijorat.

— Mulţumesc, Amy.

— Doriţi să vă aduc ceva să mâneaţi?

— Nimic, mulţumesc. Cobor mai târziu.

Zece fără douăzeci. Da, era prea târziu. Nu mai puteam ajunge la timp. Mi l-am imaginat în gară aşteptându-mă, cu speranţă, poate chiar cu dor. Ţinea la mine. Eram sigură. Dar când trenul va pleca, iar eu nu voi fi lângă el? Poate că o să dea din umeri spunând:" Păcat. Îmi plăcea. Mi-ar fi plăcut s-o învăţ să devină o femeie adevărată. Dar nu a venit. N-a avut curaj. E un şoricel care ţine ia convenţiile sociale. Păcat, dar asta e".

Voi rămâne probabil o amintire frumoasă din viaţa lui. Ca majordom al Marelui Duce sau Margraf, va duce o viaţă romantică în ţara aceea dintre munţi, participând la tot felul de ceremonii fastuoase organizate în vreun castel străvechi. Ce mult aş fi dorit să fiu lângă el!

A bătut strident ora zece. Prea târziu. Virtutea triumfase.

Toată ziua am fost cu gândul dus. La cină, bunicul a fost foarte amabil, aşa cum nu fusese niciodată cu mine. S-a interesat despre migrena mea, spunând că se bucură că mi-am revenit. După cină, m-a invitat în camera lui să stăm de vorbă.

Oricât ar părea de ciudat, gândul îmi zbura numai la Conrad. Nu mi-am dat seama că sosise momentul crucial, de care mă temusem atât de mult. Şi nici când bunicul m-a invitat, plin de amabilitate, să iau loc în biroul lui, încă nu am realizat. Zâmbea încântat. Nici prin minte nu-i trecea că i-aş putea împiedica planurile.

Stătea în picioare, cu mâinile în buzunare, ca şi cum s-ar fi adresat unei adunări publice.

— Această casă a suferit o pierdere grea. Biata ta bunică zace în coşciugul ei şi toţi suntem copleşiţi de amărăciune.

Dar ea ar fi fost ultima care să se aştepte ca viaţa să stea în loc pentru că ea a părăsit-o. Ar fi fost prima care ne-ar fi îndemnat să ne continuăm viaţa şi poate ar fi adus o rază de lumină în bezna care ne-a cuprins.

Abia îl ascultam. Gândurile îmi erau încă la Conrad.

— Am plănuit o mare serbare la aniversarea celor şaptesprezece ani ai tăi. Trecerea ta în rândul femeilor.

Aş fi vrut să strig:” *Sunt* deja femeie, bunicule! Am petrecut o noapte extraordinară la Grange cu cel mai minunat amant. Acum el a plecat şi niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atât de părăsită… nici când a plecat Francine”.

— Nu e prea potrivit, date fiind circumstanţele, a continuat bunicul. Moartea bunicii tale…

Vocea lui suna un pic morocănoasă, ca şi cum ar fi fost egoist din partea ei să moară tocmai acum.

— … Da, moartea bunicii tale face mai degrabă imposibilă asta. Totuşi, m-am gândit că am putea da cu această ocazie o masă festivă cu prietenii… şi am putea face atunci anunţul.

— Anunţul?!

— Ştii ce doresc eu pentru tine şi pentru vărul Arthur. Dorinţele lui coincid cu ale mele şi sunt sigur că şi pu ale tale. Nu văd de ce am întârzia numai pentru că am avut un deces în familie. Desigur, ceremoniile trebuie să fie mai puţin zgomotoase decât mă gândisem la început… dar nu e niciun

motiv să amânăm. Voi anunţa logodna la cea de-a şaptesprezecea aniversare a ta. Totdeauna am fost de părere că logodnele lungi sunt o greşeală. Te poţi căsători să zicem în trei luni. Asta le va da timp tuturor să se pregătească.

M-am auzit atunci vorbind ca şi cum vocea mea nu ar fi avut trup şi nu mi-ar fi aparţinut.

— Greşeşti bunicule, dacă crezi că o să mă mărit cu vărul Arthur.

— Ce?! a strigat.

— Am spus că nu intenţionez deloc să mă mărit cu vărul Arthur.

— Ai înnebunit!

— Nu. N-am avut niciodată intenţia de a mă mărita cu vărul Arthur. Cum n-a avut nici sora mea.

— Nu-mi vorbi de sora ta. A fost o târfă şi am scăpat de ea. N-aş fi vrut să fie mama moştenitorilor mei.

— N-a fost târfă! i-am replicat vehement. A fost o femeie care nu putea fi obligată să se mărite… cum nici eu nu vreau.

— Ascultă ce-ţi spun, a ţipat furios, vei face cum îţi spun eu, sau vei părăsi această casă!

— Dacă e aşa am spus obosită, trebuie

să plec de aici.

— În tot acest timp am hrănit o viperă la sân.

Nu mi-am putut stăpâni un râs isteric. Expresia nu se prea potrivea în acest caz, şi ideea că bunicul ar putea hrăni ceva la pieptul lui, mi se părea foarte nostimă.

— Neruşinato! a strigat. Cum îndrăzneşti? Cred că ţi-ai ieşit din minţi. Lasă-mă să-ţi spun că o să regreţi asta. Îmi făcusem planuri cu tine. Ţi-am lăsat multe în testament, după ce te vei fi măritat cu Arthur. O să trimit după avocaţii mei mâine dimineaţă. Nu-ţi voi lăsa niciun ban. Ai dat cu piciorul la toate… înţelegi? Casa asta… un soţ minunat…

— Nu chiar ia toate, bunicule, i-am spus. Voi fi liberă.

— Liberă? Liberă să faci ce? Să mori de foame? Sau să ocupi o slujbă măruntă? Pentru că asta e alegerea care ţi-a mai rămas, fata mea. N-o să mai stai sub acoperişul meu… ducând o viaţă luxoasă. Te-am adus aici din sălbăticie, te-am educat… te-am hrănit…

— Sunt *nepoata ta,* adu-ţi aminte de asta.

— E un lucru pe care aş vrea să-l uit.

Ridicase tonul şi mă întrebam cine îl ascultă. Eram sigură că servitorii îl puteau auzi. Dispoziţia i s-a schimbat brusc. Era aproape împăciuitor.

— Poate că nu te-ai gândit suficient la această perspectivă… una splendidă. Poate că te-ai grăbit…

— Nu, am spus ferm. Nu e aşa. Ştiam ce gânduri ai şi am reflectat mult la asta. În nici. Un caz nu mă voi mărita cu vărul Arthur.

— Ieşi! a ţipat el. Ieşi afară… înainte să-ţi fac vreun rău. Vei pleca de aici mâine. O să mă consult imediat cu avocatul ca să fiu sigur că nu vei beneficia niciodată de pe urma mea… niciodată. N-o să ai niciun ban, niciun ban, îţi spun eu. O să am grijă de asta.

M-am întors spre uşă şi am ieşit cu capul sus, cu ochii scânteind. Când am ajuns în coridor, am auzit o agitaţie şi un freamăt, aşa că am ştiut că am fost auziţi.

M-am îndreptat spre scări şi le-am urcat. Deci, venise momentul. Totul se întâmplase fără de veste. Eram singură, şi mâine voi fi fără adăpost. N-aveam nicio idee unde să mă duc sau ce să fac.

Am deschis ua camerei de lângă cea a

bunicului, unde zăcea bunica în sicriul ei. Lumânările fuseseră aprinse de curând. Ele vor fi reînnoite înainte ca personalul să se retragă şi vor arde toată noaptea.

M-am oprit în prag, m-am uitat la acea faţă liniştită şi am murmurat:" Oh, draga mea bunică, de ce n-ai trăit ca să pot vorbi cu tine, să mă sfătuieşti ce să fac? De ce m-ai lăsat singură? Ajută-mă! Te rog, ajută-mă! Spune-mi ce să fac".

Câtă linişte era în acea cameră. M-a făcut să simt o oarecare pace. Aproape că am crezut că buzele reci îmi zâmbeau încurajator.

M-am trezit din somn. Era încă întuneric şi mă întrebam ce mă trezise. Când m-am culcat, stătusem întinsă mult timp gândindu-mă la ce va mai aduce ziua următoare şi unde mă voi duce după ce o să plec de la Greystone Manor. Apoi, obosită, am căzut într-un somn greu.

Acum stăteam în pat în capul oaselor. Era un miros ciudat şi am auzit un sunet pe care nu l-am recunoscut imediat. Am ascultat atentă şi am sărit din pat.

Ardea!

Mi-am pus papucii în picioare şi am alergat. Camera bunicului era la capătul

coridorului şi lângă ea era cea în care bunica zăcea în coşciug. Am văzut o limbă de foc prelingându-se deasupra uşii.

— Foc! am strigat. Foc!

Am alergat spre camera bunicului şi a apărut vărul Arthur.

— Ce e? a strigat el.

Apoi, văzând ce se întâmplă:

— Oh, Doamne, ajută-ne!

— A luat foc în camera bunicului! i-am strigat.

În timpul ăsta au mai apărut câţiva servitori. Vărul Arthur deschise uşa camerei bunicului şi din ea au ţâşnit flăcările.

— Dă alarma! a strigat Arthur. Nu te apropia de camera asta. E în flăcări. Şi cea de lângă ea.

Unul dintre lachei îşi croia deja drum prin flăcări şi fum. A dispărut în camera bunicului şi a ieşit din ea târându-l pe acesta.

Vărul Arthur a strigat:

— Aduceţi apă… repede! Stingeţi focul! Totul o să ardă ca un chibrit… Grinzile astea sunt uscate ca paiele.

Toţi alergam. M-am dus spre vărul Arthur, care era aplecat deasupra bunicului.

— Trimite un servitor după doctor…

repede! a spus.

Am alergat jos şi am găsit un rândaş care auzise strigătele şi văzuse focul din camera sa de deasupra grajdurilor. A plecat fără să scoată un cuvânt şi eu m-am întors. Era apă peste tot şi fumul mă îneca, dar am văzut că focul era sub control. Părea că izbucnise din camera în care zăcea bunicul.

— Totdeauna am considerat că nu e bine să ardă lumânările toată noaptea, a spus Arthur.

A fost un şoc să-l văd pe bunicul zăcând pe coridor, acoperit cu pături şi cu capul sprijinit pe o pernă. Nu mai semăna cu bărbatul care ţipase la mine cu câteva ore mai devreme. Cu barba complet arsă, cu arsuri pe faţă şi pe gât, arăta oropsit şi vulnerabil. Probabil că avea dureri teribile, m-am gândit, dar el nu scotea niciun sunet.

Când a sosit doctorul, eram încă acolo. Focul fusese stins şi pericolul trecuse. Doctoral i-a aruncat o privire bunicului şi a spus:

— Sir Matthew e mort!

O noapte stranie... cu mirosul de fum încă în nări şi cu bunicul care cu puţin timp mai înainte ţipase la mine... acum mort.

Încerc să pun cap la cap evenimentele

din noaptea aceea, dar nu e uşor.

Mi-l amintesc pe vărul Arthur într-un halat maro, lung, dându-mi ceva să beau. Parcă mai amabil ca niciodată, mai puţin sigur pe sine, mai uman. Era limpede că fusese foarte tulburat de ceea ce s-a întâmplat. Binefăcătorul lui era mort. Părea că nu-i venea să creadă.

Am rămas tăcută. M-a bătut uşor pe mână:

— Nu te nelinişti, mi-a spus. Înţeleg.

Doctorul părea grav. Voia să schimbe câteva cuvinte cu vărul Arthur. Era deconcertat şi nu părea în largul lui. Nu credea că moartea bunicului se datora sufocării. Avea o tăietură la ceafă.

— Probabil că a căzut, şi-a dat cu părerea vărul Arthur.

— Tot ce se poate, a răspuns doctorul cu îndoială.

— Pentru vara mea a fost o noapte teribilă, a continuat vărul Arthur. Mă întreb dacă aţi putea să-i daţi un sedativ.

S-a uitat la mine cu atâta compătimire încât m-am întrebat dacă îl cunoscusem cu adevărat înainte. Mai mult, acţiona cu o autoritate nouă, ca şi cum ar fi fost deja stăpânul casei. A chemat o fată în casă şi i-a

spus să mă ducă în camera mea.

Am lăsat-o să mă ducă înapoi în dormitor şi am căzut pe pat. Nu puteam să cred că ce s-a întâmplat, s-a întâmplat cu adevărat. În viaţa mea survenise o schimbare neaşteptată. Atâta timp se desfăşurase monoton, pentru ca deodată evenimente dramatice să se succeadă cu atâta repeziciune.

Am băut paharul adus de fată, care mi-a spus că-i fusese dat de doctor. Curând, am căzut într-un somn adânc.

In dimineaţa următoare, coşmarul a continuat. Casa era răvăşită şi peste tot vedeam feţe străine.

Vărul Arthur m-a chemat în birou şi acolo mi-a spus că luaseră trupul bunicului, deoarece nu erau mulţumiţi de explicaţiile morţii lui. Urma să aibă loc o anchetă. Mi-a spus ceva de o lovitură la ceafă.

— Vrei să spui că a căzut şi s-a lovit la cap?

— S-ar fi putut să cadă în momentul în care a realizat că a izbucnit un foc şi a alergat să iasă din cameră. Se pare că una dintre lumânările de la sicriul bunicii tale a căzut şi s-a aprins covoraşul. Sicriul era înspre camera bunicului. După cum ştii,

între cele două camere e o uşă. Flăcările au pătruns pe acolo în camera bunicului. Nu sunt sigur, evident. Bănuiesc numai… dar realitatea e că numai aceste două camere sunt singurele distruse de foc – şi camera bunicului tău, mai rău decât cea în care se găsea coşciugul. Focurile se aprind în fel şi chip.

Am încuviinţat.

— Ştiu cum te simţi, Philippa, din cauza certei de aseară.

— Trebuia să-i spun ce simt, i-am spus.

— Ştiu. Ştiu şi subiectul discuţiei. Vreau să înţelegi că îţi sunt prieten, Philippa. Bunicul tău dorea să ne căsătorim, dar tu nu vrei. Sunt dezamăgit, dar nu vreau să crezi niciun moment că îţi port pică pentru asta.

Unul dintre cele mai uimitoare aspecte ale situaţiei era schimbarea petrecută cu vărul Arthur. Căpătase o nouă dimensiune odată cu moartea bunicului. Dispăruse umilinţa, recunoştinţa, dorinţa aprinsă de a se gudura. Acum se purta ca stăpânul casei. Era chiar drăguţ şi înţelegător cu mine.

A zâmbit trist:

— Nu-ţi poţi comanda sentimente care nu există, a spus. Bunicul voia să-ţi poarte

de grijă şi să te folosească pentru a-şi asigura descendenţa. Acum e mort şi nu vreau să te silesc la o căsătorie care îţi este dezagreabilă. Pe de altă parte, aş vrea să consideri această casă ca pe propriul tău cămin… şi să rămâi aici cât vrei.

— Oh, vere Arthur, eşti aşa de bun, pentru că acum presupun că totul îţi aparţine.

— Bunicul tău totdeauna a spus că îl voi moşteni. Poate că mă grăbesc să vorbesc astfel. Ce vreau să spun este că dacă lucrurile merg aşa cum sperăm, atunci casa asta e a ta pentru oricât timp vrei.

— N-aş putea să mai rămân aici, i-am spus. Mai ales după ce m-a dat afară! Trebuie să-mi fac nişte planuri, dar mi-e mai uşor după amabila ofertă pe care mi-ai făcut-o de a sta cât timp vreau.

Mi-a zâmbit cu afecţiune.

— Atunci, amănuntul acesta e stabilit. Ne aşteaptă zile grele. N-aş vrea să-ţi mai dau şi eu motive de nelinişte. S-ar putea să apară nişte neplăceri. Lovitura aceea la cap… Da, evident a căzut, dar n-ai ce să-ţi reproşezi, Philippa.

— Nu, n-am. Trebuia să-i spun adevărul. Şi la fel aş face oricând. Nu puteam să-l las

să mă sileascâ…

— Nu, sigur că nu. Despre altceva e vorba. Sicriul bunicii tale a fost atins de flăcări, dar e intact şi cred că cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut este să-i facem funeraliile ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Va fi îngropată mâine… şi vom face toate cele cuvenite. Eşti de acord că ăsta e cel mai bun lucru de făcut?

Am fost de acord.

— E în regulă, a spus bătându-mă uşor pe umăr. Aşa va fi.

Desigur, şi el se afla sub dominaţia bunicului. Ca şi mine, nici el nu voia să fie forţat să se însoare. Diferenţa dintre noi era că în timp ce el era pregătit să accepte unele compromisuri pentru a-i face pe plac bunicului şi pentru a-l moşteni, eu nu eram. Presupun că Arthur ar fi fost trimis fără un ban într-o lume aspră dacă nu s-ar fi supus bunicului şi n-am nicio îndoială că nu i-ar fi surâs să fie ajutor de preot prost plătit. Puteam înţelege asta şi acum chiar îl simpatizam puţin.

Înmormântarea bunicii a avut loc a doua zi. Au venit şi Grace cu Charles Daventry şi am stat de vorbă împreună. Mătuşa Grace a fost foarte afectată de moartea mamei sale

şi de faptul că n-a fost lăsată s-o viziteze înainte de a-şi da sfârşitul. Era şocată de moartea tatălui ei dar, ca să fim cinstiţi, a fost o uşurare pentru noi.

Stăteam în jurul mormântului când coşciugul a fost coborât și am ascultat zgomotul bulgărilor căzând pe el. Mă gândeam la convorbirile noastre și la tot ce făcuse pentru noi în acele prime zile grele de la Manor. Ea fusese un fel de ancoră pentru cele două tinere dezorientate. Avea să-mi lipsească mult.

Dar totul se va schimba. Trebuia să-mi găsesc un post. Cel puțin, curând voi avea șaptesprezece ani, un jalon important spre maturitate.

Ne-am întors acasă și ne-am adunat în biroul bunicului. Ni s-au adus biscuiți și vin de Porto în timp ce așteptam citirea testamentului.

Am fost uluiți să aflăm că bunica avea o avere considerabilă neștiută de bunicul. Eram sigură că el ar fi vrut să trateze cu ea dacă ar fi știut cât era de bogată. N-am nici o îndoială că ar fi reușit să obțină controlul asupra acestei averi, care curând n-ar mai fi fost a ei. Am știut totdeuna că a fost o femeie care știe ce vrea. Blândețea ei era

înșelătoare. Putea fi și amabilă, dar odată silită să se mărite s-a hotărât să nu se lase complet dominată de soțul ei. Aşa că şi-a păstrat secretele, şi ăsta era unul dintre ele.

Împărțirea banilor a fost o surpriză și mai mare pentru mine. Agnes Warden trebuie că ştiuse totul pentru că a recunoscut după aceea ca ea îl adusese pe avocat la bunica. Agnes primise o moştenire care îi asigura o rentă. Mai erau una sau două moșteniri mărunte, dar grosul averii era împărțit între fiica sa, Grace și nepoata ei, Philippa „pentru a le permite să ducă o viață independentă”.

Eram uluită. Marea problemă care mi se punea fusese înlăturată printr-un simplu gest al bunicii. Urma să fiu relativ bogata. Nu mai trebuia să-mi fac griji cu găsirea unui post. Puteam sa plec din această casă ca o femeie bogată și independenta.

„Să ducă o viață independentă.’’ M-am uitat la Grace. Plângea încetișor.

În ziua următoare a avut loc ancheta privind moartea bunicului. Ziua aceea mi-a rămas în memorie ca una dintre cele mai stranii din viaţa mea. Eram acolo cu vărul Arthur, cu Grace şi cu Charles Daventry şi ascultam mărturia doctorului. Căldura din

cameră, murmurul vocilor, tot ritualul ăsta inspira groază. Am încercat să sesizez importanţa spuselor doctorului. Moartea lui Sir Matthew nu se datora sufocării sau arsurilor, ci putea fi provocată de faptul că a căzut şi s-a lovit cu capul de muchia unui paravan sau a altei piese de mobilier. Pe de altă parte, exista posibilitatea să fi fost provocată de o lovitură administrată de o persoană sau persoane necunoscute. Probabil că se trezise din somn datorită fumului ce venea din camera alăturată. Grăbit, a alunecat din pat şi a căzut. Dar asta era numai o presupunere şi nu putea fi dovedită deoarece corpul fusese târât afară din cameră şi nu se cunoaşte poziţia pe care o avusese în momentul morţii.

Au fost discuţii îndelungate asupra acestor puncte şi în cele din urmă ancheta s-a amânat pentru săptămâna următoare.

— Ce înseamnă asta? l-a întrebat mătuşa Grace pe Charles.

Charles a răspuns că nu erau mulţumiţi de cele descoperite.

A urmat o săptămână ciudată. Umblam prin casă zăpăcită. Voiam să plec… cât mai departe.

— Nu poţi să-ţi faci planuri până nu se

termină afacerea asta neplăcută, mi-a spus vărul Arthur.

Am observat că servitorii se uitau la mine într-un mod ciudat. Am citit suspiciunea în privirea lor. Asta nu putea însemna decât un singur lucru. Auziseră cearta mea cu bunicul şi ştiau că mă ameninţase că o să mă dea afară. Şi acu, această bănuială că a fost lovit de cineva... Ştiam urmarea. Cineva îl lovise, îl omorâse şi apoi dăduse foc ca să-şi acopere fapta.

Nu puteam crede. Privirile acelea întunecate mă acuzau pe mine? Puteau să *gândească* măcar că eu am făcut asta?

A început să-mi fie frică. Am observat-o mai ales pe doamna Greaves, care mă urmărea îndeaproape. Era ridicol. Era un nonsens. Ca şi cum mi-aş fi putut omorî propriul bunic!

Agnes Warden era drăguţă cu mine. La fel mătuşa Grace şi Charles.

— Nu cred că vor să facă tot tămbălăul ăsta, a spus Charles. E destul de limpede că Sir Matthew a căzut şi a murit.

— Totdeauna se fac anchete de genul ăsta în cazul morţilor subite, a adăugat vărul Arthur.

A fost citit testamentul bunicului. Arthur

moştenea averea şi casa. Eram şi eu menţionată. Mai era o prevedere cu ocazia căsătoriei mele cu Arthur. Primeam un mic venit pe viaţă, care se mărea cu fiecare copil pe care l-aş fi născut.

Asta plănuia să schimbe când voia să-l cheme pe avocat. Voia să se înţeleagă limpede că datorită nerecunoştinţei mele nu voi mai primi nimic din banii lui.

Arthur a preluat treburile casei şi eu am continuat să fiu uimită de respectul pe care mi-l arăta.

— Cred, a spus Grace, că speră să te răzgândeşti şi lucrurile să decurgă aşa cum a vrut tatăl meu.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, i-am spus. Îi sunt recunoscătoare vărului Arthur pentru respectul pe care mi-l arată, dar n-aş putea să mă mărit niciodată cu el.

Grace a încuviinţat. Liniştită în noua ei viaţă cu Charles, credea că ştie multe despre dragoste şi căsătorie.

Purtarea doamnei Greaves faţă de mine devenise atât de rece încât într-o bună zi am întrebat-o dacă e ceva în neregulă. M-a privit fix. Avea o faţă dură, chiar crudă. Totdeauna m-am gândit că lungii ani în serviciul bunicului o făcuseră să fie aşa.

— Cred că asta e o întrebare pe care ar trebui să ţi-o pui singură, domnişoară, a spus cu severitate.

— Ce vrei să spui, doamnă Greaves?

— Cred că ştii destul de bine.

— Nu, am răspuns. Nu ştiu.

— Vezi, sunt tot felul de speculaţii privind modul în care a murit bietul domn… şi se crede că cineva în casa asta ar putea arunca o lumină asupra acestui lucru.

— Vrei să spui că *eu* aş putea?

— Întreabă-te singură, domnişoară. Am auzit cearta din seara ultimei zile din viaţa stăpânului meu. Nu eram departe… din întâmplare… n-am putut să nu aud.

— Trebuie că a fost o mare suferinţă pentru dumneata să fii obligată să asculţi, doamnă Greaves.

— Dacă mă ierţi că spun aşa, domnişoară, asta e ceea ce voiam să aud de la dumneata. Am auzit totul pentru că eram acolo şi te-am văzut apoi intrând în camera bunicii.

— Şi ce crezi că am făcut? Am dat foc şi l-am lăsat să ardă încet ore în şir, înainte ca să-l îndrept spre camera bunicului?

— Nu, focul a fost pus mai târziu.

— A fost pus, doamnă Greaves? Vrei să

spui că s-a aprins. Nimeni nu l-a pus.

— Cine poate s-o spună? Şi îmi închipui că unii dintre cei ce fac ancheta au propriile lor păreri.

— Ce încerci să spui? Şi de ce n-o spui pe faţă?

— Da, pare a fi un pic de mister, domnişoară. Dar misterele se lămuresc, şi tot ce pot spune este că unii oameni nu sunt ce par a fi. Nu uit, domnişoară, că te-am văzut venind la ore mici, dimineaţa… şi asta nu cu mult timp în urmă. Tocmai mă întrebam ce e cu tine. Asta arată numai că nu poţi niciodată să ştii ce vor face oamenii, nu?

Am fost teribil de tulburată că ea se referise la noaptea aceea cu Conrad. Eram furioasă şi rănită. De ce nu fugisem cu el? De ce am permis conştiinţei mele de un puritanism prostesc să-mi stea în cale? Dacă aş fi plecat, n-aş mai fi fost aici când a murit bunicul. N-ar mai fi avut loc niciodată scena aceea din birou.

Doamna Greaves a văzut cum m-au afectat vorbele ei. Am auzit-o chicotind uşor în timp ce se întorcea şi pleca tăcută. Mi-am dat seama că eram într-o situaţie foarte periculoasă.

Cred că eram prea năucită de tot ce se întâmplase atât de brusc încât poate din fericire n-am realizat dimensiunile pericolului acela.

Arthur era atât de drăguţ cu mine – aproape tandru. Şi mă întrebam vag dacă nu cumva Grace avea dreptate şi el încerca să mă facă să mă răzgândesc.

— Dacă îţi pun întrebări, a spus el, tot ce ai de făcut este să spui adevărul. Dacă faci asta, nu ţi se poate întâmpla nimic. Nu trebuie niciodată să minţi în faţa curţii pentru că, dacă e descoperită vreo minciună, nu te mai cred, orice ai spune. O să fie în regulă, Philippa. O să fim toţi acolo.

Nu mai văzusem niciodată aşa ceva – curtea cu toţi demnitarii ei. Şi era doar o curte de coroner[6]. Nimeni n-a fost acuzat. Trebuia numai să hotărască dacă bunicul meu murise accidental sau fusese ucis. Dacă se hotăra că fusese ucis, atunci vor fi acuzaţii… şi poate, un proces.

Nu puteam să cred ca asta mi se întâmpla cu adevărat mie. Tot ce puteam să-mi spun era că, dacă mi-aş fi urmat îndemnurile inimii, acum aş fi fost fericită într-o ţară străină oarecare cu bărbatul pe

6 *Coroner* medic şi judecător de instrucţie care cercetează cazurile de deces violent sau neaşteptat (N.T.)

care îl iubeam.

Oamenii au depus mărturii. Doctorii care au examinat trupul bunicului au confirmat că n-a murit prin asfixiere, ci dintr-o lovitură la cap, care s-a produs cu vreo oră înainte să se descopere focul. Putea fi o explicaţie şi la asta: a simţit mirosul de foc mocnit al covoraşului, s-a ridicat din pat, a căzut, s-a lovit şi a murit. Era evident că focul arsese înăbuşit, deoarece camera în care zăcuse bunica nu fusese atât de rău arsă ca dormitorul bunicului. Experţii erau de acord că era posibil ca micul covoraş să ardă mocnit aproape o oră înainte de a izbucni în flăcări şi asta ar fi explicat intervalul de timp scurs între momentul în care bunicul se lovise şi descoperirea focului de către ceilalţi din casă.

După doctori, în boxa martorilor au urmat ceilalţi. Primul a fost vărul Arthur. El a povestit că a auzit strigăte de" Foc!" şi a alergat la faţa locului. S-a dus imediat în camera bunicului, unde un servitor târa afară corpul. El a crezut că bunicul trăieşte şi a trimis după doctor. A fost întrebat dacă a fost vreo ceartă între Sir Matthew şi unul dintre cei din casă în seara dinainte.

Vărul Arthur, vizibil fără chef, a spus că

fusese o discuţie între Sir Matthew şi nepoata sa Philippa.

Ştia care era motivul?

Vărul Arthur credea că Sir Matthew îşi exprimase dorinţa că ar trebui să se încheie o căsătorie între el şi nepoata lui Sir Matthew şi că aceasta nu fusese de acord.

— După câte ştiţi, a ameninţat-o?

— Nu am fost prezent, a spus vărul Arthur evaziv. Dar Sir Matthew era un om care îşi ieşea repede din fire dacă era contrazis. Cred că el a ţipat puţin.

— Cu privire la ce? Că o va tăia din testament? Că va trebui să părăsească Greystone?

— S-ar putea să fi fost aşa.

— A fost Philippa Ewell iritată de asta?

— N-am văzut-o în momentele acelea.

— Când aţi văzut-o prima oară după ceartă?

— Pe palierul din faţa camerelor care luaseră foc.

— Camera ei dădea în coridor?

— Da, erau câteva dormitoare pe coridor.

— Şi al dumneavoastră?

— Da..

— Unde erau camerele servitorilor?

— Cu un etaj mai sus.

După interogarea lui Arthur, a fost chemată doamna Greaves. A spus că din întâmplare auzise cearta mea cu bunicul.

— A amenințat-o că o dă afară din casă și o taie din testament?

— Da, a răspuns prompt doamna Greaves.

— Aveți un auz fin, doamnă Greaves.

— Foarte fin…

— Vă e de folos în meserie. Ați văzut-o pe Philippa Ewell după cearta cu Sir Matthew?

— Da. Am văzut-o intrând în camera în care bunica ei zăcea în sicriu.

— Ați văzut-o și mai târziu?

— Nu. Dar asta nu înseamnă că a stat în camera ei toată noaptea.

— Nu v-am cerut părerea, doamnă Greaves.

— Da, domnule, dar cred că trebuie să vă spun că domnișoara Ewell avea apucături ciudate. Obișnuia să umble noaptea.

— În noaptea aceea?

— N-am văzut-o în noaptea aceea. Dar am văzut-o cu o dimineață în urmă. Am auzit un zgomot…

— Iarăși auzul dumneavoastră atât de

fin, doamnă Greaves?

— Am considerat că e de datoria mea să mă duc să văd cine umblă pe acolo. Trebuie să am grijă de cameriste şi să fiu sigură că se comportă cuviincios.

— Încă o calitate minunată! Şi cu această ocazie…

— Am văzut-o pe domnişoara Philippa Ewell intrând în casă. Trebuie să fi fost ora cinci dimineaţa. Era complet îmbrăcată, iar părul îi era în neorânduială.

— Şi la ce concluzie aţi ajuns?

— Că fusese plecată toată noaptea.

— Ea v-a spus asta?

— Ea mi-a spus că a fost în grădină să se plimbe.

— Nu văd de ce domnişoara Ewell nu s-ar putea plimba prin grădină dis de dimineaţă dacă-i face plăcere, şi nici de ce să se coafeze pentru o asemenea plimbare.

Era clar că doamna Greaves nu făcuse impresia pe care sperase să o facă, dar aluzia la acea dimineaţă m-a şocat profund. Mă întrebam ce-aş putea răspunde dacă aş fi întrebată. Să le fi spus că mi-am petrecut noaptea cu un amant? Aş fi fost dezaprobată şi condamnată. Erau mulţi care considerau că moravurile uşoare – pentru care aş fi fost

acuzată – erau o vină la fel de mare ca şi o crimă.

Nu fusesem niciodată atât de înspăimântată.

Apoi a venit rândul meu.

— Domnişoară Ewell, bunicul dumneavoastră a vrut să vă căsătoriţi cu vărul dumneavoastră şi aţi refuzat.

— Da..

— Refuzul dumneavoastră l-a supărat?

— Da.

— V-a ameninţat că vă dă afară din casă şi vă dezmoşteneşte?

— Da..

— Ce i-aţi răspuns?

— I-am spus:” Nu mă pot mărita cu cineva pe care nu-l iubesc şi voi pleca de acasă cât mai repede posibil”.

— Şi asta intenţionaţi în dimineaţa următoare? Unde v-aţi fi dus?

— Mă gândeam că m-aş putea duce la mătuşa Grace sau la una din familiile care locuiesc în colibele de pe moşia bunicului până aveam să-mi găsesc un cămin potrivit.

— După întrevederea aceea furtunoasă, ce aţi făcut?

— M-am dus în camera bunicii să o mai văd o dată în sicriu. Am ţinut mult una la

alta.

A urmat o încuviinţare plină de bunăvoinţă. Am avut senzaţia că cel care îmi punea întrebări mă simpatiza şi mă credea şi că nu o plăcuse pe doamna Greaves, suspectând-o de răutate. Asta mi-a dat curaj.

— Ce s-a întâmplat în camera bunicii?

— Am privit-o şi mi-am dorit să nu fi murit, pentru că mă putea ajuta.

— Când aţi intrat în cameră, lumânările ardeau?

— Da. Lumânările au ars în permanenţă de când am aşezat-o în sicriu.

— Aţi observat ceva în neregulă la sfeşnice?

— Nu.

— Cred că bunica dumneavoastră v-a lăsat prin testament o sumă de bani pentru a putea trăi independent. Considera că Sir Matthew făcea presiuni asupra dumneavoastră?

— Da.

— Vă mulţumesc, domnişoară Ewell.

Fusese mai uşor decât crezusem şi mă simţeam uşurată că nu mi se pusese nicio întrebare despre întâlnirea cu doamna Greaves din dimineaţa aceea.

Au urmat apoi discuţii îndelungate. Stăteam în sală, fără vlagă, aşteptând verdictul. Vărul Arthur mi-a strâns mâna şi pentru prima oară mi-a făcut bine atingerea lui.

Verdictul a fost dat: moarte prin accident. După părerea coronerului, nu existau dovezi suficiente în sprijinul ipotezei că cineva l-ar fi lovit pe Sir Matthew. El considera că bunicul căzuse şi se lovise la cap de marginea ascuţită a unei poliţe. Era o asemenea poliţă deasupra şemineului din dormitorul lui.

Deci se terminase. Mi se ridicase povara cumplită pe care nu o înţelegeam decât pe jumătate.

În timp ce părăseam sala cu Arthur, cu mătuşa Grace şi soţul acesteia, mi s-a părut că zăresc pe cineva pe care mi s-a părut că îl ştiu vag. Pe moment nu mi-am dat seama cine era. Apoi, gândul m-a străfulgerat: era bărbatul pe care îl văzusem când fusesem la Dover cu domnişoara Elton să ne uităm în registrul bisericii; bărbatul despre care am presupus că venise acolo ca turist să viziteze împrejurimile.

Mi l-am alungat din minte. Aveam atât de multe alte lucruri la care să mă gândesc.

Acum eram liberă să-mi fac orice plan.

N-am vrut să rămân la Greystone Manor. Plutea încă o atmosferă oribilă de suspiciune întreţinută, cu siguranţă, de doamna Greaves. Am observat că servitorii mă priveau pieziş şi-şi întorceau capul când mă uitam la ei.

Vărul Arthur continua să fie foarte amabil.

— Trebuie să rămâi aici cât îţi place, spunea el. Consideră Greystone Manor căminul tău.

— Asta n-aş putea s-o fac în niciun caz. Bunicul mi-a ordonat să plec de aici şi aşa voi face.

— Dar acum Greystone Manor e al meu, ştii asta.

— E drăguţ din partea ta, având în vedere resentimentele pe care ţi le-am purtat, dar trebuie să plec repede.

Mătuşa Grace a fost cea care m-a scos din încurcătură.

— Trebuie să vii să locuieşti cu Charles şi cu mine, a spus. Rămâi la noi cât vrei, scumpa mea. Acum avem bani pentru a ne cumpăra o casă. Este una liberă aproape de casa parohială:” Wistaria Cottage”. O ţii minte? Charles spune că ni s-ar potrivi de

minune. Are şi o grădină mare unde îşi poate sculpta şi expune statuile. Vino şi ajută-ne să ne mutăm.

A fost atât de bună cu mine. Era încântată că primise moştenire banii aceia de la bunica şi odată cu ei binecuvântarea căsătoriei cu Charles. Dincolo de moarte, bunica ne ajutase pe amândouă.

Deci am plecat de la Greystone Manor cu Grace. Casa parohială era suficient de mare şi parohul mi-a oferit o cameră până când urma să ne mutăm la Wistaria Cottage.

În săptămânile acelea mătuşa Grace m-a ajutat foarte mult. Am discutat cu ea şi cu Charles şi am plănuit împreună ce trebuia să fac. Nu mai aveam nevoie să ocup un post nepotrivit. Eram o femeie liberă – cum spunea Grace – şi aveam nevoie de timp pentru a mă hotărî cum vreau să trăiesc.

Soarta a decis pentru mine.

Eram în atelierul lui Charles şi făceam ordine prin nişte cărţi, când am auzit zgomot de paşi afară. Am ieşit în prag şi, spre surprinderea mea, am văzut-o pe Daisy.

Se schimbase de când o văzusem ultima oară. Se mai îngrăşase. Obrajii îi erau la fel

de roz şi avea aceeaşi licărire hazlie în priviri. Mi-a făcut cu ochiul pentru a-mi demonstra parcă bucuria şi plăcerea de a mă revedea.

— Don’şoară Pip! a spus.

— Oh, Daisy! am strigat şi am îmbrăţişat-o cu căldură. Deci ai venit acasă… în fine.

— Numai în vizită. A venit servitorii sus, la Granter’s Grange… pentru a face pregătirile pentru sosirea stăpânilor. Am venit cu ei. Hans nu e cu mine, da’ m-a lăsat să vin cu ei. A spus că merit să-i văd pă ăi mei şi aşa era şi drept. El a trebuit să rămână acasă. Acu’ are o slujbă importantă. Ştii, m-am măritat cu el. *Frau Schmidt,* asta’s. Ce părere ai? Hans a făcut o femeie cinstită din mine… când s-a născut Hans ăl mic. Acu’s mamă. Gândeşte-te la asta, don’şoară Pip. N-ai mai văzut un omuleţ ca Hansie al meu. E un drăcuşor şi jumătate.

— Daisy, când ai de gând să te opreşti şi să respiri? Vrei să spui că vin cei de la Granter’s Grange?

— Cineva soseşte acolo cât de curând. Nu se ştie exact când, da’ trebuie să fie gata totu’.

— Şi tu…

— A, io nu mai fac parte din servitorii de la Granter’s. Îs *Frau Schmidt* acu’. Rămân aici până se întoarce unii dintre servitori… şi plec şi eu cu ei. Dar mai întâi povesteşte-mi despre tine! Şi bătrânu’… e mort acu’! Cred că nu prea o să fie întâmpinat de îngeri, aşa cum credea.

— Ai auzit, nu-i aşa?

— Ce să aud?

— Daisy, m-au suspectat că aş fi implicată.

— Nu mama, ea în niciun caz. Şi nici tata. Ei au spus că tartorul bătrân a sărit din pat furios şi a primit ce a meritat. Bagă de seamă, pe morţi nu trebuie să-i vorbeşti de rău, dar în cazu’ ăsta mărturisesc că am voie. N-o să uit niciodată cum m-a ţinut în picioare în capela aia, când m-a făcut neruşinată… numai pentru că m-am distrat niţel în cimitir. Dar gata, a trecut. Dar tu don’şoală Pip? De câţi ani nu te-am mai văzut?

— Destul de mulţi. Vreo cinci. Aveam doisprezece ani când tu şi Francine aţi plecat… şi acum am şaptesprezece.

— Abia te-am recunoscut. Acum eşti o femeie. Pe atunci erai o puştoaică.

— Daisy, ce ştii despre Francine?

— Oh!

A deveni dintr-odată serioasă.

— A fost un scandal, aşa a fost. Am plâns de-am murit când am auzit. O consideram cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o… şi gândul că a fost ucisă…

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, Daisy!

— Păi, s-a'ntâmplat în pavilionu' ăla de vânătoare. Acolo erau când i-a omorât. Nu s-a lămurit niciodată. Cine i-a ucis, nu ştiu. N-avea legătură cu don'şoara France. S-a'ntâmplat să fie acolo cu el… când au venit să-l omoare şi, pentru că era şi ea acolo, a omorât-o şi pe ea.

— Cine ar fi putut s-o facă?

— Pe mine mă întrebi? Dacă *ei* nu ştie, de unde să ştiu eu? '

— Care ei?

— Armata… şi familia domnitoare şi poliţia… ei toţi.

— Pentru mine e un mare mister şi vreau să-mi povesteşti tot ce ştii în legătură cu asta. Hai în atelier. Nu e nimeni aici. Mătuşa mea şi soţul ei sunt la Wistaria Cottage pregătindu-se să se mute acolo.

— Da. Am auzit. Ce schimbare, nu? Don'şoara Grace, măritată! Trebuia s-o facă de mult.

— Mă bucur că a făcut-o înainte de a moşteni banii. Trebuia să spargă gheaţa, aşa cum am făcut şi eu. Stai jos, Daisy, şi spune-mi tot ce ştii despre sora mea.

— Păi… a plecat, nu?

— Da, da, am spus nerăbdătoare.

— Şi contesa şi contele şi ăilalţi servitori a plecat şi am găsit o slujbă şi am plecat şi io. E un loc minunat, dacă îţi plac chestiile astea – pomi şi munţi… E foarte frumos. Câteodată mi-e niţel dor de casă, de câmpurile de tufişuri, de pajişti de margarete şi de ălelalte flori de acasă. Da' Hans era acolo şi io şi Hans… ne înţelegem bine. E nostim. Râde de mine, de felul în care încerc să spun vorbele lor… Da' şi eu pot să râd de el când le spune p'ale noastre. Ne place.

— Deci, ai o căsnicie fericită. Mă bucur mult. Şi-l mai ai şi pe Hans cel mic. Dar ce ştii despre sora mea?

— Ştiu doar că a venit cu baronul. Pe atunci nu ştiam cine era el. Ştiam că era mare, da' nu atât de mare. Hans mi-a povestit. A zis că baronul ăsta, Rudolph, era singurul băiat al Marelui Duce, sau cam aşa ceva… şi Ducele ăsta Mare e un fel de rege. Nu ca regina noastră, bineînţeles,. Dar e

şeful acestui ducat sau ce-o fi el. Da' e altfel acolo. Parcă ar fi nişte ţărişoare, fiecare cu regele ei şi, deşi ni se par mici, ei acolo zice că sunt mări.

— Înţeleg, Daisy.

— Mă bucur că înţelegi, don'şoară Pip, că eu nu prea înţeleg. Da' ce spun eu, e că atunci când Rudolph a venit cu sora ta nu s-a mirat nimeni. Ştii, el era moştenitoru' şi el trebuia să se însoare cu o doamnă din ţărişoarele alea. Dacă n-ar fi făcut aşa, ar fi fost război. Le e frică tot timpul de război, care e gata să înceapă oricând. Aşa că se aştepta de la baron să se însoare cu doamna aia. Asta înseamnă că având-o pe don'şoara France cu el acolo, trebuia s-o tină ascunsă.

— A fost căsătorit cu sora mea, deci cum ar fi putut să se însoare cu doamna aceea?

— Păi, se pare că n-a fost *chiar însurat…*

— A fost. S-au căsătorit lângă Dover, înainte de a pleca din tară.

— Păi au spus că a fost amanta lui. Asta pe ei nu-i deranja. Mai avusese şi altele înainte… Şi toţi marii duci au avut. Da' cu căsătoria era altceva… dacă mă înţelegi.

— Ascultă, Daisy, sora mea s-a cununat cu el în biserica de la Birley. Am văzut…

Am tăcut. Oare văzusem însemnarea?

După tot ce se întâmplase, începusem să mă îndoiesc.

— Cred că trebuie să fie una din căsătoriile ălea de formă, a spus Daisy. Ar fi fost singura soluţie şi baronul Rudolph o fi ştiut asta. El a trebuit s-o ţină cât mai ascunsă pe sora ta… sau asta ar fi trebuit să facă. Da' era o parte din ţară unde era foarte popular. Cred că acolo eră cu ea.

— N-ai mai văzut-o niciodată, Daisy?

— Nu, am fost cu contele şi contesa la *sloş*[7].

— Unde?

— La sloş. Au o groază acolo. Sunt foarte nostime, ca nişte castele.

— Ah, înţeleg. Vrei să spui *schloss.*

— Asta e. Nu, ei n-a venit la noi la sloş. Contele ii era foarte credincios lu' Marele Duce. El şi cu contesa credea că Rudolph ar trebui să înveţe cum să conducă ţara, pentru că asta avea să facă, atunci când moare Marele Duce şi ei zicea, că el trebuia să facă tot ce poate să oprească războiul de care le era la toţi frică, şi care începea dacă nu s-ar fi însurat cu aia pe care i-o găsiseră.

— Deci în toată această perioadă, n-ai mai văzut-o. Ce ştii despre copil? '

7 pronunţie incorectă a cuvânhjii german *schloss,* care înseamnă castel (N.T.)

— Copil? Care copil, don’şoară Pip?

— Sora mea a avut un băieţel. Un fiu. Era foarte mândră de el.

— N-am auzit niciodată nimic de asta.

— Oh, Daisy, îmi doresc atât de mult să ştiu ce s-a întâmplat!

— Ştiu că a fost omorâtă în pavilionul ăla de vânat.

— Unde anume era pavilionul?

— Nu departe de sloş. Chiar în mijlocul unei păduri de pini este. A fost un şoc cumplit când s-a întâmplat. Orașul a stat în doliu o lună întreagă. Au spus că aproape i e frânt inima lu’ Marele Duce… singurul lui fiu, înţelegi… i-a căutat pe criminali… în sus şi-n jos i-a căutat, da’ nu i-a putut găsi. A spus că a fost ceva politic. Ştii, mai e un nepot. El o să fie Mare Duce când moare ăl bătrân.

— Ei cred că *el* l-a ucis?

— Nu îndrăznesc s-o spună, da’ o cred. Baronu’ ăsta Sigmund… Ştii, e băiatul fratelui lu’ ăl bătrân şi următorul la rând… asta din cauza morţii lu’ Rudolph… dacă mă-nţelegi. Dacă cineva ar fi vrut să-l dea la o parte pă Rudolph, ăla ar fi Sigmund… Deşi Hans zice că ar putea fi cineva care vrea să-l dea la o parte pe Sigmund spunând că nu

el ar trebui să fie următorul Mare Duce.

— Deci, cineva care a vrut să-l înlăture pe Rudolph, l-a ucis în pavilionul de vânătoare… şi a împuşcat-o şi pe Francine numai fiindcă era acolo cu baronul.

— Asta e. Aşa cred toţi. Da’ nimeni nu e sigur…

— Dar copilul? Unde era atunci?

— Nimeni n-a pomenit nimic de niciun copil, don’şoară Pip.

— Pentru mine e un mare mister. Sunt convinsă că Francine a fost cu adevărat măritată şi că a avut un copil. *Vreau să ştiu,* Daisy. Este singurul lucru care mă interesează acum.

— Oh, doar n-ai vrea să te bagi până în gât în chestia asta, don’şoară Pip. Ar trebui să te aşezi la casa ta, să te măriţi cu un bărbat cumsecade. Acu’ nu mai ai de ce să-ţi faci griji de bani, nu? Mărită-te şi fă copii. Io pot să-ţi spun că nu e nimic mai bine decât să-ţi legeni copilaşu’ în braţe…

— Oh, Daisy, ce plăcut e să te văd în postura de mamă…

— Trebuie să-l vezi pe Hans ăl mic.

— Tare mi-aş dori să pot…

Apoi am privit-o fix.

— Daisy, am continuat, de ce să nu pot?

Ideea îmi venise brusc şi trebuia să mă gândesc bine la ea. Mă însufleţisem aşa cum de mult nu mai fusesem. Acum aveam un scop în viaţă. Puteam să ies din atmosfera de suspiciune ce plutea în jurul meu. Undeva, în mintea mea, stăruia gândul că l-aş putea întâlni iar pe Conrad.

În ultimele săptămâni sperasem că întâlnirea cu el ar fi putut avea urmări. Mi-ar fi complicat şi mai mult existenţa, dar cred că bucuria care mi-ar fi adus-o m-ar fi făcut să uit tot. M-ar fi pus într-o situaţie disperată... Dar să fi avut un copil, o amintire vie a acelor ore de iubire petrecute cu Conrad, ar fi fost minunat.

Când mi-am dat seama că nu rămăsesem însărcinată, am răsuflat uşurată, deşi mi-aş fi dorit. Trebuia să am un scop pentru a putea continua să trăiesc. Apăruse Daisy şi, într-un fel, îmi deschisese un drum nou.

— Daisy, am spus, ce-ar fi să merg în Bruxenstein cu tine?

— Tu, don’şoară Pip?! Să mergi cu mine?!

— Acum am bani. Sunt liberă... şi independentă, mulţumită bunicii. Vreau să găsesc copilul lui Francine. El există,. Sunt sigură. Câteodată am impresia că-l aud cum

mă strigă. Trebuie să aibă vreo patru ani. Dacă e acolo, aş vrea să-l văd. Vreau să fiu sigură că e bine îngrijit.

— Păi, cum am zis, n-am auzit nimic niciodată de niciun copil, şi pun rămăşag că, dacă ar fi fost, s-ar fi găsit dăstui care să dea de el. Le cam place să bârfească p'acolo... ca peste tot.

— Sunt convinsă că acel copil există şi că sora mea a fost măritată cu Rudolph. De asta vreau să vin cu tine, Daisy.

— Foarte bine. Când vrei să plecăm?

— Tu când pleci?

— Urma să stau până când să'ntoarce câţiva servitori, dar nu prea-mi place să aştept atâta. Mi-e tare dor dă amândoi Hanşii.

— Ai putea să te întorci numai cu mine? Am putea călători împreună. Mi-ai fi de mare ajutor, ca întotdeauna. Ce spui?

Lui Daisy îi străluceau ochii.

— Cred că ne-am putea descurca. Cât vrei să mai aştepţi până plecăm?

— Vreau să plec cât se poate de repede.

— Atunci nu văd de ce n-am pleca, dacă eşti gata.

— Aş putea să mă duc în oraş, să trag la un han şi să dau o raită.

— E hanuri multe. Da', ştii ce? De ce n-ai sta la mine până îţi rezolvi treburile? Am o căsuţă nostimă în vale, chiar sub sloş. Ne-am luat-o când eram grea. Atunci, Hans n-a mai vrut să mă lase să muncesc. Contesa e foarte bună cu servitorii ei, şi ea şi don'şoara Tatiana mi-au dat lucruri s-o mobilez. Aşa că poţi să stai la mine… până afli ce vrei.

— Oh, Daisy, ar fi minunat. M-ai ajuta grozav. Aş vrea s-o fac. Îmi doresc atât de mult. Trebuie totuşi să mă gândesc bine. Mă duc acolo ca să aflu cine a ucis-o pe sora mea. Mă duc să-i găsesc copilul.

Daisy mi-a zâmbit indulgent.

— Bine, dacă poţi face mai multe decât poliţia Marelui Duce, înseamnă că eşti o minune. Nu crezi că au încercat să-l găsească pe criminal?

— Poate nu s-au străduit destul. E sora mea… carne din carnea mea.

— O să fii ca un detectiv de-al lor, nu?

— Da.

Fremătam. Acum, viaţa căpătase un sens pentru mine. Eram fericită cum nu mai fusesem decât cu Conrad. Simţeam că ies din punctul mort în care mă aflam.

Am vorbit o grămadă despre proiectul

meu cu Grace, cu Charles şi, desigur, cu Daisy. Mătuşa Grace spunea că n-avea niciun rost. După părerea lui Charles, nu-mi strica o călătorie, mai ales dacă eram însoţită de Daisy, ca să nu fiu singură.

L-am lăsat discutând despre greutăţile unei astfel de călătorii. Mătuşa Grace încerca să mă descurajeze. Aveam un cămin la Wistaria Cottage şi ştiam că se gândeşte să-mi găsească un soţ cât mai curând.

Vărul Arthur a trecut pe la Wistaria. Era foarte amabil şi i se potrivea bine noul rol de moşier. Îşi pierduse slugărnicia şi dobândise o nouă demnitate. M-a ascultat cu atenţie când i-am povestit ce planuri aveam şi a fost surprinzător de înţelegător.

— O să-ţi facă foarte bine, a spus. Te scoate de aici, şi de asta ai nevoie acum. Draga mea, poate când te întorci, o să putem să fim buni prieteni, aşa cum mi-am dorit totdeauna.

Mă privea gânditor şi mă întrebam ce se ascunde în spatele cuvintelor lui. A încercat să mă ajute practic. A considerat că o călătorie prin atâtea ţări necesită acte şi un paşaport. S-a interesat şi m-a însoţit la Londra pentru a le obţine.

— Nu m-aş fi aşteptat niciodată la una ca

asta de la tine, vere Arthur.

— Mă bucur că am putut să te ajut.

— Totul e bine la Greystone?

— Da. Deocamdată e linişte. Nu prea chemăm pe nimeni. Numai familia Glencorn. Au venit o dată sau de două ori, dar ei sunt prieteni vechi. Sper ca atunci când te vei întoarce, o să mă vizitezi mai des. Aşa cum ţi-am mai spus, Greystone va fi totdeauna şi casa ta.

— Foarte drăguţ din partea ta. Nu ştiu ce planuri voi avea. Mai întâi vreau să mă duc în această călătorie şi după asta o să văd cum o să mă simt.

— Normal, dragă Philippa. Ai trecut prin atâtea… Scapă de ele şi uită-le.

— O să încerc.

Am ajutat-o pe mătuşa Grace să se mute la Wistaria Cottage, în timp ce-mi făceam propriile pregătiri. Am discutat mult cu Daisy, pentru că aveam de făcut multe planuri. Mi-a descris ţara şi modul lor de viaţă. Era fericită în căsuţa ei din vale, din apropierea a ceea ce ea continua să numească” sloş”. Mi-a spus că Hans vine acasă în fiecare seară şi că se simt foarte bine împreună. Până la urmă, viaţa se dovedise a fi romantică şi fericită pentru ea.

— Sigur, unii ar fi spus că am fost necugetată şi necuviincioasă să fug cu Hans. Eu zic că nu-i aşa. Nu e necuviincios să iubeşti. La urma urmelor, e mai bine decât să te măriţi pentru bani… sau, cel puţin, aşa cred eu. Totul e bine când se sfârşeşte cu bine. Şi eu şi Hans suntem bine, slavă Domnului!

Nu ştia cât de aproape fusesem să fac acelaşi lucru. Deseori mi-am spus ce diferită ar fi fost viaţa mea, dacă în noaptea aceea mi-aş fi ascultat îndemnurile inimii.

Totuşi, aşa cum spunea şi Daisy, ce-a fost a fost şi viaţa merge înainte. Era una dintre expresiile ei preferate.

Cu cât mă gândeam mai bine la hotărârea pe care o luasem, cu atât mai mult mi se părea un miracol. Eram în stare să înfăptuiesc ceea ce în inima mea îmi dorisem întotdeauna. Mă duceam… în ţara lui Conrad. Oare aveam să-l mai văd? Ce-ar fi dacă aş mai avea o şansă? Trebuia să aştept şi să văd ce-mi va mai oferi viaţa. Poate că n-o să vrea să reînnoiască prietenia noastră. Nu-mi era greu să cred că era un bărbat care avusese multe aventuri. Dar credeam că simţul lui de onoare îl împiedica să seducă o fecioară. Îmi plăcea

să cred că o făcuse numai orbit de pasiune şi că intenţionase cu adevărat să rămânem împreună. Da, credeam cu adevărat că ţinuse la mine.

— Îţi spun eu ce o să fii… un fel de detectiv, asta o să fii, spunea veselă Daisy. Numai că e ceva care nu merge. Ai acelaşi nume ca şi sora ta – Ewell. şi s-a cam făcut vâlvă în ziare despre ea. O numeau" femeia Ewell". Înţelegi ce vreau să spun. Unii şi-ar putea aduce aminte de nume, şi asta i-ar opri să-ţi spună anumite lucruri, văzând că dai târcoale. Te-ai prins ce spun?

Da, înţelesesem.

— Ai putea să-ţi zici altfel, mi-a sugerat Daisy. Astă ar fi cel mai bine.

— Ai dreptate. Te-ai gândit foarte bine.

— Când ei a fost aici, te-ai dus la Grange, nu? Unii te-a văzut. Dacă o să te vadă iar şi o să audă că eşti Philippa Ewell, o să-şi aducă aminte imediat. Aveai numai doisprezece ani atunci. Acum te-ai schimbat… Ai cinci ani mai mult şi asta schimbă lucrurile. Dacă o să-ţi spui altfel… n-o să ghicească niciodată cine eşti.

— Uite ce o să fac. Voi lua numele de fată al mamei: Ayres. Voi fi Philippa Ayres.

— Da' tot rămâne Philippa…

— Ce zici de Anne Ayres? Anne e al doilea nume al meu.

— Sună nemaipomenit. Nimeni n-o să ştie că Anne Ayres e Philippa Ewell.

În ziua în care îmi făceam bagajele, am dat peste ochelarii fără dioptrii pa care mi-i procurase domnişoara Elton când mă pregăteam să-mi caut un post. Mi i-am pus. Aveau un efect extraordinar. Mi-am strâns părul într-un coc. Eram cu totul alta.

Când Daisy a venit să mă vadă, am întâmpinat-o cu ochelarii pe nas şi cu noua mea coafură. Pe moment nu m-a recunoscut, privindu-mă miratã.

— Oh, don’şoară Pip, ce caraghioasă eşti! Parcă n-ai fi tu.

— M-am deghizat, Daisy.

— Doar n-ai de gând să mergi aşa?

— Nu, dar voi lua cu mine ochelarii. S-ar putea să am nevoie de ei.

Venise timpul să plecăm. Aşa am. Pornit spre ţara lui Conrad, cu Daisy drept călăuză.

Capitolul 5

Pavilionul de vânătoare

Călătoria noastră a fost lungă, dar deloc plictisitoare. De abia aşteptam să ajung în

ţara lui Conrad. Ce noroc avusesem că Daisy venise tocmai atunci în Anglia. Era o tânără energică şi descurcăreaţă, căreia îi plăcea să călătorească.

Insistasem să călătorim cu clasa întâia şi să-i plătesc eu biletul, deoarece urma să-mi fie însoţitoare şi călăuză. Când am luat trenul spre Harwich, având în faţa mea o Daisy mulţumită, am ştiut că vărul Arthur avusese dreptate.

— Începeam o viaţă nouă şi eram bucuroasă că scăpăm de ultimele săptămâni, care deveniseră aproape de nesuportat.

Eram convinsă că de acum încolo viaţa va fi plină de aventuri. Aveam planuri mari şi mă simţeam de parcă plecasem să-mi caut norocul.

Traversarea de la Harwich la Hook, în Olanda, a fost fără peripeţii. După o noapte la un han, am luat trenul şi am mers de-a latul celei mai joase ţări pe care o văzusem vreodată.

— Nu-ţi fă probleme, a spus Daisy. O să te saturi dă munţi şi dă păduri când o să ajungem în Bruxenstein. Atunci o să vrei puţintel şes.

— Abia aştept să ajungem, am spus.

— Mai avem dăstul până atunci, don’şoară Pip.

Câtă dreptate avea! I-am fost din nou recunoscătoare lui Arthur, care aranjase cu o companie specializată din Londra să se ocupe de cazarea noastră pe toată durata călătoriei. Urma să petrecem o noapte la Utrecht, înainte de a lua trenul spre Bavaria. Călătoria devenise atât de interesantă, încât nu mai eram atât de nerăbdătoare să ajung la destinaţie. Voiam să vizitez şi să cunosc cât mai mult cu putință.

Vagoanele de clasa întâi aveau fiecare câte opt locuri – patru, în faţă şi patru în spate, ca la noi, în Anglia. Era mai multă disciplină. Supraveghetorii purtau pălării cu trei colţuri şi săbii asemenea ofiţerilor.

— Cam aşa e în Bruxenstein, mi-a explicat Daisy. Toţi bate din călcâie şi să-nclină… uneori mă pufneşte şi râsul.

La Amhem au urcat în vagon doi bărbaţi şi o femeie. Erau plăcuţi şi ne zâmbeau cu simpatie. Le-am explicat că eram englezoaice. Au început să ne vorbească în limba noastră, dar cu accent străin. Datorită domnişoarei Elton şi părinţilor mei, germana pe care o vorbeam eu era mai

bună decât engleza lor.

Au vrut să ştie dacă mergem mai departe de Utrecht. Le-am spus că mergem în Bruxenstein,

— Chiar acolo? s-a mirat bărbatul. Se petrec lucruri interesante în Bruxenstein acum…

— De ce *acum*? am întrebat. Există un motiv special?

— A fost… cum se spune… o oarecare agitaţie, provocată de moartea baronului Rudolph.

Inima îmi bătea mai tare. Daisy era tăcută lângă mine, cum. Îi stătea bine unei cameriste, al cărei rol îl juca. Eu eram stăpâna.

— N-a fost şi un scandal…? am început eu.

— Şi ce scandal! A fost împuşcat mortal în pavilionul de vânătoare. Era şi o femeie cu el care, de asemenea, a fost împuşcată şi ucisă. Am auzit.

— Deci ştirea a ajuns până în Anglia.

Femeia a spus:

— Poate, pentru că doamna aceea era englezoaică.

— Se prea poate, i-a răspuns bărbatul, dar în orice caz, de atunci atmosfera e puţin

încordată în Bruxenstein.

— Nu uita, a adăugat celălalt bărbat, întotdeauna se întâmplă ceva în stătuleţele acelea. E timpul să se unească şi să devină o parte a imperiului german.

— Normal că spui asta, Otto. Eşti doar prusac, a zâmbit celălalt.

— Ştiţi exact cum s-au petrecut lucrurile la pavilion? am întrebat.

— Nimeni nu ştie, dar se poate presupune. Sunt multe ipoteze. Poate că doamna mai avea un amant, care era gelos. Asta e doar o ipoteză. Eu nu cred că a fost aşa. Nu. Cineva nu a vrut ca Rudolph să fie conducătorul acelei provincii, aşa că l-a împuşcat. Probabil cineva din opoziţie.

— Vreţi să spuneţi că a avut un rival?

— Întotdeauna există un urmaş la succesiune. În cazul ăsta e vorba de nepotul Marelui Duce. Cum îl cheamă, Otto?

— Baronul Sigmund.

— Da. Fiul unui frate mai mic al Marelui Duce, nu-i aşa?

— Exact. Unii sunt înclinaţi să creadă că e mai potrivit pentru tron şi că nu e aşa o nenorocire că a fost înlăturat Rudolph.

— Crima este un mijloc violent de rezolvare a conflictelor, am spus.

— Totuşi, e mai bine să moară unul sau doi, decât mii de oameni să trăiască sub călcâiul tiraniei.

— Rudolph era un tiran?

— Departe de asta. Am auzit că era un libertin, un tânăr care îndrăgea prea mult plăcerile pentru a fi un bun conducător. Tipul ăsta de oameni se înconjoară totdeauna de răi sfetnici care conduc în locul lor. Actualul Mare Duce a fost un conducător foarte bun. Păcat că e aşa de bătrân. Era destul de în vârstă când s-a născut Rudolph. S-a căsătorit de două ori... Prima oară n-a avut copii. Fratele lui a fost ucis în timpul unei rebeliuni... şi l-a lăsat pe Sigmund moştenitor după Rudolph.

— Ştiţi multe despre familie.

— Toată lumea ştie. Este un principat mic... sau mai degrabă un ducat... iar familia ducelui trăieşte în mijlocul oamenilor. Altfel decât în ţara dumneavoastră, domnişoară... ăă...

Am ezitat, apoi am spus repede:

— Ayres. Anne Ayres.

— Cu totul altfel, domnişoară Ayres, deşi bănuiesc că viaţa particulară a reginei nu este o carte închisă pentru supuşii ei.

— Este atât de exemplară, am spus,

încât nu este nevoie să fie închisă. Dacă ar exista fricţiuni în familie, poate ar fi ținute în secret.

— Aveţi dreptate. Şi aş spune că nici cei din Bruxenstein nu ştiu multe despre familia lor conducătoare. Intenţionaţi să rămâneţi mai mult timp la Utrecht?

— Numai o oră... sau o dimineaţă... pentru că trebuie să aşteptăm trenul.

— O să vă placă. Este unul dintre cele mai interesante oraşe din Olanda. Are o istorie aşa de tumultuoasă. Romanii au construit acolo o fortăreaţă ca să apere fluviul... Unul din afluenţii Rinului, acolo unde se varsă Vecht-ul în el. Trebuie să vedeţi ruinele marii catedrale...

Abia îl mai ascultam. Gândurile mele erau la Francine zăcând în patul acela din pavilionul de vânătoare.

La Utrecht ne-am luat rămas bun de la tovarăşii noştri. De călătorie şi ne-am continuat drumul. Emoţia a crescut când am trecut graniţa în Germania.

Munţii aceia acoperiţi de brazi, torentele, fluviul măreţ presărat cu castele sfidătoare, sătuleţele ce păreau desprinse din basmele fraţilor Grimm, din care domnişoara Elton ne citise în original. Toate

acestea erau pentru mine scoase din legendă. Aici era ţara piticilor şi elfilor, a trolilor şi uriaşilor, a crailor munţilor, a crăieselor zăpezii, a copiilor rătăciţi în păduri fermecate unde bântuiau lupii şi se ridicau căsuţe din turtă dulce. Era ţara zeilor nordului: Odin, Thor, Baldur şi frumosul şi răutăciosul Loki. Pluteau în aer legendele. Le simţeam în cheile Holdenthal, numite şi *Valea Iadului,* în pădurile acelea maiestuoase: Schwartzenwald, Thuringian, Wald şi Odenwald. Arborii dominau peisajul: stejari, fagi, dar mai ales brazi şi pini. Era un ținut romantic. Ţara lui Conrad. Şi cu cât pătrundeam mai adânc în interiorul ei, cu atât mă gândeam mai mult la el.

Am fost sfătuite să facem acea călătorie în mai multe zile, pentru a ne simţi cât mai bine. Mi-am dat seama că au avut dreptate în această privinţă. Cu toate că abia aşteptam să ajung în Bruxenstein, unde începusem să cred că voi găsi răspunsul pe care-l căutam, mă bucuram că am ocazia să cunosc acea ţară şi să-i înţeleg pe locuitorii ei.

La timpul potrivit, am ajuns în oraşul Bruxburg, capitala Bruxenstein-ului. Am luat o trăsură până la casa lui Daisy şi Hans.

Pe drum am avut ocazia să zăresc Primăria şi câteva clădiri vechi impunătoare. Apoi am zărit castelul care domina oraşul de pe colina pe care era aşezat. Semăna cu celelalte castele pe care le văzusem în timpul călătoriei noastre prin acea ţară. Era frumos şi măreţ, cu turnurile şi zidurile sale din piatră cenuşie.

— Noi stăm chiar sub el, a spus Daisy. E uşor să urci de la noi la sloş. E un drum care duce dă la casa noastră până la el.

— Daisy, am întrebat, ce îi vei spune lui Hans despre mine?

— Despre tine? Ce vrei să spui?

— O să mă recunoască.

— N-aş prea crede.

— Dar nu crezi că unii dintre servitori… când se vor întoarce de la Granter’s Grange…?

— Acum n-o să te mai cunoască. Te-ai schimbat mult. Nu mai eşti puştoaica dă doi’şpe ani. O să-i povestesc lu’ Hans totul şi o să-i spun că te-ai hotărât să-ţi zici Anne Ayres, fiindcă te cheamă Ewell şi, după scandalu’ care a fost în legătură cu sora ta. O să spunem la toţi că ai venit la mine. Te-ai hotărât să călătoreşti, să vezi lumea şi, fiindcă mă cunoşti, eu ţi-am zis să stai la

mine în gazdă. Înţelegi? Un fel dă găzduire cu plată.

Astfel Daisy mi-a risipit orice teamă. Trăsura nea lăsat cu bagaje – cele mai multe erau ale mele – la locuinţa lui Daisy. Hans ne-a ieşit în întâmpinare. A îmbrăţişat-o pe Daisy, apoi s-a apropiat de mine şi m-a salutat. Mi l-am reamintit foarte bine. A pocnit din călcâie şi s-a înclinat, în timp ce Daisy îi turuia despre mine fără ca măcar să respire. Urma să stau la ei în gazdă până mă hotărâm ce vreau să fac exact. Voiam să vizitez tara. Considera că era foarte bine aşa. S-a interesat apoi de micuţul Hans.

Micuţul Hans era bine. Frau Wurtzer avea grijă de el şi Hans îl văzuse în fiecare zi după plecarea lui Daisy.

— Mâine, cum mă scol, mă duc să-l aduc acasă, a spus Daisy.

Am intrat în casă. Era o curăţenie desăvârşită. Mai târziu am văzut că erau două dormitoare şi un fel de debara la etaj, iar jos, la parter, două camere şi o bucătărie. Mirosea totul atât de bine, de proaspăt. Simţeam mireasma pinilor din pădurea învecinată.

Hans m-a primit cu căldură şi m-am întrebat dacă o făcea din politeţe sau dacă îi

făcea plăcere să fiu oaspetele lor. După ce am intrat, din bucătărie a apărut *6* femeie rumenă la faţă. Purta un şorţ larg, foarte curat şi scrobit şi avea mânecile suflecate. Ţinea un polonic în mână.

Daisy a îmbrăţişat-o şi a strigat:

— Gisela!

— Daisy…

Daisy s-a întors apoi către mine:

— Ea e prietena mea, Gisela Wurtzer. A avut grijă de Hansie cât am lipsit eu.

Femeia zâmbea şi se uita conspirativ la Hans.

— E aici! a strigat Daisy. Micuţul meu Hans e aici.

A fugit pe scări, în timp ce Hans îmi zâmbea:

— I-a fost dor de copilaş, a spus.

Am fost de acord cu el. Şi Gisela, la rândul ei, a încuviinţat aprobator. Daisy a coborât ţinând în braţe un băieţel dolofan care se freca la ochi şi părea puţin buimac.

— Priveşte-l, don’şoară…

Era gata să zică Pip, dar s-a oprit la timp.

— … Spune-mi, ai mai văzut vreodată un băiat mai frumos?

— Niciodată! am strigat.

L-a sărutat cu înfrigurare şi acum, treaz de-a binelea, mă privea cu ochii lui albaştri deschis, i-am luat mânuţa grăsuţă şi i-am sărutat-o.

— Te place, a spus Gisela.

— Aşa e, a aprobat Daisy. E un tânăr foarte isteţ. Cum a fost, Gisela? l-a fost dor de mama lui?

Hans trebuia să traducă mai tot ce spunea Daisy, care vorbea în engleză, iar cum Gisela nu ştia englezeşte, conversaţia era cam dificilă. Dar relaţia dintre cele două femei era evidentă.

— Spune-i ce bine a fost că l-a adus şi că n-a trebuit să aştept, a ordonat Daisy.

Gisela a zâmbit când a auzit.

— Sigur că l-am adus, a spus ea.

A trebuit să ascult toate calităţile minunate ale tânărului Hans spuse în engleză de Daisy şi în germană de Gisela şi Hans.

— Gisela ştie, a spus Hans. Ea se pricepe la copii.

— N-am avut încotro, a răspuns Gisela. Am şase ai mei. Asta mă ajută, pentru că cei mari văd de cei mici.

Tânărul Hans dădea semne că ar vrea să se întoarcă în patul lui, aşa că Daisy l-a dus

sus. Gisela, care pusese masa, a spus că mâncarea e gata. Am mâncat o supă cu o aromă misterioasă, dar plăcută, cu pâine de secară. A urmat friptură rece de porc cu legume şi, la urmă, un ştrudel cu mere. A fost o masă bună şi era limpede că Gisela era mândră de ea. Ne-a servit şi a mâncat cu noi, în timp ce vorbeam despre călătorie, apoi a spus că trebuie să se întoarcă acasă pentru că lui Arnulf nu-i plăcea să rămână prea mult cu copiii.

Hans a condus-o acasă.

— Vezi, don’şoară Pip, a spus Daisy când am rămas singure, ce casă bună am?

— Văd Daisy, am răspuns. Dar n-ar trebui să încetezi să-mi spui *don’şoară Pip*?

— Ba trebuie. Dar *don’şoară Ayres* sună aşa caraghios. Nu ţi se potriveşte deloc. *Don’şoară Pip* merge perfect. Asta e partea bună a lucrurilor. Spui ce n-ar trebui şi dai vina pe limbă. Asta ajută s-o dregi.

— Oh, Daisy, ce fericită trebuie să fii. Hans e atât de bun, iar copilul e o scumpete.

— Da, cum spuneam don’şoară P… vreau să spun don’şoară Ayres, recunosc că am reuşit dăstul dă bine.

— Meriţi tot norocul din lume.

— Gândeşte-te numai, pune-ţi puţin mintea la contribuţie, şi o să ai şi tu ce meriţi.

Mi-a arătat camera mea. Era foarte mică, avea draperii de creton, un pat, un scaun şi un dulap… mai nimic, dar eram recunoscătoare pentru ele.

— N-o folosim prea des, a spus ea scuzându-se. O să fie a lu’ Hans când o să mai crească niţel. Până atunci, patul lui e în camera aia foarte mică de lângă a noastră şi o să fie perfect pentru încă vreo câteva luni de-acu’ încolo.

— Atunci o să fiu deja plecată.

— Nu mai vorbi dă plecare, d’abia ai venit.

Daisy s-a întors spre mine cu ochii strălucind.

— E aşa de captivant. Să vii aici în chipul ăsta. Recunosc că am fi o bună pereche dă detectivi… tu şi cu mine…

A făcut o pauză.

— … Ştii, Gisela… ea a fost îngrijitoare la pavilion… încă mai aruncă un ochi pă acolo, ştii…

— Daisy, am strigat. Atunci s-ar putea să ştie…

— Crezi că n-ar fi vorbit despre asta? Nu

ştie mai mult decât ceilalţi. N-am scos nimic dă la ea… pentru că nu ştie.

— Nimeni, oricât ar fi de prieten, nu trebuie să ştie de ce mă aflu aici.

— Ai încredere în mine, a spus Daisy. Îs tăcută ca mormântu'.

Hans s-a întors şi Daisy a recunoscut că era timpul să mergem la culcare.

— Putem vorbi şi mâine dimineaţă, a adăugat ea.

Şi am fost de acord cu ea.

În ziua următoare, m-am decis să explorez oraşul. Daisy nu mă putea însoţi pentru că trebuia să vadă de fiul ei. Când se ducea în oraş, unul dintre servitorii de la castel aducea o trăsurică trasă de un poney pe care o foloseau pentru călătorii scurte şi o lua şi pe ea. Asta se întâmpla cam de două ori pe săptămână, astfel încât să poată să-şi facă târguielile. Se părea că Hans deţinea acum o poziţie destul de importantă în gospodăria contelui, lucru care-i dădea dreptul la astfel de privilegii.

Era o dimineaţă frumoasă. Soarele strălucea deasupra acoperişurilor verzi şi roşii ale caselor şi a zidurilor cenuşii ale castelului. Ici şi colo, muchiile ascuţite de cremene sclipeau în bătaia soarelui ca nişte

diamante

Eram cuprinsă de veselie. Reuşisem atât de multe şi eram sigură că în curând se va întâmpla ceva important. Mă întrebam ca o să fac dacă dau peste Conrad în hoinăreala mea prin oraş. Ştiam atât de puţine despre el. Nu-i știam nici numele de familie. Pentru mine era doar Conrad. Trebuie că mă aflam într-o stare de năucealăcă nu i-am pus mai multe întrebări şi a scăpat aşa de uşor cu răspunsuri evazive. Mai mare peste grajduri la un nobil! M-am întrebat dacă cel care urma să stea la Grange era contele, deşi casa era folosită de mai multe familii, după câte ştiam. Dar dacă stăpânul lui era contele, atunci trebuie că şi el era undeva îndărătul zidurilor cenuşii de piatră.

Ce minunat ar fi să-l văd iar. Am încercat să-mi imaginez întâlnirea noastră. Ar fi surprins? Încântat? Poate m-a scos din mintea lui ca pe o femeie pe care un bărbat o întâlneşte, face dragoste cu ea, apoi îşi vede de ale lui… o uită după câteva luni… chiar săptămâni… una dintre femeile cu care s-a amuzat o clipă.

Puteam vedea lucirile gri-albastre ale râului şerpuind prin oraş până acolo unde pantele de pe ambele părţi ale văii erau

acoperite cu pini şi brazi, iar în depărtare viile creşteau abundent. Eram din nou transportată în zilele în care ne citea domnişoara Elton. Acolo, în pădure, ştiusem că ar fi trebuit să aud tălăngile sunând în pâclă. Domnişoara Elton ne-a povestit de vizitele ei prin asemenea locuri când fusese dusă să cunoască familia mamei sale. Pe acolo hălăduiau zeii şi călăreau walkiriile. Puteam să-i simt pe toţi. M-a emoţionat profund. Eram atentă la trecut. Mi-am imaginat-o pe Francine venind aici cu Rudolph. M-am întrebat cum s-o fi simţit, dacă era conştientă de faptul că legătura ei – începetasem s-o mai numesc căsătorie în gândurile mele – urma să fie ţinută în secret.

Erau câteva case mari cu foişoare, cu ferestre ieşind din faţade şi împodobite cu sculpturi în lemn. Părea să fie un oraş prosper. Acolo era catedrala cd turlele ei ascuţite şi de jur-împrejur străzile cu case mici. Am ghicit că mulţi dintre cei care nu erau servitori la casele mari, munceau în vii. Am trecut pe lângă o fierărie şi o moară… şi am ajuns cu adevărat în oraş.

Am rătăcit prin piaţa în care erau scoase la vânzare lactate şi zarzavaturi. Oamenii

mă priveau curioşi. Ştiau dintr-o privire că eram o străină şi am ghicit că nu prea aveau mulţi turişti pe aici.

După un timp, am ajuns la un han deasupra căruia o firmă scârţâia în vânt. Se autoproclama *Taverna Marelui Duce.* Am văzut grajduri în care erau câţiva cai şi în spatele hanului era o grădină în care se aflau mese şi scaune. M-am aşezat la una dintre ele şi o femeie rotofeie m-a întrebat zâmbind ce aş dori.

Am ghicit că era una dintre acele *Biergarten*-uri[8] de care auzisem şi am cerut o cană de bere, întrebându-mă dacă am făcut ce ar fi făcut orice femeie de pe aici sau dacă mă comportasem ciudat.

Mi-a adus o bere şi părea înclinată să converseze.

— Călătoriţi prin oraşul nostru, Fraulein?

— Sunt în vizită, i-am spus.

— Asta e foarte bine. E un oraş frumos, nu?

Am fost de acord că da. Mi-a venit o idee.

— Văd că aveţi cai pe aici. Nu e

8 *Biergarten* (lb. Germană) berărie în aer liber (N T.)

totdeauna uşor să mergi pe jos. Închiriaţi cai?

— Nu e prea mare cererea. Dar cred că soţul meu ar putea s-o facă.

— Aş vrea să văd ţinuturile. Acasă, în Anglia, călăresc mult. Dacă aş putea închiria un cal…

— Unde locuiţi? dacă îmi este îngăduit să întreb, Fraulein?

— Stau într-o vilă. Aparţine lui Herr Schmidt. Sunt o prietenă a soţiei lui.

— Ah!…

Un zâmbet i-a înflorit pe faţă.

— … Vorbiţi de bunul Hans. E un bărbat foarte mândru. Are o nevastă englezoaică şi un băieţel admirabil.

— Oh, da… micuţul Hans.

— Nevasta lui… e foarte drăguţă…

— Foarte drăguţă.

— Şi dumneavoastră sunteţi din aceeaşi ţară… aţi venit să vă vedeţi prietena?

— S-o văd pe ea, copilul şi frumoasa dumneavoastră ţară.

— Oh, e foarte frumoasă. Aţi putea vedea foarte multe călare. Sunteţi o călăreaţă experimentată, Fraulein?

— Da. Acasă călăream mult.

— O să aranjăm. Veţi plăti o taxă.

— Desigur.

— După ce vă beţi berea, să veniţi să staţi de vorbă cu soţul meu.

— O să vin.

— O să fie în han.

Se vedea că nu prea avea chef să mă părăsească. Cred că era puţin fascinată de înfăţişarea mea străină şi poate de vorbirea mea pentru că, deşi vorbeam destul de fluent germana, îmi dădeam seama că accentul putea trăda ţara mea de origine.

— Sunt atâtea tocuri frumoase de vizitat, a continuat. Vă puteţi duce la vechiul schloss care a fost, cu mulţi ani în urmă, reşedinţa Marelui Duce. Vă puteţi duce la pavilionul de vânătoare… oh, poate nu.

— Pavilionul de vânătoare?

— Da, e pavilionul Marelui Duce. Nu puteţi vedea castelul lui… Nu, nu cel pe care îl vedeţi cocoţat pe stânci. Acela este castelul contelui von Bindorf, Cel al Marelui Duce poate fi văzut numai din partea cealaltă a oraşului. Nu puteţi intra, desigur, dar e o privelişte frumoasă şi merită s-o vedeţi.

— Şi ce-i cu pavilionul de vânătoare? am întrebat-o

— A fost o tragedie acolo, a răspuns

dând din umeri.

— Vreţi să spuneţi cea în care a fost omorât baronul?

A aprobat.

— S-a petrecut acum câţiva ani.

— E aproape? am întrebat grăbită.

— La vreo milă şi jumătate de casa lui Herr Schmidt. Poate nu vreţi să-l vedeţi. Acum e deprimant. Odată… oh, asta e. Nu, n-aţi dori să-l vizitaţi acum…

N-am răspuns. O să iau calul ăla şi mă voi duce să văd pavilionul de vânătoare cât o să pot de repede.

Înainte de a pleca, m-am dus să-l văd pe hangiu. Apoi am mers pe jos până la casa lui Daisy, după ce rezervasem un cal pentru dimineaţa următoare. Făceam progrese. Eram pe cale să vizitez scena crimei.

Nu i-am spus nici lui Daisy că mă pregăteam să vizitez pavilionul de vânătoare. I-am spus doar că am fost la *Taverna Marelui Duce,* că am văzut caii de acolo şi că mă hotărâsem să închiriez unul ca să mă ajute să văd împrejurimile. Era încântată, pentru că gospodăria şi micuţul Hans îi ocupau tot timpul.

Aşa că ziua următoare m-am dus în oraş şi curând călăream înapoi pe drumul pe

care venisem. Am trecut de casa lui Daisy pentru că nevasta hangiului spusese că pavilionul e la o milă şi jumătate de locul acela.

Ştiam că vila lui Daisy era la marginea pădurii, deci n-am fost surprinsă să descopăr că, după puţin timp, copacii au început să se îndesească. Printre ei era numai o potecă, aşa că am luat-o pe ea.

Era o dimineaţă frumoasă. Mi-am croit drum printre copaci. Ici şi colo era câte un stejar sau un mesteacăn. Pădurea era mai ales de brazi şi pini, iar în aer plutea mirosul tare de răşină. Nu-mi puteam stăpâni sentimentul că păşisem într-unul din basmele domnişoarei Elton.

După ce am călărit un timp, am ajuns la o casă şi m-am întrebat dacă n-o fi a Giselei. Eram gata să mă opresc şi să întreb, când am devenit neliniştită pentru că nimeni nu trebuia să ştie că eram nejustificat de interesată de pavilion… nici chiar o prietenă a lui Daisy.

Uşa era închisă, dar era o grădină în care se afla un căruţ de copil. Am trecut şi am luat-o pe potecă. Trebuie să mai fi mers vreo jumătate de milă, când l-am văzut. Era mai mare decât crezusem. Un pavilion de

vânătoare sugerează ceva mai degrabă mic… un loc unde oamenii stăteau o noapte, poate două, când vânau în pădure. Dar desigur, acesta era un pavilion de vânătoare regal, aşa că era normal să fie mai grandios.

Inima îmi bătea repede. Mi-i închipuiam pe Francine cu iubitul ei venind aici prin pădure. Ea locuia aici pentru că iubitul ei era o persoană atât de importantă încât nimeni n-ar fi admis că ar fi putut să se însoare cu cineva nepotrivit. Ideea că Francine ar fi putut fi considerată nepotrivită pentru cineva pentru că nu era nobilă îmi stârnea furia. Mi-am spus să nu mă port prosteşte. Dacă mă voi purta aşa, mă voi trăda repede.

Pavilionul de vânătoare era din piatră cenuşie şi părea un schloss în miniatură. Avea două turnuri – câte unul în fiecare parte – şi un portal cu arcadă. În faţă erau câteva ferestre. Nu era nicio îndoială că ăsta era locul. Am descălecat şi am priponit calul de un stâlp pe care l-am găsit şi care avea evident această destinaţie. Decorul avea ceva sinistru. Asta se datora faptului că ştiam că o crimă se petrecuse aici, sau pentru că pomii erau atât de apropiaţi încât făceau ca locul să fie întunecat; iar briza

uşoară stârnea frunzele şi le făcea să sune ca şoapte?

Inima îmi bătea sălbatic când am înaintat croindu-mi drum prin iarba înaltă presărată cu conuri de pin. M-am apropiat de portal tremurând de emoţie. M-am oprit în prag ascultând. Pe o latură a portalului era un clopot de care atârna un lanţ lung. Am tras de el şi sunetul care a spart tăcerea a fost asurzitor.

Mi-am ţinut respiraţia ascultând. Am văzut că uşa avea jaluzele care permiteau cuiva dinăuntru să vadă cine era afară. M-am uitat spre ele. Nu s-a întâmplat nimic. Apoi am auzit un zgomot aproape imperceptibil care venea dinăuntru. Era ca şi cum cineva se furişa spre uşă.

Am rămas nemişcată şi inima parcă voia să-mi sară din piept. Deja compuneam în minte ce să spun dacă cineva m-ar fi întrebat ce caut pe acolo. Eram o străină. Mă rătăcisem în pădure. Voiam să aflu drumul înapoi spre casa lui Schmidt unde stăteam în timpul vizitei mele în Bruxenstein.

Am stat acolo aşteptând şi începând să mă întreb dacă sunetul pe care îl auzisem nu era al propriei mele inimi. Nu, categoric

nu. Era sunetul a ceva târşâit pe podea. Am aşteptat tremurând, dar nimic nu s-a întâmplat. De un lucru eram sigură. Cineva era înăuntrul pavilionului de vânătoare.

Am stat acolo câteva minute. Era o linişte perfectă, dar ştiam că cineva se află de cealaltă parte a uşii. Am sunat din nou din clopot şi sunetul a izbucnit puternic, zăngănind. Am ascultat privind ţintă jaluzelele. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Am plecat şi făcând asta am auzit un zgomot slab în urma mea. Jaluzelele se mişcaseră. Oh, da. Aveam dreptate. În casă era cineva, cineva care nu voia să-mi răspundă.

De ce? m-am întrebat. Totul era mai degrabă straniu. M-am dus lângă una din ferestre şi am privit înăuntru. Mobila era acoperită cu huse. Am înconjurat clădirea.

„Oh, Francine, am murmurat, ce s-a întâmplat? Cineva e înăuntru. E o fiinţă omenească? Sau o fantomă?”

Am ajuns în spatele pavilionului. Puteam să aud o pasăre cântând undeva în pădure. O briză blândă mângâia vârfurile pinilor şi aroma lor părea mai puternică decât oricând. în spate era o uşă. M-am dus şi am bătut tare în ea. In timp ce stăteam acolo,

am auzit o mişcare în spatele meu. Întorcându-mă rapid, ochii mi-au fost atraşi imediat de un pâlc de tufişuri pentru că mi s-a părut că detectez acolo o mişcare.

— Cine e acolo? am strigat. Ieşi şi arată-mi. Drumul. M-am rătăcit.

Am auzit un râs înfundat, mai mult un chicot. M-am dus spre tufişuri.

Stăteau în faţa mea cu ochii albaştri mari şi părul ciufulit. Erau amândoi îmbrăcaţi în jachete albastru închis şi fuste albastre. Unul era mai înalt decât celălalt, dar am ghicit că erau de aceeaşi vârstă, nu mai mult de patru-cinci ani.

— Cine sunteţi? am întrebat în germană.

— Gemenii, au răspuns simultan.

— Ce faceţi prin locurile astea?

— Ne jucăm.

— Mă urmăreaţi?

Au început să râdă şi au dat din cap.

— De unde veniţi?

Unul dintre ei a făcut un gest vag.

— Sunteţi departe de casă?

Acelaşi a dat din cap.

— Cum vă cheamă?

Unul dintre ei a arătat spre jacheta lui şi a spus:

— Cari.

Celălalt a făcut la fel.

— Gretchen.

— Deci sunteţi o fetiţă şi un băieţel.

Au dat din cap râzând.

— E cineva acolo? am întrebat arătând spre pavilion.

Au chicotit şi iar au încuviinţat.

— Cine?

Au ridicat din umeri şi s-au uitat unul la celălalt.

— Nu-mi spuneţi?

— Nu, a spus cel numit Cari. Ai un cal.

— Da, vrei să vii să-l vezi?

Amândoi au dat din cap cu entuziasm. Cum ocoleam clădirea îndreptându-ne spre faţada ei, au privit spre portal şi eu am făcut la fel. Mi-am închipuit că ştiau cine era în casă şi mi-am promis că le voi smulge răspunsul.

Copiii erau încântaţi de cal.

— Nu vă apropiaţi de el, i-am avertizat şi ei s-au tras înapoi ascultători.

Am întors capul brusc. Jaluzelele erau deschise şi eram observaţi.

— Puteţi să mă duceţi în pavilion? i-am întrebat pe gemeni.

S-au uitat unul la altul fără să răspundă.

— Hai, am spus. Să mergem să ne uităm.

Cum intraţi?

Continuau să tacă şi în timp ce stăteam acolo, a apărut un băiat. Probabil că a venit din spate, ocolind clădirea.

A strigat:

— Cari! Gretchen! Ce faceţi?

Părea mai degrabă îmbujorat şi sfidător.

— Bună ziua, am spus. De unde ai venit?

N-a răspuns şi am continuat.

— M-am rătăcit în pădure. Am văzut locul ăsta şi m-am gândit că aţi putea să-mi arătaţi drumul.

Mi-am dat seama că a respirat uşurat.

— Erai în casă? am întrebat. M-ai privit prin jaluzele?

N-a răspuns. A zis în schimb:

— Unde voiai să mergi? Oraşul e în partea aia.

A arătat în direcţia din care venisem.

— Mulţumesc, am spus. Ce loc interesant e ăsta…

— Aici, odată a fost o crimă, mi-a spus.

— Chiar aşa?

— Da. Era moştenitorul tronului.

— Cum ai intrat?

— Am o cheie, a spus el cu un aer important, iar gemenii l-au privit cu nedisimulată admiraţie.

— Cum ai făcut rost de cheie?

A tăcut strângând ferm din buze.

— N-o să spun la nimeni, i-am promis. Sunt străină pe aici… una care şi-a pierdut drumul în pădure. Mi-ar place să arunc o privire înăuntru. N-am văzut niciodată un loc în care s-a comis o crimă.

S-a uitat cu milă la mine. Mi-am închipuit că avea vreo unsprezece ani.

— Cum te cheamă? am continuat:

— Da’ pe tine? mi-a replicat

— Anne Ayres.

— Eşti străină.

— Aşa e. Am venit să văd ţara. E foarte frumoasă, dar cel mai mult aş vrea să văd un loc unde s-a comis o crimă.

— S-a comis în dormitorul mare, a spus el. Totul e acoperit. Nimeni nu mai vine acum. Oamenii nu vor să doarmă într-un loc unde a fost o crimă, nu-i aşa?

— Nu prea. Sunt fantome pe aici?

— Nu ştiu.

— Vii deseori?

— Avem cheia, a spus el iar cu importanţă.

— De ce aveţi cheia?

— Pentru ca mama să vină să facă curat.

Acum eram sigură ai cui erau copiii.

— Înţeleg. Mă iei înăuntru?

A ezitat şi am spus:

— Ia-mă şi-ţi dau voie să călăreşti calul.

I-am văzut scânteia din ochi şi a fost rândul meu să primesc privirile admirative ale gemenilor.

— Bine, a spus el.

— Atunci, hai.

Am înconjurat portalul şi i-am spus:

— M-ai auzit sunând, nu?

A încuviinţat.

— Şi te uitai prin jaluzele, la mine. A trebuit să tragi de câteva ca să mă vezi prin ele.

— Anul viitor o să fiu destul de înalt.

— Sper că o să fii.

Mândru, mi-a deschis uşa. S-a auzit un scârţâit. Eram într-un hol cu duşumele de lemn şi pereţi de stejar. În mijloc era o masă mare de stejar, iar pe pereţi erau suliţe şi lănci. Totul era acoperit cu huse. Uşa s-a deschis şi gemenii, mână în mână, au păşit în urma noastră.

— Apropo, cum te cheamă? l-am întrebat pe băiat. Ştiu că pe gemeni îi cheamă Cari şi Gretchen.

— Arnulf, a spus.

— Bine Arnulf, poate îmi arăţi şi mie

casa.

Brusc, a părut să nu mă mai privească cu suspiciune.

— N-ar trebui să fiu aici, a spus.

— Înţeleg. De aia n-ai deschis uşa.

A dat din cap.

— Gisela trebuia să vină cu mine.

— Cine e Gisela?

— Sora mea. N-a venit. Îi e frică de fantome. A spus că n-ar îndrăzni să vină singură.

— Şi tu ai vrut să-i arăţi că tu îndrăzneşti.

S-a uitat cu dispreţ la gemeni.

— *Ei* mă urmează pretutindeni.

Gemenii s-au uitat unul la altul şi au zâmbit de parcă ar fi făcut un lucru inteligent.

— Totuşi, nu-i las să între, l-am lăsat să aştepte afară. Cred că dacă ar fi fantome nu le-ar prea place gemenii chicotind pe aici. Tot timpul chicotesc.

— Doar nu crezi că fantomele v-ar face vreun rău?

— Păi, sunt doar nişte copii… Şi nu se duc nicăieri unul fără altul.

— Adesea, gemenii aşa sunt.

A început să urce scara.

— O să-ţi arăt dormitorul, a spus. Ştii, unde s-a întâmplat…

— Crima, am şoptit.

A deschis larg uşa cu gestul unui măscărici gata să-şi arate numărul cel mare.

Acum eram cu adevărat acolo… unde Francine a fost omorâtă.

Patul era în parte acoperit cu huse, dar cei patru stâlpi din colţuri cu draperiile lor roşii complicate erau încă vizibili. Emoţia mă copleşise. Faţă-n faţă cu scena crimei mi-o puteam imagina atât de limpede. Frumoasa mea soră în patul ăsta cu frumosul, romanticul, dar atât de periculosul ei iubit. Aş fi vrut să mă arunc pe husele acelea, să mângâi catifeaua draperiilor şi să vărs lacrimile amare pe care le ţinusem atâta în mine… să plâng pentru toată amărăciunea ce o strânsesem.

— Te simţi bine? a întrebat Arnulf.

— Da… da. E un pat mare.

— Trebuia să fie. Doar erau doi.

Vocea mi-a tremurat puţin. Am întrebat:

— Ce ştii de ei? De ce au fost omorâţi?

— Pentru că n-au vrut ca el să fie Mare Duce şi pentru că ea era aici şi a văzut tot.

A schimbat subiectul, ca şi cum ăsta ar fi fost lipsit de importanţă.

— Tatăl meu este îngrijitorul, a adăugat mândru. Şi mama face curăţenie.

— Înţeleg. Asta explică totul. Vii des aici?

A înălţat din umeri şi nu a răspuns. Apoi a spus:

— Acum trebuie să mergem.

Eram sfâşiată între dorinţa de a rămâne în camera aceea şi o nevoie disperată de a fugi, dacă voiam să-mi pot controla sentimentele. Am spus repede:

— Pot să arunc o privire şi la restul casei?

— Da, dar foarte repede.

— Condu-mă tu.

A făcut-o bucuros. Cel mai mult îi plăceau bucătăriile unde, îmi spunea, vânatul era fript pe frigărui imense sau fiert în căldări, relicve ale unor vremuri îndepărtate şi care fuseseră folosite până nu de mult. Mai erau dormitoarele servitorilor şi ale vânătorilor şi o cameră cu arme. M-am uitat prin fereastra unei camere ce dădea în spatele pavilionului şi am văzut grajdurile. Erau goale.

— Hai, a zis Arnulf, se face târziu!

— Poate data viitoare îmi arăţi mai mult, i-am spus. Vreau să-ţi dau ceva – şi i-am

întins o monedă pe care a primit-o uimit. Ghizii sunt totdeauna plătiţi.

— Eu sunt ghid?

— Ai fost în dimineaţa asta!

Privea moneda aproape neîncrezător şi gemenii s-au apropiat s-o cerceteze. Se vedea bine că aveau o părere foarte bună despre fratele lor.

— Arnulf este un ghid – i-a spus Cari lui Gretchen.

Ea a dat din cap şi au început amândoi să murmure.

— Ghid.

— Deci – am spus – dacă aş mai vrea să-l vizitez o dată…

— Spune-mi unde locuieşti, l-am întrebat. E departe de aici?

A scuturat din cap.

— Vă duc acasă, am spus. Vă puteţi urca toţi pe calul meu, iar eu voi merge alături, pe jos. Ce ziceţi?

Au încuviinţat bucuroşi. Arnulf a pus cu grijă la loc banca pe care o trăsese să se poată uita printre jaluzele, am ieşit afară şi a încuiat uşa.

Cei trei copii s-au suit pe calul meu şi am pornit spre casa lor. Nu am fost deloc surprinsă când am văzut-o pe Gisela ieşind

din casă.

— Oh, a spus, Fraulein Ayres!

Pe moment, Arnulf a înmărmurit când şi-a dat seama că îi cunosc mama Am spus repede:

— Mi-am imaginat că tu eşti mama acestor copii. Ne-am întâlnit în pădure. Am stat de vorbă şi le-am promis că-i aduc acasă.

Fata ei durdulie se înseninase cu un zâmbet.

— Aţi avut o dimineaţă plăcută, a spus ea, şi copiii la fel.

L-am dat jos pe gemeni de pe cal. Arnulf ne-a dovedit că e mare şi a coborât singur.

— Cred, a spus Gisela, că trebuie s-o întrebăm pe Fraulein Ayres dacă nu doreşte să stea puţin şi să servească ceva la noi.

— Da, Mutti, te rugăm chiar… a strigat Arnulf în timp ce gemenii dădeau din cap.

M-am bucurat să constat că şi ei mă îndrăgiseră pe mine, aşa cum îi îndrăgisem şi eu. Am legat calul şi am intrat în casă. Totul strălucea de curăţenie. Ne-am aşezat la masă şi Gisela ne-a turnat supă în farfurii. Semăna cu cea pe care o mâncasem în prima zi când am ajuns la casa lui Daisy. Gisela ne-a adus şi pâine de secară.

— E foarte drăguţ din partea ta, am spus. Chiar mă gândeam să merg în oraş la han să mănânc ceva.

— Aţi văzut pavilionul de vânătoare? a întrebat Gisela. Ăsta e drumul spre el.

O clipă s-a aşternut tăcerea, în timp ce ochii celor trei. Copii erau aţintiţi asupra mea ca nu cumva să-i trădez.

— Vorbeşti de clădirea aceea ca un palat, la vreo jumătate de milă depărtare de aici?

— Ăla este. Aici este locuinţa celor care îngrijesc pavilionul. Face parte din domeniile coroanei. Eu şi Arnulf avem grijă de pavilion. Pentru asta am primit vila asta.

— Arnulf e tata – mi-a explicat micul Arnulf. Nu despre mine e vorba. Pe mine mă cheamă ca pe el.

— Înţeleg.

Gisela ne-a zâmbit, mie şi lui Arnulf. Era foarte mămoasă şi-mi era din ce în ce mai dragă.

— L-ai luat pe gemeni cutine, i s-a adresat Gisela lui Arnulf. Unde sunt ceilalţi?

— Gisela n-a vrut să meargă cu noi.

— Şi probabil că ceilalţi sunt cu ea…

Mi-a zâmbit din nou.

— … Le place să se joace în pădure, iar

Gisela nu-i lasă să meargă prea departe. Arnulf, du-te şi cheamă-i pe toţi!

Arnulf a ieşit şi gemenii l-au urmat fără prea mult entuziasm. Erau în cumpănă: să-l urmeze pe fratele lor mai mare, cum făceau de obicei, sau să rămână să se uite la mine.

Gisela a spus:

— Îmi ocupă tot timpul, dar îmi e mai uşor când cei mai mari au grijă de cei mai mici.

— Cred că ai foarte multă treabă… gospodăria ta… copiii… şi pavilionul de vânătoare.

— Acum merg acolo doar de două-trei ori pe săptămână. Pe vremuri era altfel. Era plin de lume. Se dădeau petreceri. Era unul din locurile favorite ale baronului.

— Cel care a fost ucis?

— Da.

— Era acolo cu…

— Da, cu prietena lui, o femeie foarte frumoasă.

— Ai cunoscut-o?

— Da, mă duceam acolo… să am grijă de casă şi când s-a întâmplat toată tărăşenia ea locuia acolo. El venea când putea. Se iubeau foarte mult.

— Ea a stat mult acolo?

— Destul de mult. Ştii, el nu se putea afişa cu ea în oraş. Marele Duce nu ar fi permis asta.

— Dar dacă erau căsătoriţi…

— Nici vorbă de asta. Rudolph mai avusese doamne înainte… dar de data asta părea…

— De data asta părea ce?

— Ştii, era ceva diferit. Ea era o doamnă adorabilă… drăguţă cu servitorii… râdea mereu. Toţi au plăcut-o şi a fost un şoc când s-a întâmplat. Aici sunt o grămadă de duşmănii între casele alea nobile, ştii.

Deveneam din clipă în clipă teribil de emoţionată. Fusese o dimineaţă fructuoasă. Nu numai că vizitasem scena crimei, dar vorbeam şi cu cineva care o cunoscuse bine pe Francine.

— Am auzit că a fost un copil, am încercat eu terenul.

S-a uitat la mine cu surprindere şi spaimă.

— Unde ai putut auzi o poveste ca asta?

— Eu… ăă… am auzit-o, am răspuns stângaci.

— De când eşti aici?

— Nu… Scria ceva despre crimă în ziarele din Anglia.

— Spunea acolo ceva de copil?

— A fost mai demult…

— Da, vreo câţiva ani. Dar un copil! Sunt surprinsă să aud asta.

— Da, tu trebuie că ştii mai bine… locuieşti aici.

— Da, ar fi trebuit să ştiu. Trebuie să spun că n-aş mai avea de ce să văd de casă acum. Totdeauna a părut un sălaş de fantome. Desigur, totdeauna a fost întuneric şi deprimant în mijlocul pădurii. Şi acum fiind închis…

— Crezi că va mai fi folosit?

— Poate, cu timpul, aş îndrăzni să spun. Când toate astea vor fi uitate. Când Marele Duce o să moară şi Sigmund o să-i ia locul, lucrurile or să se schimbe.

— Crezi că în bine?

— O să ne pară rău la toţi când Marele Duce nu va mai fi. A fost bun pentru ţară. Sigmund…? Pentru moment, e o enigmă. Are o anumită fascinaţie… pe care o avea şi Rudolph. Arătau bine şi aveau farmec, toată familia. Nu e nicio îndoială. Când Sigmund se va căsători cu tânără contesă, se va domoli.

Nu mă interesa viitorul. Obsesia mea era trecutul. Mi-am luat rămas bun

mulţumindu-i şi Gisela m-a rugat să mai vin şi să mă întâlnesc şi cu restul familiei.

I-am spus că o voi face. Am dus calul înapoi la han, cu promisiunea că îl voi mai închiria. Eram extrem de satisfăcută. Fusese o zi fructuoasă.

După ce începusem aşa de bine şi ajunsesem, cum credeam, aşa departe la numai câteva zile după sosirea mea, aveam să încerc şi o dezamăgire.

I-am povestit lui Daisy despre întâlnirea mea din pădure, cum am găsit pavilionul şi casa Giselei.

— Daisy, tu trebuie s-o fi văzut pe sora mea când ai vizitat-o pe Gisela, i-am spus.

— Nu, n-am vizitat-o când sora ta era aici. Numai după ce s-a născut micuţul Hans am căpătat vila şi am devenit vecini, înainte dă asta stăteam sus la sloş şi dă acolo e o bucată bună până în pădure.

— Vreo două-trei mile, cred.

— Cam aşa ceva. Şi nu ne prea trăgea aţa să venim una la alta. Asta e numai de când stăm aici.

— E straniu că i-am întâlnit aşa pe copii.

— A fost totuşi un noroc. Cred că Gisela ţi-ar fi arătat locurile dacă ar fi fost pe acolo. Cred că te-a tulburat să vezi toate

astea. La ce bun? Gândeşte-te, la ce o să-ţi servească dacă o să afli cine a omorât-o?

— Sunt două lucruri pe care vreau să le aflu, Daisy şi astea sunt: a fost sau nu măritată, şi unde s-ar putea afla copilul.

Daisy a dat din cap.

— Baronii ăştia nu se căsătoresc chiar aşa. Totul la ei e aranjat şi nu există nicio menţiune despre copil.

— Dar Daisy, Francine *mi-a* sens în scrisorile ei. Mi-a spus că s-a măritat şi unde a avut loc ceremonia. M-am dus la biserică şi am văzut însemnarea în registru… Apoi m-am dus din nou şi nu mai era acolo. Mi-a scris că are un băieţel, Rudolph. Ea n-ar fi inventat toate astea.

Daisy căzuse pe gânduri.

— Ba ar fi putut. Gândeşte-te numai ce şoc a avut, pentru că aşa e, ea a *crezut* că el o s-o ia în căsătorie şi când a văzut că el nu o putea face ea a început să viseze la ce ar fi putut fi, O ştii pă don’şoara France. Era cea care privea partea bună a lucrurilor şi dacă nu ieşeau aşa cum voia ea, prefera să creadă că au ieşit.

— Dar eu îţi spun că am văzut însemnarea.

— Dar când te-ai dus din nou, n-ai mai

văzut-o.

Mi-am dat seama că credea că semăn un pic cu Francine. Dacă lucrurile nu erau aşa cum voiam, îmi imaginam atât de tare că erau, că până la urmă o credeam.

A trecut o săptămână fără să mai fac niciun progres. Am mai închiriat calul câteva zile şi am călărit prin pădure. Nu-mi folosea la nimic să mă uit numai la pavilionul de vânătoare. Asta nu putea să mă ducă prea departe. Am explorat oraşul. M-am oprit la *Biergarten.* Cred că oamenii îmi vorbeau din când în când pentru că eram o străină, încercau să-mi explice cum să le cunosc mai bine ţara Aş fi vrut să discut cu ei un anume subiect, dar nu îndrăzneam să-l abordez prea des. Mereu primeam aceeaşi informaţie. Rudolph fusese omorât de un adversar politic şi odată cu el şi amanta lui numai pentru că s-a întâmplat să fie acolo. Nimeni nu pomenea de copil.

Din nou m-am dus la vila din pădure şi i-am plimbat pe copii cu calul. Gisela ne-a servit cu supă fierbinte şi pâine de secară. Vasul cu supă clocotită nu lipsea niciodată de pe foc. L-am cunoscut şi pe ceilalţi copii: Gisela, Jacob şi Max. Max era cel mai mic. Nu împlinise încă doi ani. Jacob, mai mare

decât gemenii, era, ca vârstă, între Arnulf şi Gisela.

Mă simţeam bine acolo dar, având în minte un singur scop, începusem să mă neliniştesc. Daisy a observat.

— Nu ştiu ce crezi c-o să afli, a spus, dar adevărul îl ştie ăi din cercurile înalte, nu ăi d'aici. Oricum, nu-l găseşti în pădure. E undeva acolo, sus. Ăi dă la sloş îl ştie.

— Tare mi-aş dori să mă duc acolo sus şi să-l aflu.

— Păi, fi sigură că n-o să te invite nimeni la sloş dacă le spui că eşti don'şoara Philippa Ewell, sora răposatei, şi ai venit să dezlegi misterul.

Avea dreptate şi mă simţeam deprimată. Tocmai când eram mai disperată şi mă gândeam ce nesăbuită fusesem sperând să aflu adevărul, norocul mi-a ieşit în cale prin intermediul lui Hans.

Stăteam în grădină cu Daisy şi-l priveam pe micul Hans zburdând pe iarbă. Lua apă dintr-o găleată şi încerca să ude florile ce creşteau în stratul de pe margine. Râdeam cu Daisy pentru că turnase mai multă apă pe el decât pe flori. Era atât de încântat de ceea ce făcea, încât ne transmitea şi nouă bucuria lui.

Hans cel mare s-a apropiat brusc de noi.

— M-am gândit să vin şi să-ţi spun… – mi s-a adresat privindu-mă în ochi – Uite ce e… contesa Freya…

— Ea cine mai e? am întrebat.

— Logodnica lui Sigmund, prinţul moştenitor. E la schloss. A fost crescută de familia Marelui Duce de când era mică. Aici e obiceiul ca logodnicele să fie crescute de familia viitorului soţ pentru a se obişnui cu felul de viaţă al acestuia.

— Bine Hans, asta ştiu, i-a răspuns Daisy.

— Dar domnişoara Philippa nu ştie.

— Nu, e drept. Dar ea e don’şoara Ayres cât timp stă aici, nu uita.

— Da, îmi pare rău, s-a scuzat Hans. Am auzit că Freya trebuie să-şi îmbunătăţească cunoştinţele de limba engleză. Guvernanta ei a învăţat-o englezeşte, dar se pare că nu prea are accent. De asta ar dori o englezoaică s-o ajute să-și perfecţioneze cunoştinţele.

Ii sorbeam cuvintele lui Hans, în timp ce sute de posibilităţi îmi treceau prin minte. A dat din cap zâmbindu-mi, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Aşa m-am gândit. Dacă intri în

schloss, o să poţi să afli ce te interesează…

— S-o învăţ pe contesă englezeşte… am murmurat.

— Ce spune? a strigat Daisy curioasă.

După ce i-am tradus, era le fel de însufleţită ca şi mine.

— Formidabil! Tocmai când ai obosit să tot stai degeaba… fără să afli nimic. Oricum voiai să pleci înapoi dacă tot nu se întâmplă nimic… Dar să te duci acolo… la sloş, asta e o chestie!!!

— Oh, Daisy, ar fi extraordinar!

— Acum ascultă-mă – a spus Hans – dacă crezi că ai vrea să primeşti postul, mă duc şi vorbesc cu Revizorul Marelui Duce. E prieten bun cu mine şi o recomandare din partea mea contează mult. Dar cred că înţelegi că dacă ei ar şti că eşti sora domnişoarei Francine…

— De ce să ştie? a strigat Daisy. Ah, ce bine că ţi-ai luat numele de” don’şoara Ayres”.

— Dacă s-ar descoperi cine eşti, aş putea spune că nu ştiu nimic, a adăugat Hans repede. Aş spune că eşti o cunoştinţă de-a soţiei mele şi că ea a auzit că vrei să mai zăboveşti pe aici. Cum nici nouă nu ne-ar strica nişte bani în plus, te-am luat în gazdă.

— Foarte bine – a spus Daisy. Merge de minune.

— Dar Daisy, *tu* n-ai să poţi să spui că nu ştii cine sunt.

— Hai să ridicăm poalele înainte de a sări pârleazu'! Când mi să pun întrebări mai ciudate, nu răspund şi dau vina pă limbă.

— Asta e şansa pe care o aşteptam! am strigat. Este mană cerească. Tocmai începusem să disper şi să-mi spun că n-ar fi trebuit să vin aici… când a apărut posibilitatea asta.

— Deci, te vei duce? a întrebat Daisy.

— Da. Te rog, Hans, îmi pui o vorbă buna?

Hans era un bărbat precaut şi vedeam că n-ar fi dorit să se implice într-o poveste care i-ar fi putut cauza neplăceri.

— De ce ar trebui să ştii cine sunt? am insistat adresându-mă lui Hans. În Anglia m-ai întâlnit o dată sau de două ori. Acum călătoresc aici sub numele de Anne Ayres. Nici măcar Daisy nu m-a mai văzut de cinci ani. Dacă se află cine sunt, voi spune că ştiam că Daisy e aici şi de aceea am venit, luându-mi un alt nume. Dar oricum nu văd cum s-ar descoperi adevărata mea identitate.

— Sigur că n-o s-o descopere – m-a susţinut Daisy.

Vedeam că era la fel de emoţionată ca şi mine.

În cele din urmă, am căzut de acord să primesc oferta. Hans a vorbit cu Revizorul Marelui Duce. După câteva zile, a trebuit să merg la *Grand Schloss* pentru a avea o întrevedere cu Revizorul şi cu administratorul casei despre sarcina care mi-ar fi revenit în legătură cu îmbunătăţirea cunoştinţelor de limbă engleză ale augustei domnişoare.

Mi-a fost trimisă o trăsură. Când a sosit, eu şi Daisy am privit-o cu admiraţie şi respect. Pe fiecare parte avea gravată emblema regală a Bruxenstein-ului – două săbii încrucişate sub o coroană şi câteva cuvinte care se traduceau prin *” înainte spre Victorie”.*

Discutasem cu Daisy cum să mă îmbrac şi hotărâsem să-mi pun nişte haine cât mai simple şi să-mi strâng părul care era singurul lucru de care puteam să fiu mândră, fiind des şi ondulat – într-un coc la ceafă, pentru a-mi putea pune pe creştet o pălărioară de pai bleumarin. Aşa aveam un aer foarte serios.

M-am îmbrăcat cu un costum taior bleumarin şi cu o bluză albă. Păream serioasă de parcă n-aş fi auzit vreodată cuvântul frivolitate.

Când m-a văzut, Daisy a bătut din palme. Simţeam că aveam o nouă personalitate, cea a domnişoarei Anne Ayres. Philippa Ewell rămăsese undeva, departe.

Un lacheu în livrea m-a ajutat să mă urc în trăsură şi apoi s-a suit şi el în spate, în timp ce vizitiul a dat bice celor doi murgi care au pornit în galop. Ştiam că Daisy ne urmăreşte de la fereastra de sus a vilei, fremătând ca şi mine de emoţie. Mi-am amintit cum spunea adesea:” Nu suport să nu se întâmple nimic”.

În timp ce străbăteam oraşul, câţiva trecători s-au oprit să se uite la caleaşca regală, pe care au recunoscut-o imediat. Mi-am imaginat că se întrebau cine o fi tânără aceea îmbrăcată atât de simplu şi cu o înfăţişare atât de severă.

Am trecut pe lângă gărzile de la poarta castelului, care arătau superb în uniformele lor albastre şi cu căşti cu pene roşii pe cap. În timp ce salutau echipajul cu însemne regale, săbiile le zăngăneau la brâu.

Ne-am oprit în curte. Apoi am coborât şi

am intrat într-un hol imens în comparaţie cu cel de la pavilionul de vânătoare, dar având aceeaşi linie arhitectonică, pu tavanul boltit şi cu ziduri groase de care se sprijineau bănci de piatră.

Un servilor în livrea m-a rugat să-l urmez. Am ajuns într-o cameră mică ce dădea în hol.

— Vă rog să aşteptaţi un moment – a spus.

Am încuviinţat şi m-am aşezat pe un scaun. După cinci minute, am auzit zgomot de paşi în hol. Uşa s-a deschis şi în cameră au intrat o femeie şi un bărbat.

M-am ridicat şi am înclinat din cap. La fel au făcut şi ei.

— Sunteţi Fraulein Ayres? a întrebat bărbatul. Eu sunt Herr Frutschen, iar dânsa este Frau Strelitz.

Le-am spus bună ziua, iar ei mi-au întors salutul ceremonios. Ştiam că Herr Frutschen era Revizorul castelului şi prietenul lui Hans. Am bănuit că Frau Strelitz era administratoare, cea căreia trebuia să-i fac o bună impresie pentru a obţine postul.

— Sunteţi din Anglia? a întrebat ea.

I-am răspuns că da.

— Căutaţi un post aici?

— Nu căutam un post, dar Herr Schmidt mi-a vorbit despre acesta şi m-am gândit că mi-ar face plăcere să-l obţin.

— Nu sunteţi guvernantă.

— Nu, n-am fost niciodată.

— Sunteţi foarte tânără.

Mi-a sărit inima. Oare coafura mea severă nu mă ajutase să par suficient de matură?

— Am aproape optsprezece ani.

— Şi aţi venit să ne vizitaţi ţara?

— Bunica mi-a lăsat o moştenire şi am vrut să-mi realizez un vis mai vechi şi anume să văd lumea.

— Deci intenţionaţi să plecaţi mai departe, iar sejurul de aici este temporar?

— Nu am un plan bine definit. M-am gândit că acest post ar fi interesant.

Revizorul s-a uitat la Frau Strelitz, care a încuviinţat aproape imperceptibil.

— Sarcina dumneavoastră ar fi să predaţi limba engleză unei tinere domnişoare, s-o ajutaţi să vorbească englezeşte fluent. A învăţat limba, dar nu are un accent bun.

— Înţeleg foarte bine.

Femeia a ezitat:

— Slujba ar fi numai pentru un an… nu mai mult. Până când se va căsători.

— Da.

— Asta se va întâmpla cam peste un an. Acum, contesa are cincisprezece ani. Ceremonia va avea loc când ea va împlini şaisprezece ani.

Am încuviinţat din cap.

— Cred că aţi primit o educaţie bună.

— Da, am avut o guvernantă, pe jumătate nemţoaică. De la că am învăţat să vorbesc limba germană.

— E bine, foarte bine – a adăugat Revizorul. Se vedea bine că dorea să obţin acest post, datorită prieteniei dintre el şi Hans.

— Da, a fost de acord Frau Strelitz – e bine.

— Domnişoara Ayres este o tânără respectabilă, cu o educaţie bună – a spus Revizorul. Este foarte important pentru un accent corect.

— Este un post foarte important – a continuat femeia. Trebuie să înţelegeţi domnişoară Ayres, că eleva dumneavoastră va deveni într-o bună zi, prima doamnă a acestei ţări. Se va căsători cu moştenitorul Marelui Duce. De aceea trebuie să fim atât

de prudenţi.

— Bineînţeles – am spus. Înţeleg foarte bine.

— Aveţi referinţe de la familii unde aţi mai lucrat?

— Nu am mai lucrat nicăieri…

— Este cineva care ar putea fi garantul dumneavoastră?

Am ezitat. M-am gândit la Charles Daventry şi la paroh.

Dar ei nu auziseră niciodată de Anne Ayres. Mai era vărul Arthur. Mă întrebam cum aş fi putut să le explic.

— Da, acasă, în Anglia, ar putea garanta pentru mine nişte prieteni… şi un preot… dacă doriţi…

— Vă lăsăm singură un moment – mi s-a adresat Frau Strelitz. Vă rugăm să ne scuzaţi.

— Desigur.

Au ieşit închizând uşa după ei. Ardeam de nerăbdare. Ceva îmi spunea că trebuie să obţin postul, dacă nu singurul lucru care-mi rămânea de făcut era să-mi recunosc eşecul şi să mă întorc acasă.

Am avut noroc. După zece minute, s-au reîntors. Revizorul era radios. Femeia a spus:

— Am decis să te angajăm de probă, Fraulein Ayres. Sper că nu ne consideraţi nepoliticoşi. Postul e foarte important datorită tinerei domnişoare care ar urma să vă fie elevă. Şi ei trebuie să-i placă alegerea noastră. Vă acordăm un timp de probă de o săptămână… şi apoi veţi mai lucra încă alte trei săptămâni. Dacă după această perioadă vă considerăm potrivită, atunci…

— Bineînţeles – am strigat – sunt de acord.

— Am hotărât să nu cerem referinţe în Anglia, mi-a explicat Revizorul. Prietenul meu, Herr Schmidt, ne-a spus că sunteţi dintr-o familie bună. Asta şi dorim… având în vedere rangul tinerei domnişoare. Nu dorim nicio persoană care caută un post permanent. Deci, dacă n-aveţi nimic împotrivă, ar fi bine să începeţi de săptămână viitoare. Acum să discutăm despre remuneraţie…

Ştiam că nu vor fi probleme în acest sens. Nu doream decât să pot ajunge în castelul regal.

Trăsura castelului m-a dus înapoi la vilă. Am alergat în bucătărie, unde Daisy trebăluia pe lângă plită.

— L-am obţinut! am strigat, iată-mă

guvernantă a celei mai importante domnişoare din această ţară!

Am început să ţopăim de bucurie, iar micuţul Hans ni s-a alăturat vesel. De atâta râs, aproape că nu mai puteam respira.

— Ăsta este începutul, am spus.

Capitolul 6

Guvernanta englezoaică

In lunea următoare trăsura a venit să mă ia cu bagaje cu tot. Mi-am lăsat câteva lucruri la Daisy şi eram înfierbântată de emoţie când m-am prezentat la castel. Am fost dusă în aceeaşi cămăruţă în care fusesem şi data trecută. Nu după mult timp, a apărut Frau Strelitz.

— Ah, Fraulein Ayres, a spus ea. Contesa de abia aşteaptă să vă vadă. Apartamentele ei sunt la etajul patru. Acolo e şi o sală de clasă. Contesa are o guvernantă. Veţi face lecţiile cu ea, pentru că Marele Duce a insistat să-şi îmbunătăţească accentul englezesc. Acesta e cel mai important obiect de învăţătură pentru ea. Baronul, viitorul ei soţ, care va fi conducătorul nostru la timpul potrivit, când va muri Marele Duce… dar asta, cu voia Domnului, nu se va întâmpla aşa de curând… spuneam că Baronul

vorbeşte bine englezeşte şi Contesa va trebui să vorbească la fel. Când o va vizita, se aşteaptă să vorbească mai bine englezeşte.

— Puteţi fi sigură că o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să duc la bun sfârşit sarcina încredinţată.

— Sunt sigură. O să aveţi ceva greutăţi cu Contesa Freya. E o fată nobilă şi conştiinţa propriei sale poziţii o fac… mă rog, se aşteaptă ca toţi să facă aşa cum vrea ea. Aveţi o mare responsabilitate, Fraulein Ayres şi nu păreţi a fi cu mult mai mare decât Contesa.

S-a uitat la mine cu îndoială. Poate părul meu nu era prefect aranjat.

— Am călătorit mult, Frau Strelitz şi sunt sigură că o femeie de lume ca dumneavoastră ştie că acumularea de cunoştinţe nu e neapărat o problemă de vârstă.

— Aveţi dreptate, Fraulein. Vă doresc succes. Trebuie să vă spun că dacă n-o să vă aibă la inimă, Contesa o să vă facă grea şederea aici.

— Cred că asta se întâmplă cu orice guvernantă.

— Mai ales când depinzi de postul ăsta

ca să-ţi câştigi existenţa, ceea ce nu e cazul la dumneavoastră.

— O să-mi dau toată silinţa, am spus. În cazul meu, o fac mai mult din plăcere decât de nevoie.

Cred că am impresionat-o puţin, pentru că a început să fie mai apropiată de mine.

— Foarte bine, a spus. Dacă mă urmaţi, o să vă arăt camera şi o să vă prezint eleva.

Grand Schloss îşi merita numele. Era construit pe o colină care domina oraşul. De altfel, acesta se vedea foarte bine prin toate ferestrele. Mi se părea că peste tot forfotesc servitori în livrea. Am fost dusă prin galerii în care păzeau gărzi şi, în final, am ajuns la apartamentele Contesei.

— Contesa stă aici de când a venit de la Kollenitz şi asta, desigur, a fost după moartea Baronului Rudolph, când ea a fost logodită cu Baronul Sigmund.

Am încuviinţat.

— Atunci a devenit ea aşa de importantă, a continuat Frau Strelitz, pentru că Margraful de Kollenitz şi Marele Duce de abia aşteaptă să unească margrafatul şi ducatul prin această căsătorie.

Frau Strelitz a făcut o pauză şi a ciocănit

la uşă. O voce a strigat:

— Intră!

Am intrat. O femeie de vârstă mijlocie a venit spre noi.

— Fraulein Kratz, a spus Fraulein Strelitz, aceasta e fraulein Ayres.

Fraulein Kratz avea o faţă palidă, brăzdată şi arăta stresată. Dintr-odată, mi-a părut rău pentru ea. Mi-am dat seama că era surprinsă de tinereţea mea.

O fată tânără s-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat spre noi cu un aer cumva menit să impresioneze.

— Înălţimea voastră, a spus Frau Strelitz, pot să v-o prezint pe Fraulein Ayres, guvernanta dumneavoastră englezoaică?

M-am înclinat şi am spus în engleză:

— Sunt încântată să vă cunosc, Contesă.

A răspuns în germană:

— Deci, ai venit să mă înveţi să vorbesc englezeşte ca englezii.

— Care desigur, e cel mai bun mod de a o vorbi, am continuat în engleză.

Era foarte blondă – atât de blondă, că genele şi sprâncenele de abia se zăreau. Avea ochi de un albastru deschis, nu destul de mari pentru a fi frumoşi, mai ales în lipsa

unor gene întunecate, care i-ar fi pus în valoare. Culoarea lor deschisă îi dădeau un aer de veşnică mirare pe care îl găseam mai degrabă plăcut. Avea un nas aproape acvilin şi o gură fermă. Părul blond, bogat, era împletit în cozi şi părea mai degrabă o şcolăriţă bosumflată. Mă întrebam ce impresie îi făcusem.

— Sper că o să fii o elevă bună, am continuat.

A râs pentru că nu înţelegea foarte bine engleza mea.

— Sper să fiu una rea. Sunt uneori… nu-i aşa, Kratzkin?

— Contesa e într-adevăr strălucită, a spus Fraulein Kratz.

Contesa a început să râdă.

— Ai stricat totul cu” într-adevăr”. Nu-i aşa, Fraulein Ayres?

— Fraulein Ayres, a intervenit Frau Strelitz, dumneata şi Fraulein Kratz vă veţi înţelege aspra lecţiilor. Pot să vă conduc în camera dumneavoastră. O să discutaţi asta mai târziu.

— O conduc eu pe Fraulein Ayres în camera ei, a anunţat Contesa.

— Înălţimea voastră…

— Înălţimea mea, a imitat-o Contesa, va

face cum am spus. Hai Fraulein, trebuie să ne cunoaştem, nu? Dacă trebuie să conversăm în limba dumitale groaznică,.

— Vrei să spui, desigur, frumoasa mea limbă, Contesă, am replicat.

A râs.

— Mă duc s-o conduc. Şcoala s-a închis. Kratzkin şi Frau Strelitz, puteţi pleca.

Am fost întrucâtva înspăimântată de maniera imperativă a elevei mele, dar am simțit cum mi se ridică moralul.

Vedeam că or să ne aştepte întâlniri interesante.

— Trimiteţi-i imediat bagajele, a ordonat Contesa. Vreau să văd ce şi-a adus.

A râs spre mine.

— Sunt din Kollenitz. Cei de acolo au maniere mai aspre, mai dure. Nu suntem aşa de culţi ca şi cei de aici, din Bruxenstein. Te-ai prins, Fraulein Ayres?

— Încep.

Asta a făcut-o din nou să râdă.

— Hai, a spus. Trebuie să-ţi vorbesc, nu?

— În engleză, am spus. Şi nu văd de ce n-am începe chiar acum.

— Bine, să începem. Tu eşti doar o guvernantă. Eu sunt Contesa, în viitor, Marea Ducesă. Aşa că ai grijă!

— Dimpotrivă, tu eşti cea care trebuie să aibă grijă.

— Ce vrei să spui?

— Sunt independentă din punct de vedere financiar şi nu trebuie să rămân aici ca să-mi câştig existenţa. O fac pentru că mă atrage ideea. Cred că trebuie s-o spun de la început.

S-a uitat fix la mine, apoi a izbucnit iar în râs. Cele două femei mai stăruiau încă în prag. Contesa le-a strigat:

— V-am spus să plecaţi. Căraţi-vă! O să am eu grijă de guvernanta englezoaică.

I-am zâmbit în semn de scuză lui Frau Strelitz.

— Bine că o să putem sta de vorbă amândouă, am spus. Îi voi vorbi Contesei numai în engleză, aşa cum am hotărât. Şi asta e o regulă pe care nu o voi călca, pentru că e de o importanţă hotărâtoare.

Tânără fată era prea surprinsă ca să mai protesteze şi am simţit că am câştigat prima repriză. Am câştigat de asemenea simpatia hărţuitei Kratzkin şi aprobarea lui Frau Strelitz. Numai că *eu* aveam de-a face cu Contesa.

— Asta e camera dumitale, mi-a spus, deschizând larg o uşă. Eu sunt la capătul

acestui coridor. Sigur că am apartamente mai frumoase, dar ăsta nu e rău pentru o guvernantă.

— Aş îndrăzni să spun că o găsesc chiar potrivită.

— Mult mai bună decât cele cu care erai obişnuită, fără îndoială, nu? a întrebat ea.

— Nu chiar. Am crescut într-un conac mare care, în general, era cel puţin la fel de luxos ca acest schloss.

— Şi faci toate astea… ca să te distrezi?

— Poţi să-i spui şi aşa.

— Nu eşti tocmai în vârstă, nu?

— Am destulă experienţă de viaţă.

— Cu adevărat ai? Aş vrea să am şi eu. Nu sunt chiar atât de experimentată pe cât aş vrea să fiu.

— Asta se capătă cu vârsta.

— Câţi ani ai?

— O să împlinesc optsprezece în aprilie.

— Eu am cincisprezece. Nu e mare diferenţă.

— De fapt, e o mare diferenţă. Următorii patru ani vor fi cei mai importanţi din viaţa ta.

— De ce?

— Pentru că te transformi din copilă în femeie.

— La anul mă mărit.

— Aşa am auzit.

— Oamenii vorbesc mult despre noi, nu?

— Ştiu câte ceva.

— Aş vrea să nu mai vorbeşti englezeşte.

— De asta sunt aici.

— Ne limitează conversaţia. Vreau să ştiu atâtea despre tine şi nu înţeleg totdeauna, dacă vorbeşti englezeşte.

— O să fie pentru tine un imbold să ştii mai bine limba.

— Vorbeşti chiar ca o guvernantă. Am mai avut vreo câteva, dar n-au zăbovit prea mult. Sunt o persoană dificilă. N-am avut niciodată una ca tine.

— O să fie o schimbare pentru tine.

— Nu cred că o să rămâi prea mult timp.

— Numai cât o să ai nevoie de mine, desigur.

— Aş îndrăzni să spun că o să pleci mai înainte. Ştii, nu sunt prea comodă.

— Am auzit.

— Săraca Kratzkin, o terorizez. Şi pe Frau Strelitz.

— N-ar trebui să te mândreşti cu asta.

— De ce nu?

— Faptul că le faci să nu se simtă în largul lor n-ar trebui să te bucure. E mai

uşor, nu, să-i punctezi pe cei care nu pot răspunde?

— De ce să nu-mi răspundă?

— Pentru că sunt angajaţi aici.

— Crezi că o să te punctez şi pe tine?

— Categoric, nu.

— De ce nu?

— Pentru că eu nu depind de faptul că îţi plac sau nu. Dacă nu mă placi, poţi să-mi spui să plec. Dar dacă nici eu nu te plac, pot pleca la fel de bine.

M-a privit uluită. Apoi a zâmbit timid.

— Cum te cheamă?

— Fraulein Ayres.

— Care ţi-e prenumele?

— Anne.

— Aşa o să-ţi spun.

— Pe tine cum te cheamă?

— Doar ştii. Toată lumea ştie. Sunt Contesa Freya von Kollenitz.

— Freya. E un nume de zeiţă.

— Zeiţa frumuseţii, a spus mândră de sine. Ştii că atunci când Thor şi-a pierdut ciocanul, gigantul Thrym a spus că i-l va da înapoi numai dacă Freya vine în Ţara Giganţilor ca mireasa sa?

— Ştiu. Şi mai ştiu că Thor s-a deghizat în Freya şi s-a dus în Ţara Giganţilor şi şi-a

luat îndărăt ciocanul. Legendele astea mi le-a povestit guvernanta mea. În vacanţe se ducea deseori în munţii Pădurea Neagră. Mama ei era nemţoaică.

— Ah, deci ai avut şi tu guvernantă. Era drăguţă? 0 plăceai?,

— Era foarte drăguţă şi o plăceam.

— Erai o fetiţă cuminte, cred.

— Nu totdeauna. Dar ne-am păstrat totdeauna bunele maniere.

— Care *noi*?

— Sora mea şi cu mine.

M-am roşit puţin şi ea era destul de atentă ca să mă observe.

— Unde e acum sora ta?

— A murit.

— E trist, nu?

— Foarte trist.

— Povesteşte-mi despre guvernanta ta.

I-am spus tot ce puteam să-mi amintesc despre domnişoara Elton şi despre familia ei. O interesau toate acestea, dar am remarcat că mintea îi fugea de la una la alta cu repeziciune. Mi-a văzut bagajele.

— Despachetezi? m-a întrebat.

— Da, am spus.

— O să te privesc.

Şi aşa a făcut. M-a privit scoţându-mi

hainele şi arătându-le în dulap. Făcea comentarii:” Asta e urâtă. Asta nu rea.”

Am spus:

— Înţeleg ce vrei să spui cu” manierele din Kollenitz”.

Acest lucru a făcut-o să izbucnească în hohote de râs.

Primul lucru din geamantanul meu era o carte pe care a luat-o şi s-a uitat la ea. A citit încet, cu puternic accent german:” Poemele lui Robert Browning”.

Am spus:

— Bag de seamă că o să cam avem de furcă. Accentul tău nu e. Prea grozav.

Cartea s-a deschis singură la o anumită pagină şi asta pentru că deseori mă opream asupra acestui poem.

—” Cântecul Pippei”, a citit ea încet.

„Primăvara-n voaluri albe

Lin coboară dintre nori…’’

Oh, nu pot să citesc asta. Poezia e foarte grea.

Am luat cartea şi am citit cu voce tare poemul. Vocea îmi tremura puţin când am ajuns la ultimele linii:

„Domnu’n ceruri ne zâmbeşte

Este pace pe pământ.”

Am închis cartea. Se uita la mine atentă,

i-am zâmbit uşor şi ea mi-a întors surâsul.

M-am gândit:” O să meargă bine. Micuţa Contesă începe să-mi placă”.

Următoarele câteva zile au fost copleşite de impresii. Spre surprinderea servitorilor, mă înţelegeam bine cu Contesa. Cred că asta se datora unei anumite răceli pe care o afişam şi care era rezultatul independenţei mele şi a faptului că aş fi putut în orice moment să-mi părăsesc postul fără nicio consecinţă financiară. Acest lucru ne afecta comportarea, şi pe a ei şi pe a mea. O interesam tot atât de mult cât mă interesa ea pe mine. Îi plăcea să fie cuvine şi să neglijeze celelalte lecţii, pentru că voia – aşa cum declara onctuos – ” să-şi îmbunătăţească engleza”. Pentru mine nu era greu, pentru că nu-i dădeam lecţii de făcut. Învăţase bine limba şi avea nevoie numai de conversaţie. Aşa că stăteam de vorbă despre cele mai diferite subiecte şi când făcea o greşeală o corectam pe loc. Uneori o întrebam:” N-ar trebui să fii cu Fraulein Kratz?”. Se strâmba:

— Oh, vreau să-mi văd de engleza mea. Ăsta e lucrul cel mai important. Cui îi pasă de matematică?… chestie oricum, anostă. Pe cine interesează istoria? Ce mai contează

ce au făcut regii şi reginele acum nu ştiu câţi ani? Mai pot schimba ceva? Simt cu adevărat că trebuie să-mi perfecţionez engleza.

— Uiţi că am şi eu timpul meu liber. Mi-l răpeşti mereu.

Cred că îi era greu să se gândească la altcineva decât la propria ei persoană. Dar a căzut pe gânduri şi s-a întors în clasă abătută. Am fost flatată.

Când am vizitat-o pe Daisy am aflat că revizorul palatului i-a spus lui Hans că erau uluiţi de succesul pe care-l avusesem pe lângă Contesă. Asta îmi dădea satisfacţie. Aşa că petreceam mult timp împreună şi aş putea spune că într-un fel deveneam prietene. Viaţa într-un lăcaş regal nu era chiar ceea ce mă aşteptasem să fie. Eram foarte izolate de ceilalţi. Deşi trecuseră două săptămâni de când venisem la castel, nu ajunsesem să-l văd pe Marele Duce. Turnul în care erau apartamentele noastre era separat de al apartamentelor regale şi, deşi acolo era un adevărat du-te vino, lucrul ăsta nu ne deranja deloc. Era ca şi cum am fi trăit într-o aripă a unui conac de ţară, complet separată de acesta.

Freya şi cu mine ne plimbam prin

împrejurimile castelului. Călăream împreună. Era o călăreaţă bună, dar nici eu nu eram mai prejos ca ea.

Odată mi-a spus cu nedisimulată admiraţie:

— Poţi face orice.

Era totdeauna îmbrăcată sobru când călărea şi trebuia să luăm cu noi doi grăjdari, lucru care o enerva. Am remarcat că erau foarte discreţi şi păstrau o distanţă respectuoasă.

Aşa şi trebuie, a spus ea cu ochii fulgerând.

Am călărit împreună prin pădure şi mi-a spus poveşti care înfruntaseră timpul. Mi-a arătat ruinele unui castel unde se spune că o baroană a zidit-o pe amanta soţului ei.

— A spus că mai vrea să adauge o cameră şi pe când zidarii construiau le-a adus-o pe frumoasa fată şi i-a pus s-o zideascâ înăuntru. Se spune că în anumite nopţi se mai aud încă ţipetele fetei.

Mi-a arătat Pintenul Klingen şi prăpastia ce se întindea sub el.

— Era obiceiul să fie aduşi aici oamenii şi să fie invitaţi să se arunce în hău… pentru a evita o soartă mai rea.

— Aveţi nişte obiceiuri foarte plăcute pe

aici, prin Bruxenstein.

— Toate popoarele le au, îmi replică Freya. Doar că nu vorbesc despre ele şi aparţin unor vremuri de demult. Klingen Schloss a aparţinut odată unui baron brigand care obişnuia să acosteze călătorii, să-i ţină prizonieri şi să ceară răscumpărare. Obişnuia să le taie degetele unul câte unul şi să le trimită rudelor. Şi cu fiecare deget trimis răscumpărarea era mai mare. Iar dacă răscumpărarea nu era plătită, erau aruncaţi de pe stâncă… pentru a scăpa de ei.

— E oribil.

— Zeii sunt mai buni, a spus Freya şi ochii îi străluceau când vorbea de Thor. Era puternic… Zeul Tunetelor. Era zeul ei favorit. Avea părul şi barba roşii. Era cel mai puternic dintre toţi şi era foarte blând. Dar când era furios, ochii îi scăpărau scântei.

— Sper că nu se înfuria prea des. E o prostie să te înfurii. N-ajută niciodată.

— Nu te înfurii niciodată, Fraulein Anne?

— Oh, ba da… uneori. Din fericire, nu sunt Thor, aşa că nu trebuie să te temi de scântei.

A râs. Râdea totdeauna când era cu. Pâine. Am observat cum se uitau la noi servitorii când o auzeau şi fără îndoială căpătasem reputaţia că ştiam cum s-o manevrez pe Contesă.

Am înţeles că trăia într-o atmosferă rarefiată şi că poziţia ei o separa de ceilalţi. Cunoscuse puţini copii şi nu avusese niciodată un tovarăş de joacă. Tot ce avea erau prerogativele ei care se manifestau prin puterea pe care o avea asupra celorlalţi. Şi-o exercita pentru că asta era tot ce avea.

Începuse să-mi pară rău pentru micuţa şi aroganta mea Contesă. O încurajam să vorbească. Avea puţine de spus despre viaţa ei de zi cu zi. Trăia într-o lume a ei populată de zei şi eroi. Vorbea mereu de Freya, lucru normal deoarece fusese botezată cu numele acestei zeiţe.

— Avea părul de aur şi ochii albaştri, mi-a spus odată, privindu-se cu plăcere în oglindă în timp ce vorbea. Era considerată a fi personificarea Pământului pentru că era atât de frumoasă. S-a măritat cu Odur care era un simbol al soarelui de vară şi a avut două fiice la fel de frumoase ca ea… poate nu chiar atât de frumoase, dar pe aproape.

Le iubea mult, dar mai mult îşi iubea soţul. El era un hoinar şi nu putea fi mulţumit acasă. Mă întreb dacă Sigmund o să fie un hoinar. Cred că da. Rareori e aici. Acum călătoreşte. Poate nu vrea să fie acolo unde sunt şi eu.

— Nu trebuie să crezi că pentru tine viaţa va fi la fel cu cea a zeiţei. Trăim în timpuri moderne.

S-a uitat la mine cu atenţie şi a spus cu o scânteie de înţelepciune:

— Dar oamenii nu se prea schimbă, nu? Oriunde ar trăi, sunt aceiaşi. Se căsătoresc… sunt necredincioşi şi le place să umble hai hui.

— O să fie treaba ta să ai grijă ca Sigmund să nu hoinărească.

— Acum vorbeşti ca Kratzkin. Te rog, nu fi ca ea. Fii tu însăţi. N-aş putea suporta să fii ca oricine altcineva.

— Sper că o să fiu totdeauna eu însămi şi-mi închipui că această Freya care era atât de frumoasă ar fi trebuit să-l lase pe soţul ei să hoinărească şi să nu-şi facă griji cu el.

— Era aşa de nefericită. Plângea şi când lacrimile îi căzeau în mare se transformau în chihlimbar.

— N-aş prea crede că asta e explicaţia

ştiinţifică a apariţiei acestei substanţe.

— A râs iar şi eram bucuroasă să văd veselia ei pentru că îi simţeam în dosul acestei conversaţii preocuparea pentru apropiata căsătorie cu Sigmund. Mi-am dat seama că se temea. Speram că peste puţin timp va începe să-mi mărturisească simţămintele ei.

— A plecat să-l caute şi a plâns atât de mult încât mai târziu în locurile în care a plâns s-a găsit aur.

— Mulţi oameni ar trebui să-i. Fie recunoscători acestei doamne plângăreţe, am spus.

— Da, pare greu de crezut acum, dar mă bucur că m-au numit Freya. Deşi Freya nu s-ar fi măritat cu Sigmund. S-a măritat cu Barghild… dar ea era rea şi el a îndepărtat-o. Apoi şi-a luat altă nevastă. A fost Hiordis. Înţelegi, nu era totuşi Freya.

— Ai trăit prea mult cu aceste străvechi legende, i-am spus. Nu înseamnă că trebuie să le iei totdeauna în serios. Oricum, Sigmund al tău a fost unul dintre eroi, nu? Ştiu că te iei drept zeiţă, dar trebuie să-ţi amintesc că Sigmund e un bărbat. Şi tu eşti o femeie şi dacă vreţi să trăiţi fericiţi împreună nu trebuie să uiţi asta.

— Faci totul să pară atât de simplu, Fraulein Anne. Totdeauna e aşa de simplu pentru tine?

— Nu, am spus ferm, nu e.

— Aş vrea să-ţi spun ceva.

— Ce anume?

— Mă bucur că ai venit aici.

Era un progres remarcabil, şi asta numai în două săptămâni!

Mi-a povestit despre viaţa din Kollenitz.

— Era mai puţin protocol ca aici, a spus ea. Desigur, tatăl meu, Margraful, guvernează numai un petic de ţară... dar important. Asta e esenţialul, unde este situat Kollenitz... nu puterea sau bogăţia noastră. Bruxenstein are nevoie de prietenia cu Kollenitz, astfel încât Kollenitz să fie ceea ce se cheamă un stat tampon. Înţelegi?

— Da.

— Bine, ţi-ar place să fii un tampon?

S-a uitat la mine întrebător şi am răspuns dintr-un impuls:

— Cred că va depinde de Sigmund.

Asta a făcut-o iar să râdă.

— Sigmund e înalt şi frumos. Cred că şi eroul Sigmund era cam ca el. Dar poate că seamănă mai mult cu Sigurd. Totdeauna el mi-a plăcut mai mult. A fost favoritul meu

dintre toţi eroii.

— Trebuie să scapi de toate miturile astea. Povesteşte-mi despre Kollenitz.

— Eram singurul copil. Pentru ei e o mare lovitură dacă nu au fii. Par să dea vina pe tine.

— Sunt sigură că nu.

— Eu sunt sigură că da şi te rog nu mai vorbi ca Kratzkin.

— Bine, am putea spune atunci că au un resentiment faţă de o fetiţă?

— Aşa e mai bine spus.

— Dar n-a fost vina ta şi asta n-ar trebui să te supere.

— Nu m-a deranjat prea mult. Ba… poate că un pic. Le-a fost mai greu… doici… guvernante. Voiam să ştie că chiar dacă eram o fetiţă eram la fel de importantă… eram moştenitoarea. Mă rog, apoi am fost logodită cu Sigmund şi asta după ce a fost ucis Rudolph.

— Ce ştii despre asta? am întrebat cu nerăbdare.

— De Rudolph? Era cu amanta lui în pavilionul de vânătoare. Cineva a intrat şi i-a omorât cu o armă din camera de arme de acolo. N-am auzit de asta decât mai târziu, deşi dacă ar fi trăit ar fi trebuit să mă mărit

cu Rudolph.

— Tu?!!

— Da, pentru ca ţara mea să devină un tampon. Ei voiau un Kollenitz aliat cu Bruxenstein.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă şi eram foarte mică pe atunci, li auzeam vorbind în şoaptă, dar tăceau de cum mă vedeau. Apoi am auzit că voi fi logodită cu Sigmund. La început n-am prea înţeles pentru că ei totdeauna îmi spuseseră că Rudolph o să fie soţul meu.

— Când ai aflat că a murit?

— Când am fost logodită cu Sigmund. Trebuia să-mi spună că nu cu Rudolph şi de ce. Cu Rudolph nu făcusem nicio ceremonie. Totul era prevăzut în tratate, dar a fost o ceremonie de logodnă aici, în capela castelului, unde eu şi Sigmund ne-am făcut legământul. N-a fost o căsătorie… doar o logodnă. Dar asta înseamnă că eram făgăduiţi unul altuia. Nu ne putem căsători cu nimeni altcineva fără o dispensă şi asta nu va fi dată niciodată pentru că tatăl meu şi Marele Duce nu vor permite.

— Văd ce persoană importantă eşti.

— Un tampon, mi-a răspuns.

Mi-am pus mâinile pe umerii ei.

— Contesă, am spus, văd că vei fi foarte fericită.

— Unde vezi asta?

— În stele.

— În stele?! Poţi citi în ele?

— Îţi pot spune că aşa va fi.

— Mă întreb de ce Sigmund lipseşte atât de mult. Crezi că o face pentru că nu mă place?

— Categoric, nu. Lipseşte pentru că trebuie să încheie tratate şi alte documente cu puterile străine.

A râs. Apoi a devenit serioasă.

— Poate că asta este, a spus. Vezi, el a devenit important numai după ce a murit Rudolph. Înainte de asta era doar fiul fratelui mai tânăr al Marelui Duce.

— Trebuie că asta a adus o mare schimbare în viaţa lui.

— Sigur că da. Va fi Mare Duce când actualul Duce va muri. Oh, sper să nu hoinărească aşa cum a făcut soţul Freyei.

— Nu. Şi tu n-o să pleci să plângi după el, chiar dacă asta ar mări rezervele de chihlimbar şi de aur ale lumii.

— Oh, Fraulein Anne, îmi placi aşa demult. Eşti amuzantă. O să-ţi spun doar

Anne… nu Fraulein, pentru că asta te face să aduci a guvernantă bătrână.

— Văd că facem paşi rapizi. Manierele tale se perfecţionează odată cu accentul tău englezesc. Îmi Ceri permisiunea. Dragă Contesă, ar trebui să-mi spui… doar Anne.

— Şi tu să-mi spui Freya?

— Când suntem singure. În faţa celorlalţi, e mai bine să fim mai ceremonioase.

M-a sărutat şi am fost profund mişcată. Deveneam cu adevărat prietene.

Eram cu Freya de aproape o lună când a spus că vrea să mergem la mausoleu pentru că era comemorarea străbunicii sale care era îngropată acolo. Voiam să ştiu cum s-a întâmplat şi mi-a povestit că străbunica ei se măritase a doua oară în Bruxenstein şi şi-a petrecut ultimii ani ai vieţii acolo, deşi copiii din prima ei căsătorie rămăseseră în Kollenitz.

Eram foarte nerăbdătoare să văd orice lucru legat de familie şi aşteptam vizita cu mult interes.

A trebuit să luăm cheia de la revizorul Castelului şi el m-a întâmpinat cu zâmbete. Ca toţi ceilalţi, ştia ce succes avusesem cu tânără contesă şi se considera autorul

acestei fericite întâlniri. Fusese felicitat de Marele Duce în persoană, mi-a spus el, pentru că Ducele primise rapoarte de la Frau Strelitz şi de la alţii.

I-am spus că-mi plăcea munca mea şi că progresele Contesei erau excelente.

— Se presupune că o interesează atât de mult lecţiile de engleză încât a început să le neglijeze pe celelalte, a spus el cu satisfacţie.

— Fraulein Kratz şi cu mine încercăm să păstrăm un echilibru.

Revizorul era radios şi mi-a dat cheia de la mausoleu, cerându-mi ca după vizită să i-o duc înapoi.

I-am promis că aşa voi face şi am plecat pe jos cu Freya, pentru că biserica era lângă castel. Era admirabil situată la înălţime, cu o vedere superbă spre oraşul de dedesubt. Unele morminte erau recente şi pe ele erau flori proaspete şi coroane.

Mausoleul era impunător şi aproape grandios. Freya mi-a şoptit că fusese construit cu mulţi ani în urmă şi că fusese proiectat de unul dintre cei mai mari arhitecţi.

A deschis uşa şi am coborât câteva trepte. Podeaua era de marmură, ca şi

capela. Avea galerii laterale în care erau depuse sarcofage.

— Ce linişte! am spus.

— Linişte de mormânt, adăugă Freya. Anne, eşti puţin speriată?

— Speriată de ce?

— De fantome, a sugerat Freya.

— Morţii nu le pot face rău celor vii.

— Aşa cred unii. Dar dacă au fost ucişi? Se spune că cei care au avut o moarte violentă nu-şi găsesc liniştea.

— Cine spune?

— *Ei.*

— Nu i-am crezut niciodată pe *ei.* Sunt totdeauna atât de vagi ca şi cum le-ar fi frică să-şi spună numele.

— Acesta e sicriul străbunicii mele. Mi-am pus întrebări despre ea ori de câte ori am venit aici. A sosit de la Kollenitz la Bruxenstein… ca şi mine. Dar ea era mai bătrână decât mine şi fusese mai înainte măritată… aşa că ştia câte ceva despre asta. Spun o mică rugăciune şi sper că e fericită în cer. Odată am văzut un tablou al ei. Ei spun că semăna cu mine.

— Iar *ei?* Ei par să fie pretutindeni.

A râs cu voce tare, apoi şi-a pus degetele pe buze.

— Poate că n-ar trebui să râdem aici.

— De ce nu?

— S-ar puţea să nu le placă.

— Poftim! Iar *ei.*

Era serioasă.

— De data asta mă refer la fantome, a şoptit.

— Bine, am spus tare, n-avem de ce să ne temem de ele sau ele de noi.

— Vino şi uită-te la asta, a spus şi m-a dus în faţa unui coşciug care zăcea pe o poliţă. Poţi citi?

M-am aplecat înainte*”. Rudolph Wilhelm Otto, Baron von Gruton Fuchs. În vârstă de 23 ani…”*

— Da, m-a întrerupt. E cel care a fost omorât. Mă întreb dacă se odihneşte în pace.

Priveam şocată, buimăcită, deşi ar fi trebuit să mă gândesc că el e înmormântat aici. Gândurile mi s-au dus cu ani în urmă, ziua când îl văzusem prima oară venind la Grange şi luând-o pe Francine cu el.

Am realizat brusc că eram singură. M-am întors şi am auzit cheia răsucindu-se în broască. Am fost surprinsă, apoi puternic şocată. Freya mă încuiase înăuntru.

M-am uitat la uşă. Apoi m-am dus la ea

şi am spus cu severitate:

— Deschide imediat!

N-am primit niciun răspuns. Am bătut cu pumnii, dar fără niciun rezultat.

— Nu ştiam ce să fac. Nu era grav. O să se vadă repede că lipsesc şi ştiau unde eram pentru că Revizorul îmi dăduse cheia de la mausoleu şi dacă Freya se întorcea fără mine vor veni imediat şi mă vor elibera. Prima mea senzaţie a fost de dezamăgire că Freya a făcut asta. Ştiam că încerca să-mi înfrângă calmul şi să mă sperie, să arate că şi eu eram la fel de slabă ca şi ea. Dar să fii încuiat într-un mausoleu fără altă tovărăşie decât a morţilor era o experienţă înspăimântătoare şi ea trebuia să fie conştientă de asta. Cu toate astea, în ciuda prieteniei noastre, mă pusese în această situaţie.

Locul era cu adevărat sinistru. Am privit sarcofagele din galeriile laterale, m-am gândit la cei morţi – şi Rudolph printre ei. Dacă ar putea învia să-mi spună adevărul despre ceea ce s-a întâmplat, aş fi fost gata să fac faţă oricărei situaţii.

M-am aşezat pe trepte şi am privit în faţă”. Oh, Rudolph… Rudolph… – am murmurat – vino acum la mine, n-o să-mi fie

frică. Vreau atât de mult să ştiu…”

Apoi brusc… am fost conştientă de o prezenţă… aproape de mine. Mi-am închipuit că am auzit un râs înăbuşit.

M-am întors brusc şi liniştea a fost spartă de veselia Freyei. Descuiase uşa în linişte şi stătea în spatele meu.

— Te-ai speriat? m-a întrebat.

— Când m-ai încuiat prosteşte, ar trebui să spun că am fost surprinsă.

— De ce?

— Că ai putut face ceva atât de…

— Copilăresc?

— Nu. Asta ar fi fost scuzabil.

— Atunci, eşti furioasă? Nu mă ierţi? O să pleci?

M-am întors spre ea şi i-am spus:

— Freya, unii ar putea fi foarte înspăimântaţi dacă ar fi încuiaţi într-un loc ca ăsta.

— Tu n-ai fi.

— De unde ştii?

— Pe tine nu te sperie nimic.

— Cerule! Ţi-am făcut eu impresia asta?

A încuviinţat.

— Ai fost crudă, am continuat. Să nu mai faci aşa ceva nimănui, niciodată.

— Ştiu. M-am speriat imediat ce am

făcut-o. M-am gândit că o să albeşti într-un minut. Unii oameni aşa păţesc când se sperie. M-am gândit că ai putea muri dintr-un şoc. Apoi mi-am spus că n-o să ţi se întâmple nimic. M-am speriat după aceea că o să fii aşa de furioasă încât ai să pleci. Am deschis uşa… şi tu stăteai şi-ţi vorbeai singură.

— Dă-mi cheia, am spus. Mi-ai luat-o din buzunar?

A făcut semn că da.

— Totul e mai degrabă o prostie! am exclamat.

— Într-un fel, nu – a protestat ea – pentru că asta mi-a arătat că eşti cu adevărat foarte curajoasă, aşa cum şi credeam că eşti. N-ai ţipat, n-ai stricat. Ai stat aici şi ai aşteptat pentru că ştiai că imediat o să-mi pară rău.

Am scos-o cu fermitate din mausoleu şi am încuiat uşa. Cum mergeam înapoi spre castel, ea a spus:

— Ştiu şi alt mormânt. Am să ţi-l arăt dacă vrei.

— Ce mormânt?

— Unul mai special. E un secret. O să te duc mâine. Îmi placi, Anne. Îmi pare rău că ţi-am luat cheia şi te-am încuiat înăuntru.

Dar tu nu te-ai speriat, nu?

— Acum te rog nu mă ameţi cu zeii şi eroii tăi. Nu sunt unul dintre ei.

— Ce eşti tu, Anne?

— Îndelung răbdătoarea guvernantă englezoaică.

Era o trăsătură de caracter plăcută a lui Freya că se simţea vinovată pentru că mă încuiase în mausoleu și încerca din răsputeri să dreagă lucrurile prin comportarea ei. Am înlăturat toate astea ca fiind de mică importanţă şi i-am arătat că odată ce se caise atât de repede am putea uita totul.

Era hotărâtă totuşi şi în ziua următoare mi-a sugerat să facem o plimbare călare prin pădure. Am plecat cu doi rândaşi urmându-ne la o distanţă sigură. Am fost uimită când am văzut că pornisem pe drumul spre pavilionul de vânătoare. Am trecut de vilişoară. Nu se vedea niciunul dintre copii. Am spus:.

— Am prieteni în vila asta.

— Oamenii de la pavilion? a întrebat.

— Da. L-am întâlnit odată. Au nişte copii fermecători.

— Oh, ei sunt cei care aveau grijă de pavilion când s-a întâmplat.

Un timp am tăcut, apoi ea a spus:

— Vom ajunge la el într-un minut.

Pavilionul era acolo, arătând mai impozant ca oricând. Freya s-a oprit, şi, spre mirarea mea, a descălecat.

— Intrăm? am întrebat, sperând că n-a remarcat emoţia din vocea mea.

A scuturat din cap.

— Nu. E nimic acolo, mi-a spus. Acum nimeni nu se mai duce acolo. Tu ai vrea? Acolo unde s-a comis o crimă?

M-am cutremurat.

— Arăţi cu adevărat speriată, Anna…

Mă privea cu atenţie.

— … Arăţi mai speriată ca în mausoleu. Poate nu chiar speriată… dar ciudat.

— Te asigur că nu sunt speriată.

— Perfect. Atunci, vino.

— Unde mergem?

— Ţi-am spus. Ţi-am promis că-ţi arăt ceva.

Emoţia mea creştea. Simţeam că mă aflu în pragul unei descoperiri şi faptul că acest lucru se datora Contesei era uimitor.

I-a chemat pe rândaşi care ne urmau la o distanţă discretă.

— Ne ducem să ne plimbăm în jurul pavilionului. Rămâneţi aici cu caii.

S-a întors spre mine:

— Hai. Pe aici.

Am urmat-o, întrebându-mă dacă Arnulf, gemenii sau vreunul dintre copii nu era pe aproape. Dar nu era niciun semn de viaţă pe nicăieri.

M-a dus în spatele casei, fără să se oprească ci mergând drept până am ajuns la o poartă care se deschidea spre o parte a pădurii închisă cu un gard de pari verzi. Era şi o poartă făcută din aceiaşi pâri şi Freya s-a dus spre ea.

— Poţi ghici ce e aici?

— Nu!

— E un mormânt.

A deschis poarta şi am intrat. În mijloc era o movilă şi pe ea cineva plantase trandafiri. Iarba din jur fusese tăiată îngrijit.

Am îngenuncheat şi am citit inscripţia de pe placa ascunsă aproape complet de tufele de trandafiri.

„Francine Ewell”. Era acolo şi data morţii ei.

Am fost copleşită de emoţie. Ăsta era ultimul lucru la care mă aşteptam. Voiam să mă arunc pe pământul ăla şi să o plâng. Pe ea, draga, frumoasa şi iubita mea soră. Acum zăcea aici în acest pământ. Cel puţin

îi găsisem mormântul.

Am realizat prezenţa Freyei lângă mine.

— Asta e… femeia, a şoptit ea.

N-am răspuns. Nu puteam vorbi.

— Trebuie că au înmormântat-o aici… lângă pavilionul în care a murit, a continuat Freya.

Am rămas nemişcată şi ea a continuat:

— Asta voiam să-ţi arăt. Am crezut că o să te intereseze… pentru că te interesează, nu? Se pare că ai auzit de crimă.

Mă studia cu atenţie.

— Te simţi bine, Anne?

— Da, mulţumesc. Sunt bine.

— Arăţi puţin ciudat.

— E lumina de aici… toţi pomii ăştia. Te fac şi pe tine să arăţi palidă.

— Bine, asta voiam să-ţi arăt. E interesant, nu?

Am admis că era. Am încercat să par cât mai naturală, dar continuam să mă gândesc la trupul lui Francine scos din pavilion şi înmormântat în apropiere.

În timp ce călăream spre casă, m-a izbit un gând. Cineva îngrijea mormântul. Cine ar puţea fi?

Tânjeam să mă întorc acolo. Asta părea imposibil pentru că nu puteam lipsi singură

destul timp. Apoi i-am spus lui Frau Strelitz că mi-ar place să fiu liberă o jumătate de zi pentru că voiam să o vizitez pe Frau Schmidt la care locuisem înainte de a veni la castel.

— Sigur că da, Fraulein, a spus ea. Poţi să-ţi iei liber oricât de des. Dumneata şi Contesa aţi devenit prietene şi nu m-am gândit că ai vrea să pleci singură.

Nu era aşa de uşor cu Freya. Nu putea înţelege de ce n-ar putea veni cu mine.

— Ar fi jenant pentru prietenii mei. Nu sunt obişnuiţi să primească personalităţi în vilişoara lor.

— Dar pe mine nu m-ar deranja.

— Nu asta e problema. Pe *ei* i-ar deranja.

— E nevasta lui Herr Schmidt, nu? El lucrează pentru Contele von Bindorf.

— Deci ştii şi asta…

— Îmi place să ştiu *totul* despre tine, Anne…

A râs tare.

— … De ce ai părut un moment speriată? Cred că ai un secret. Oh, aşa-i că ai…? Ai?

— Acum, imaginaţia ta sălbatică a luat-o razna.

Mă întrebam dacă am decepţionat-o. Era

foarte şireată.

Mi-am luat totuşi după-amiaza liberă şi am călărit spre Daisy care a fost încântată să mă vadă. Mi-a spus că a auzit de la Hans că avusesem mare succes în postul pe care îl ocupam şi că acum Contesa îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu mine.

— Da, a spus ea, e normal. Ai fost crescută la Manor şi trebuie să recunosc că o doamnă englezoaică e la fel de bună ca orice Contesă străină.

— N-aş vrea să te audă cineva. Sunt sigură că n-ar fi de acord.

— Atunci s-o păstrăm pentru noi, a spus Daisy făcând cu ochiul. Acum lasă-mă să-ţi ofer un pahar cu vin. Am şi câteva prăjituri bune. Le păstrez pentru prietenii lui Hans când vine cu ei.

Am sorbit vinul şi i-am povestit că am văzut mormântul lui Francine. A fost uimită.

— Ceea ce e ciudat, este faptul că cineva are grijă de el.

— Mă întreb cine ar putea fi.

— Daisy, trebuie să fie cineva care a cunoscut-o.

— Nu neapărat. Sunt unii cărora le place să îngrijească morminte. E un fel de adoraţie a morților.

— Vreau să mă duc să-l văd iar.

— Dar de ce acum?

— E o ocazie pe care n-o prind uşor.

— Am auzit ce pasiune a făcut Contesa pentru tine. Sărmana micuţă! Să fii împinsă să te măriţi. Rudolph era pentru ea. Asta e. A fost omorât, aşa că locul lui e luat de Sigmund.

— Rudolph nu s-ar fi însurat niciodată cu ea, am spus hotărâtă, pentru că era însurat cu Francine.

Daisy n-a spus nimic. Nu voia să mă contrazică într-un domeniu în care eram aşa de tare.

— Te aştept la întoarcere, a spus.

Cred că era dezamăgită că nu rămân cu ea, dar îmi înţelegea dorinţa arzătoare să mă mai uit o dată la mormânt.

Am pornit călărind în goană şi peste puţin timp treceam pe lângă vila Giselei. I-am zărit pe gemeni jucându-se în curte. M-au văzut şi ei şi au strigat după mine. M-am întors, le-am făcut cu mâna şi mi-am văzut de drum.

Am ajuns la pavilion, am descălecat, am legat calul de stâlp şi m-am dus în spatele casei. Am găsit mormântul şi am trecut prin poarta de pari verzi. Am îngenuncheat lângă

mormânt şi m-am gândit la Francine.

Aş fi vrut să aduc nişte flori şi să i le pun pe mormânt. Ar fi fost o prostie? Ar fi băgat de seamă cineva? S-ar fi întrebat de ce vizitează mormântul englezoaica asta ciudată?

Poate n-ar fi trebuit să vin. Poate că deja mi-am trădat emoţia faţă de Freya. Ce-ar fi fost să mă găsească cineva aici?

M-am ridicat. Mă simţeam parcă urmărită de nişte ochi uriaşi care mă priveau din dosul copacilor. Mi-am imaginat că aud şoapte, dar era doar vântul murmurând printre copaci.

Nu trebuia să fiu găsită aici. Fusesem descoperită la pavilionul de vânătoare de către copii. Dacă se afla că m-am întors, ce-ar crede? Sigur că ar începe să-i intrige aparentul interes morbid pe care îl purtam unei crime comisă cu atâta timp în urmă.

Am încălecat şi am pornit pe drumul de întoarcere. Când am ajuns la vilă, Gisela era în uşă cu un micuţ în braţe. Am dedus că era Max.

Mi-a spus bună ziua.

— Ce mai faci? Frau Schmidt mi-a povestit de funcţia ta la Grand Schloss.

— Da. Sunt mulţumită. Contesa e

încântătoare.

— Şi e o elevă bună?

— Foarte bună… cu engleza ei.

— Ai fost la pavilion?

— Am trecut pe acolo.

Am ezitat, apoi m-am grăbit să adaug:

— Apropo, ce e în grădiniţa aceea de pari… în spatele pavilionului?

În primul moment a părut încurcată, apoi a spus:

— Oh, cred că te referi la un mormânt.

— Straniu loc pentru un mormânt.

— Cred că au fost motive să-l pună acolo.

— Pare că cineva are grijă de el… un prieten cred, al persoanei înmormântate acolo.

— Oh… te-ai dus şi te-ai uitat?

— Am descălecat şi am intrat puţin prin micuţa poartă. Pare să fie bine îngrijit. Mă întreb cine o face.

— Îl mai aranjez din când în când. E aşa de aproape de pavilion şi cum tot am grijă de acesta…

— Cine e îngropat acolo? Ştii?

A ezitat, apoi a spus:

— Tânără femeie care a fost împuşcată.

— E straniu că a trebuit să o îngroape

acolo. De ce nu într-un cimitir obişnuit?

— Am auzit că au îngropat-o în grabă. N-au vrut să mai facă ceremonii. Pe aici vin aşa de puţini oameni… Dar de fapt nu ştiu nimic, fac doar presupuneri.

— Da, am spus, e mult de atunci.

— Da, s-a întâmplat demult, demult de tot.

Am plecat şi am ajuns la Daisy. Eram dezamăgită. Sperasem să găsesc pe cineva care îi îngrijise cu dragoste mormântul, cineva care o cunoscuse pe când era încă în viaţă. Dacă o astfel de persoană exista, el – sau ea – puteau să-mi spună multe.

Am rămas să vorbesc cu Daisy, mai ales despre viaţa mea la Grand Schloss, lucru care o interesa foarte mult.

— N-ai găsit încă nimic, nu? a întrebat neliniştită.

Am dat din cap şi i-am povestit că am văzut-o pe Gisela care mi-a spus că avea grijă de mormântul surorii mele.

— Se poate. Ea ar avea grijă să aranjeze locul acela. Are pasiunea nemţească pentru ordine.

— Arată mai mult decât aranjat. E ca şi cum l-ar îngriji cineva cu dragoste.

I-am spus” la revedere” lui Daisy şi m-

am întors în oraş la Grand Schloss. Când am ajuns la poartă am sesizat că se întâmplase ceva. Un om călare a trecut în mare grabă pe lângă mine.

Gărzile erau cât pe ce să mă alunge, apoi recunoscându-mă, m-au lăsat să trec. De cum am intrat în hol, un servitor a venit să mă zorească.

— Frau Strelitz ar vrea să vă vadă imediat în camera ei.

M-am dus acolo oarecum cu grijă, întrebându-mă ce s-a întâmplat. Mă aştepta.

— Ah, Fraulein Ayres, mă bucur că te-ai întors. Marele Duce a avut un atac de apoplexie.

— A…?

— Nu, nu, dar e grav bolnav. A mai avut astfel de atacuri şi mai înainte. Dar dacă moare, Baronul Sigmund ar deveni imediat Mare Duce. Aşa cum îţi imaginezi, asta ar produce tulburări. Din nefericire, a murit Rudolph, care era neîndoios fiul unui Mare Duce şi asigura astfel succesiunea unanim acceptată şi nu chiar aşa de simplă. Sunt unii care spun că altul ar fi pretendentul legal. Îl cheamă Otto Bastardul pentru că pretinde că e fiul nelegitim al Marelui Duce. Marea noastră dorinţă este să-l ţinem pe

Marele Duce în viaţă… şi trebuie să fim siguri că nu moare înainte de venirea lui Sigmund.

— Unde e acest evaziv Sigmund? Am auzit atâtea despre el…

— Călătoreşte în străinătate. E de datoria lui să întâlnească şefi de state din diferite ţări. Am trimis imediat curieri după el. Acum o să trebuiască să se întoarcă. Singurul lucru pentru care trebuie s-o facă este că dacă Marele Duce moare… înţelegi ce vreau să spun. N-am dori să fim târâţi într-un război.

— Deci asta e schimbarea. Am simţit-o imediat ce am trecut poarta.

— S-ar putea să fie nevoie s-o iei de aici pe Contesă pentru un timp. Încă nu suntem siguri ce o să se întâmple. Dar aş vrea să fii pregătită. Să ne rugăm pentru însănătoşirea Marelui Duce.

M-am dus s-o caut pe Freya. Mă aştepta.

— Vezi ce se întâmplă când pleci? a spus. Acum, Marele Duce e bolnav.

— Asta nu are nimic de-a face cu plimbarea mea de după-amiază.

Ochii ei s-au îngustat şi m-a privit fix.

— Ba cred că are, a spus. Fraulein Anne, nu eşti ceea ce pari a fi.

— Ce vrei să spui? am întrebat cu asprime.

A întins un deget spre mine.

— Nu eşti o vrăjitoare, nu? Eşti o zeiţă întoarsă pe Pământ. Poţi să iei orice formă vrei…

— Nu mai spune prostii, i-am spus. Ştii că treaba e serioasă. Marele Duce e foarte bolnav.

— Ştiu. E pe moarte şi nu mă mai pot gândi decât la un singur lucru, Anne. Sigmund se întoarce acasă.

În ziua următoare, Frau Strelitz a trimis după mine. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost că Marele Duce se simte puţin mai bine. Doctorii îl supravegheau şi au dat un comunicat. Mai avusese un atac ca acesta mai înainte şi-şi revenise. Erau speranţe întemeiate că şi de data asta va fi la fel.

Mi-a mai spus că miniştrii discutaseră toată noaptea.

— Aşteaptă nerăbdători venirea moştenitorului. În acest timp ei sunt de părere că eleva ta, Contesa Freya, nu trebuie să se afle la Grand Schloss… în caz că apar necazuri.

Aşa că am hotărât că trebuie să plece cu tine, cu Kratz şi cu vreo câțiva servitori.

— Înţeleg. Şi când plecăm?

— Mâine. Miniştrii sunt de părere că, cu cât e mai repede, cu atât mai bine… pentru orice eventualitate, desigur. Sperăm că Marele Duce se va însănătoşi. Ea nu trebuie să fie prea departe. Margraful din Kollenitz va deveni foarte bănuitor dacă o scoatem din capitală, aşa că am aranjat să se ducă la castelul din partea cealaltă a râului şi Contele von Bindorf vă oferă toată ospitalitatea lui până se lămureşte situaţia.

Am simţit că se învârte camera cu mine. Urma să mă duc în casa Contelui şi Contesei von Bindorf. Unii membri ai personalului acestei case mă mai văzuseră înainte, inclusiv Contesa şi fiica ei Tatiana. Mă vor recunoaşte? Şi dacă da, ce se va întâmpla? Eram sigură că venirea mea aici sub un nume de împrumut pentru a dezlega un mister care o privea pe sora mea nu ar fi prea bine privită.

Eram în camera mea şi-mi strângeam lucrurile când a intrat Freya şi s-a aşezat pe pat. Ţineam în mână ochelarii pe care mi-i procurase domnişoara Elton şi mă gândeam dacă să mi-i pun sau nu când mă voi duce la castelul von Bindorf.

— Ce ai acolo? a întrebat Freya,. Aa…

ochelari. Doar nu-i porţi?

— Uneori…

— Ai vederea slabă? Biata Anne! Ai citit prea mult. Ţi-au obosit ochii? Te doare capul din cauza asta?

— Cred că ar trebui să-i port mai mult, am spus.

— Ia pune-ţi-i, să te văd cum arăţi cu ei.

Mi i-am pus şi a izbucnit în râs.

— Arăţi cu totul alta! a exclamat.

M-am bucurat când am auzit-o.

— Arăţi atât de severă… a continuat. Ca o guvernantă. Pari chiar periculoasă.

— Atunci ar trebui să-i port mai des.

— Eşti mai drăguţă fără ei.

— Sunt lucruri mult mai importante decât înfăţişarea.

— Cred că ai tu un motiv anume pentru care îi porţi.

M-a speriat puţin. Uneori părea că-mi citeşte gândurile.

Mă privea şireată tachinându-mă, aşa cum îi plăcea s-o facă.

— Ce motiv? am întrebat-o cu asprime.

— Ce alt motiv decât să încerci să mă sperii?

Am râs uşurată. Uneori, comentariile ei mă puneau pe gânduri.

În timp ce ne pregăteam să plecăm la castelul von Bindorf îmi rememoram fragmente din întâlnirea aceea de demult. Şi-ar mai fi putut aduce aminte Contesa de mine? Pe atunci eram doar o fetiţă ştearsă, ca atâtea alte fetiţe de vârsta mea. Acum crescusem cu câţiva centimetri buni şi dintr-o fetiţă devenisem o tânără înaltă. Bănuiam că oricine m-ar fi ştiut de mică ar fi putut să mă recunoască, dar Contesa mă văzuse o singură dată şi atunci nu avusese ochi decât pentru Francine.

Ochelarii puteau să-mi fie de folos. Aveam de gând să-i port numai când va fi nevoie şi nu credeam că Freya ar putea bănui ceva. Fusesem prea încordată. N-aveam de ce să mă tem. Era puţin probabil că doamna Contesă va acorda vreun interes special guvernantei englezoaice a invitatei sale.

În ziua următoare, trăsura ne-a dus la castel.

Pe străzi erau grupuri mari de oameni. În faţa castelului o mulţime adunată citea buletinul medical privind starea sănătăţii Marelui Duce, afişat de Revizorul Castelului. Priveam din trăsură feţele trecătorilor. Au aclamat-o uşor pe Contesă,

care le-a mulţumit cu graţia şi solemnitatea cerute de moment. M-am gândit că, la timpul potrivit, va fi o bună Ducesă. Fraulein Kratz şi cu mine stăteam în trăsură pe locurile din spate, în timp ce treceam prin oraş şi peste podul care ducea la celălalt castel. M-am gândit că voi fi mai aproape de Daisy şi voi fi sub acelaşi acoperiş cu Hans. Asta mă mai liniştea.

Am trecut printr-un soi de barieră unde Contesa şi Contele aşteptau s-o întâmpine pe Contesă. De fiecare parte a lor stăteau un băiat şi o fată. Tânără fată îmi părea vag cunoscută şi imediat mi-am dat seama:” Oh, da, e Tatiana”. M-a trecut iar un fior de teamă. Trebuia să nu mă las descoperită nu numai de Contesă, dar şi de fiica ei şi, gândindu-mă mai bine, s-ar putea ca pe Tatiana s-o intereseze cineva de vârsta ei. Trebuia să-mi fi pus ochelarii.

Freya a fost ajutată să coboare din trăsură de unul dintre lachei şi s-a dus drept la Conte şi la Contesă, care s-au înclinat, apoi au îmbrăţişat-o.

Fraulein Kratz a coborât din trăsură şi s-a tras într-o parte. Am urmat-o cu capul plecat. Ea şi-a ocupat locul într-o margine a grupului. M-am ţinut aproape de ea. M-am

simţit uşurată când am văzut că nimeni nu-mi acordă nicio atenţie.

Am urmărit-o pe Tatiana cum o salută pe Freya şi cum tânărul a pocnit din călcâie şi s-a înclinat. Freya a zâmbit cu graţie şi Contesa a luat-o de mână şi a condus-o în castel.

M-am amestecat într-un grup de oameni, persoane de mai mică importanţă. Am mulţumit cerului că mi le-a scos în cale.

Deodată, l-am văzut pe Hans. Cred că mă căuta şi a venit să-mi vorbească.

— O să te conduc în apartamentele care au fost rezervate pentru tine şi Fraulein Kratz, a spus el. Sunt imediat lângă cele ale Contesei.

I-am mulţumit zâmbind şi, împreună cu Fraulein Kratz, ne-am strecurat din grup. Am fost conduse printr-un pasaj îngust şi apoi pe o scară în spirală de piatră.

— La apartamentele voastre se ajunge şi pe scara principală, mi-a spus Hans, dar de data asta e mai bine s-o luăm pe aici.

I-am fost recunoscătoare. Ghicise probabil că o să-mi fie frică.

Ne-a arătat camerele. A mea şi a lui Fraulein Kratz erau una lângă alta. Mai era şi o cameră mare care putea fi folosită drept

clasă. De partea cealaltă a acesteia erau apartamentele Contesei.

Fraulein Kratz a comentat nervoasă că spera ca Marele Duce să se însănătoşească repede.

— Se spune că e aproape sigur că îşi va reveni, i-a răspuns Hans.

— Sunt terminată, a spus ea.

— Odihneşte-te, i-am sugerat.

— Trebuie mai întâi să mă aranjez, a oftat ea şi s-a dus în camera ei, lăsându-mă singură cu Hans.

L-am privit întrebător.

— N-or să te recunoască niciodată, a spus. Arăţi cu totul altfel. Nici eu nu te-am recunoscut când te-am văzut din nou după atâta timp. Ei nu prea se uită la oameni dacă nu sunt mari duci sau conţi. O să fie totul în regulă.

— Hans, dacă o să fiu descoperită, sper să n-ai necazuri.

— O să spun că n-am ştiut nimic. O să vină Daisy cu o idee. Poţi avea încredere în Daisy.

A încercat să-mi ridice moralul imitând-o pe Daisy când făcea cu ochiul, lucru care, pe faţa lui, părea grotesc. Totuşi, m-a făcut să zâmbesc.

— N-o să stai prea mult aici, a spus. Cum o să se simtă Ducele mai bine, o să vă întoarceţi. Şi se va face bine. A mai avut crize.

Eram în camera mea când am auzit că au adus-o pe Contesă în camera ei. Se auzea o conversaţie însufleţită şi puteam deosebi timbrul înalt al vocii lui Freya.

Am auzit-o spunând:

— Contesă, aş vrea să o cunoaşteţi pe foarte buna mea prietenă, Fraulein Ayres. E o englezoaică şi mă învaţă engleza... ca să se distreze.

M-am îngrozit. Mi-am pus ochelarii şi m-am prefăcut că admir priveliştea când uşa s-a deschis şi a intrat Freya cu Contesa. Stăteam cu spatele la lumină. Am văzut că erau cu ele Tatiana şi tânărul înalt.

— Fraulein Ayres, a spus Freya cu multă demnitate, aş dori să te prezint Contesei von Bindorf, Contelui Gunther şi Contesei Tatiana.

M-am înclinat adânc. Ochii Contesei au trecut peste mine şi mi-am dat seama că mă scosese imediat din gândurile ei. Tatiana devenise o tânără femeie foarte mândră, a cărei demnitate nu-i permitea să arunce unei guvernante englezoaice mai mult decât

o privire trecătoare. Cu Gunther însă, lucrurile s-au petrecut în mod diferit.

— Bun venit, a spus el. Sper că o să te simţi bine aici.

— Oh, se va simţi bine, a spus Freya. Fraulein Ayres şi cu mine ne simţim bine întotdeauna. Ne place sporovăială noastră în engleză, nu?

Am încercat să arăt cât mai mult a guvernantă. Am spus:

— Contesa face progrese excelente.

Contesa von Bindorf s-a întors cu aerul cuiva care s-a amuzat satisfăcând capriciul unui copil. Şi-a pus mâna pe braţul Freyei şi a spus:

— Hai Contesă, avem multe de vorbit.

Pe când ieşeau, Tatiana mi-a mai aruncat o ultimă privire. Mi-am coborât ochii şi m-am întors. Eram sigură că habar n-aveau cine sunt.

În cele câteva zile care au mai urmat am văzut-o mai puţin pe Freya. Ea a deplâns lucrul acesta. Spuneau că o solicitau mereu. Contesa von Bindorf era hotărâtă să-i acorde toate onorurile.

— Se gândeşte la viitor, când voi fi Mare Ducesă, a spus Freya. Nu ştiu ce-o fi… dar se uită de sus la mine când crede că n-o

văd, iar în faţă tot timpul mă flatează. Cred că nu-i plac deloc, deşi pretinde că mă admiră. Aş vrea să mă întorc înapoi la Marele Schloss. Gunther e totuşi drăguţ. E diferit de ceilalţi şi cred că se bucură cu adevărat că sunt aici.

Buletinele medicale despre Marele Duce continuau să fie favorabile şi acum părea sigur că se va însănătoşi.

Temerile mele au fost adormite. Era limpede că aveam s-o văd foarte puţin pe Contesă şi pe fiica ei şi dacă voi fi vreodată obligată să mă aflu în prezenţa lor o să-mi pun ochelarii şi o să-mi ridic părul mai sus ca de obicei.

Nu prea îmi mai era teamă şi m-am simţit enorm de uşurată. Şederea noastră urma să fie scurtă deoarece starea sănătăţii Marelui Duce se îmbunătăţea în fiecare zi. Cât timp rămâneam în anonimat, nimănui nu-i trecea prin gând să facă vreo legătură între mine şi Francine. Mi-am dat seama cât de înţelept fusese să vin ca Anne Ayres. Numele meu adevărat m-ar fi trădat imediat.

La trei zile după sosirea noastră, Freya a dat buzna în camera mea.

— Hei, Anne, a strigat ea. Ne vedem aşa

de puţin una cu cealaltă şi asta nu-mi place deloc. O să fiu bucuroasă când o să ne întoarcem. Dar asta o ştii. O să-ţi spun ceva ce nu ştii.

— Ce?

— Sigmund se întoarce mâine.

— Oh, păi era şi timpul, nu?

— I-au trimis vorbă şi el a pornit-o înapoi. Se va duce mai întâi la Marele Schloss să-l vadă pe Marele Duce, apoi va veni aici. O să ajungă seara, şi Contesa vrea să facă un mare eveniment din asta. Dar, desigur, nu prea mare, din cauza bolii Marelui Duce.

— Doar un dineu intim, presupun.

— Mai mult decât atât. Ştii, Ducele e mult mai bine. A putut să stea în pat în capul oaselor în timp ce a mâncat.

— Astea sunt veşti bune. N-o să-i strice plăcerea lui Sigmund.

— Ar trebui să fie aici. Treburile statului altele de felul ăsta. O să fie un fel de Regent. În plus, trebuie să vină să-mi facă curte.

— Bietul om! Ce sarcină!

— Uite, Anne, de asta e bine să fie omul cu tine. Ceilalţi sunt atât de serioşi! Nu râd niciodată, iar mie cel mai mult îmi place să

râd.

— Ai un temperament fericit, am spus.

— Anne, ascultă! O să fie şi un fel de bal mic.

— Ce mai e şi asta?

— Un bal… dar nu un bal mare, desigur. Mai puţini… mai puţină agitaţie… mai puţină ceremonie… dar totuşi un bal.

— Şi văd deja cum îţi lucesc ochii. Din cauza balului sau din cauza leneşului Sigmund?

— De ce-l faci leneş?

— Pentru că a întârziat atât. În dragoste, e un leneş. Sper că nu şi un laş în război.

— Iar citezi din poeţi?

— Cam aşa ceva.

— Îţi place, nu? Pentru balul ăsta o să am o rochie nouă. O să mă duc la doamna Chabris, care s-a stabilit în oraş. E croitoreasa curţii. Vine de la Paris, şi ştii ce modă frumoasă vine de acolo.

— Am auzit, am răspuns. Când mergem la doamna Chabris?

— Imediat.

— O să aibă timp să-ţi facă rochia până mâine?

— Doamna Chabris e o minune a naturii. Îmi cunoaşte măsurile. Mi-a mai făcut rochii

şi înainte. Ştie că Sigmund vine acasă şi că trebuie să port ceva deosebit. Nu m-ar surprinde dacă doamna Chabris o să mă aştepte cu ceva gata făcut.

— Sună ca şi cum ar fi foarte isteaţă.

— Dar vestea cea bună este alta. Vii şi tu, Anne.

— Eu?!!

— Am insistat. Recunosc că n-a fost uşor. Contesa a spus:" O guvernantă!", i-am explicat că tu eşti o guvernantă mai specială. Ai fost crescută într-un mediu la fel de nobil ca al nostru. Faci asta pentru că vrei să vezi lumea şi te plictiseşte să mergi aşa, fără niciun scop. Poţi să pleci când vrei, lucru care nu mi-ar place deloc şi nu l-aş ierta pe cel care te-ar face *în orice fel* să te simţi o servitoare. Nici Tatiana nu e încântată, dar mie oricum Tatiana nu-mi place. Gunther s-a purtat corect. A spus:" Ce rău o să fie mamă? Las-o pe englezoaică să vină. O să se piardă printre invitaţi". Cum ţi se pare ideea de a te pierde?

— Stai o clipă. Vrei să spui *că eu o* să vin la bal?

— Da, Cenușăreaso! Eu sunt Zâna ta cea bună. O să fac un semn cu bagheta magică.

— Imposibil! N-am rochie.

— Nu tot aşa a spus şi Cenușăreasa? O să aranjez eu cu doamna Chabris.

— Dar nu mai avem timp…

— O să mergem la doamna Chabris în dimineaţa asta şi pun pariu…

— Te rog nu mai vorbi de pariuri. E scandalos şi cum e limpede că doamna Contesă nu aprobă venirea mea la bal, cu siguranţă că nu voi…

— Aşteaptă o clipă. Ai să vii, Anne Ayres. Ca să-mi faci mie plăcere, ai să vii. *Vreau* să vii. Eu sunt Contesa – viitoarea Mare Ducesă – şi dacă nu vrei să mă superi, ceea ce e primejdios, vei veni.

— Uiţi că nu sunt unul dintre supuşii tăi. Pot să plec acasă când vreau.

— Oh, dragă Anne, n-ai să mă dezamăgeşti. M-am străduit atât ca să-i fac să accepte şi adevărul e că mi-e frică. Trebuie să-l întâlnesc pe acest Sigmund… şi am nevoie să ştiu că eşti cu mine.

— Ce prostie! am spus. Doar nu e un străin pentru tine.

— Nu. Dar am nevoie de sprijinul tău. *Trebuie* să vii, promite-mi!

Am ezitat. Am simţit cum mă cuprinde o emoţie teribilă. Făceam progrese foarte lente. Cine ştie ce aş mai putea descoperi

dacă mă amestecam cu oameni care, după toate probabilităţile, îl cunoscuseră pe Rudolph?

— Pune-ţi pelerina, m-a grăbit. Am comandat trăsura. Plecăm imediat la salonul doamnei Chabris.

Avea un salon frumos. Am spus:

— E aproape la fel de mare pe cât îmi închipui că e Salonul Oglinzilor de la Paris.

— Păi e franţuzoaică, mi-a amintit Freya.

Am fost primite călduros. Doamna Chabris, extrem de elegantă, perfect coafată şi încălţată, ne-a ieşit în întâmpinare.

Avea chiar rochia pe care o voia Freya. A recunoscut că uneori făcea proiecte de îmbrăcăminte pentru oamenii pe care îi admira, astfel încât nu era surprinsă şi avea chiar lucrul potrivit pentru Contesa Freya. În ceea ce mă priveşte, arătam bine, a spus ea şi bineînţeles că avea rochia cea mai potrivită pentru mine.

Freya şi-a probat rochia şi a făcut o piruetă în faţa oglinzilor care îi reflectau imaginea în toată camera.

— E frumoasă, a strigat. Oh, doamnă Chabris, eşti o minune.

Doamna Chabris părea uşor flatată, ca şi

cum o astfel de hiperbolă era ceva obişnuit pentru ea.

A venit apoi rândul meu. Rochia era de un albastru închis, cu un fir de aur în ţesătură.

— Îi spun *lapis-lazuli,* a spus doamna Chabris. Este frumoasă… din păcate, cam scumpă.

— Fraulein Ayres e o doamnă cu venituri, a spus grăbită Freya. Lucrează numai pentru că aşa vrea ea. Suntem bune prietene.

— Atunci sunt sigură că va considera preţul o problemă minoră când o să vadă cum *lapis-ul* o să-i scoată în evidenţă strălucirea pielii.

Am încercat-o. Doamna Chabris avea dreptate. Rochia aceea mă punea în valoare.

— Modificările sunt neînsemnate, a spus doamna Chabris cu graţie. Lucrătoarele mele le vor face în două ore. Sunteţi foarte suplă, Fraulein. Aveţi o siluetă frumoasă… dar pot să spun că nu v-aţi dat încă seama. *Lapis-ul o* să vă arate. Veniţi aici şi o să trimit imediat un retuşor.

Am intrat într-o cabină şi apoi a apărut repede o femeie de vârstă mijlocie cu buzunarul plin de ace.

A trebuit să admit că transformarea a fost miraculoasă. După ce a pus toate acele, rochia îmi venea perfect. Mi-a dat şi un cordon auriu care se potrivea cu firele din material, iar efectul era surprinzător.

Freya a bătut din palme şi a început să danseze extaziată când m-a văzut.

— Părul domnişoarei mai trebuie aranjat, a spus doamna Chabris prevenitor.

— O să fie, a promis Freya.

Şi-a adus brusc aminte că ea era viitoarea Mare Ducesă şi a devenit cumva poruncitoare.

— O să ai rochia, Fraulein. Doamna Chabris, veţi face modificările şi o veţi livra mâine dis-de-dimineaţă. Asta îi va da lui Fraulein Ayres timp s-o încerce şi să se asigure că totul e în regulă.

— Aşa va fi, Contesă, a spus doamna Chabris.

Pe tot drumul înapoi spre castel,. Freya a râs. Spunea mereu:

— Oh, Fraulein Anne, îmi place să fiu cu tine. Am râs o grămadă, nu?

Deci urma să merg la bal. Eram emoţionată şi ştiam instinctiv că mă expuneam pericolului, dar nu-mi păsa. Trebuia să o fac, îmi repetam, dacă voiam

să descopăr ceva.

Rochia mea a sosit şi am încercat-o. Când m-a văzut, Fraulein Kratz a încremenit.

— Contesa a insistat, am spus.

— Şi Contesa von Bindorf a acceptat?

Am încuviinţat.

— Contesa e foarte încăpăţânată, a spus.

— E încântătoare, am insistat eu. Are un caracter puternic şi va fi o foarte bună Mare Ducesă.

— Mi-ar fi plăcut să fie mai... conformistă.

— De ce? Are o personalitate puternică. E mult mai interesantă decât celelalte fete care respectă convenţiile sociale.

— Când cineva are un asemenea rang, e mai bine să respecte convenţiile sociale, mi-a ripostat Fraulein Kratz. Dar ţie, Fraulein Ayres, nu-ţi este teamă? Mie mi-ar fi.

— Teamă? De ce să-mi fie teamă?

Vorbeam cu asprime. Mă gândeam că uneori trebuie să uit că am ceva de ascuns.

— Eu în locul tău m-aş teme, a spus încet. Ultimul lucru pe care mi-ar plăcea să-l fac ar fi să mă duc la unul din balurile lor.

— Eu abia aştept să mă duc, am spus cu fermitate.

Tot restul zilei am fost cu capul în nori. Nu mai fusesem la niciun bal. Bunicul nu dăduse baluri la Greystone Manor, ci numai mese. Bănuiam că la acest bar trebuia să stau mai în spate. Freya îmi explicase ce se va întâmpla. Urma să sosească Sigmund. El va fi întâmpinat de Freya, de Conte, de Contesă, de Tatiana şi de Gunther. Apoi aveau să meargă în sala de bal unde îi vor aştepta invitaţii aşezaţi pe două rânduri.

— Mi-e teamă, Anne, că tu va trebui să stai mai în spate.

— E firesc, i-am răspuns.

— Apoi Sigmund mă va lua de mână şi vom păşi amândoi printre cele două rânduri de oaspeţi. Sigmund va spune câte ceva celor de rang mai înalt. Mi-e teamă că ţie nu ţi se va adresa.

— Normal, i-am răspuns.

— În timp ce trecem pe lângă tine, va trebui să te înclini.

— Cred că pot face faţă foarte bine.

— Cam asta va fi. Apoi vom dansa… ceva mai discret, vom merge în sala de recepţii pentru a lua supeul. Totul se va termina la ora douăsprezece, în semn de respect pentru Marele Duce.

M-am îmbrăcat cu cea mai fermecătoare

rochie pe care am avut-o vreodată. Am fost uluită cât de schimbată arătam.

In timp ce mă chinuiam să-mi aranjez părul rebel, a intrat Freya însoţită de o femeie scundă şi negricioasă care purta perii şi ace de păr în cap.

— Ea este camerista Contesei von Bindorf, a spus Freya. Mi-a coafat părul. Nu-i aşa că se pricepe? Acum te va coafa şi pe tine.

— Dar nu… am încercat eu să spun.

— Trebuie să te coafeze, a insistat Freya. Eu doresc asta.

— Eşti atât de bună cu mine! am exclamat.

Freya şi-a reprimat un zâmbet.

Totdeauna mă emoţionau dovezile ei de generozitate. Era cu adevărat o fată încântătoare.

După ce mi-a fost coafat părul, m-am îndreptat fremătând spre sala de bal. M-am alăturat unui grup de invitaţi, bărbaţi şi femei, adunaţi la un capăt al sălii. Îmi zâmbeau încordaţi. Bănuiam că erau rudele sărace ale unor familii de nobili şi se simţeau stânjeniţi. Aveam sentimentul că locul meu era printre ei. M-am gândit că de la ei aş putea afla ceva ce m-ar putea ajuta

să dezleg misterul.

Freya nu venise. Ştiam că era cu Contele şi cu Contesa von Bindorf, împreună cu Tatiana şi cu Gunther.

După freamătul care se auzea, mi-am dat seama că sosise marele Sigmund. Invitaţii s-au aşezat pe două rânduri. În sunetele trâmbiţelor, un grup de bărbaţi în uniforme albastre şi cu coifuri cu pene şi săbii la brâu, a intrat în sală. În mijlocul lor era un bărbat mai înalt decât ceilalţi. Nu-i vedeam bine faţa.

Grupul se îndrepta spre noi. Toată lumea stătea tăcută cu ochii în jos. Am făcut la fel.

Acum se apropiau. Ilustrul personaj era încadrat de Conte şi de Freya. Am simţit că ameţesc. Mi se părea ireal. Mi-am spus:" Trebuie că visez. Nu este adevărat".

Stătea acolo, în faţa mea. Conrad... iubitul meu. Conrad pe care nu-l uitasem nicio clipă, deşi încercasem să mă amăgesc că l-am uitat.

— Ea este Fraulein Ayres care mă învaţă englezeşte atât de bine – a spus Freya radiind, mândră de mine... mândră de el... cu faţa transfigurată de bucurie.

M-am înclinat aşa cum vedeam că fac şi

ceilalţi.

— Fraulein Ayres… a murmurat el.

Era la fel cum îl ştiam. Aceeaşi voce, aceeaşi privire. Uimirea lui era le fel de mare… poate mai mare decât a mea.

— Eşti englezoaică…

Îmi luase mâna care îmi tremura deja. Mă privea stăruitor.

— … şi înţeleg că eşti o profesoară foarte bună.

Apoi a trecut mai departe. Simţeam că leşin. Trebuia să-mi revin. Foarte vag l-am auzit discutând cu cineva din rândul în care stăteam. Am vrut să plec, să scap de sala aceea, să mă pot gândi în linişte la el.

Când a ajuns la capătul rândului a luat-o de mână pe Freya şi s-au dus în mijlocul sălii pentru a deschide dansul. Invitaţii le-au urmat exemplul. Cineva m-a prins uşor de cot. Era Gunther. Am bâiguit:

— Conte Gunther…

Contesa Freya m-a rugat să am grijă de tine.

— E o fată atât de drăguţă, am răspuns. Dar poate că nu se cuvine să vorbesc în asemenea termeni despre Contesă…

— E adevărat, a spus. Are o părere foarte bună despre tine şi e îngrijorată din

cauza ta. Mi-a spus că a insistat să vii la bal. Îmi acorzi plăcerea acestui dans?

— Nu prea cunosc dansurile dumneavoastră, dar vă mulţumesc…

— E foarte uşor. Hai, câţiva paşi, apoi o răsucire.

— V-a rugat Contesa să mă invitaţi la dans?

A dat din cap.

— Atunci v-aţi făcut datoria.

— Nu este o datorie, a zâmbit el, ci o plăcere.

— Cred că ar trebui să mă retrag. A fost foarte amabil din partea Contesei Freya că a insistat să vin… dar locul meu nu este aici.

Mă trăsese printre perechile care dansau şi mi-am dat seama că nu era prea greu.

— Te descurci minunat, a spus. Priveşte-o pe Contesa Freya. Va fi o încântătoare Mare Ducesă, nu crezi?

— Cred că da. Când se va celebra căsătoria?

— Nu mai devreme de un an. Acum Ducele e pe cale să-şi revină. Cel puţin, aşa sper.

Privea gânditor înspre Freya şi mi-am dat seama că era îndrăgostit de ea. Mă

întrebam dacă şi Conrad era îndrăgostit de ea.

Oare de ce îmi dăduse un nume fals? Trebuie că se hotărâse să nu-şi trădeze adevărata identitate. De ce se dăduse drept majordomul Marelui Duce? Dar de ce se dăduse drept majordom? Eu îi spusesem presupunerile mele, iar el mă contrazisese. M-am simţit jenată şi nefericită.

Am dorit să plec din sala de bal. Nu mai puteam să suport să-l văd acolo. Era înconjurat de invitaţi. Era normal. Era moştenitorul Ducatului, cel mai important bărbat de acolo. Balul era dat în cinstea lui, chiar dacă era de proporţii mai mici din cauza bolii Ducelui. Cu toate acestea, trebuia să fie sărbătorit în calitatea pe care o avea.

Speram să nu mă mai bage în seamă. Cum puteam să-l mai privesc în ochi fără să mă trădez?

M-am hotărât să plec cât mai repede. Am profitat de prima ocazie. M-am strecurat afară din sală şi când am făcut-o i-am simţit privirea aţintită asupra mea. Zâmbea şi continua să discute cu cei din jurul lui.

Mă durea inima. Ce nebună fusesem să mă îndrăgostesc de primul bărbat care-mi

ieşise în cale! Ar fi trebuit să am mai multă minte. Şi ce uşor căzusem în capcana pe care mi-o întinsese! Pentru el fusese numai o distracţie fără prea mare valoare…

Dar ce bărbat superb! Semăna cu un erou de legendă. Mi-am amintit că-l comparasem cu Sigurd atunci când l-am întâlnit prima dată. Un nordic. O căpetenie de wikingi. Aşa arăta atunci. Acum, îmbrăcat în uniformă, semăna mai degrabă cu un erou de legendă. Se remarca printre toţi ceilalţi bărbaţi. Era tot ceea ce încercasem să-mi alung din minte.

N-ar fi trebuit să vin niciodată aici. Fusesem o nebună. Ce-aş mai fi putut face? Era limpede că trebuia să plec, să uit de ce venisem. Trebuia să mă întorc în Anglia. Aş fi putut să locuiesc la mătuşa Grace, să duc o viaţă liniştită, departe de orice aventură. Numai aşa puteam să nu sufăr.

M-am aşezat lângă fereastra deschisă. Vedeam luminile oraşului, podul, râul unduind ca un şarpe negru. Începusem să îndrăgesc aceste locuri, să o îndrăgesc pe Freya. N-aş fi putut uita asta niciodată şi voi avea totdeauna o strângere de inimă când mă voi gândi la ea.

Dar pe el? Voi putea să-l uit vreodată?

Mă amăgisem că l-am uitat. Nu-mi voi mai permite să mă mai gândesc la el. Încercasem să uit interludiul acela, să-mi spun că în realitate nu se-ntâmplase nimic. Refuzasem să admit, chiar faţă de mine însămi, că era tot timpul prezent în gândurile mele. Nu puteam scăpa de acele străfulgerări ale memoriei în care reveneau momente din timpul petrecut împreună, în străfundul fiinţei mele ştiusem totdeauna că nu-l voi uita niciodată. Conrad amăgitorul, Sigmund moştenitorul unui Ducat, plin de probleme, logodit cu micuţa Freya.

La timpul potrivit se vor căsători. Era irevocabil. Erau promişi unul altuia. La asta se gândise când spusese că nu se putea căsători cu mine.

Am auzit paşi pe coridor. Era cineva la uşă. Clanţa s-a mişcat uşor.

Stătea în prag privindu-mă.

— Pippa, a spus, Pippa!

Am încercat să nu mă uit la el. Am zis:

— Sunt Anne Ayres.

— Ce este asta? Ce înseamnă?

I-am replicat:

— Ce căutaţi în camera mea domnule… cum să vă spun, baron?

— Spune-mi Conrad.

— Dar cum rămâne cu marele nobil Sigmund?

— E numele meu oficial. Sigmund Conrad Wilhelm Otto. Mi-au dat o mulţime de nume. Dar Pippa, ce importanţă au numele? Dar ce-i cu numele tău?

Traversase camera, venise lângă mine şi mă luase de mână. M-a ridicat în picioare şi m-a strâns la piept. Simţeam cum mi se topeşte orice rezistenţă. N-am putut să spun decât:.

— Pleacă, te rog pleacă, locul tău nu e aici.

Îmi luase bărbia în mâini şi mă privea drept în ochi.

— Te-am căutat, a spus. Am fost în Anglia. M-am întors pentru tine. Voiam să te iau cu mine... cu forţa, dacă era nevoie. Nu te-am găsit... şi apoi, disperat, am venit aici... şi iată-te! Ai venit după mine, nu? în timp ce eu te căutam pe tine, tu mă căutai pe mine.

— Nu... nu, n-am venit aici pentru tine.

— Minţi, Pippa! Pentru mine ai venit. Acum, că ne-am găsit, n-o să ne mai despărţim niciodată.

— Te înşeli. Nu vreau să te mai văd. Mă voi întoarce în Anglia. Acum ştiu cine eşti,

ştiu că eşti logodit cu Freya şi că această logodnă este echivalentul unei căsătorii. Nu te poţi opune. Am învăţat câte ceva din problemele voastre de pe aici. E vorba de Kollenitz, statul tampon. Ai nevoie de ajutorul lui şi trebuie să te însori cu Freya pentru că n-ai putea anula niciodată căsătoria. Dar tu ştii foarte bine toate astea, iar eu ştiu că va trebui să mă întorc acasă.

— Acum, pentru tine acasă înseamnă aici. Ascultă, Pippa, eşti aici. Ne-am regăsit… pentru a nu ne mai despărţi niciodată. Vom fi împreună. Voi găsi un loc pentru a ne face căminul.

— Este un pavilion în pădurea din vecinătate, am spus cu o nuanţă de amărăciune.

— Nu-mi pomeni de el. Nu va fi aşa. Te iubesc, Pippa. Nimic nu-mi poate schimba sentimentele. Imediat ce am plecat, mi-am dat seama cât de mult te iubeam. N-ar fi trebuit să plec atunci când tu nu ai venit la gară. Ar fi trebuit să vin după tine şi să te conving să mă urmezi. Pentru noi e singurul mod de a trăi. Dar tu ai venit după mine. Ai procedat foarte înţelept că ţi-ai schimbat numele. E mai bine ca nimeni să nu ştie că eşti sora lui Francine. Ai venit aici, scumpa

şi isteaţa mea Pippa. Legătura noastră nu seamănă cu nimic din tot ceea ce ni s-a întâmplat până acum. Ştii la fel de bine ca şi mine. Vom fi împreună de acum înainte, indiferent ce ni s-ar întâmpla.

— M-ai luat prin surprindere.

— Cum m-ai luat şi tu, iubito, mi-a răspuns şi a început să mă sărute cu patimă.

Gândul m-a dus înapoi la camera aceea din Grange în care ardea focul. Mi-am dorit să fi fost acolo. Mi-am dorit să fi putut uita logodna lui cu Freya. Doream atât de mult să fiu cu el.

— Cea mai minunată surpriză a vieţii mele, a spus. Tu aici… Pippa mea… şi niciodată, niciodată n-o să mă mai părăseşti.

Eram conştientă de intensitatea pasiunii lui, ca şi de a mea. Mi-am adus aminte de data trecută. Instinctiv, ştiam că era un bărbat care nu învăţase niciodată să se stăpânească. Îl cunoşteam atât de bine! îl iubeam. N-avea rost să încerc să mă conving că nu era aşa, mai ales acum, când era aici… lângă mine… ţinându-mă în braţe… N-aş fi putut să-l uit niciodată. Eram proastă, pentru că îmi dădeam seama de situaţia fără speranţă în care mă aflam. Mi-

era teamă că atunci… acolo… rezistenţa mea s-ar fi putut topi, aşa cum se întâmplase şi data trecută. Trebuia să încerc să mă gândesc la Freya. Dacă intra şi-l găsea aici? Putea să nu remarce absenţa mea, dar pe a lui o va remarca cu siguranţă. Toţi o vor remarca. Ce-ar fi dacă ar veni să-l caute? Nu l-ar căuta niciodată, desigur, în camera mea, dar ce ar fi dacă m-ar căuta pe mine… şi m-ar găsi în braţele viitorului ei soţ?

Situaţia era periculoasă şi imposibilă. M-am tras de lângă el şi am spus cât am putut de rece:

— Ţi se va remarca lipsa din sala de bal.

— Nu-mi pasă de asta.

— Chiar nu-ţi pasă? Moştenitorul acestui… Sigur că-ţi pasă. Eşti obligat să-ţi pese. Trebuie să te întorci şi să nu ne mai vedem niciodată.

— Îmi sugerezi imposibilul.

— Ce rost are să ne mai vedem?

— Am nişte planuri.

— Bănuiesc ce fel de planuri.

— Pippa, dacă plec acum, îmi promiţi ceva?

— Ce anume?

— Ne întâlnim mâine. Să zicem în

pădure. Te rog”, Pippa, trebuie să-ţi vorbesc. Spune tu unde.

— Acolo, în pădure, nu ştiu decât un singur loc.

— Atunci ne vom întâlni acolo.

— La pavilionul de vânătoare, am spus.

— Ne vom întâlni acolo şi vom sta de vorbă.

— Nu prea mai avem ce să ne spunem. M-am înşelat. Poate a fost greşeala mea. N-am pus destule întrebări. Te-am luat drept un majordom… un servitor al Contelui şi tu nu ai încercat nicio clipă să mă luminezi… Ai ştiut probabil că n-aveam idee cine eşti.

— Părea fără importanţă.

Am râs cu amărăciune.

— Nu, îmi dau seama că nu. Ţi-ai propus să te distrezi în timpul şederii tale în Anglia. Înţeleg asta foarte bine.

— Nu înţelegi, nu înţelegi deloc.

Am ciulit urechile.

— Muzica s-a oprit, am spus. Poate că au şi observat lipsa oaspetelui de onoare. Te rog, acum pleacă.

Mi-a luat mâinile şi mi le-a sărutat cu pasiune.

— Mâine, mi-a spus, la pavilionul de vânătoare. La ora zece.

— Nu sunt sigură că pot veni. Pentru mine nu e prea uşor să plec. Adu-ţi aminte că eu sunt angajată aici.

— Contesa a spus că le-ai făcut o favoare şi că trebuie să-ţi facă pe voie, altfel pleci.

— A exagerat. Aminteşte-ţi că s-ar putea să nu pot veni.

— O să vii, a spus. Şi eu voi fi acolo… aşteptându-te.

M-am tras de lângă el, dar m-a prins iar şi m-a strâns. M-a sărutat pe buze şi pe gât. Era atât de asemănător cu tot ce se întâmplase data trecută încât m-am temut pentru mine.

Apoi a plecat.

M-am întors la fereastră şi m-am uitat la oraşul de sub mine.

Am rămas la fereastră fără să mai bag de seamă cum se scurge timpul. Mă întorsesem la Grange retrăind ceasurile petrecute cu el, pe care mă amăgisem că mi le voi putea scoate din minte. Am auzit deodată ceasul din oraş sunând miezul nopţii. La ora asta balul trebuia să se termine, dată fiind boala Marelui Duce. Am auzit forfota de dedesubt care semnala plecarea oaspeţilor. Oriunde s-ar fi dus el, trebuiau să aibă loc ceremonii, în afară de

cazurile în care călătorea incognito departe de casa sa.

Trebuia să-mi schimb planurile. Trebuia să-mi pierd orice speranţă de a mai rămâne aici şi de a dezlega misterul morţii surorii mele, iar undeva, în străfundurile minţii mele, stăruia gândul că undeva – probabil foarte aproape – trăia copilul ei. N-aş fi avut niciodată linişte până când n-aş fi ştiut ce a devenit acel copil, dar cum mai puteam rămâne aici? Poziţia mea faţă de Freya devenea imposibilă.

Stăteam încă acolo, în rochia mea *lapis-lazuli* când am auzit o bătaie în uşa care s-a deschis brusc, mai înainte ca eu să-i permit să între, oricine ar fi fost persoana.

Aşa cum mă aşteptam, era Freya. Era îmbujorată şi ochii îi fugeau de colo-colo. Arăta frumuşică în rochia ei făcută de doamna Chabris.

— Anne! a strigat ea. Ai fugit. Te-am căutat. L-am trimis pe Gunther să te caute, dar nu te-a găsit nicăieri.

M-am cutremurat la gândul ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi găsit pe logodnicul ei în camera mea.

— N-ar fi trebuit să vin la bal, am spus încet.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic… am plecat.

— Vreau să spun că *ceva* s-a întâmplat. Arăţi…

Se uita la mine bănuitor.

Am Spus repede, prea repede:

— Ce vrei să spui? Cum arăt?

— Ciudat… Transportată… într-un fel, strălucind. L-ai întâlnit pe Făt Frumos?

— Cam aşa ceva, Freya, am spus cu o strâmbătură.

— Ei, am zis eu că eşti un fel de Cenușăreasă. Ea l-a întâlnit şi a fugit pierzându-şi pantoful…

S-a uitat în jos la picioarele mele şi, în ciuda a tot ce se întâmplase, n-am putut să nu zâmbesc văzând cât este de copilăroasă.

— Te asigur că mi-am păstrat *amândoi* pantofii. Nu am fost obligată să plec la miezul nopţii, şi nici Făt Frumos nu a venit pentru mine. El… a venit în schimb pentru tine.

— Ce părere ai despre Sigmund? A vorbit cu tine, nu?

— Da.

— Sper că ţi-a plăcut, da? De ce nu-mi răspunzi?

— E greu să-ţi răspund.

Şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă.

— Oh, Anne, eşti atât de nostimă. Ai de gând să spui că nu poţi să-ţi formezi o părere despre oameni la prima vedere? Eu nu ţi-am cerut un rezumat al concluziilor la care ai ajuns în privinţa caracterului lui.

— E foarte înţelept din partea ta, pentru că nu ţi-l voi oferi.

— Vreau să ştiu numai dacă ţi-a făcut o impresie favorabilă.

— Da, bineînţeles.

— Crezi că va fi un soţ bun?

— Tu eşti cea care va trebui să afle asta la timpul potrivit.

— Oh, precauţii, precauţii! E chipeş, nu?

— Da, s-ar putea spune că este.

— Şi ce ţinută are! E un om de lume. Aşa l-ai putea numi, nu?

— Ţi-am mai spus eu…

— Ştiu, ai vorbit o singură dată cu el, când a trecut pe lângă tine. Gunther a dansat cu tine, nu-i aşa? L-am văzut. Ştii, eu i-am spus să te invite.

— Ştiu. A fost drăguţ din partea ta, dar nu era nevoie. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Cu toate acestea, s-a achitat foarte elegant de această obligaţie.

— E destul de drăguţ Gunther, nu crezi?

— Ba da.

— Despre el poţi să ai o părere. Sigur, nu e la fel de atrăgător ca Sigmund. Pentru Sigmund am un fel de veneraţie. Gunther pare… mai pământean. Ăsta e cuvântul potrivit, nu?

— Cred că ar putea fi exact cuvântul potrivit.

— Sunt sigură că Sigmund a avut o groază de amante. E genul de bărbat căruia îi plac femeile. Toţi sunt aşa… mai ales cei din familia Fuchs. Sunt foarte… ştii tu… libertini şi pasionaţi.

— Freya – am spus pe un ton grav – vrei să te măriţi cu acest bărbat?

O clipă a părut că se gândeşte la întrebarea mea. Apoi a rostit:

— Vreau să devin Mare Ducesă.

I-am spus că era timpul să mergem la culcare şi că eu voiam să mă culc.

— Atunci, noapte bună Anne… dragă Anne. Când o să mă mărit, n-aş vrea să pleci. Poţi să vii şi să mă consolezi când Sigmund îmi va fi infidel cu amantele lui.

— Dacă eşti aşa de sigură că îţi va fi infidel n-ar trebui să te măriţi cu el.

A sărit în picioare şi m-a salutat cu

ironie.

— Bruxenstein, a strigat, pentru Kollenitz! Noapte bună Anne, a continuat. Cel puţin, totul e palpitant, nu?

Am admis că, de fapt, aşa era.

Dimineaţa următoare m-am trezit devreme. Am aruncat o privire în cameră la Freya care dormea adânc. Eram bucuroasă. Asta-mi dădea o șansă să ies. Am băut o ceaşcă de cafea şi am reuşit să mănânc un covrigel cu chimen care îmi plăcea atât de mult de când eram în Bruxenstein. M-am dus la grajduri şi am înşeuat un cal.

În mai puţin de o jumătate de oră am ajuns la pavilionul de vânătoare. El era deja acolo aşteptându-mă impacientat, îşi legase calul de un par şi m-a ajutat să descalec. A întins braţele şi am nimerit drept în ele. M-a ţinut strâns şi m-a sărutat.

I-am spus:

— Nu foloseşte la nimic.

— Greşeşti, m-a contrazis. Hai să ne plimbăm şi să stăm de vorbă. Am o mulţime de lucruri să-ţi spun.

M-a luat de talie şi ne-am îndreptat spre pădure, departe de pavilion.

— M-am gândit la noi toată noaptea, a spus. Eşti aici şi vreau să nu mai pleci. Am

acest rang... sunt obligat să-l am... din naştere... dar nu sunt eu omul care să accepte un destin impus şi să renunţe la ceea ce îi este mai scump pe lume, fără de care nu poate trăi. Trebuie să închei această căsătorie, să-mi fac datoria faţă de ţară şi de familia mea... dar în acelaşi timp sunt hotărât să-mi trăiesc viaţa. Nu e o situaţie neobişnuită. Au mai fost în aceeaşi situaţie şi alţi membri ai familiei noastre. E singurul mod în care putem să facem şi ceea ce ne place. Viaţa mea de familie... viaţa pe care m-am hotărât s-o trăiesc... şi calea datoriei. Le pot împăca pe amândouă.

— Aşa cum a făcut Rudolph?

— El ar fi putut să fie fericit cu sora ta. Dar Rudolph a fost neglijent. Aşa era firea lui. A fost ucis pentru că cineva – un reprezentant al unui grup de opoziţie – a hotărât că nu el trebuie să conducă ţara. A fost doar o crimă politică. Din nefericire pentru ea, sora ta a fost cu el.

— Acelaşi lucru ţi s-ar putea întâmpla şi ţie – am spus, şi m-am întrebat dacă remarcase teama din glasul meu.

— Cine poate şti ce i se va întâmpla în clipa următoare? Moartea poate veni pe neaşteptate şi pentru cel mai umil ţăran.

Ştiu însă că Rudolph n-ar fi fost un urmaş simpatizat al tatălui său. Avea un caracter slab. Îi plăceau prea mult plăcerile. Existau fracţiuni care unelteau demult împotriva lui.

— Dar tu?

— N-am avut nicio legătură cu asta. Ultimul lucru pe care mi l-am dorit a fost să fiu ceea ce sunt acum.

— Ai fi putut să refuzi, nu-i aşa?

— Nu are cine să mă înlocuiască. Şi apoi s-ar crea un adevărat haos, iar duşmanii noştri atât aşteaptă. Este nevoie de un conducător. Unchiul meu a fost foarte potrivit. Mă rog la Dumnezeu să nu moară pentru că, atât timp cât trăieşte, suntem în siguranţă. Eu trebuie să păstrez această siguranţă.

— Şi crezi că poţi?

— Ştiu că pot... dacă şi aliaţii noştri ne ajută.

— Cum ar fi Kollenitz?

A încuviinţat. Apoi a continuat:

— Am fost logodit cu Freya pe când era un copil, imediat după moartea lui Rudolph. Această logodnă este echivalentă cu o căsătorie în toate privinţele, cu excepţia dormitului împreună. Când va împlini şaisprezece ani va avea loc o ceremonie

oficială. Atunci va trebui să concepem un moştenitor. În asta constă datoria mea inevitabilă. Dar am şi eu viaţa mea personală. Asta e viaţa mea publică, dar mi-o voi trăi şi pe cea personală.

— Pe care vrei s-o împărţi cu mine?

— Pe care am de gând s-o trăiesc cu tine. Fără tine n-aş mai putea trăi. Nu poţi fi toată viaţa o marionetă ce se mişcă aşa cum i se ordonă. Nu! Nu voi fi aşa! Mi-aş dori să pot renunţa la toate şi să plec cu tine… să trăim liniştiţi undeva departe. Dar ce s-ar întâmpla dacă aş proceda aşa? Haos… război… Nu ştiu unde ar duce toate astea.

— Trebuie să-ţi faci datoria, am spus.

— Şi tu şi eu…

— Eu mă voi întoarce în Anglia. Îmi dau seama că mi-e imposibil să trăiesc aşa cum îmi propui.

— De ce?

— Pentru că nu va dura mult. Voi deveni o povară.

— Cea mai iubită şi mai adorată povară care a existat vreodată.

— Dar totuşi o povară. Uneori cred că legătura lui Rudolph cu sora mea i-a pricinuit moartea. Aş putea să ţi-o pricinuiesc şi eu ţie.

— Sunt gata să risc.

— Dar copiii? am întrebat. Cu ei ce s-ar întâmpla?

— Ar avea tot ce-şi poate dori un copil.

— Sora mea a avut un copil. Mă întreb unde este acum acest copil. Imaginează-ţi. Un băieţel. Ştiu că a avut acest băieţel pentru că mi-a scris. Ce s-a întâmplat cu el? Unde s-a dus când i-au ucis părinţii? Vorbeşti despre o viaţă pe care s-o trăim împreună, despre copiii pe care i-am putea avea împreună. Şi totul în secret. Dar la Freya nu te gândeşti?

— Freya va înţelege. Ştie că avem o căsătorie de convenienţă. O voi face să înţeleagă.

— O cunosc foarte bine. Mă îndoiesc că va înţelege... Eu să fiu cea care... nu cred că ar suporta. Îmi dau seama că nu se poate şi că trebuie să plec cât mai repede.

— Nu! a strigat. Nu! Promite-mi că nu vei fugi şi nu te vei ascunde. Cel puţin promite-mi ca mă vei anunţa înainte de a face asta.

Se oprise şi-mi cuprinsese umerii. Aş fi vrut să nu mă mai privească aşa pentru că îmi era din ce în ce mai greu să-l părăsesc. Simţeam cum hotărârile mele se clatină.

— Desigur că îţi voi spune când plec.

Mi-a zâmbit încrezător.

— Cu timpul am să te conving. Spune-mi… ce ai simţit când m-ai văzut în hol?

— Am crezut că visez.

— Ca şi mine. Am visat deseori revederea noastră… că voi fi din nou faţă în faţă cu tine… că te voi găsi pe neaşteptate. Am fost sigur că te voi găsi. Numai asta mi-am dorit. Şi tu să crezi că eu aş putea fi încă în Anglia… căutându-te.

— Ce ai făcut? La cine te-ai interesat?

— Am fost în atelierul pietrarului. Ştiam că eraţi prieteni. Nu mai era acolo. Preotul era plecat. Îi ţinea locul altcineva care mi-a spus că mătuşa ta împreună cu soţul ei s-au mutat, dar nu ştia unde anume. La Greystone Manor nu erau decât servitorii.

— Precis că era şi vărul meu.

— Mi-au spus că e plecat în luna de miere.

— Luna de miere?!! Nu, nu se poate!

— Aşa mi s-a spus. Era ca o conspiraţie împotriva mea.

— Am auzit de moartea bunicului tău.

— Ce ai auzit?

— Că a murit într-un incendiu.

— Ai auzit ceva despre… o implicare a

mea?

S-a încruntat uşor.

— Au făcut nişte aluzii. N-am înţeles foarte bine ce au vrut să spună. Nişte comentarii răutăcioase, indirecte. Am stat la han. Nu păreau dornici să vorbească despre asta.

Am spus:

— M-am certat cu bunicul în noaptea în care a murit. Cei din casă au auzit cearta pentru că el a ţipat la mine. A insistat să mă mărit cu vărul Arthur şi m-a ameninţat că mă alungă dacă n-o fac.

— Ce mult aş fi vrut să fi fost alături de tine!

— În noaptea aceea a murit. Camera lui şi cea vecină cu a lui au ars. Focul a cuprins doar acele două camere. Când l-au scos din cameră, bunicul era deja mort... dar nu din cauza asfixierii. Se lovise la cap. Au crezut că ar fi putut să fi căzut... dar pe de altă parte l-ar fi putut lovi cineva.

— Vrei să spui că au crezut că incendiul a fost înscenat?

— Nu au fost siguri. Verdictul dat după anchetă a fost:” Moarte prin accident”. Dar cei din casă auziseră cearta noastră.

— Doamne, Dumnezeule! Biata mea

Pippa! Dacă aş fi fost acolo…

— Măcar dacă ai fi fost… Am avut-o alături pe mătuşa Grace. A fost bună cu mine. Şi Arthur a fost amabil… şi bunica mi-a lăsat moştenire o sumă de bani care mi-a dat posibilitatea să plec… să vin aici.

M-a strâns ia piept.

— Scumpa mea Pippa, a exclamat, de acum înainte voi avea grijă de tine.

O clipă m-am sprijinit de el lăsându-l. Să creadă că ar fi posibil – şi poate încercând să mă amăgesc.

A spus:

— Acum s-a terminat! Trebuie că a fost un adevărat coşmar, Ar fi trebuit să fiu alături de tine. Am ezitat acolo, pe peron. Am vrut să vin după tine să te iau, apoi mi-am zis:" Cum să fac asta dacă ea nu vrea?"

— Am vrut să vin. Am vrut.

— Iubita mea, dacă ai fi venit!

— Unde? în ascunzătoarea pe care mi-o pregăteşti? Un pavilion de vânătoare într-o pădure? E ca un blestem care se repetă. Întâi Francine, apoi eu. Am fost totdeauna apropiate. Uneori am impresia că-i retrăiesc viaţa. Am fost mereu împreună până când s-a îndrăgostit atât de prosteşte… şi acum se pare că şi eu am făcut la fel.

Mă privea grav.

— Dragostea ta pentru mine va fi cel mai înţelept lucru pe care l-ai făcut vreodată!

Am dat din cap.

— Mi-aş dori să fi fost un bărbat obişnuit – chiar un majordom, aşa cum am crezut că eşti… N-am fost niciodată prea sigură… aş fi vrut să fii orice, în afară de ceea ce eşti… să nu fi avut aceste îndatoriri… şi mai ales, nu faţă de Freya.

— Vom reuşi să trecem peste toate astea. Îţi voi arăta locul acela pe care îl voi găsi pentru tine. Căminul nostru. Vreau să împart cu tine tot ce am.

— Dar nu poţi. Nu poţi nici măcar numele să mi-l dai.

— Îţi pot da toată dragostea mea… toată, Pippa.

— Trebuie să te gândeşti la căsnicia ta. Am îndrăgit-o pe Freya. E încă o copilă… încântătoare. Te vă face s-o iubeşti.

— Nimeni nu mă va putea îndepărta de iubita mea Pippa. Oh, Pippa, draga mea, ascultă cum cântă păsărelele". Ciocârlia se roteşte… Este pace pe pământ". Îţi aduci aminte? Cântecul Pippei. Va fi pace pe pământ atât timp cât vom fi împreună.

— Trebuie să mă întorc. Mi se va simţi

lipsa. Mi-e teamă că şi ţie.

— Ne întâlnim din nou… mâine. Voi găsi un loc unde să putem trăi în siguranţă. Trebuie. N-are rost să ne împotrivim. Din clipa în care te-am văzut mi-am dat seama că aşa va fi. Mi-am spus:" Ea este singura din întreaga lume şi nu mai vreau pe nimeni altcineva".

Am dat din cap. Oscilam între extaz şi disperare. Ştiam că eram pe punctul de a ceda. Ştiam că trebuie să iau de la viaţă ceea ce îmi oferă. Şi el şi-a dat seama de asta. Îmi trădasem sentimentele prea uşor.

— Mâine. Mâine, Pippa, te rog promite-mi. Tot aici.

I-am promis şi ne-am întors la cai. Când m-a ajutat să încalec, mi-a luat mâna şi m-a privit rugător. Simţeam că-l iubeam atât de mult încât nu-i puteam refuza nimic.

Mi-am tras mâna fiindcă îmi era frică de propriile mele sentimente şi am spus cât am putut de rece:

— Nu trebuie să călărim împreună. Am putea fi văzuţi. Te rog pleacă.

— Vom merge împreună.

— Nu. Prefer aşa. Dacă am fi văzuţi împreună mi-ar fi greu să mai plec de la castel.

Şi-a plecat capul şi a fost de acord că era mai înţelept să procedăm aşa.

— Poate ar trebui să fim mai prevăzători o vreme, a spus.

Mi-a sărutat mâna cu pasiune şi a plecat.

Am rămas pe loc câteva clipe cu ochii aţintiţi asupra pavilionului. Nu doream să mă întorc la castel aşa repede. Îmi formulasem scuze pentru eleva mea. Bănuiam că Freya o să vrea să ştie unde am fost. M-am hotărât să-i spun că simţisem nevoia de aer curat şi de mişcare după noaptea trecută şi de aceea călărisem puţin prin pădure.

Brusc m-a cuprins dorinţa să cobor de pe cal şi să mă duc la mormântul ui Francine. Mă simţeam mai aproape de ea ca niciodată. Am priponit calul şi am mers în spatele pavilionului.

În timp ce mă apropiam de mormânt am avut o senzaţie ciudată că nu sunt singură. La început am crezut că mă urmăreşte cineva care a văzut că m-am întâlnit cu Conrad. Am îngheţat de spaimă. Oare de ce simţisem o prezenţă străină? auzisem vreun zgomot? Mă avertizase instinctul?

Ajunsesem la îngrăditură. Am văzut că

ceva se mişcă repede… O scânteie colorată. Apoi mi-am dat seama că era cineva la mormânt.

M-am retras, nedorind să fiu văzută. Bănuiam că era Gisela. Stăteam nemişcată ţinându-mi respiraţia. O siluetă s-a ridicat. Avea o lopăţică în mână. Părea că plantase ceva.

Nu era Gisela. Era o tânără mai înaltă şi mai subţire decât Gisela. A rămas o clipă în picioare uitându-se la ce a plantat. A spus apoi brusc:

— Vino aici Rudi!

Apoi am văzut copilul. Trebuie să fi avut vreo patru-cinci ani. Părul auriu şi buclat îi strălucea în soare.

— Vino Rudi să vezi florile ce frumoase sunt.

Îi priveam în timp ce copilul a venit către ea.

— Acum trebuie să plecăm, a continuat. Dar mai întâi…

Am rămas uluită pentru că îngenunchează amândoi.

Am văzut copilul stând cu ochii închişi, cu mâinile strânse, murmurând parcă o rugăciune. Nu auzeam ce spunea.

S-au ridicat. Femeia ţinea într-o mână

un coş în care era lopăţica. Cu cealaltă mână apucase mâna copilului. M-am retras în umbra tufişurilor care creşteau acolo din abundenţă şi i-am urmărit ieşind din îngrăditură şi pierzându-se în pădure.

Inima îmi bătea cu putere iar mintea începuse să-mi fabuleze. Cine era ea? Cine era copilul? Stăteam acolo fără grai, privindu-i. Ar fi trebuit să-i vorbesc, s-o întreb de ce are grijă de mormântul surorii mele. Dar n-o pierdusem. Cel puţin puteam s-o urmăresc să văd unde se ducea.

M-am luat după ei. Nu-mi era greu să mă ascund datorită pomilor care mă acopereau. Şi, la urma urmelor, dacă mă vedeau puteau să creadă că am ieşit la o plimbare prin pădure.

Am ajuns în faţa unei case – mică, dar plăcută. A dat drumul copilului de mână. Micuţul a alergat pe poteca ce ducea la uşa casei. Sărea de colo-colo aşteptând-o. A venit şi au intrat în casă împreună.

Eram năucită. De ce îngrijea mormântul lui Francine? Cine era? Şi, mai presus de toate, cine era copilul?

Nu ştiam ce să fac. Să bat la uşă s-o rog să-mi arate drumul şi să încheg o conversaţie cu ea?

Era deja târziu. Mi-ar fi fost greu să-mi justific absenţa mea îndelungată". Altă dată", mi-am spus. Mă voi întoarce. Voi avea timp să mă gândesc cum ar fi cel mai bine să o abordez.

Ceea ce văzusem şi întâlnirea cu Conrad mă tulburaseră. Eram năucită şi nesigură întrebându-mă ce îmi va rezerva viitorul şi spunându-mi că trebuie să fiu pregătită pentru orice.

Când m-am întors la castel am dat cu ochii de Freya care mă căutase.

— Unde ai fost? Nimeni n-a ştiut ce s-a întâmplat cu tine.

— Am simţit nevoia de aer curat.

— Puteai să te duci în grădină pentru asta.

— Am vrut să călăresc.

— Ai fost în pădure, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— Am spionii mei.

Şi-a îngustat ochii. Câteva clipe am crezut că ştia că mă întâlnisem cu Conrad.

— Şi apoi, iată dovada! a spus scuturându-mi un ac de brad de pe bluză. Pari foarte speriată. Nu eşti ceea ce spui că eşti. Plănuieşti o lovitură de stat. De aceea eşti independentă financiar. Cine a mai

auzit de o guvernantă care să nu fie terorizată de ideea că îşi poate pierde postul şi că ar putea să rămână pe drumuri?

— Tu ai auzit – am spus, recăpătându-mi echilibrul. Şi eu sunt aceea!

— De ce ai plecat fără să-mi spui?

— Dormeai adânc după emoţiile provocate de balul de aseară unde ai fost vioara întâi. Am crezut că vrei să te odihneşti.

— Am fost îngrijorată. Mi-a fost frică să nu mă părăseşti.

— Copil prostuţ!

S-a aruncat în braţele mele.

— Nu mă părăsi, Anne!

— De ce ți-e teamă? am întrebat-o.

M-a privit fix.

— De tot, a spus. De căsătorie… de schimbare… mi-e teamă să cresc. Nu vreau să mă maturizez, Anne. Vreau să rămân aşa.

Am sărutat-o cu tandrețe.

— Te vei descurca foarte bine la momentul potrivit, am liniştit-o eu.

— Oare? Sunt foarte rebelă şi n-aş putea să-i tolerez amantele.

— Poate că nu va avea niciuna.

— Aşa va trebui să fie! a spus cu fermitate.

— Un proverb englez spune că să nu-ţi ridici poalele până nu sari pârleazul.

— Un proverb foarte înţelept – a replicat Freya. Aşa voi face. Dar voi trece pârleazul cum vreau eu!

— Cunoscându-te, sunt sigură că vei lupta să obţii ceea ce vrei.

Problema e că Sigmund pare a fi genul care face ce vrea el. Ţie nu ţi s-a părut, Anne?

— Ba da, am spus încet.

— Atunci problema va fi cine e mai tare.

— Poate nu va fi nicio luptă. Poate că veţi dori amândoi acelaşi lucru.

— Ce înţeleaptă eşti, Anne! Vei fi lângă mine. Voi insista să fie aşa. Te voi face *Mare Vizor.*

— Ţi-ai băgat în cap asta! Cred că vrei să spui *Mare Vizir* şi sunt sigură că nu aş fi deloc potrivită pentru o asemenea funcţie.

— Ne vom ridica poalele când vom trece pârleazul, m-a citat Freya, aproape ironică.

Râdeam, dar în acelaşi timp mă întrebam:” Ce voi face?

Trebuie să plec. Dar el nu-mi va îngădui. Voi rămâne. Vom trăi împreună… în umbră, ascunşi, dar împreună… ca Francine şi Rudolph.

Trebuia să aflu cine era femeia care plantase flori pe mormântul lui Francine şi, mai ales, cine era copilul.

Capitolul 7

Regele pădurii

Norocul mi-a surâs. În după amiaza aceea Freya a venit la mine. Era bosumflată. Contele şi Contesa doreau ca ea, împreună cu Tatiana şi cu Gunther, să-i facă o vizită Marelui Duce.

— Şi ce te nemulţumeşte? am întrebat-o.

— Voiam să merg cu tine să călărim.

— O putem face altă dată.

— Mă îndoiesc că îl vom vedea pe Duce şi totdeauna trebuie să participăm la atâtea ceremonii! Mi-ar fi plăcut să nu mă duc.

— Vizita nu va dura mult.

— Sper ca Sigmund să fie acolo.

— Cred că îţi face plăcere să-l vezi.

S-a strâmbat.

Am urmărit suita până a plecat şi. Apoi m-am dus imediat la grajduri. Aveam o după amiază liberă. Am ajuns repede pe drumul spre pavilion şi apoi am luat-o către casa pe care o descoperisem de dimineaţă.

Femeia era în grădină. Am recunoscut-o pe loc. I-am dat bună ziua şi am rugat-o să-

mi arate drumul spre oraş, deşi îl cunoşteam foarte bine. A venit la gard, s-a aplecat peste el şi m-a îndrumat. Încercând să lungesc vorba, am spus:

— Pădurea e foarte frumoasă.

A fost de acord cu mine.

— Nu-ţi e urât să stai singură aici? am întrebat.

— Nu prea. Am atâtea de făcut… îngrijesc de casa fratelui meu.

— Numai două persoane… am murmurat şi m-am întrebat dacă asta nu sunase iscoditor şi totodată impertinent.

— Doar noi doi, fata în casă şi băieţelul meu.

N-a menţionat niciun soţ, am remarcat imediat şi prin cap mi-au trecut o groază de posibilităţi.

— Am trecut pe la pavilion, am continuat. Pare pustiu.

— Ah, da, acum aşa e.

Avea o figură deschisă şi prietenoasă. Poate ca îi făcea plăcere un pic de conversaţie pentru că, fără nicio îndoială, vedea puţină lume.

— Sunteţi în vizită pe aici? m-a întrebat.

— Nu chiar. Sunt angajată la castel.

— Oh?! A devenit interesată. Fratele

meu lucrează acolo… pentru Conte.

— Eu stau acolo… sunt guvernanta englezoaică a Contesei Freya.

Asta n-o interesa prea mult.

— Oh, da, am auzit că ar fi o englezoaică acolo. Aţi plecat şi v-aţi rătăcit?

— Nu e prea greu în pădure.

— Nicăieri nu-i mai uşor. Dar nu sunteţi departe. Dacă o luaţi înapoi spre pavilion şi o ţineţi pe potecă, ajungeţi la vilă de lângă pavilion şi de acolo se face un drum. De acolo se vede oraşul.

— De la pavilion ştiu pe unde sunt. Pavilionul pare interesant, dar e cam posomorât.

— Da, acum nu mai e folosit.

— Păcat. Pare să fi fost un loc admirabil.

— Oh, da… mai înainte îl foloseau des când veneau la vânătoare, ştiţi. Trebuie să ai grijă în pădure. Dacă sunt mai ales cerbi, poţi să dai şi peste un mistreţ sălbatic.

— Cred că am văzut un mormânt… undeva, în spatele pavilionului.

— Da, e un mormânt acolo.

— Ciudat loc pentru un mormânt. De ce să fie cineva îngropat acolo şi nu în cimitir?

— Cred că a existat un motiv.

Am aşteptat, dar nu părea dispusă să

continue, aşa că am spus:

— Pare bine îngrijit.

— Da. Eu am grijă de el. Nu-mi place să-l văd năpădit de buruieni. Mormintele trebuie îngrijite. Dacă nu sunt, arată ca și cum nimănui nu i-ar păsa de cel înmormântat acolo.

— Înseamnă că a fost o prietenă?

— Da, a spus. Trebuie să mă iertaţi. Îl aud pe băieţelul meu. S-a trezit din somn. O să găsiţi uşor drumul. Să dea Domnul să aveţi o zi bună.

Mi-am dat seama că n-am ştiut să exploatez situaţia. Nu descoperisem mare lucru, cu excepţia faptului că o cunoscuse pe Francine şi fusese prietena ei.

M-am hotărât să revin. Cel puţin, am deschis o cale acolo unde părea să nu fie nimic.

Când m-am întors în oraş, am trecut pe la hanul de unde odată închiriasem un cal şi m-am hotărât să mai stau puţin în *Biergarten.* Mi-am lăsat calul în grajd şi m-am dus în grădină. Cred că voiam să vorbesc cu cineva şi nevasta hangiului era foarte prietenoasă.

Şi-a amintit de mine şi mi-a spus-o când mi-a adus cana cu bere – o specialitate a

Bruxenstein-ului. A făcut o pauză şi nu mi-a fost greu s-o reţin.

I-am spus că acum lucram la castel.

— Am auzit că tânără contesă are o englezoaică să o ajute să vorbească bine limba, a spus.

— Eu sunt aceea, am spus.

— Şi îţi place?

— Foarte mult, am replicat. Contesa e încântătoare.

— E populară, şi la fel e şi Baronul. Nu m-ar surprinde să grăbească puţin căsătoria. Cred că depinde de Marele Duce. Dacă se reface, lucrurile vor fi ca mai înainte.

Am fost de acord şi i-am spus că am găsit pădurea încântătoare.

— Pădurile noastre sunt celebre prin cântece şi prin legende, a răspuns ea. Se spune că se pot întâmplă fel de fel de lucruri acolo. Trolli, pitici, uriaşi, vechii zei ai... unii spun că mai sunt acolo... şi că unii oameni au darul să-i vadă.

— Trebuie să fie înspăimântător să locuieşti în inima pădurii. Am trecut pe acolo astăzi.

— Pe la pavilion?

— Da, am văzut pavilionul, dar vorbeam

de o casă... una mică... în pădure... lângă pavilion. Mă întreb cine stă acolo.

— Ah, ştiu ce vrei să spui. Trebuie să fie locul lui Schwartze.

— Am văzut pe cineva acolo, i-am cerut să-mi arate drumul.

— O fi fost Katia.

— Are un băieţel?

— Da. Pe Rudolph.

— Soţul ei lucrează pentru vreuna din familiile de la castel?

— Nu există niciun soţ.

— Oh... înţeleg.

— Sărmana Katia. A avut necazuri.

— Păcat! Pare foarte plăcută, chiar fermecătoare.

— Da, este. Viaţa a fost totuşi crudă cu ea. Dar are băiatul pe care îl iubeşte la nebunie. E tare frumuşel.

— Am remarcat copilul. Are vreo patru-cinci ani.

— Da, cred că atunci s-a întâmplat. Un adevărat mister.

— Oh?

— Cine poate spune ce se întâmplă în cazuri din astea? Se pare, un ghinion... în partea aia a pădurii... ţinând cont şi de ceea ce s-a întâmplat la pavilion...

— Vrei să spui, crima?

— Da. A fost groaznic. Unii spun că a fost gelozie. Dar eu n-am crezut niciodată. A fost cineva care a vrut să-l înlăture pe Rudolph, astfel încât Sigmund să-i ia locul.

— Vrei să spui că Sigmund…?

— Oh, taci! Am spus că e un mister… acum mulţi ani. Cel mai bine e să fie dat uitării. Se spune că Sigmund va fi un Duce minunat. E puternic, şi asta e ceea ce dorim. Ascultă – şi-a lăsat capul pe o parte – mă aştept să vină pe aici.

— Cine?

— Contele şi Contesa cu Sigmund şi cu tânără Contesă. Am auzit că în după amiaza asta l-au vizitat pe Marele Duce. Sigmund îi va escorta înapoi la castel. O să ies să-i văd.

— Pot să vin cu tine?

— Sigur că da.

Am stat cu ea şi cu alţii înghesuiţi în uşile hanului. Inima mi-a bătut să-mi sară din piept de mândrie şi teamă în timp ce îl priveam. Era magnific pe calul lui alb, răspunzând aclamaţiilor mulţimii. Lângă el era Freya îmbujorată, cu ochi strălucitori şi foarte frumoasă. Era limpede că poporul o plăcea.

— Mica răţuşcă, am auzit spunând pe

cineva. Este încântătoare, nu?

Urmau Contele şi Contesa cu Gunther şi Tatiana. Cu ei mai erau câteva gărzi călare, îmbrăcaţi în uniforme albastre cu maro şi cu pene la coifurile argintii. În timp ce-i priveam mi-am amintit de situaţia deznădăjduită în care mă aflam şi-mi dădeam seama că nu aveam loc în viaţa lui Sigmund. Voi fi amanta lui, ascunsă… aşteptând zilele pe care le putea petrece cu mine. Şi dacă apăreau copii… ce făceam cu ei?

Cum aş fi putut să fac asta? Trebuia să plec.

Oh, Francine – m-am gândit – oare şi cu tine s-a întâmplat la fel?

Când am ajuns în camera mea, unul dintre valeţi stătea la uşă. Mi-a spus:

— Am un bilet pentru dumneavoastră, fraulein. Mi s-a spus să nu-l dau nimănui decât dumneavoastră.

— Mulţumesc, i-am spus luându-l. S-a înclinat şi a plecat.

Ştiam dinainte de a-l deschide cine mi-l trimisese. Era scris pe hârtie albăstruie cu efigia cu lei şi săbii încrucişate pe care o mai văzusem.

Scumpa mea, (îmi scria în engleză)

Trebuie să te văd. Vreau să-ţi vorbesc. E de nesuportat să fii atât de aproape şi totuşi atât de departe de mine. Nu pot să mai aştept până mâine. Vreau să te văd în seara asta. Chiar lângă castel e un han. Se numeşte" Regele Pădurii". Vino acolo. Te aştept. Te rog. O să *te aştept la nouă. După cină o să te poţi furişa.*

C.

Regele Pădurii. Îl văzusem. Era foarte aproape de porţile castelului. Puteam s-o fac? Cred că da. Puteam să pretextez o durere de cap, să mă retrag devreme şi să mă furişez. N-ar fi înţelept. S-ar întâmpla ca la Grange. Nu trebuia să mă duc. Mă gândeam totuşi la el aşteptându-mă acolo. Ar fi aşa de nefericit. Oamenii cum sunt Conrad şi Freya erau obişnuiţi ca totul să se facă după voia lor. Ar trebui să înveţe că nu totdeauna se întâmplă aşa. Şi totuşi… voiam să mă duc.

Ba nu, m-am admonestat singură. Totuşi n-aveam cum să-i trimit un mesaj. Cum aş fi putut *eu* să-i cer cuiva să-i ducă un bilet Baronului Sigmund!

Nu. M-am hotărât că trebuie să mă duc şi să-l fac să-şi dea seama că nu puteam să-l mai văd. Trebuia să plec din castel. Să

zicem să mă întorc la Daisy. Dar nu era destul de departe. Putea să mă caute şi acolo. Nu. O să mă duc să-l văd şi să-i explic că nu trebuie să ne mai întâlnim.

Am reuşit să plec relativ uşor. Freya era puţin distrată. Îi plăcea să călărească pe străzi cu Sigmund şi era încântată de aclamaţiile mulţimii. Când i-am spus că aş vrea să mă retrag devreme pentru că mă doare capul, a spus doar" Somn uşor, Anne. Poate o să mă culc şi eu devreme".

Astfel am reuşit să mă strecor fără bătaie de cap.

El mă căuta şi m-a ajuns înainte de a ajunge la han. Avea o mantie întunecată şi o pălărie neagră ca orice om de afaceri care călătoreşte. Deşi am mai văzut pe mulţi îmbrăcaţi la fel, el arăta foarte distins.

Mi-a strâns braţul şi a rostit:

— Am închiriat o cameră unde nu vom fi deranjaţi.

— Am venit să-ţi spun că trebuie să plec, am spus.

Nu mi-a răspuns, dar mi-a strâns braţul mai tare.

Am intrat în han şi am urcat o scară lăturalnică. Îmi spuneam:" Aşa va fi mereu – totdeauna în umbră". Brusc, nu mi-a mai

păsat. Îl iubeam şi ştiam că n-aş putea fi fericită fără el. Cum spunea proverbul acela spaniol?” Dumnezeu spune să iei ce doreşti. Să iei, dar să plăteşti pentru asta”.

Era o cameră mică, dar lumina lumânărilor arunca o aură plăcută romantică, sau poate mi se părea că era aşa pentru că eram numai noi doi acolo.

Mi-a scos în grabă gluga pelerinei şi acele care îmi ţineau părul strâns. Pletele mi-au alunecat grele pe umeri.

— Pippa – a murmurat – în sfârşit, împreună. M-am gândit la tine… te-am visat şi acum, iată-te aici.

— Nu trebuie să rămân… Am venit numai să-ţi spun…

Mi-a zâmbit şi mi-a tras uşor pelerina de pe umeri.

— Nu! am spus încercând să fiu fermă.

— Ba da, a răspuns. Aşa ne e scris, ştii foarte bine. Nu poţi să scapi de soartă. Oh, Pippa, te-ai întors la mine…

pentru a nu ne mai despărţi niciodată.

— Trebuie să plec, am insistat. N-ar fi trebuit să vin. Am crezut că vrei să-mi spui ceva.

— Vreau absolut totul, mi-a replicat.

— Ascultă, am continuat. Trebuie să fim

raţionali. Acum este cu totul altfel. Data trecută n-am ştiut cine eşti. M-am lăsat amăgită. Eram inocentă… fără experienţă. Nu mai avusesem niciodată un amant. Am crezut că ne vom căsători şi vom trăi împreună căsătoriţi. Acum lucrurile s-au schimbat. Ceea ce facem e greşit şi sunt conştientă de asta.

— Iubita mea, convenienţele sunt făcute de societate… L-am întrerupt:

— Nu e vorba numai de convenienţe. Mai e şi Freya. Am îndrăgit-o. Ce ar crede dacă ne-ar vedea acum? Nu se cuvine… e îngrozitor de greşit… şi trebuie să plec.

— Nu-ţi voi permite aşa ceva.

— Eu sunt cea care hotărăşte.

— Nu poţi fi atât de crudă!

— Înţeleg că sunt încă naivă şi că ai mai fost probabil în asemenea situaţii de multe ori…

— N-am iubit niciodată până acum, a spus. Nu e suficient?

— E adevărat?

— Jur că aşa este. Te iubesc… pe tine şi numai pe tine, acum şi pururea.

— Cum poţi să ştii ce sentimente vei avea în viitor?

— Am ştiut din prima clipă când te-am

zărit. Dar tu?

Ani ezitat şi apoi am spus:

— Poate, în ceea ce mă priveşte, am ştiut că aşa va fi, dar cu tine e altceva. Dacă aş pleca, m-ai uita repede.

— Niciodată.

— Ar fi atât de multe în viaţa ta care ar compensa orice frustrare provocată de faptul că o femeie te-a respins…

— Nu înţelegi. Dacă ar fi vorba numai de mine aş fi gata oricând să renunţ la tot pentru tine.

— Cum să renunţi la strigătele de admiraţie şi la ovaţii? înseamnă atât de mult pentru tine! Te-am urmărit. Eram în balconul unui han când ai trecut călare pe cal alături de Freya. V-am văzut. Zâmbeai mulţumit. Oamenii v-au plăcut pe amândoi, iar voi aţi fost încântaţi de simpatia şi respectul lor. Asta înseamnă foarte mult pentru tine.

— Într-un fel, am fost crescut şi educat pentru asta – a admis. Dar nu m-am gândit niciodată că eu voi ajunge într-o asemenea poziţie socială din cauza lui Rudolph. Eu eram numai o ramificaţie a arborelui nostru genealogic. Dacă ar fi trăit Rudolph… Dar de ce să ne gândim la asta iubito? Să luăm

de la viaţă tot ceea ce ne oferă.

— Nu. Trebuie să plec. Mă voi întoarce în Anglia. Cred că aşa e cel mai bine. Mă voi duce la mătuşa Grace şi voi încerca…

Braţele lui deja mă cuprinseseră.

— Pippa, te iubesc, iar timpul e atât de scurt… acum. Dar vom trăi o viaţă împreună.

— Dar poziţia ta socială… Freya?

— Voi găsi eu ceva. Te rog, iubito… hai să fim fericiţi… acum.

Buzele mele au spus nu, dar trupul meu striga” Da, da!”. Pentru mine era irezistibil şi amândoi ştiam asta.

Nu există scuze. N-am avut niciuna. Ne-am lăsat în voia pasiunii. Niciunul dintre noi nu se putea gândi la altceva când eram acolo, împreună, doar noi doi. S-a întâmplat ca şi atunci, la Grange. N-a mai rămas nimic altceva decât dragostea noastră, dorinţa noastră. N-am mai rezistat şi m-am prăbuşit în braţele lui pe jumătate înspăimântată, pe jumătate extaziată. Am azvârlit la o parte orice sentiment de vinovăţie şi jenă.

Pe urmă am stat întinsă alături de el, în braţele lui. Îmi pipăia faţa cu degetele, ademenea orbilor.

— Vreau să-ţi cunosc bine fiecare

părticică fiindcă acum tu eşti una şi aceeaşi cu mine. Ne aparţinem unul altuia. Trebuie să te am în minte aşa cum eşti, când nu voi fi alături de tine. Am găsit un cămin pentru noi. Nu departe de oraş... în pădure... o căsuţă minunată pe care o vom transforma în căminul nostru.

Brusc, am revenit cu picioarele pe pământ de pe înălţimile olimpice pe care mă aflasem. Am avut o viziune: pavilionul de vânătoare – întunecat, sinistru, bântuit de fantome.

— E în partea de vest a oraşului, a continuat.

A vrut să spună că oraşul va fi între noi şi pavilionul de vânătoare.

— Îţi voi arăta casa şi o vom face căminul nostru. Voi fi acolo cât de mult voi putea. Doamne, Dumnezeule, Pippa, ar putea fi minunat.

— Nu voi accepta niciodată – am spus. Nu pot. Mi-e ruşine, îţi dai seama cum mă simt faţă de copila aceea pe care am îndrăgit-o şi care este nevinovată? Am început s-o iubesc...

— Pe mine mă iubeşti, ţine minte! a spus. Nimeni nu trebuie să stea în calea iubirii noastre.

— Dar nu mai pot sta cu Freya… după asta.

— Atunci hai în căminul nostru din pădure.

— Trebuie să mă mai gândesc. Nu mă pot hotărî aşa de uşor. Nu-mi pot imagina ce i-aş putea spune. Ce ar simţi ea? Va fi soţia ta, iar eu amanta ta.

— Nu e tocmai aşa, a protestat.

— Dar cum altfel? Nu cred că pot face asta. Nu lui Freya. Chiar şi acum mă simt vinovată, vrednică de dispreţ. Zilele trecute, într-un elan de afecţiune pentru mine, Freya m-a sărutat… iar eu i-am întors sărutul. Apoi m-a copleşit oroarea. Mă considera prietena ei în timp ce eu o trădam. Îmi spuneam:” Sărutul Iudei”. Nu, cel mai bine ar fi să plec acasă, în Anglia. M-aş putea duce la mătuşa Grace, aş putea lua viaţa de la capăt, poate undeva departe de Greystone Manor.

— Rămâi aici. Nu te las să pleci.

— Sunt liberă. Nu uita asta!

— Nimeni nu e liber când iubeşte cu adevărat. Şi tu eşti încătuşată, iubito. Ne aparţinem unul altuia pentru tot. Restul vieţii… acceptă asta… şi o să vezi că e singurul mod de a supravieţui.

— Pentru mine singurul mod de a supravieţui e să plec de aici.

— Nu accept… Şi nici tu. Dacă aş fi fost liber să mă căsătoresc cu tine, aş fi fost cel mai fericit om din lume.

— Asta nu se poate, am spus.

— Numai dacă nu descoperim un nou moştenitor. Măcar dacă Rudolph ar fi fost însurat…

— Dar a fost!

— Oh, înscenarea din registru! Nu era acolo, nu-i aşa? Am căutat-o împreună. Dacă aş fi avut o dovadă a faptului că a fost căsătorit şi că a avut un copil! Dacă am putea aduce acel copil în faţa tuturor şi am spune:” iată noul conducător al Bruxenstein-ului în caz că Marele Duce…”

— Ar fi doar un copil.

— Copiii cresc.

— Ce s-ar întâmplă? Bănuiesc că ar fi un fel de regenţă…

— Ceva asemănător.

— Şi tu ai fi regentul?

— Probabil că aşa ar fi. Dar aş fi liber atunci. Kollenitz-ul n-ar dori o alianţă cu un regent. Atunci ei ar vrea ca Freya să se mărite cu moştenitorul.

— Diferenţa de vârstă ar face o

asemenea căsătorie imposibilă.

— Cui crezi că i-ar păsa de această diferenţă? Au mai existat asemenea căsătorii nepotrivite încheiate din raţiuni de stat. N-ar avea nicio importanţă nici dacă Freya ar fi şi cu zece ani mai în vârstă. La urma urmelor, şi eu sunt cu zece ani mai mare decât Freya. Dar ne pierdem timpul cu tot felul de supoziţii departe de subiect. Trebuie să acceptăm realitatea. Va trebui să iau parte la acea ceremonie nupţială cu Freya şi să concepem un moştenitor. Apoi îmi voi fi făcut datoria faţă de stat. Dar nu te voi lăsa să pleci, Pippa, niciodată… niciodată! Dacă fugi, vin după tine. Voi răscoli toată Anglia… toată lumea, şi tot te voi aduce înapoi.

— Împotriva voinţei mele?

— Iubita mea Pippa, nu voi face nimic împotriva voinţei tale. Toate resentimentele tale se vor prăbuşi când vom fi împreună. N-am dovedit-o de două ori până acum?

— Sunt slabă… nesăbuită… imorală. Îmi dau seama…

— Eşti amabilă, drăgălaşă şi adorabilă.

— Nu ai dreptul să mă ispiteşti.

— Am dreptul la o dragoste adevărată.

— Ce proastă sunt! Aproape te cred.

— Ai fi proastă dacă nu m-ai crede.

— Atunci, e adevărat?

— Ştii.

— Cred că da. Suntem doi oameni prinşi ca într-o capcană într-o situaţie neobişnuită. Mă întreb dacă aşa ceva s-a mai întâmplat vreodată.

— I s-a întâmplat chiar surorii tale. Nu chiar la fel... dar Rudolph nu s-ar fi putut căsători cu ea.

— De ce nu?

— Pentru că îi era menit lui Freya.

— Dar el n-a trecut prin ceremonia de logodnă care este echivalentă cu căsătoria.

— E adevărat. Dar ştia că nu are voie să se însoare fără aprobarea miniştrilor Marelui Duce. Iubito, hai să lăsăm asta la o parte. Să profităm de clipele petrecute împreună. Îţi promit că va fi minunat.

— Acum trebuie să plec. E târziu.

— Numai dacă îmi promiţi că ne vom întâlni cât mai curând. Doresc să-ţi arăt casa în care aş vrea să locuim. Te rog să vii aici mâine seară. Vrei?

— Nu pot. Cum să plec aşa? Ar putea să bată la ochi. Freya ar deveni bănuitoare.

— Voi fi aici mâine seară la aceeaşi oră. Iubita mea Pippa, te rog vino.

Mi-am pus pelerina şi m-a condus până aproape de poarta castelului. Gărzile m-au privit bănuitoare şi mi-am dorit să-mi pot ascunde fericirea sălbatică ce mă invadase.

Nu ştiam cum voi putea da ochii cu Freya. Îmi era teamă să nu-mi trădez sentimentele când va vorbi despre Sigmund. Avea spirit de observaţie şi mă cunoştea bine. Cu siguranţă ar fi ghicit că s-a întâmplat ceva.

În ultima vreme, Freya se schimbase. Părea, mai matură, mai retrasă, mai obsedată de propria-i persoana. Altădată ar fi remarcat uşor comportamentul meu mai neobişnuit.

Şi fraulein Kratz a remarcat schimbarea petrecută cu Freya.

— Nu e deloc atentă la lecţii, s-a plâns fraulein Kratz. Cred că şi-a pierdut puţin capul venind aici, văzându-l pe Baron şi dându-şi seama ce viitor măreţ o aşteaptă.

— E suficient pentru oricine ca să-şi piardă capul.

— Nu se mai poate concentra asupra unui subiect şi tot timpul vrea să amânăm lecţiile. E greu să-ţi impui autoritatea cu ea. Ce părere ai fraulein Ayres?

— În cazul meu este altceva. Nu e vorba

de lecţii propriu-zise. Vorbim numai în limba engleză. Nu trebuie să stăm la masă şi să. Studiem anumite cărţi, deşi aş dori să citească mai mult în limba engleză.

— Cred că trebuie să accept această situaţie.

— Da, fraulein Kratz. În orice caz, aşa ai mai mult timp liber.

A recunoscut că aşa era, lucru de altfel valabil şi în cazul meu.

Ne-am întâlnit după masa de prânz. Purta un costum de călărie albastru deschis care-i scotea în evidenţă tenul diafan.

— Vreau să călăresc după amiază, Anne. Cred că şi tu vrei să faci acelaşi lucru, sau poate vrei să mergi în oraş?

— Cum doreşti, desigur.

— Ah, nu... nu pot merge cu tine. Trebuie să-i însoţesc pe Gunther şi Tatiana.

Am fost încântată pentru că eram liberă să-mi duc la bun sfârşit un plan anume.

— Sper să te distrezi cât mai bine, i-am spus.

— Îmi pare rău că nu poţi veni cu noi.

— Nu-i nimic, înţeleg. Plimbare plăcută!

S-a aruncat de gâtul meu.

— O după amiază plăcută, Anne.

— Voi încerca să mă distrez puţin.

— Apoi vom conversa mult în limba engleză… mâine sau poimâine.

M-am dus în camera mea şi mi-am pus costumul de călărie. Era încă devreme când am pornit călare prin pădure.

Planul mi-l făcusem după ce mă trezisem în dimineaţa aceea. Urma s-o văd pe cea care îngrijea mormântul lui Francine. Aveam convingerea că ştia ceva ce trebuia neapărat să aflu. Mă interesa mult copilul. De ce nu? Era o presupunere ciudată, dar de ce îl chema Rudolph? De ce să fie pus un băieţel de patru ani să îngenuncheze la mormântul unei străine? Dagă micuţul Rudolph era copilul despre care îmi scrisese Francine? Dacă aş fi putut să dovedesc că Francine a fost cu adevărat cununată, dacă aş fi putut să-i găsesc fiul, atunci băieţelul acela ar fi devenit moştenitorul Ducatului. Ar fi fost înaintea lui Conrad. Deşi venisem în Bruxenstein să dezleg enigma vieţii şi morţii surorii mele, îmi dădeam seama. că era posibil să găsesc şi o soluţie pentru propria mea problemă.

Poate că imaginaţia mea era prea creatoare, poate că nu era atât de simplu cum mi se părea. Trebuia să încerc să aflu şi să fac uz de toată ingeniozitatea de care

eram în stare.

În timp ce treceam călare pe lângă casa Giselei îndreptându-mă spre pavilionul de vânătoare, mă gândeam la seara precedentă, la pasiunea sălbatică ce ne sfâșia pe amândoi făcându-ne să uităm de tot.

Cum putusem eu, care mă considerasem totdeauna o persoană onorabilă, să mă las târâtă într-o asemenea aventură amoroasă cu viitorul soț al elevei mele? Nu mă mai puteam înţelege. Ştiam doar că vreau să fiu cu el, că vreau să renunţ la orice altceva. Doream, mai presus de orice, să-i fac plăcere, să fiu cu el pentru totdeauna.

Am priponit calul şi am mers pe jos în jurul pavilionului, am trecut de mormânt îndreptându-mă către casa lui Katia.

Pe când străbăteam desişul pădurii, imediat după pavilion, am auzit zgomot de copite. M-am retras de pe poteca îngustă aşteptând să treacă persoana care călărea. Era un bărbat a cărui figură îmi era cunoscută. M-a privit lung în timp ce trecea pe lângă mine. Mergea încet pentru că poteca era îngustă. A înclinat capul într-un fel de salut, iar eu am făcut la fel. Am mers mai departe întrebându-mă unde îl mai

întâlnisem. Veneau şi plecau foarte mulţi oameni la castel. Poate că lucra acolo. Oricum, mintea îmi era prea plină de alte probleme pentru a-mi pierde timpul cu identitatea străinului.

Am ajuns la casa lui Katia. Părea linişte. Am deschis uşa şi m-am îndreptat spre veranda plină cu ghivece de flori.

Am bătut la uşă. Linişte, urmată de zgomot de paşi. Uşa s-a deschis şi Katia a apărut în prag. Mă privea mirată. Părea că nu-şi mai aduce aminte de femeia care o rugase să-i arate drumul prin pădure.

Repetasem de multe ori ce urma să-i spun:

— Mă întreb dacă pot vorbi cu tine. Vreau să te întreb ceva foarte important. Pot să fac asta?

Mă privea uluită şi am continuat:

— Te rog… este foarte important pentru mine.

S-a dat uşor înapoi şi a deschis larg uşa.

— V-am mai văzut, a spus.

— Da. Ieri. Te-am rugat să-mi arăţi drumul.

A zâmbit.

— Da, îmi amintesc. Vă rog să intraţi în casă.

Am intrat şi am remarcat ordine şi curăţenie la tot pasul. A deschis o uşă şi am intrat într-o cameră plăcută, mobilată simplu, dar cu gust.

— Vă rog să luaţi loc, m-a invitat

— Îmi dau seama că ţi se pare straniu, am spus. Mă interesează mult mormântul femeii care a fost ucisă împreună cu Baronul Rudolph.

— Da? a întrebat uşor speriată. De ce… de ce mă întrebaţi pe mine?

— Pentru că ai cunoscut-o bine. Ai ţinut la ea. Te ocupi de mormânt. Îl duci şi pe băieţelul tău acolo şi e limpede că ai respectat-o mult.

— Îmi iau copilaşul cu mine pentru că nu am cu cine să-l las. Acum doarme. E singura perioadă din zi când mai pot să fac ceva prin casă…

— Te rog povesteşte-mi despre prietenia cu femeia care a fost ucisă.

— Aş putea să vă întreb de ce vă interesează?

Era rândul meu să ezit. Brusc, m-am hotărât. Era singura cale de a obţine informaţiile pe care le doream atât de mult. Am spus:

— Sunt sora ei.

A rămas uimită. Mă privea năucită. Am aşteptat să-şi revină. A exclamat:

— Da, ştiam că are o soră… Pippa. Vorbea despre ea cu atâta dragoste!

Acele cuvinte simple m-au emoţionat profund. Simţeam cum îmi tremură buzele, iar cuvintele se precipitau:

— Atunci înţelegi. Ştii de *ce* trebuie ca eu…

Brusc, mi-am dat seama că n-aş fi putut să aflu nimic important dacă nu i-aş fi spus cine eram. Atitudinea ei faţă de mine se schimbase. Am continuat:

— Te-am văzut îngrijind mormântul. V-am văzut, pe tine şi pe băieţel, îngenunchind acolo. Atunci mi-am spus că ai iubit-o pe sora mea. De aceea m-am hotărât să-ţi vorbesc.

— Nu v-am crezut deloc că v-aţi rătăcit, a spus. Ştiam eu că era vorba despre altceva.

— Cred că sora mea a fost cununată cu Rudolph.

Şi-a plecat ochii:

— Ei spun că nu, că a fost doar amanta lui.

— Oricum, trebuie să existe pe undeva o dovadă…

A tăcut. Am continuat:

— Povesteşte-mi despre ea. Locuia în pavilion, nu-i aşa? Trebuie că aţi fost vecine.

— Acolo era căminul ei. Ştiţi, nu putea să fie primită la schloss. Baronul avea anumite îndatoriri. Venea când putea, dar o făcea destul de des. Se iubeau mult şi era o persoană atât de fericită! Râdea tot timpul. N-am văzut-o niciodată tristă. Îşi acceptase poziţia socială. Sunt sigură că Baronul Rudolph venea la ea ori de câte ori avea puţin timp liber.

— Spune-mi, cum ai cunoscut-o?

— Pe atunci trăia încă tata. El şi fratele meu erau angajaţii Contelui von Bindorf. Majoritatea celor de aici din jur lucrează fie pentru Conte, fie pentru Marele Duce. Fratele meu, Herzog, este încă în slujba Contelui. Pleacă mereu cu diferite însărcinări. Lipseşte mult de acasă.

— Da, am murmurat.

— Mi s-a întâmplat ceva cumplit în pădure. Eram tânără şi neştiutoare, înţelegeţi. A fost groaznic. Nimeni nu poate înţelege cu adevărat decât dacă trece prin aşa ceva. Era un bărbat. Cred că mă urmărea de o vreme… pentru că de multe ori avusesem senzaţia că sunt urmărită.

Apoi, într-o zi… era în amurg…

A făcut o pauză privind undeva în gol, retrăind oroarea acelor clipe.

— … era unul dintre soldaţii care alcătuiesc garda de la *Grand Schloss.* M-a prins şi m-a târât în pădure şi apoi…

— Te-a violat.

A încuviinţat.

— Îmi era atât de frică! Ştiam că face parte din corpul de gardă… Mă gândeam că nimeni n-o să mă creadă… aşa că n-am spus nimănui. A fost ca un coşmar şi credeam că s-a terminat şi că trebuie să uit tot… Şi pe urmă… mi-am dat seama că eram însărcinată.

— Îmi pare atât de rău pentru tine!

— Acum a trecut. Lucrurile astea se uită. Nu mă mai gândesc nici eu atât de mult la cele întâmplate. Numai când vorbesc despre asta îmi reamintesc. Tata era foarte credincios, înţelegeţi? Când a aflat a fost îngrozit şi…

Faţa i s-a contorsionat de spaimă şi parcă vedeam fetiţa inocentă şi lipsită de apărare de atunci.

— … Nu m-au crezut, a continuat. Au spus că am fost o târfă, că am adus ruşine familiei mele. M-au alungat.

— Şi unde te-ai dus?

— Nu ştiam încotro s-o apuc şi m-am dus la sora dumeavoastră. M-a primit şi m-a luat la ea. Dar nu numai atât... A făcut totul pentru mine. Ea m-a crezut. A spus că mă va ajuta. Aşa a şi făcut. Copilul meu s-a născut în pavilionul de vânătoare.

Inima îmi bătea năvalnic.

— A avut şi ea un copil... cam în aceeaşi perioadă?

— Nu ştiu nimic despre vreun copil, mi-a răspuns. N-am văzut niciun copil acolo.

— Ar fi fost periculos dacă ar fi avut un copil, nu-i aşa? am întrebat-o. Ar fi fost moştenitorul Ducatului!

A scuturat din cap.

— Ar fi trebuit să fi fost cununaţi.

— Eu cred că au fost.

— Toată lumea spune că nu au fost.

— Ţi-a vorbit sora mea vreodată despre căsătoria ei?

— Nu.

— Ţi-a spus că era însărcinată?

— Nu.

— Spui că băieţelul tău s-a născut la pavilion?

— Da. Am fost bine îngrijită acolo. Ea s-a ocupat de tot. După naşterea copilului nu

am mai avut niciun coşmar. Nu mai puteam să sufăr pentru ceva care mă făcuse să am acest copil.

— Ai iubit-o pe sora mea?

— Cine n-ar fi iubit pe cineva care a făcut atât de mult bine? M-a salvat de la o soartă cumplită care m-ar fi aşteptat. Eram pe jumătate nebună de spaimă şi durere. Credeam că sunt blestemată, cum îmi spusese tata. Ea a râs de toate astea. M-a făcut să înţeleg că nu eram rea sau păcătoasă. M-a ajutat să aduc pe lume un copil sănătos. Ne-a salvat pe amândoi. N-am să uit asta niciodată.

— Şi… din cauza asta îi îngrijeşti mormântul?

A încuviinţat din cap.

— Aşa voi face cât voi trăi. Şi apoi locuiesc atât de aproape! Nu o voi uita niciodată. Şi vreau ca nici Rudolph să n-o uite. Când va fi destul de mare îi voi povesti.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai spus.

— Ce căutaţi aici de fapt?

— Vreau să-i găsesc copilul, pentru că sunt sigură că a avut un copil.

A dat din cap.

— Vreau ca tu să mai ştii ceva, am

continuat. Contesa şi cei care m-au angajat nu-mi cunosc adevărata identitate. Ei ştiu că sunt fraulein Ayres. Nu mă vei trăda?

— N-aş face asta niciodată, a spus imediat.

— Te cred că n-ai face aşa ceva. A trebuit să-ţi spun pentru că altfel nu mi-ai fi spus nimic despre sora mea.

A recunoscut că aşa era. I-am povestit că datorită banilor moşteniţi de la bunica avusesem posibilitatea să călătoresc până în Bruxenstein. I-am spus din nou că eram convinsă că Francine fusese cununată cu Baronul Rudolph şi că avusese un copil.

— Ai şi tu un fiu, i-am explicat. Vei înţelege sentimentele surorii mele pentru al ei. Vreau să-l găsesc, să am grijă de el. Ar fi o compensaţie pentru pierderea ei. Şi apoi, dacă există, ce fel de viaţă duce? îi sunt datoare surorii mele. Trebuie să-i găsesc fiul.

— Înţeleg ce simţiţi. Dacă ar fi un copil… dar…

— Am scrisori trimise de ea în care îmi scrie despre copil…

— Poate îşi dorea un copil. Ştiu că îşi dorea. Îmi amintesc cum se purta cu Rudi al meu. Uneori, când oamenii îşi doresc foarte

mult ceva, visează…

Vechea explicaţie! Dar nu era valabilă în cazul lui Francine. Fusese mult prea ancorată în realitate, cu picioarele pe pământ. Nu fusese o visătoare. Eu – chiar dacă eram – nu puteam să cred că m-aş fi putut autoamăgi vreodată că am un copil… ca aş fi putut să scriu cuiva despre el.

Am spus:

— Îţi sunt recunoscătoare şi îţi mulţumesc că îngrijeşti mormântul surorii mele. Dacă mai vrei să-mi spui ceva… să stai de vorbă cu mine… nu uita că sunt fraulein Ayres.

A dat din cap.

Am plecat de acolo la fel de neştiutoare, cu excepţia faptului că aflasem de ce îngrijea Katia mormântul.

Când am intrat în castel şi mă îndreptam spre camera mea, am dat de Tatiana. M-a privit cu superioritate, ca de obicei, şi a spus:

— Bună ziua, fraulein.

I-am răspuns la salut şi am vrut să plec, dar ea a continuat să-mi vorbească:

— Cred că a progresat bine Contesa Freya la limba engleză.

— Foarte bine, i-am răspuns. E o elevă

bună.

Tatiana mă privea cu un oarecare interes. Mă simţeam puţin stânjenită şi-mi părea rău că nu. Purtam ochelarii. Ştiam că părul îmi scăpase pe umeri de sub pălărie.

— Cred că se teme că o vei părăsi. A spus că eşti o femeie independentă financiar.

— E adevărat. Nu sunt nevoită să-mi câştig existenţa, dar îmi face plăcere să lucrez cu Contesa.

— Deci teama ei este neîntemeiată şi vei rămâne cu ea până la căsătorie?

— Mai este până atunci…

— Un an… poate mai puţin. Cunoşti împrejurările, cu siguranţă. Cred că te bucuri de încrederea ei.

— Suntem prietene atât cât se poate de bune, având în vedere poziţiile noastre sociale.

M-a privit apoi cu multă atenţie şi a spus:

— E ciudat, fraulein Ayres, dar am impresia că te-am mai întâlnit undeva.

— Cum ar putea fi posibil Contesă?

— Stai să mă gândesc! Am fost în Anglia. Am stat undeva în comitatul Kent.

— Cunosc bine Kent-ul. Este în partea de

sud-est a Angliei. Am fost acolo de câteva ori. Dar nu cred că ne-am fi putut întâlni şi oricum, dacă am fi făcut-o, nu cred că aş fi putut uita o asemenea întâmplare.

Mi-a fost teamă că va aprofunda acest subiect dar, spre uşurarea mea, s-a întors cu spatele dându-mi de înţeles că discuţia s-a terminat. M-am dus în camera mea. Inima îmi bătea cu putere. Crezusem pentru o clipă că m-a recunoscut. Eram însă convinsă că dacă ar fi fost aşa mi-ar fi pus mult mai multe întrebări.

Vreo oră mai târziu s-a întors Freya. Am fost mirată, pentru că îmi spusese că se plimbă cu Gunther şi cu Tatiana. A venit în camera mea. Zâmbea îmbujorată.

— Am călărit atâtea mile, a spus. Eu cu Gunther şi cu doi valeţi ne-am rătăcit de restul grupului.

— V-aţi rătăcit în pădure?

— Nu chiar. Dar am străbătut cale lungă.

— Contesa Tatiana s-a întors demult.

Freya mi-a zâmbit conspirativ:

— Nu prea îmi place Tatiana. Am impresia că mă critică tot timpul. E foarte conştientă de originea şi poziţia ei şi consideră că sunt prea emancipată.

— Poate că eşti.

— Sunt oare? Sunt? Ştii ceva? Nici măcar nu-mi pasă dacă sunt sau nu! Ţie îţi plac persoanele emancipate, nu?

— Îmi placi mult, Freya, i-am spus cu emoţie. Ţin mult la tine.

S-a aruncat de gâtul meu. Cu gândul la Conrad şi la tot ce se întâmplase între noi, m-am simţit jenată şi ruşinată.

În noaptea aceea m-am gândit la Conrad care mă aştepta la han. Era probabil dezamăgit, frustrat. Dar trebuia să înţeleagă că nu mai puteam continua aşa, nu mai puteam s-o trădez pe Freya. Chiar dacă mi-ar fi fost uşor să plec – ceea ce nu era cazul – trebuia să mă gândesc foarte bine.

Era cu totul altfel când mă gândeam la cele întâmplate în singurătatea camerei mele. Da, cu totul altfel decât atunci când eram cu el, devastată de o pasiune arzătoare care-mi anihila orice sentiment de decenţă, orice încercare de a rezista. Trebuia să înţeleagă că atunci când judecam cu luciditate situaţia în care mă aflam, mă simţeam vinovată. Îmi era ruşine să dau ochii cu Freya, să dau ochii cu mine însămi.

În noaptea aceea m-am trezit brusc, întrebându-mă de ce. Apoi am ştiut. Avusesem o revelaţie. Probabil îmi apăruse în vis.

Bărbatul pe care-l întâlnisem în pădure când fusesem s-o văd pe Katia Schwartz era cel pe care-l văzusem de atâtea ori dând târcoale. la Greystone Manor. El era cel care trăsese la han şi despre care crezusem că e un turist venit să viziteze acele locuri. Îl văzusem şi în drum spre biserica de lângă Dover când fusesem cu domnişoara Elton să ne uităm prin registrul de stare civilă.

Era o stranie coincidenţă că îl întâlneam aici, în Bruxenstein. N-am putut să dorm. Stăteam întinsă în pat şi mă gândeam la toate: scenele de dragoste cu Conrad, discuţia cu Katia Schwartz, începutul de suspiciune din ochii Tatianei, iar acum la bărbatul din pădure.

În dimineaţa următoare mi-a fost adus un bilet de la Conrad. Mă gândeam că era imprudent să-mi scrie pentru că cineva ar fi putut intercepta aceste scrisori, dar ştiam foarte bine că atunci când dorea ceva nimic nu-l putea opri să obţină ceea ce vroia.

Iubita mea,

Va trebui să faci un drum în cursul

dimineţii. Trimit un curier de la Grand Schloss cu mesaje pentru Contele von Bindorf. L-am rugat să discute cu ei cât mai mult timp şi mai ales cu contesa Freya. Asta îţi va lăsa timp liber. Curierul va sta cu ei până după amiaza târziu. Între timp te aştept la hanul nostru şi de acolo vom merge în pădure. Vreau să-ţi arăt ceva.

Toată dragostea mea, acum şi totdeauna,

C.

Eram încântată, dar şi speriată. Mă vedeam cufundându-mă tot mai adânc într-o intrigă din care nu mai puteam ieşi şi care ar fi putut să aibă consecinţe cumplite. Deci eram liberă, fiindcă aşa aranjase Conrad lucrurile.

La timpul cuvenit am ajuns la han. Mă întrebam dacă deghizarea lui reuşise. Să-i păcălească pe mulţi. Eu l-am recunoscut imediat. Poate pentru că îl iubeam atât de mult.

Am mâncat într-o cameră de la han. Eram atât de fericită alături de el. Din când în când îmi mângâia mâna. Era foarte tandru în ziua aceea; gata să mă protejeze. Se gândea nu doar la o simplă întâlnire pasionată, ci la viitorul nostru. Abia aştepta

ca eu să văd casa pe care o alesese să ne fie cămin, în ciuda protestelor mele de a nu o mai trăda pe Freya.

— Vino doar să o vezi. E o casă încântătoare!

— Oricât de încântătoare ar fi, nu-mi poate influenţa convingerea că nu se cuvine să fac aşa ceva. Refuz!

Mi-a zâmbit rugător;

— Te rog, hai să ne prefacem că se cuvine… măcar pentru un timp.

Am ieşit călare din curtea hanului şi am traversat oraşul. Soarele strălucitor ne încălzea atât de plăcut. O clipă mi-am spus:” Mă voi preface numai astăzi şi apoi mă voi gândi toată viaţa la această zi”.

Pe când călăream prin oraş, a trebuit să trecem printr-o piaţă unde avea loc o ceremonie. Era atât de pitoresc! Fetele şi femeile purtau costume naţionale: fuste lungi, roşii şi bluze albe,. În păr aveau prinse flori roşii. Bărbaţii erau îmbrăcaţi cu pantaloni scurţi cu bretele, cămăşi albe şi ciorapi trei sferturi galbeni. Aveau pălărioare cu boruri înguste şi cu ciucuri lungi ce le atârnau pe spate. Dansau pe muzica unei viori. Ne-am oprit o clipă să-i admirăm. Mă gândeam ce minunată era

ziua aceea de vară, cu oameni cu feţele zâmbitoare şi mulţumite, cu tineri dansând veseli şi lipsiţi de griji.

Brusc, o tânără fată s-a apropiat de noi. Mi-a întins un buchet de flori. L-am luat şi i-am mulţumit. Imediat, mulţimea ne-a înconjurat şi au început să cânte imnul lor naţional.

— Sigmund – au strigat – Sigmund şi Freya!

Conrad nu părea stingherit deloc. Le zâmbea şi le vorbea, spunându-le că speră ca ei să aibă o zi cât mai plăcută şi că e bucuros că se află în mijlocul lor.

Îşi scosese pălăria şi o flutura înspre ei. Am vrut să mă întorc şi să fug cât mai departe. Conrad însă se simţea minunat. Ştiam că aprobarea mulţimii însemna mult pentru el. Văzându-l acolo, înconjurat de oameni, mi-am dat seama cât era de potrivit pentru a fi conducător… şi cât de nepotrivită mă simţeam.

Ne înconjuraseră şi ne aclamau. Cineva a adus câteva cearşafuri pe care le-a înnodat şi ne-au barat drumul cu ele. Râdeau şi ne ovaţionau.

— Haide, a spus Conrad, şi mi-a prins calul de căpăstru.

Am mers amândoi călare către cearşafuri. Când am ajuns în dreptul lor, le-au dat drumul şi au căzut pe jos. Am trecut peste ele prin mulţimea care ne aclama.

şi ne-am continuat drumul spre pădure.

— Te-au plăcut, a spus Conrad.

— Au crezut că sunt Freya.

— Au fost încântați să ne vadă.

— Vor afla că nu sunt Freya; de fapt mă mir că m-au confundat. O văd destul de des pe Freya.

— Cred că unii ştiau că nu eşti Freya. Nu putea fi altfel. Primul lor gând a fost că eşti Freya… apoi, după ce şi-au dat seama că nu eşti, s-au prefăcut că cred că eşti.

— Cu siguranţă. Ce or fi crezut despre mine?

— Ne zâmbeau. Nu se aşteaptă ca eu să renunţ la compania celorlalte doamne.

— Ah, da, am spus încet. Zâmbesc şi ridică din umeri, aşa cum făceau şi cu Rudolph.

— Înveseleşte-te, a fost amuzant.

— Semnificativ, într-un fel. Mi-am dat seama ce potrivit eşti pentru o asemenea funcţie.

— Trebuie s-o accept. Să trăiesc aşa. Trebuie să menţin pacea în ţară. Nu am altă

cale. Viaţa pe care o vom trăi împreună va avea şi mici neajunsuri. Suntem nevoiţi să le acceptăm, dar *trebuie* să fim împreună. Nu vreau să mă gândesc la un refuz din partea ta. Pippa, să luăm ceea ce Dumnezeu ne oferă… şi să ne bucurăm. Va fi minunat. Pot să-ţi promit asta. Nu te rog decât… să fim împreună.

Când îl auzeam vorbind aşa eram topită de plăcere. Toate principiile morale se îndepărtau de mine, în timp ce dorinţa mă învăluia într-un vârtej ameţitor, transformându-se în pasiune mistuitoare. Încercam să-mi imaginez viaţa fără el, dar nu suportam să privesc în faţă un viitor deprimant care m-ar fi azvârlit într-o stare de depresiune cumplită. Pe de altă parte, contemplarea vieţii pe care el o plănuia pentru noi mă umplea de o exaltare sălbatică… şi în acelaşi timp copleşitoare.

Ştiam că aveam să cad uşor pradă tentaţiei de a fi cu el. Dacă nu ar fi fost vorba de Freya… mă tot gândeam. Apoi iar m-a izbit enormitatea a tot ceea ce făcusem. Mi-am spus:” Va trebui să plec. Nu îndrăznesc să mai continui o astfel de viaţă!’’

Ce frumoasă era pădurea! Când copacii

s-au mai rărit am zărit munţii în depărtare. Erau acoperiţi cu molizi. În vale se zăreau căsuţe răsfirate în grupuri mici. Aproape simţeam mirosul fumului ce se înălţa din coşurile bucătăriilor unde se folosea mangalul. Trăgeam în piept aerul curat de munte.

— Îţi place acest ţinut? m-a întrebat Conrad.

— Îl găsesc minunat.

— Aici va fi căminul nostru. Oh, Pippa, ce fericit sunt că eşti lângă mine! Nu-ţi poţi imagina cât de mult am suferit când am crezut că te-am pierdut. Aproape că m-am blestemat pentru că te-am lăsat să pleci. Dar asta nu se va mai întâmpla niciodată, Pippa. Niciodată!

Am clătinat din cap şi el a râs de mine. Era sigur de el, convins că viaţa noastră se va desfăşura aşa cum dorea el.

Am început să urcăm o pantă.

— Ascultă! a spus. E sunetul tălăngilor de la gâtul vacilor. Se aud totdeauna de la distanţă când e ceaţă. O să-ţi placă ceaţa. Are ceva misterios, romantic. Când eram mic o numeam” ceaţa albastră”. Mi se părea că e albastră. Urci mult prin pădure şi te trezeşti în ceaţa albastră… apoi, după un

timp, te afli din nou în plin soare. Obișnuiam să vin aici foarte des. Era una din reşedinţele noastre. Uneori, când era foarte cald în oraş, urcam aici călare şi ne petreceam toată ziua sau rămâneam chiar şi peste noapte. De multe ori dormeam sub cerul liber. Locurile astea sunt pline de amintiri fericite pentru mine, dar asta nu va fi nimic în comparaţie cu ce ne aşteaptă pe noi doi aici.

— Conrad... am început. Nu pot niciodată să-ţi spun Sigmund...

— Te rog să n-o faci! Sigmund îmi sugerează îndatoririle pe care le am. Conrad e pentru cei pe care îi iubesc şi care mă iubesc.

— Conrad – am continuat – ai obţinut totdeauna ceea ce ţi-ai dorit?

A râs.

— Să zicem că întotdeauna m-am străduit să obţin... şi dacă şi tu eşti hotărâtă, vei obţine şi tu ceea ce doreşti. Dragă Pippa, alungă-ţi teama. Fii fericită! Suntem aici împreună. Mergem spre căminul nostru. Este o casă minunată şi va deveni casa noastră şi numai a noastră.

Casa era cu adevărat încântătoare, un fel de castel în miniatură, cu turnuleţe la

toate cele patru colţuri. Era de dimensiunea unui conac din Anglia.

— Haide, m-a chemat. Nu e nimeni aici. Am aranjat să fim singuri.

— Cine stă aici de obicei?

— Familia care are grijă de casă. Locuiesc în apropiere. Tata, mama, doi fii şi două fiice. Se ocupă de gospodărie şi menaj. Când dădeam câte o petrecere mai veneau şi servitorii de la castel să-i ajute.

— E frumos, am spus.

— Ştiam că o să-ţi placă. E una din casele mele favorite. De aceea am ales-o pentru noi. E cunoscută sub numele de *Marmorsaal* – Sala de Marmură. O să vezi de ce. Este o podea superbă în sala mare de la parter.

O potecă mărginită de tufişuri scunde ducea până la uşa casei.

— Avem grijă ca aceste tufişuri să nu crească înalte pentru a nu fi prea întuneric, mi-a explicat Conrad. Nu-mi place întunericul. De fapt, cui îi place? Are ceva ameninţător. Asta a fost mereu o casă fericită. Am tăiat pomii şi am plantat tufişurile astea care înfloresc mereu şi care nu împiedică lumina.

— E o inscripţie pe poartă – i-am arătat.

— Da. A fost pusă acolo de unul dintre strămoşii mei care a locuit o vreme aici. Era un pierde-vară… oaia neagră a familiei. L-au exilat o vreme aici în pădure. Pasiunea lui era vânătoarea de mistreţi, l-a plăcut aici şi a vrut să trăiască singur, în ciuda eforturilor familiei de a-l readuce acasă. A poruncit să se pună pe poartă această inscripţie. Poţi citi ce scrie?

— *Sie thun mir nichts, ich thue Ihnen nichts (Nu mă deranjaţi şi nici eu nu vă voi deranja).* O idee minunată, nu-i aşa? Te asigur că nimeni nu ne va deranja, iată căminul nostru, Pippa.

A descuiat uşa şi m-a ridicat în braţe.

— În Anglia nu este obiceiul să treci mireasa în braţe peste prag?

— Ba da, i-am răspuns.

— Atunci iată-ne, iubito. Noi doi… În noul nostru cămin.

Trebuia să recunosc că era minunat. Podeaua sălii de la parter era acoperită cu dale de marmură de cele mai delicate nuanţe de albastru. Nu mi-am putut stăvili admiraţia pentru splendoarea lor. Pe pereţi atârnau tablouri. În mijloc era o masă mare pe care se afla un vas cu flori.

Mă ţinea strâns în braţe.

— Îţi place? m-a întrebat.

— E superb.

— Vom fi fericiţi aici. Ăsta e lucrul cel mai important.

Fiind acolo, lângă mine, îl credeam. Am vizitat casa.

Domnea o ordine desăvârşită. Probabil că el dăduse toate instrucţiunile. Mă întrebam ce gândeau cei care aveau grijă de casă. Ghiciseră probabil că venise acolo cu o femeie… amanta lui… şi ştiau poate că voi locui acolo. Probabil că zâmbeau şi dădeau din umeri, cum spunea Conrad.

Trebuia să trecem prin piaţă suportând zâmbetele ironice ale oamenilor ce ridicau din umeri când ne vedeau împreună. Dar copiii noştri? Ce s-ar întâmpla cu ei? Poate că eram deja însărcinată. Da, alunecasem rău pe această cale şi avea să-mi fie greu să urc la loc pe drumul drept al onoarei. Trebuia să mă gândesc la faţa nevinovată a lui Freya pentru a-mi da seama de căderea mea.

Cu toate acestea m-am trezit admirând perfecţiunea casei: sufrageria cu ferestre înalte şi înguste şi cu scaune cu tapiserii; camera aceea menită să capteze razele soarelui, asemănătoare cu solariul de acasă;

dormitoarele, care deşi mai mici decât cele de la castel, erau luminoase şi frumos mobilate. De la ferestre se vedea pădurea şi munţii îndepărtaţi. Era o casă frumoasă, aşezată într-o zonă pitorească.

— Îţi place? m-a întrebat din nou.

— Nu pot spune decât că e adorabilă.

— Vei fi fericită aici?

N-am putut să-i răspund. În adâncul inimii ştiam că nu pot fi complet fericită – nici cu el, nici departe de el. Nu puteam să mă prefac.

— Îţi voi îndepărta toate scrupulele. Te voi convinge că e singurul mod de a ne trăi viaţa.

— Aşa cum au făcut şi alţi Baroni, Conţi şi Margrafi înaintea ta.

— E singurul mod. Viaţa ne încătuşează dacă nu ne eliberăm singuri. Trebuie să înţelegi asta, Pippa.

— Aş dori… dar ce rost are să-mi doresc, dacă…

— Dacă ce?

— Aici totul mi se pare posibil. E ţinutul legendelor, al poveştilor fraţilor Grimm, al fluieraşului fermecat. Vraja pluteşte peste tot… O simt chiar şi în pădure… Aici se poate întâmpla orice.

— Ne vom construi vraja noastră, Pippa. Haide, fii fericită! ia ceea ce ţi se dă. Mă iubești, nu-i aşa?

— Din toată inima.

— Atunci, ce altceva mai contează?

— Atât de multe…

— Orice greutate poate fi învinsă.

— N-aş putea niciodată să-mi înving ruşinea pentru lipsa de loialitate faţă de Freya.

— Dar e doar un copil. Va înţelege când va creşte.

Am dat din cap.

— Dar *eu* nu voi putea să uit această ruşine.

— Uit-o pe Freya.

— Tu poţi?

— Nu mă gândesc decât la tine.

— Eşti un amant atât de versat! Spui numai ce ştii că doresc să aud de la tine.

— Va deveni scopul vieţii mele. Voi trăi numai pentru a-ţi îndeplini dorinţele.

— Te rog… te rog, nu… – l-am implorat.

M-a strâns în braţe cu putere, era într-o dispoziţie neobişnuită. Şederea noastră în acea casă i se părea oarecum sacră, ca o ceremonie.

Am spus:

— Nu s-ar putea să fim doi oameni obişnuiţi, tu să fii absolvit de responsabilităţile tale, să ne putem căsători şi să ne creştem copiii… Să ducem o viaţă normală?

— Dacă Rudolph n-ar fi murit, ar fi putut fi aşa. Dar el a murit prea tânăr… fără niciun moştenitor…

I-am povestit despre vizita la Katia Schwartz. I-am spus că îi mărturisisem adevărata mea identitate. Asta nu l-a speriat deloc.

— Măcar dacă ar fi avut un copil, iar ei doi ar fi fost cununaţi… atunci ar fi fost cu totul altceva…

— Te-ai fi însurat cu mine?

— Mi-aş dori asta mai mult decât orice altceva. Dacă aş putea să mă căsătoresc cu tine şi nu cu Freya, nu mi-aş mai dori nimic pe lumea asta.

— Întotdeauna am crezut că sora mea a avut un copil.

— Chiar dacă ar fi avut, tot nu ar putea fi considerat moştenitor.

— Dar dacă Rudolph ar fi fost cununat cu ea, atunci ar fi fost.

— Dar nu au fost cununaţi.

Eram gata să-i spun că văzusem cununia

trecută în registrul bisericii… dar el văzuse că nu era nimic notat în registru.

— Ar schimba foarte multe – am continuat – dacă ar fi fost căsătoriţi şi dacă noi am găsi copilul?

— Bineînţeles. Oricât de mult ar fi fost dezaprobată căsătoria, ar fi fost totuşi o căsătorie.

Brusc, o speranţă sălbatică m-a năpădit. Era probabil magia pădurii, ceaţa albastră, munţii acoperiți cu brazi seculari şi mai ales senzaţia că mă aflam într-un tărâm fermecat unde orice era posibil. Deci m-am lăsat pradă bucuriei de a fi împreună cu Conrad în noul nostru cămin. Aveam convingerea stranie că acolo aveam să aflu ceea ce căutam.

Când m-am întors la castel, curierul era încă acolo. Am răsuflat uşurată. M-am strecurat neobservată în camera mea. Totdeauna mă temeam să dau ochii cu Freya imediat după o întâlnire cu Conrad. Îmi era frică să nu cumva să remarce schimbarea petrecută cu mine.

Mi-am scos pelerina şi m-am aşezat pe pat cu gândul la orele petrecute cu Conrad. Ochii mi-au căzut pe masa de toaletă. Am observat că vasul în care îmi ţineam acele

de păr nu mai era la locul lui. M-am întrebat când l-oi fi mişcat din loc. Oricum nu avea prea mare importanţă, dar mi s-a părut ciudat fiindcă niciodată nu-l mutam de la locul lui. Eram cufundată în gânduri despre Conrad – starea mea obişnuită după întâlnirile cu el. Oscilam între bucurie și teamă. Uneori mă lăsam pradă visurilor. Îmi imaginam că puteam fi împreună cu Conrad, că lucrurile se aranjaseră şi pentru noi. Găsisem copilul lui Francine care fusese declarat moştenitor. Conrad era liber, se însurase cu mine şi trăiam fericiţi în veci. Fantezie… vise năvalnice… cum ar fi fost oare posibil să se realizeze?

Trebuia să-mi schimb costumul de călărie. Curierul urma să plece din clipă în clipă iar Freya avea să vină în camera mea şi să-mi povestească întâmplările acelei zile. Aveam impresia că se maturizase mult. Probabil că apropierea cununiei o făcuse să capete interes pentru politica acelei ţări pe care avea s-o conducă în calitate de Mare Ducesă.

Uneori mi se părea că era deosebit de însufleţită şi emoţionată”. O fi îndrăgostită de Conrad?” mă întrebam. Era foarte posibil pentru o tânără romantică.

Mi-am scos hainele şi am luat o rochie din şifonier. Mi-am scos şi eşarfa de la gât şi am tras un sertar ca s-o pun la loc. Mai aveam câteva eşarfe pe care le ţineam acolo împreună cu mănuşile şi batistele. Mi s-a părut ceva în neregulă: mănuşile – pe care eu le aşezam totdeauna sub batiste – erau acum deasupra.

Atunci am fost sigură că cineva cotrobăise prin sertar De ce oare?

Un fior rece m-a străbătut. Aveam un sertar pe care îl ţineam încuiat. Pusesem în el documentele pe care mi le obţinuse vărul Arthur înainte de plecarea din Anglia. Ele îmi dezvăluiau adevărata identitate.

Dacă cineva le văzuse, eram trădată. Se descoperise că nu eram Anne Ayres ci Philippa Ewell. Precis şi-ar fi amintit că numele tinerei femei ucise împreună cu Baronul era Francine Ewell.

Am căutat înspăimântată cheia sertarului. O lăsasem în fundul altui sertar, sub lenjerie. Nu era acolo unde o ţineam de obicei ci în altă parte. Am luat-o şi am deschis în grabă Sertarul Am găsit documentele, dar se vedea că cineva umblase prin ele.

Eram mai mult ca sigură că cineva

fusese în cameră în lipsa mea şi găsise documentele, umblase prin ele şi apoi pusese cheia, dar nu chiar la locul ei. În cazul acesta eram descoperită. Cine putea fi?

„Freya”, mi-am spus. De multe ori mi se păruse bănuitoare. Avea un fel ciudat de a mă privi. De atâtea ori îmi spusese:” Nu eşti ce pari a fi!”.

Era posibil să fi venit să afle cine sunt cu adevărat şi să-mi fi umblat prin sertarele din camera mea în timp ce eram plecată? Aveam să aflu curând.

Dacă Freya citise documentele, va trebui să-i mărturisesc tot. Îi voi spune toată povestea şi poate că mă va înţelege.

Într-un fel, gândul că Freya ar fi fost cea care a umblat, mă liniştea. Dar putea fi foarte bine şi altcineva.

Capitolul 8

Descoperirea

Urma să aibă loc o slujbă de mulţumire în catedrala din centrul oraşului, pentru a celebra însănătoşirea Marelui Duce. Conrad era foarte ocupat cu organizarea ceremonialului, iar Contele, Contesa, Gunther şi Tatiana rămâneau două zile şi

două nopţi la Grand Schloss pentru a asista la ceremonii.

Am petrecut cu Freya mai mult timp decât în ultimele săptămâni. Eram îngrijorată întrebându-mă dacă văzuse documentele din sertar. Nu dădea niciun semn că ar fi făcut-o, ceea ce nu-i prea stătea în fire. Eram sigură că dacă ar fi aflat ceva mi-ar fi spus imediat. E drept că era ceva mai tăcută. Poate din cauza căsătoriei care se apropia.

Călăream împreună prin pădure. Evitasem şi pavilionul de vânătoare şi *Marmorsaal-ul.* Era foarte gânditoare şi m-a lăsat să o conduc. La un moment dat ne-am priponit caii, ne-am aşezat pe iarbă şi am început să discutăm.

— Pădurea e frumoasă, am spus, Ascultă… Se aud tălăngile în depărtare!

— Nu aud nimic, a răspuns Freya, Mă bucur că Marele Duce se simte mai bine.

— Toată lumea se bucură. De fapt va fi o sărbătoare naţională.

— Dacă n-ar fi trăit, până acum eram deja măritată.

— Asta te sperie? am întrebat-o prudentă.

— Prefer să mai aştept.

— Desigur.

— Tu de ce nu te-ai măritat?

— Dintr-un motiv foarte bun: nimeni nu m-a cerut în căsătorie.

— Mă întreb de ce. Eşti atrăgătoare.

— Mulţumesc.

— Şi nu eşti foarte bătrână… încă.

— Pe zi ce trece mă apropii de senilitate.

— Şi eu la fel. Ca toată lumea. Chiar şi Tatiana…

— De ce Tatiana în mod special?

— Pentru că ea se crede altfel decât toţi ceilalţi – ca o zeiţă.

— Mai cunosc pe cineva cu idei asemănătoare despre propria persoană.

— Oh, la mine era vorba numai de nume. În fond, un nume ce-i?

—” Un trandafir, oricum i-am spune, la fel de dulce şi suav ar mirosi”.

— Din nou poezie! Zău, Anne, uneori eşti cumplit de enigmatică! Îmi citezi din Shakespeare când eu vreau să-ţi vorbesc despre căsătoria mea.

Am rupt un fir de iarbă şi l-am privit îndelung. Mă temeam să nu-mi vadă roşeaţa din obraji. Am întrebat-o încet:

— Eşti îndrăgostită de… Sigmund?

A tăcut. Apoi a spus:

— Cred că *sunt* îndrăgostită.

— Atunci trebuie că eşti fericită.

— Sunt. Da, sunt. Crezi că sunt prea tânără pentru căsătorie?

— Ei, mai e ceva timp până atunci, nu? Peste un an vei avea vârsta potrivită.

— Mă gândeam dacă *acum* sunt potrivită pentru căsătorie. Cum ştii că eşti îndrăgostită? Oh, am uitat… tu n-ai de unde să ştii… N-ai fost niciodată îndrăgostită şi nimeni n-a fost îndrăgostit de tine.

Am tăcut. Apoi am spus:

— Cred că dacă eşti, ştii.

— Da, aşa cred şi eu.

— Deci… eşti? am întrebat-o şi simţeam parcă şi pădurea aşteptându-i răspunsul alături de mine.

— Da, a spus cu hotărâre. Ştiu că sunt.

S-a aruncat de gâtul meu, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat uşor pe obraji. Am sărutat-o şi eu pe frunte. Mă gândeam:" Sărutul Iudei".

M-am simţit deprimată şi nefericită.

Slujba religioasă de recunoştinţă trebuia să aibă loc sâmbăta următoare. Împodobiseră străzile oraşului unde aveau să se desfăşoare procesiuni pentru a demonstra Marelui Duce loialitatea

cetăţenilor. Era limpede că poporul îl iubea pe Duce.

— Conrad, în calitate de moştenitor, urma să stea în caleaşca neagră alături de Duce, urmaţi de ceilalţi curteni şi nobili în propriile lor căleşti. Armata urma să defileze pe străzi într-un spectacol impresionant.

— Voi sta alături de Conte şi Contesă, mi-a spus Freya. Tatiana e furioasă pentru că va fi mai în spate, în altă caleaşcă. Pe Gunther nu-l deranjează. Nu prea ţine la treburile astea. Nu cred că Tatiana mă place.

— De ce crezi asta?

— Are ea motivele ei.

— Le ştii?

— Cel mai important e că ar vrea să fie în locul meu, să se mărite cu Sigmund şi să devină Mare Ducesă.

— Ce te face să crezi asta?

— Pur şi simplu ştiu. Deschid bine ochii, dragă Anne.

M-a privit uşor ironică şi, pentru o clipă, am crezut că ea umblase prin documentele mele.

— Tatiana e ambiţioasă, a continuat. Nu suportă să fie doar fiica unui conte. Va

încheia o căsătorie cu cineva de rangul ei. Dar ea vrea mai mult. Vrea să se mărite cu primul bărbat al acestui Ducat, cu Sigmund… fiindcă nu se poate mărita cu Marele Duce, nu?

— Nu prea.

— Deci îl vrea pe Sigmund, dar el e logodit cu mine, deci Tatiana n-are nicio şansă, biata de ea!

— Crezi că e îndrăgostită de… Sigmund?

Aş fi vrut să nu fi făcut pauza aceea înainte de a-i rosti numele.

— Tatiana iubeşte o singură persoană… pe ea însăşi. Nu e prea rău să fii îndrăgostit de tine însăţi. Nu ai niciodată neplăceri, nu? Şi totdeauna găseşti scuze celui pe care îl iubeşti. E cel mai bun mod de a avea o dragoste perfectă.

— Freya, eşti absurdă.

— Ştiu. Dar tu mă placi aşa, nu?

— Cred că da.

— Anne… s-a întâmplat ceva cu tine?

— Ce vrei să spui?

— Pari puţin schimbată.

— În ce fel?

— Câteodată te uiţi peste umeri ca şi când ai aştepta să ţi se întâmple ceva îngrozitor… iac alteori arăţi de parcă ceva

minunat ţi s-a întâmplat cu adevărat. Mă zăpăceşti… ori e una, ori e alta. Hotărăşte-te!

— E rodul imaginaţiei tale.

— Doar atât, Anne? Doar atât?

— Bineînţeles, i-am răspuns brusc.

— Poate am o imaginaţie prea bogată. S-ar putea să fiu îndrăgostită. Cred că dragostea îi schimbă pe oameni.

— Aşa se pare.

A mai venit o scrisoare de la Conrad.

Scumpa mea,

După ce se termină ceremonia de recunoştinţă, vreau să vii la căminul nostru din Marmorsaal. Găseşte-ţi o scuză faţă de Freya şi vino. Vreau să facem nişte planuri împreună. Mi-e foarte dor de tine. Îţi trimit toată dragostea mea acum şi totdeauna,

Ca de obicei, scrisorile mă umpleau de fericire, dar şi de tristeţe. În timp ce mă uitam la sigiliu am avut impresia că cineva îl rupsese şi-l pusese la loc înainte de a ajunge scrisoarea la mine. Mă întrebam dacă era posibil. Conrad era neglijent, ştiam asta. Se obişnuise atât de mult să aibă tot ce vroia şi să i se îndeplinească ordinele încât nu concepea că cineva i-ar putea fi necredincios.

Dacă cineva citise scrisoarea înainte de a ajunge la mine ar fi aflat imediat de legătura noastră. Putea fi oare Freya?

Nu, n-ar fi putut să fie atât de tăcută dacă ar fi aflat. Nu cu mine. Dar ultima discuţie cu ea mă pusese pe gânduri. De ce vorbise aşa despre dragoste şi căsătorie? Parcă ar fi încercat să facă anumite aluzii, parcă ar fi vrut să-mi spună altceva. Şi totuşi îmi purta aceeaşi afecţiune. Îmi spusese că este îndrăgostită. Deşi dacă ar fi citit scrisoarea ar fi trebuit să fie geloasă pe mine. Dar nu dădea semne că ar fi.

— M-a tulburat faptul că cineva îmi citise scrisoarea, încercam să-mi spun că e doar o închipuire a conştiinţei mele vinovate. Dar mai erau şi semnele din camera mea, care dovedeau că cineva umblase în lipsa mea.

O servitoare a bătut în uşă. I-am spus să între şi mi-a întins o scrisoare pe care a scos-o din buzunar.

— Am fost rugată să vă înmânez această scrisoare personal, să n-o dau nimănui altcuiva.

Imediat m-am gândit la Conrad, dar el nu ar fi rugat o servitoare să-mi dea scrisoarea. Când m-am uitat la scrisul de pe

plic nu l-am recunoscut.

— O tânără femeie mi-a dat plicul. A spus că o să înţelegeţi.

— Mulţumesc.

După ce a ieşit fata, am deschis plicul.

Dacă veţi veni la casa din pădure, vă voi arăta ceva ce vă interesează mult.

Katia Schwartz.

Am fost atât de surescitată! M-am hotărât să mă duc cât mai repede la Katia.

Nu-mi era uşor. Freya ar fi vrut fără îndoială să meargă cu mine oriunde m-aş fi dus. Nu-mi rămânea decât să aştept ziua slujbei de recunoştinţă. Deşi ar fi trebuit să particip şi eu la ceremonie, bănuiam că puteam găsi o scuză. Freya îmi spusese că voi sta în trăsură alături de fraulein Kratz şi încă două însoţitoare.

— Dragă Anne, îmi pare rău că vei sta cu guvernanta în trăsură!

— De ce să-ţi pară rău? Acolo îmi este locul.

— Dar ştii că tu eşti… altfel.

— Dimpotrivă. Sunt aici pentru a-ţi îmbunătăţi cunoştinţele de limba engleză. Deci sunt tot o guvernantă şi aşa se cuvine să fiu tratată.

— Am vorbit despre tine cu Contesa von

Bindorf.

— N-ar fi trebuit.

— Vorbesc când şi cu cine vreau!

— Ştiu, dar nu a fost înţelept din partea ta.

— Tatiana chiar s-a supărat. A spus că nu eşti decât o guvernantă şi că locul tău e în trăsură cu fraulein Kratz.

— A avut dreptate.

— Ba n-a avut! Eşti prietena mea. Le tot spun asta.

— Freya, nu trebuie să-ţi uiţi rangul.

— Nu uit nimic. De aceea le spun ce şi *când* nu-mi place ceva.

— Mă voi simţi minunat şi în trăsura guvernantelor. Oricum, sunt amabili că ne oferă o trăsură.

— Acum eşti foarte umilă. Când eşti aşa, eşti foarte suspectă.

— Suspectă de ce?

— De tot felul de lucruri, mi-a răspuns îngustându-şi ochii cu ironie.

— Cu ce o să te îmbraci la slujbă? am întrebat-o.

— Cu ceva frumos şi strălucitor. La urma urmelor e vremea să ne veselim, nu-i aşa?

— Sigur că da.

A venit şi ziua ceremoniei de

recunoştinţă Era cald şi în aer plutea aroma brazilor. Asta însemna că vântul sufla uşor dinspre pădure. Începusem să cunosc bine acele locuri şi să le îndrăgesc

Ce festivitate grandioasă se desfăşura! înţelegeam tot mai bine prăpastia care mă despărţea de Conrad. Ce se întâmpla dacă cedam dorinţelor lui? Vor avea loc o mulţime de festivităţi solemne la care va trebui să participe. Dar eu? Unde ar fi trebuit să fiu? Printre mulţime, probabil... Sau poate să nu fiu deloc prezentă... Oricum, nu mai avea importanţă. Îl iubeam suficient de mult pentru a dori să-i fac viaţa cât mai plăcută. Şi dacă pentru asta trebuia să am un rol cât mai obscur, asta nu mă deranja. Totuşi, într-un anumit fel, mi se părea imoral, inacceptabil... încă oscilam între iubirea pasionată şi nevoia pentru el. Ceva din interiorul fiinţei mele însă mă avertiza să fug cât încă mai puteam scăpa din mrejele lui.

Marele Duce arăta remarcabil de bine, având în vedere boala de care suferise. Primea ovaţiile mulţimii cu blândeţe şi cu o anume toleranţă. Conrad stătea alături de el în caleaşcă. Arăta superb în uniforma de general de armată – albastră cu fireturi

argintii. Purta o cască aranjată cu pene albastre.

În spatele lor se afla. Freya alături de Contele şi Contesa von Bindorf şi ambasadorii din Kollenitz. Arăta tânără şi atrăgătoare. Mulţimea o aclama şi m-a emoţionat încântarea cu care ea le întâmpina manifestările de simpatie. Copii în costume naţionale îi dădeau flori şi cântau imnuri patriotice, în timp ce drapelele fluturau pe străzile înțesate de lume.

Apoi am intrat în catedrală şi a început ceremonia religioasă. Stăteam mai în spate, alături de fraulein Kratz care cânta înfocată un imn religios. Avea lacrimi în ochi."

În ceea ce mă privea, simţeam nevoia să plec, să mă duc cât mai departe de acele locuri unde nu puteam să fiu decât o povară pentru Conrad. Întâlnirile noastre nu puteau fi decât clandestine," pe furiş, prin colţuri" cum spunea Daisy.

Trebuia să mă întorc în Anglia, să mă ascund undeva. M-aş fi putut duce la mătuşa Grace şi să stau la ea o vreme. Apoi aş fi putut să iau viaţa de la capăt.

Vroiam atât de mult să plec şi să fiu singură pentru ca să pot să iau o hotărâre.

Dacă aveam de gând să fac ceea ce se cuvenea cu adevărat, nu trebuia să-l mai revăd pe Conrad pentru că mă scotea din minţi, îmi anihila voinţa şi rezistenţa. El încerca să organizeze vieţile noastre după propria-i dorinţă, refuzând să privească adevărul în faţă.

Slujba religioasă se terminase. Freya şi suita regală urmau să meargă la Grand Schloss unde se organizau şi alte ceremonii. Eu şi fraulein Kratz ne puteam întoarce la castelul von Bindorf.

Deodată m-am gândit că deoarece Marele Duce se însănătoşise Freya nu va mai trebui să locuiască la castelul Contelui von Bindorf. Urma să se reîntoarcă la Grand Schloss şi să aştepte ziua căsătoriei. Desigur, eu trebuia s-o însoţesc. Încercam să-mi închipui cum ar fi fost să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu Conrad. Îmi dădeam seama că ne apropiam pe zi ce trecea de un deznodământ major.

Pe la patru după amiaza am ajuns la castel. Mi-am pus în grabă costumul de călărie şi m-am îndreptat spre pădure.

Katia mă aşteptă. A spus:

— Fratele meu este la Grand Schloss la ceremoniile de acolo. Are o funcţie

importantă la curtea Contelui. Mi-am închipuit că veţi veni cât de repede puteţi.

— Mulţumesc. Ard de nerăbdare să aflu ce ai să-mi spui.

— Intraţi în casă. N-o să vă las să aşteptaţi.

M-a condus în camera în care mai fusesem şi data trecută. A ieşit şi s-a întors repede cu o foaie mare de hârtie în mână.

Stătea în picioare şi mă privea cu o expresie ciudată. Nu părea încântată de ceea ce vroia să-mi dea să văd. A spus, ezitând uşor:

— Sunteţi sora ei. Aţi fost sinceră cu mine. V-aţi fi putut periclita situaţia şi totuşi mi-aţi spus adevărul… De aceea am simţit că trebuie să vă dau asta.

— Ce este? am întrebat-o.

Mi-a înmânat hârtia. Când m-am uitat la ea am simţit că sângele îmi fuge în picioare. Mâinile îmi tremurau. Era acolo negru pe alb… aşa cum o mai văzusem împreună cu domnişoara Elton… semnătura, dovada căsătoriei lui Francine cu Rudolph.

— Dar… am îngăimat.

— Foaia a fost ruptă din registrul bisericii cu multă grijă de către fratele meu. El a adus-o aici.

— Ştiam că am văzut înregistrarea cununiei lor. Eu… acum nu pot gândi prea limpede. Asta… asta schimbă foarte multe… Ea dovedeşte…

A încuviinţat din cap.

— Dovedeşte că au fost cununaţi. N-am crezut nici eu că au fost… până n-am văzut foaia din registru, întotdeauna îl numea soţul ei… dar credeam că doar ea îl consideră aşa. Însă era cu adevărat… vezi. M-am gândit că-i datorez asta. De aceea v-am arătat-o.

Am spus încet:

— Explică atât de multe! Am văzut-o cu ochii mei… şi apoi a dispărut. Uneori credeam că nu sunt întreagă la minte. Cum ai obţinut-o?

— Fratele meu a adus-o din Anglia.

— Fratele tău… bineînţeles! El era bărbatul pe care l-am tot văzut. M-a urmărit… şi după ce am găsit înregistrarea căsătoriei, el a rupt-o din registru. Eu… nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Nu-ţi poţi da seama ce ai făcut pentru mine. Începusem să am îndoieli asupra integrităţii mele mintale. De ce… de ce a trebuit să o rupă de acolo?

— Pentru că cineva dorea să şteargă

orice urmă a căsătoriei lor.

— Vrei să spui… Contele von Bindorf…?

— Nu neapărat. Fratele meu e o iscoadă. Ar putea să lucreze pentru mai mulţi.

Am tăcut o vreme. Cineva vroia să şteargă urmele căsătoriei. Cine? Ce mai conta, dacă tot erau morţi? Nu exista decât un singur motiv şi anume existenţa probabilă a unui copil al celor doi.

Am spus cu hotărâre:

— Există şi un copil. El este moştenitorul Ducatului, fiindcă asta e dovada că sora mea a fost măritată cu Rudolph.

O mulţime de posibilităţi îmi roiau în cap. Aş putea găsi copilul… l-aş iubi aşa cum ar fi dorit Francine. Acum puteam să-i spun lui Conrad:” S-a îndeplinit ceea ce doream atât de mult. Eşti liber. Dacă putem găsi copilul… Dacă mai trăieşte… nu mai eşti moştenitorul. Poţi să desfaci logodna cu Freya”. Părea că un vis devenea realitate.

Nu-mi puteam lua privirea de la hârtia pe care o aveam în mână. Era ca un talisman – cheia spre viitorul meu fericit.

Mai era copilul. Trebuia să-l găsesc. Katia se uita fix la mine. A dat din cap spunând:

— M-am gândit că trebuie să ştiţi că a

fost cu adevărat măritată. Mai mult nu ştiu.

Avea o lucire ciudată în priviri. Am avut impresia că nu dorea ca eu să caut copilul. A continuat:

— Risc foarte mult dându-vă această hârtie. Fratele meu… şi alţii …m-ar omorî dacă ar afla.

— Dar o să observe că hârtia a dispărut.

— Nu. Crede că i-a fost furată când s-a înapoiat cu ea.

— Cum aşa?

— S-a întors din Anglia direct aici. O ţinea într-o valiză mică de piele pe care o ia cu el întotdeauna în călătorii. A venit acasă epuizat. Fusese o călătorie obositoare. Recunosc că am fost indiscretă. Vroiam să aflu scopul călătoriei sale fiindcă mi-am dat seama că era ceva mai special şi nu o misiune obişnuită cu care Contele îl însărcinează destul de des. M-am uitat prin valiza lui şi am văzut această hârtie. Mi-am dat seama ce era şi mai ales că o privea pe cea care îmi fusese o prietenă atât de bună.

— I-ai luat-o?

— Nu… nu atunci. A doua zi trebuia să se ducă la castel, dar înainte de asta urma să-şi ducă la potcovit calul. În timp ce era plecat, am înscenat un jaf. Am luat hârtia,

valiza şi alte câteva lucruri ca să creadă că cineva intrase în casă să fure. Am stricat lacătul de la uşă şi am făcut dezordine prin casă. Apoi am îngropat valiza sub inscripţia de la mormântul surorii dumneavoastră. L-am lăsat pe el să vină primul acasă şi să vadă ce se întâmplase. Era ca scos din minţi. Spunea că e terminat. A ţipat la mine zicând că nu trebuia să las casa şi să plec. I-am spus că n-aveam de unde să ştiu ce documente importante avea el în valiză. Nu-mi spunea niciodată nimic. După aceea, zile în şir nu a vorbit cu mine… dar i-a trecut. Acum tot eu îi fac menajul. Unele din lucrurile pe care le-am luat sunt încă îngropate acolo. După ce v-am întâlnit şi mi-aţi spus cine sunteţi m-am dus, am dezgropat valiza şi am luat hârtia. M-am gândit că trebuia să v-o dau.

— Ai fost foarte isteaţă. E unul din cele două lucruri pe care am venit să le aflu.

— Dar nu există niciun copil, a spus ea hotărâtă. Dovada căsătoriei o aveţi acum.

— Cercetările m-au dus atât de departe încât sunt sigură că voi găsi şi copilul.

— Bine, acum ştiţi ce trebuia să ştiţi. Mă simt uşurată, I-o datoram surorii dumneavoastră. A fost atât de bună cu

mine. Nimeni nu s-a purtat cu mine aşa de frumos niciodată… şi mai ales la necaz. Trebuia să fac asta pentru ea.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare. Ascultă! Nu strigă cumva băieţelul tău?

A dat din cap zâmbind.

— Da. S-a trezit.

— Du-te şi adu-l. Iubesc copiii şi e atât de drăgălaş.

M-a ascultat încântată şi a ieşit. S-a întors repede cu băiatul. Era somnoros, cu o mânuţă se freca la ochi iar în cealaltă ţinea o jucărie.

I-am spus:

— Bună ziua, Rudi.

— Bună ziua, mi-a răspuns.

— Am venit s-o văd pe mama ta şi acum… pe tine.

Mă privea curios.

— Ce ai în mână? O jucărie? l-am întrebat.

— E troll-ul meu, a răspuns.

— Da? Aşa se numeşte?

Am observat că jucăria avea o ureche umedă. Am atins-o uşor. Katia a râs:

— Uneori se poartă ca un bebeluş, nu-i aşa Rudi? Are troll-ul de când s-a născut. Nu se culcă fără el.

— E troll-ul meu! a exclamat Rudi cu o afecţiune tandră.

— Încă îi mai suge urechea dreaptă. Când era mititel adormea numai aşa, şi cred că şi acum la fel.

Simţeam cum totul se învârteşte în jurul meu. Cuvintele îmi dansau în faţa ochilor. Ce spusese Francine?" Are un troll pe care-l ia cu el în pat". Nu spunea ea că nu adoarme decât dacă-i suge o ureche?

Am mângâiat uşor copilul pe păr. I-am spus:

— Pe fiul surorii mele îl chema Rudolph... ca pe acest băieţel. Mi-a scris despre el... cu atâta dragoste. Şi el avea un troll fără care nu se culca şi căruia îi sugea o ureche.

S-a dat înapoi cu un pas.

— Foarte mulţi copii au asemenea jucării – a spus brusc. Totdeauna le place să sugă ceva... o jucărie... sau un capăt al păturii. E firesc. Toţi copiii fac aşa.

Strângea copilul la piept şi mă privea uşor suspicioasă. Mi-am spus:" Cred că ăsta e copilul. Are aceeaşi vârstă... acelaşi nume... şi acelaşi troll".

Nu puteam să fac nimic... pe moment, i-am spus:

— Acum trebuie să mă înapoiez la castel.

Katia s-a destins imediat.

Mă gândeam că trebuie neapărat să găsesc copilul. Trebuia să vorbesc cu Conrad, să ne sfătuim. Vom încerca împreună să aflăm… şi dacă avea să se dovedească că băieţelul lui Katia… atunci situaţia ar fi fost cu totul alta şi pentru noi.

Am luat-o uşor de mână şi i-am zâmbit cu amabilitate.

— Nici nu ştii ce mult ai făcut pentru mine, i-am spus.

Am împăturit hârtia şi am strecurat-o în corsaj. Nu vroiam s-o las nicăieri până nu o va citi şi Conrad.

Mi-am luat rămas bun şi am plecat spre pădure. Katia a stat în uşă până când n-am mai văzut-o, ţinând în braţe băieţelul somnoros.

Restul acelei zile şi noaptea le-am petrecut cuprinsă de febra nerăbdării. Am citit de zeci de ori pagina din registru. Mi-am adus aminte de ziua aceea când am fost la sacristie cu domnişoara Elton şi am văzut cununia notată în registru. Începusem să înţeleg ce se întâmplase. Bărbatul care mă urmărise şi care mă pândea din cimitir era fratele lui Katia. Venise acolo să distrugă

dovada acelei căsătorii. M-am tot mirat de comportarea epitropului care negase că mă văzuse vreodată. Fusese desigur mituit ca să nu vorbească. Fratele lui Katia îi oferise desigur destui bani numai pentru a nu recunoaşte că mi-a arătat registrul vreodată. Îmi imaginam cum îl ispitise cu bani. Privind înapoi îmi dădeam seama că fusese cam prea volubil şi. Sigur pe el. Ar fi trebuit să insist mai mult, să fi încercat să-l prind cu minciuna, dar fusesem prea şocată şi uşor de păcălit.

Acum ţineam în mână dovada căsătoriei lui Francine cu Rudolph.

Mă întrebăm cum aş fi putut să-l văd pe Conrad imediat. Vroiam chiar să merg călare la Grand Schloss, dar am renunţat dându-mi seama că puteam stârni curiozitatea multora. Nu, trebuia să am răbdare şi să aştept o posibilitate.

A trecut şi dimineaţa următoare. Era probabil ocupat cu străinii invitaţi la ceremonia de recunoştinţă. După amiaza am primit un bilet. Îmi scria că vrea să ne întâlnim la han.

M-am strecurat afară din castel fără a-mi păsa prea mult dacă mi se simţea lipsa. Stătusem cu Freya toată dimineaţa. La ora

aceea era probabil cu Tatiana şi Gunther. În timp ce mă îndreptam călare spre han am zărit-o pe Tatiana lângă grajduri. Am presupus că se reîntorseseră deja.

Conrad mă aştepta îmbrăcat în hainele închise la culoare pe care le purta la întâlnirile noastre clandestine. M-a prins şi m-a îmbrăţişat parcă mai pasionat ca oricând.

— Trebuia să te văd, a spus. Vom merge în cameră.

— Am ceva să-ţi arăt, i-am şoptit.

Am urcat pe scara din spate şi după ce am rămas singuri în cameră m-a sărutat cu patimă şi dorinţă.

— Am făcut o mare descoperire, Conrad. Poate schimba totul pentru noi.

Am scos hârtia din corsaj şi i-am arătat-o. Se uita când la hârtie, când la mine.

— Iată! am strigat triumfătoare. Foaia care lipsea din registrul de stare civilă. Vezi că a existat? Ţi-am spus doar că am văzut-o cu ochii mei. Apoi, până să ţi-o arăt şi ţie, a fost ruptă.

Era uluit. A spus:

— Dar epitropul…?

— A mințit. Fusese mituit să mintă de către cel care a rupt foaia… Acum e foarte

clar.

— Cine a luat-o?

— Pot să-ți spun şi asta. Fratele lui Katia.

— Katia?!!

— Katia Schwartz. Locuieşte într-o casă în pădure, lângă pavilionul de vânătoare. A cunoscut-o pe sora mea. Am descoperit-o când am văzut că cineva îngrijea mormântul lui Francine. Am avut încredere în ea, i-am spus cine sunt şi ea mi-a dat foaia.

— E incredibil!! a exclamat.

— Nu, e perfect credibil. Herzog Schwartz a fost angajat de cineva interesat să distrugă foaia din registru.

Mă privea ciudat.

— De cine?

— Nu ştiu, i-am răspuns.

— Pippa, doar nu crezi că eu am fost acela?

— Tu?!!

— Păi, dacă ar fi să cauţi un motiv, cine ar fi avut cel mai mult de câştigat?

— Conrad… tu n-ai…?

— Sigur că nu.

— Atunci cine ar fi putut?

— Asta trebuie să aflăm.

— Există un singur motiv pentru care ar

fi necesar să o facem, am spus.

A încuviinţat din cap.

— Dacă ar fi avut un copil…

Am strigat:

— *Trebuie* să fie un copil. Altfel de ce mi-ar fi scris Francine că are un copil? De ce altceva a fost ruptă foaia din registru?

A tăcut. Vedeam că era împietrit. Am continuat.

— Numai dacă am putea găsi copilul…

— Ar fi moştenitorul Ducatului, a murmurat încet.

— Iar tu, Conrad, ai fi liber să-ţi trăieşti propria ta viaţă.

— Dacă acel copil există!

— *Există* cu adevărat. Cineva are interes să ascundă dovada căsătoriei lui Rudolph cu Francine. Copilul e în mod sigur pe undeva pe aici… pe aproape. Sunt sigură că fiul lui Francine trăieşte şi este adevăratul moştenitor al Ducatului.

— Îl vom găsi!

— Şi atunci?

Mi-a cuprins faţa în palme şi m-a sărutat.

— Vom fi amândoi liberi să facem ce dorim.

— Dar Freya?

— Va trebui probabil să aştepte până ce băiatul va creşte mare. Cam câţi ani ar trebui să aibă el acum?

— Vreo patru ani.

— Cam mult de aşteptat pentru Freya!

— Vei fi liber, Conrad, dar… Freya va fi rănită în sentimente.

— Nu prea cred că o să-i pese. Tot va fi Mare Ducesă. Se va schimba doar numele celui ce va prelua Ducatul. Dacă putem găsi băiatul voi fi liber să fac ce vreau.

— Cred că l-am găsit.

— Ce spui?!!

— Mama lui adoptivă n-o să fie de acord să renunţe la el şi sunt sigură că o să mintă spunând că este al ei. Dar sunt sigură că el este copilul surorii mele.

— Ce ai descoperit?

— E Katia Schwartz. Biata femeie! Ea mi-a dat foaia din registru ca mulţumire pentru ceea ce a făcut Francine pentru ea. Va fi foarte greu pentru ea să piardă copilul.

— L-ai văzut?

— Da. Are aceeaşi vârstă, părul blond, ochii albaştri, îl cheamă Rudolph, ca pe copilul lui Francine. Ea mi-a scris despre copil, ceea ce e foarte important. Scria că Rudolph al ei avea o jucărie, un troll, căruia

îi sugea o ureche înainte să adoarmă. Când am fost acasă la Katia Schwartz am văzut copilul. Are un troll căruia îi suge o ureche. Katia spunea că aşa face de când avea un an.

— Voi pune pe cineva să verifice totul în legătură cu femeia aceea şi să afle cele mai mici amănunte despre copil.

— Dacă s-ar putea dovedi că e... am şoptit.

A râs uşor.

— Cred că eşti o mică vrăjitoare. Ai venit aici deghizată şi purtând un alt nume... ai descoperit secrete pe care nimeni n-a fost în stare să le afle.

M-ai vrăjit. Cine eşti, Pippa?

— Sper că sunt cea pe care o iubeşti. E tot ce vreau să fiu.

Apoi am discutat despre ce aveam de făcut dacă reuşeam să dovedim că băiatul lui Katia e moştenitorul Ducatului.

— Ar trebui să stau aici până când băiatul va ajunge la majorat – a spus Conrad. Ar fi de datoria mea să am grijă de Ducat şi apoi să-l învăţ cum să-l guverneze. Ar urma să ne petrecem un timp mai îndelungat la Grand Schloss, dar *Marmorsaal* ar putea fi foarte bine căminul

nostru. Oh, Pippa… Pippa… îţi poţi imagina asia? Mâine voi pune totul în mişcare. Nu va dura mult. Katia Schwartz va trebui să aducă dovezi că Rudi e copilul născut de ea. Dacă obţinem răspunsul pe care îl dorim, vom face cunoscut faptul că Rudolph a fost căsătorit legal şi că a avut un fiu. Vor fi ştirile cele mai minunate.

Două ore mai târziu am părăsit hanul. În timp ce ne pregăteam de plecare, Conrad mi-a mărturisit:

— N-am vrut să-ţi spun mai devreme pentru a nu-ţi strica buna dispoziţie, dar trebuie să plec peste câteva zile în străinătate. Nu lipsesc decât o săptămână. Trebuie să mă întorc cu oaspeţii noştri din Schlostein cu care urmează să închei nişte tratate. Când mă voi întoarce, indiferent ce se va întâmplă, vreau să vii să locuieşti la *Marmorsaal.* Nu mai amânăm. Numai dacă nu găsim moştenitorul. Atunci vom face nunta. În loc sa trăim împreună într-un păcat respectabil, vom fi împreună respectând convenienţele virtuoase… aşa cum şi-ar dori orice supus al acestui Ducat.

Vedeam că lua lucrurile mai uşor decât mine şi eram puţin tulburată. Regreta oare că trebuie să renunţe la puterea supremă?

înseamnă mai mult pentru el decât o căsătorie oficială cu mine? Cred că era pe deplin fericit numai atât timp cât eram cu el. Mă simţeam uşor confuză. Dacă ar fi venit un străin şi l-aş fi întrebat cine ar fi avut cel mai mare interes să înlăture dovada căsătoriei lui Rudolph cu Francine şi să ascundă existenţa fiului lor, mi-ar fi răspuns cu siguranţă:" Conrad".

Mi-am alungat aceste resentimente şi mi-am amintit cât de dornic se arătase să caute şi să găsească moştenitorul. Păstrase la el foaia din registru spunându-mi că era mai sigur să o încuie undeva decât să o păstrez asupra mea. Doream atât de mult să-mi alung îndoielile!

Două zile mai târziu, l-am văzut din nou. Urma să plece şi venise să-şi ia la revedere. A venit la castel pe neaşteptate, când nici Contele nici Contesa nu erau acasă. Freya era plecată cu Gunther şi alţi însoţitori la o plimbare cu caii. Cred că Tatiana era cu ei.

Când l-am văzut pe Conrad mi-a sărit inima. S-a creat o oarecare agitaţie fiindcă nu avea cine să-l primească. L-am auzit în hol discutând cu servitorii cu volubilitatea care-i adusese atâta popularitate.

— Lăsaţi, spunea, îl voi aştepta pe

Conte!

Am coborât scările. Când m-a zărit a exclamat:

— Ah, iat-o pe guvernanta englezoaică! Poate va conversa cu mine până se întoarce Contele! mai exersez puţin conversaţia în limba engleză!

M-am apropiat de el şi i-am făcut o reverenţă. Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o ceremonios.

— Hai să mergem undeva unde să putem conversa puţin, fraulein…

— Ayres, domnule Baron… i-am răspuns.

— Ah… da, fraulein Ayres.

L-am condus într-o cameră ce dădea în hol. A închis uşa şi a început să râdă:

— Pe legea mea, nu-ţi pot ţine minte numele. Nu ştiu bine decât” iubita mea Pippa”… dar fraulein Ayres… e o străină pentru mine.

— Nu e prudent ce faci – i-am spus.

— Foarte curând nu vom mai fi nevoiţi să ne ascundem.

— Ai aflat ceva despre copil?

A dat din cap cu tristeţe.

— Nu e nicio îndoială că băiatul pe care l-ai văzut e fiul lui Katia Schwartz. A fost violată în păduri, deci nu se cunoaşte

numele tatălui. Moaşa care a îngrijit-o la naştere a depus mărturie că a ajutat-o pe Katia să aducă pe lume un băieţel. Acel băieţel s-a născut sănătos şi a primit numele de Rudolph. Conform mărturiilor mai multor persoane de încredere, copilul a fost crescut de la naştere de mama lui.

— Dar faptul că a cunoscut-o pe sora mea, că am văzut acel troll…

— Da, a cunoscut-o pe sora ta. Nimeni nu a negat asta, iar troll-ul e o jucărie obişnuită pentru copiii din această ţară. Majoritatea au aşa ceva… şi mi s-a spus că mai toţi le sug câte o ureche sau o lăbuţă. Nu, e limpede că băiatul e fiul Katiei Schwartz.

— Atunci copilul lui Francine trebuie să fie pe undeva pe aici.

— Dacă există, îl vom găsi.

— Cum?

— Pot face investigaţii discrete. Am oameni. Dacă băiatul există, cu siguranţă îl vom găsi. Dacă nu există, foaia din registru nu are nicio valoare.

— Are pentru mine… chiar dacă nu găsim băiatul. Dovedeşte că sora mea a spus adevărul. Dovedeşte că nu a fost amanta lui Rudolph, ci soţia lui. Şi dacă

atunci când mi-a scris despre căsătorie a spus adevărul, înseamnă că la fel a făcut şi în privinţa băiatului.

— Îl vom găsi.

M-am smuls brusc din braţele lui fiindcă uşa se deschisese. Tatiana stătea în prag.

— Am auzit că eşti aici, domnule Baron, a spus.

Era îmbrăcată în costum de călărie şi se vedea bine că atunci sosise.

— Te rog să ne scuzi că nu am fost aici când ai venit. Ce gândeşti despre noi?

Conrad se apropiase de ea, îi luase o mână şi i-o sărutase, aşa cum procedase mai devreme şi cu mine.

— Dragă Contesă, te rog să nu-mi ceri *mie* scuze. *Eu* sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze pentru o vizită la o oră nepotrivită.

— Castelul îţi stă întotdeauna la dispoziţie – i-a răspuns Tatiana.

Se simţea flatată. Era îmbujorată şi destul de drăguţă.

— E de neiertat că nu a fost nimeni aici să te întâmpine.

— fraulein Ayres a făcut onorurile casei.

Conrad s-a întors zâmbind spre mine şi mă întrebam dacă Tatiana remarcase

sclipirea ironică din privirea lui.

— Drăguţ din partea ta, fraulein, a spus Tatiana. Ai avut o îndatorire importantă pe care ai reuşit să o îndeplineşti.

Ştiam ce vroia să spună. Eram în plus. Am făcut o reverenţă şi m-am îndreptat spre uşă.

Am profitat de ocazie pentru a-mi îmbunătăţi cunoştinţele de limba engleză, l-am auzit pe Conrad.

— E întotdeauna atât de folositor, i-a răspuns Tatiana. Când să ies, l-am văzut pe Conrad zâmbindu-i. Mă simţeam ridicol de furioasă. Părea să fi uitat că în definitiv nu eram decât o guvernantă englezoaică.

Am urcat în camera mea. Euforia în care plutisem în ultimele zile se destrămase. Cercetările făcute de Conrad nu avuseseră niciun rezultat, iar Tatiana m-a făcut să înţeleg poziţia precară pe care o aveam acolo.

După aproape o oră l-am văzut plecând. Mă uitam de la fereastra camerei mele. Tatiana era cu el.

Au mers împreună până la grajduri. Discutau însufleţiţi şi bine dispuşi.

N-am mai avut ocazia să-l văd înainte de plecarea de care îmi spusese. Probabil că

nu aflase nimic. Altfel ar fi găsit el un mijloc să-mi dea de ştire.

În ziua în care mi-a spus că pleacă mi-a fost adusă o scrisoare de la el. În felul lui obişnuit de tandru îmi spunea că abia aşteaptă să se înapoieze şi să fie cu mine. La întoarcere trebuia să stau cu el. *Marmorsaal* ne aştepta şi nu avea niciun rost să mai amânăm. Îmi scria de asemenea că rugase pe cineva să se intereseze de ceea ce el numea" mica noastră problemă" şi că imediat ce află ceva mă anunţă pe loc.

A trecut o zi şi apoi alta. Freya era distrată. Acum era vioaie şi fericită, pentru ca în clipa următoare să se cufunde în melancolie. Mă întrebam cum aş putea să-i vorbesc despre relaţia mea cu Conrad. Cu cât încercam să fiu mai realistă, cu atât îmi dădeam seama de situaţia deplorabilă în care mă aflam. Cum aş fi putut să-i spun:" Sunt îndrăgostită de viitorul tău soţ. Suntem deja amanţi şi avem de gând să rămânem aşa chiar după căsătoria voastră".

N-aş fi crezut niciodată că m-aş putea afla într-o asemenea situaţie. Îmi doream să pot să discut cu cineva toate astea. Din când în când, o vedeam pe Daisy. Eram totdeauna binevenită la ei şi-mi făcea

plăcere să mă joc cu micuţul Hans.

În ziua în care a plecat Conrad i-am mărturisit lui Daisy câte ceva fiindcă ştiam că era genul de persoană cu un dar înnăscut să culeagă şi să pună cap la cap tot felul de informaţii. Îi plăceau bârfele, mai ales cele privind familia Marelui Duce. Deşi nu locuiam la Grand Schloss, ştia ce vorbeau oamenii pe stradă.

Prindea din zbor tot felul de informaţii. Uneori aceştia ştiau mai mult decât cei din Grand Schloss.

Discuţia cu Daisy mi-a făcut bine. Nu i-am spus despre recuperarea foii din registru. Simţeam că e prea periculos, chiar şi pentru ea. I-am povestit însă despre întâlnirea cu Katia care se ocupa de mormântul lui Francine…

— A fost o tragedie cu un sfârşit fericit – a comentat Daisy. Biata fată! Violată în pădure… şi apoi condamnată de taică’su ăla bătrân al ei. Zău aşa, unora dintre bărbaţi le-ar cam trebui o lecţie.

— O cunoşti, Daisy?

— Am văzut-o de vreo două ori la Gisela. Dar am auzit despre ea.

— Mă mir că nu şi-a pierdut copilul după o asemenea experienţă tragică.

— Oh, copilul i-a salvat minţile, aşa spune toţi. După ce l-a născut, s-a schimbat. Era de parcă ar fi meritat să treacă prin toate… ca să aibă copilul. Dă atunci e o mamă atât de devotată!

Hans mi-a arătat jucăriile. Printre ele era un troll la fel cu cel pe care l-am văzut la Rudi. L-am întrebat ce este.

— *Troli* al meu, mi-a răspuns.

— Te culci cu el în fiecare seară?

A negat scuturând din cap. Mi-a, spus că era un troll rău şi că de asta dormea singur în dulapul lui întunecat. Hansie dormea cu un căţel, numai când era cuminte.

Daisy îl privea încântată. Micuţul ei Hansie! Ea o înţelegea pe Katia şi dragostea acesteia pentru Rudi al ei.

— Ăi mici – a spus Daisy – nu ştiu cum să zic, te amărăsc niţel, se bagă-n toate alea. Aşa face Hansie al nostru. Dă' fără el n-am mai putea pentru nimic în lume. Şi Hans zice tot aşa. La urma urmei, din cauza lu' Hansie a făcut nunta cu mine şi m-a făcut respectabilă. Apropo de nunţi! Cred că până să se termine anu' o să avem o nuntă grozavă. Atunci lucrurile o să se schimbe pentru tine, don'şoară Pip.

— Da. Până atunci va trebui să iau o

hotărâre.

— Trebuie că aşa o să faci. Sper că nu ne părăseşti. Ne-am învăţat cu tine p'aici. Îmi place să te ştiu acolo sus la sloş. Hans zice că ăi d'acolo are o părere bună despre tine. Mai ales don'şoara Freya. Am auzit că o să stea cu Contele şi Contesă până la nuntă. Nu se cuvine să stea cu viitorul bărbat sub acelaşi acoperiş… chiar dacă e acoperişul unui castel! Dumnezeu ştie cât e dă mare castelu'! Mă-ntreb când o fi şi nunta aia. Lumea vorbeşte, ştii cum el Se spune că Sigmund ar fi pus ochii pă alta.

M-am înroşit fără să vreau, am plecat privirea şi am ridicat una din jucăriile lui Hansie.

— Ce spui? am întrebat cu vocea pierită.

— Păi, Freya e abia un copil, nu? La ce să te aştepţi?

— Ai spus… că… lumea vorbeşte prin oraş?

— Ah, da. Una, alta. O vede dăstul dă des şi, mă rog, om e şi el.

— Spune-mi, ce vorbeşte lumea, Daisy?

— E vorba de Contesa Tatiana. Se pare că Sigmund o întâlneşte cam des. Lumea i-a văzut de multe ori împreună, foarte apropiaţi, prietenoşi. Dacă n-ar fi fost

logodit cu Freya... înţelegi ce vreau să spun…

— Da, am spus încet, înţeleg.

— Dacă e sau nu adevărat, e altceva. Oricum, nunta trebuie să aibă loc. Orice ar fi. Chestie dă politică, înţelegi… Nu vrem să avem necazuri d'astea. Şi primu' care o ştie e Sigmund. Orice ar simţi pentru Tatiana, tot cu Freya o să să'nsoare. Văd că-ţi place iepurele ăla a lu' Hansie.

— E foarte drăguţ.

— Ba io zic că e cam fioros. Chestie dă gusturi, cum să spune. Oricum, lu' Hansie îi place.

Am meri stat puţin şi am plecat speriată şi foarte tristă.

Când m-am întors la castel, Freya nu venise. Mi-am, dat seama că în ultimele zile fusesem prea absorbită de propriile mele necazuri pentru a mă mai gândi la ea. Am stat de vorbă cu fraulein Kratz. I-am spus că nu trebuie să uităm că Freya se cam îndepărtase de lecţii şi că ori de câte ori putea se eschiva.

— S-a schimbat mult de când s-a întors Baronul şi ne-am mutat în acest castel – a spus fraulein Kratz.

— E foarte normal, i-am replicat.

Conştiinţa nu-mi dădea pace. Poate ar fi trebuit să încerc să vorbesc cu Freya. Uneori mă întrebam dacă ştie ce se vorbeşte prin oraş despre Tatiana.

În dimineaţa următoare m-a salutat puţin distrată, i-am spus:.

— Freya, te frământă ceva?

— Să mă frământe? a întrebat cu vocea ascuţită. Ce m-ar putea frământă?

— Te-am întrebat numai. Pari puţin…

— Puţin cum?

Vorbise din nou pe acelaşi ton ascuţit.

— Preocupată? i-am sugerat.

— Are ce să mă preocupe, slavă Domnului.

— Am vorbit foarte puţin englezeşte în ultima vreme.

— Cred că engleza mea e destul de bună.

— Oricum e mai bună de când am venit eu.

— Ceea ce înseamnă că ţi-ai făcut datoria, mi-a răspuns cu ironie. Apoi m-a îmbrăţişat. Dragă Anne, nu-ţi fă probleme din pricina mea. Mă simt foarte bine. Ce părere ai despre Tatiana?

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Am rămas o clipă fără grai. A observat. A

spus râzând:

— Oh, ştiu ce-mi vei spune. Nu are nicio importanţă ce crezi tu despre Tatiana. Nu e de datoria ta… să ai păreri despre Tatiana. Dar asta nu te împiedică să ai una. Sunt sigură că ai.

— O cunosc prea puţin.

— Ai văzut-o. Ai tras nişte concluzii. Cred că lui Sigmund îi place. De fapt am impresia că o place mai mult decât pe mine.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o sperând că nu observase că îmi tremura vocea.

— Exact ceea ce spun. Ascultă-mă bine. Sunt sigură că ar prefera să fie logodit cu Tatiana şi nu cu mine.

— Ce prostie!

— Nu e o prostie! Uită-te la ea – e mai matură… e nobilă… nu se spune aşa? E frumoasă… cred că e frumoasă. *Tu* nu crezi?

— Bănuiesc că ar putea fi considerată aşa.

— Atunci Sigmund are toate motivele s-o prefere, nu-i aşa?

— Ar fi greşit din partea lui – am spus cu hotărâre, de parcă cineva ar fi atentat la ceva ce-mi aparţinea. M-am simţit ipocrită şi mi-a fost ruşine. Apoi, am continuat cu

voce înceată, sunt sigură că are prea mult...

— Prea mult ce?

— Prea mult... simţ al onoarei pentru a se gândi la aşa ceva.

— Anne Ayres, de multe ori am impresia că eşti mai naivă decât un copil. Ce ştii despre oamenii de lume, despre bărbaţi?

— Foarte puţin, poate.

— Nu ştii nimic, a spus Freya. Chiar nimic. Sigmund e bărbat... şi... aşa sunt bărbaţii... toţi, în afară de preoţi şi de cei prea bătrâni pentru a le mai păsa de femei.

— Freya, cred că ţi-ai dat frâu cam liber imaginaţiei.

— Am văzut eu. Sunt sigură că nu cu mine vrea să se însoare.

— Deci te-ai fixat asupra Tatianei.

— Am eu motivele mele – mi-a răspuns.

Am remarcat că nu părea prea tulburată de această presupunere. Cu toate acestea, – era ceva straniu în comportamentul ei.

Capitolul 9

Pintenul Klingen

Când încep să-mi rememorez întâmplările din acea noapte încă mi se mai învălmăşesc în minte. De la bun început am avut sentimentul că o fatalitate cumplită se

repetă în viaţa mea.

M-am trezit cu o senzaţie ciudată. Se întâmpla ceva straniu. Mi-am dat seama imediat ce mi-am revenit din ceea ce credeam a fi un coşmar. Voci, zgomot de paşi... sunete ciudate... şi apoi senzaţia cumplită că mai trăisem odată toate astea. Aşa şi era. Nu era nicio confuzie. Mirosul înţepător de ars, atmosfera înecăcioasă de fum, într-o clipă am sărit din pat şi am fugit pe coridor. Atunci mi-am dat seama.

Castelul ardea...

Eram îngrozită. Freya... moartă! Şi în chip atât de cumplit! Focul izbucnise în camera ei şi nimeni nu putuse s-o salveze, deşi incendiul fusese descoperit destul de repede.

Noaptea părea că nu se mai termină. Chiar după plecarea pompierilor, când ne adunaserăm cu toţii şoptind speriaţi în holul castelului... întunericul continua să ne învăluie. Ce se întâmplase? Nimeni nu ştia exact, în afara faptului că focul izbucnise în camera tinerei Contese care fusese sufocată aproape pe loc de fum şi flăcări. Se făcuseră încercări repetate pentru a fi salvată, dar a fost prea târziu. Nimeni nu fusese în stare să pătrundă în camera în flăcări.

Stăteam tremurând alături de ceilalţi… aşteptând dimineaţa… gândindu-mă doar la eleva mea pe care ajunsesem să o iubesc.

În zori s-a constatat că incendiul cuprinsese trei-patru camere, incluzând-o pe cea în care dormea Freya. Datorită structurii solide din piatră, restul clădirii nu fusese atins cu excepţia urmelor de fum de pe pereţii unor încăperi.

fraulein Kratz stătea lângă mine în hol. Murmura într-una:

— Cine ar fi crezut… Cine ar fi crezut… Era atât de tânără…

Nu suportam să vorbim despre Freya. N-aş fi putut s-o uit niciodată. N-aveam să-mi iert că am trădat-o. Draga, nevinovata Freya, care nu făcuse rău nimănui niciodată… să moară aşa!

Eram atât de nefericită şi un gând îmi stăruia în minte: ceva asemănător mi se mai întâmplase odată. Mi-am adus aminte de noaptea când a izbucnit focul la Greystone Manor şi de acuzaţiile ce-mi fuseseră aduce. Tremuram cu sentimentul că pluteau în aer prevestiri rele.

În ziua următoare am trăit cu ochii deschişi un coşmar oribil. Era o forfotă neobişnuită la castel şi toată lumea vorbea

în şoaptă. M-am retras cât mai departe de toţi. Nu vroiam să accept că Freya e moartă. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de legată eram de ea.

Seara, Tatiana a venit la mine. A deschis uşa camerei mele şi a intrat fără să bată. Părea răvăşită, cum probabil arătam şi eu. A tăcut o clipă, privindu-mă. Apoi a spus:

— Deci… asta e opera ta.

M-am uitat la ea mirată.

— Ştiu tot, a continuat. Ai fost prea încrezătoare în tine. Te-ai crezut mai deşteaptă decât eşti. Am ştiut că nu eşti ceea ce pretindeai a fi. Ştiam că eşti Philippa Ewell, sora lui Francine Ewell, amanta Baronului Rudolph. Am bănuit din prima clipă că minţi. Te-am mai întâlnit şi înainte. Ai dat buzna la Granter’s Grange, îţi aminteşti?

— N-am dat buzna. Venisem să arunc o privire.

— Nu e vremea cea mai potrivită pentru cuvinte alese. Eşti o aventurieră… ca şi sora ta. Ţi-am văzut documentele de identitate.

— Deci, tu ai fost!

— Eram datoare Contesei. Trebuia să ştiu ce fel de femeie eşti.

Vocea a început să-i tremure.

— Copila aceea scumpă şi nevinovată… Acum, ucisă!

— Ucisă! am strigat.

— Nu mă lua drept o proastă, fraulein Ewell. Ştiu bine cine eşti. Ştiu multe despre tine. Ştiu că ai făcut acelaşi lucru şi cu bunicul tău. Avem prieteni în toată lumea care ne veghează interesele. Sora ta a încercat să-şi găsească un loc aici, deci am supravegheat cu grijă toate legăturile. Ai crezut că o să-ţi meargă din nou aici, cum ţi-a mers cu bunicul tău.

— Eu nu…

— Vrei să spui că nu înţelegi, dar înţelegi perfect. Sărmanul bătrân – bunicul tău – a murit, nu-i aşa? Deci, de ce să nu moară şi tânără contesă? Amândoi îţi stăteau în cale. Acum ai un motiv foarte puternic – cum ai avut şi atunci – dar de data asta n-o să-ţi meargă cu crima.

— Spui lucruri absurde, fără sens.

— Nu cred, şi nici ceilalţi nu vor crede. Se potriveşte perfect. Umbli după ranguri înalte şi avere, ca şi sora ta. Ea a sfârşit ucisă într-un pavilion de vânătoare. Tu unde crezi că-ţi vei găsi sfârşitul, fraulein Ewell?

— Nu am de gând să permit nimănui să-mi vorbească în acest mod, am spus. Nu

sunt angajata ta. Din nefericire, serviciile mele nu mai sunt necesare. Voi părăsi imediat castelul.

— Ucigaşii trebuie să-şi ispăşească vina, mi-a răspuns.

— De ce mă acuzi?

— De uciderea cu premeditare a Contesei Freya într-o manieră pe care ai mai experimentat-o cu succes în cazul bunicului tău. Doar n-o să negi că bătrânul domn, bunicul tău, a murit sufocat de un incendiu în camera lui?

— Nu neg asta, dar eu n-am avut nicio legătură cu moartea lui.

— Dă-mi voie să te contrazic. A avut de-a face numai cu tine! Bunicul tău te-a nemulţumit. Intenţiona să te alunge de acasă, aşa că asta i-a adus moartea. Cred că ai reuşit să scapi foarte bine, fără nicio acuzaţie şi cu o groază de bani.

— E monstruos. Banii mei nu sunt moşteniţi de la bunicul ci de la bunica mea. Eu n-am avut de-a face cu moartea lui.

— Am prieteni acolo. Ştiu exact ce s-a întâmplat. Te-a ameninţat că te dă afară şi chiar în aceeaşi noapte a murit… în chip misterios. Ştiu, n-au găsit nicio dovadă împotriva ta, dar au existat suficiente

bănuieli, nu-i aşa? Era într-o cameră în flăcări care nu a ars suficient de mult timp pentru a şterge orice urmă. Doar nu era să repeţi aceeaşi greşeală şi acum! Ai vrut să te asiguri că în cazul bietei Contese nu va rămâne nicio urmă, nicio dovadă.

— Vorbeşti prostii absurde. Am iubit-o pe Contesă. Am fost bune prietene.

— Crezi că nu ştiu cât de mult ai vrut să scapi de ea? Eşti o femeie ambiţioasă, fraulein. Ai crezut că dacă ea n-ar mai fi, dacă Baronul Sigmund ar fi eliberat de legământul de logodnă, ai fi putut să domneşti în calitate de Mare Ducesă a Bruxenstein-ului.

O priveam înspăimântată. A râs cu amărăciune.

— Ştiu totul despre întâlnirile acelea, a continuat. Cunosc aventura ta amoroasă…

Îmi era teamă cu adevărat. Totul se potrivea perfect. Mi-am amintit oroarea acelor zile trăite la Greystone după moartea bunicului, când eram bănuită. Mă uitam la fata răutăcioasă a Tatianei şi simţeam cum sunt tot mai rău prinsă ca într-un păienjeniş.

Era adevărat că dacă n-ar mai fi fost Freya aş fi avut o şansă să mă mărit cu

Conrad. Atâta vreme cât a trăit, n-am avut niciuna. Dar ce monstruoasă era Tatiana cum făcea o asemenea afirmaţie. Cu toate astea, dacă judecam raţional împrejurările, vedeam bine că eram în mare pericol. Eram sigură că el, Conrad, o să mă creadă. Trebuia să-l văd. După acea întâmplare cumplită, urma probabil să sosească mai repede. Nu puteam să gândesc limpede, încercam să mă smulg din păienjenişul acela teribil, să mă eliberez de blestemul fatal ce părea că mă atinsese.

— Ai fost isteaţă până la un anumit punct, a spus Tatiana, dar nu suficient. Ai fost prea încrezătoare în tine. Ai venit aici fiindcă şi sora ta a făcut la fel. Ai sperat să-i calci pe urme dar cu mai mult succes. Aveai de gând să dovedeşti că a fost măritată cu Baronul Rudolph. Credeai că aşa vei beneficia de nişte avantaje, de o anumită poziţie socială.

— *A fost* măritată cu Rudolph, am spus.

A pocnit din degete înspre mine.

— Neghioabo! a strigat. Cine crezi că a vrut să-l înlăture pe Rudolph dacă nu Sigmund şi anturajul lui? Sigmund a fost prea isteţ pentru tine. Mi-a povestit despre sentimentele tale greţoase. Cunosc

aventura voastră, i s-a părut atât de amuzantă şi oricum trebuia să-ţi cunoască orice intenţie şi orice mişcare. A fost atât de uşor – îmi povestea râzând – s-o fac pe fraulein să creadă că am gânduri mari cu ea şi în acelaşi timp să ştiu tot ce face. E destul de vicleană, dar are şi ea slăbiciunile ei pe care i le-am descoperit.

— Nu te cred.

— Asta a fost slăbiciunea ta. Poţi fi uşor păcălită de bărbaţi. Dar n-am venit să discutăm despre aventurile tale amoroase cu Sigmund. Nu au nicio importanţă nici pentru el, nici pentru acest caz. Ai crezut că se va însura cu tine dacă Freya va fi înlăturată. Din nefericire pentru tine, Sigmund n-a fost aşa cum l-ai crezut… şi oricum ştiu prea multe despre tine. Nu poţi să mai păcăleşti pe nimeni a doua oară.

— E un coşmar.

— Aşa trebuie să fi fost şi pentru sărmana Contesă Freya.

Mi-am acoperit faţa cu palmele. Nu mai puteam suporta pierderea micuţei şi iubitei mele prietene, ideea că se ştia că sunt sora lui Francine, aluziile la adresa lui Conrad – pe care nu le credeam – pericolul cumplit în care mă aflam.

— Eşti în stare de arest – a spus Tatiana. Acuzată de uciderea Contesei Freya.

— Vreau să văd pe…

— Da? a râs ea batjocoritor. Pe cine vrei să vezi? Baronul Sigmund nu-i aici. Chiar dacă ar fi, tot n-ar dori să te vadă. Mai este şi altcineva cu care ai vrea să vorbeşti… dacă ţi se va permite?

M-am gândit la Hans, dar nu am vrut să-l implic. Era angajatul Contelui. Daisy? Era nevasta lui Hans. Cine altcineva?

Zâmbea dispreţuitoare.

— Nu te mai obosi să cauţi, a spus. Oricum nu ţi se va permite să vezi pe nimeni. Adună-ţi câteva lucruri. Pentru propria-ţi siguranţă, te scot de aici. Când se va afla că tânără Contesă a fost ucisă, de cine şi pentru ce motiv, oamenii nu vor aştepta nicio judecată oficială. Îşi vor face singuri dreptate. S-ar putea însă ca cei din Kollenitz să te ceară pentru a te judeca ei. N-aş vrea să fiu în locul tău, fraulein Ewell.

Am ţipat:

— Sunt nevinovată. Am iubit-o, crede-mă. Pentru nimic în lume nu i-aş fi făcut vreun rău.

— Strânge-ți câteva lucruri de strictă necesitate. Am vorbit cu părinţii mei să te

ducem într-un loc sigur până la proces. Grăbeşte-te. Nu mai ai prea mult timp.

A ieșit şi privindu-mă cu răutate mi-a strigat din prag:

— În zece minute să fii gata!

Uşa s-a închis în urma ei şi m-am prăbuşit pe un scaun. Era cu adevărat un coşmar. Trebuie că visam. Nu numai că Freya murise, dar eu eram acuzată de moartea ei.

Jumătate de oră mai târziu călăream în afara oraşului înconjurată de gărzi. Oamenii stăteau în grupuri mici lângă castel vorbind în şoaptă. Era o atmosferă deprimantă pe străzi. Simţeam încă miros de ars în nări. Am aruncat o ultimă privire castelului. Urmele flăcărilor se zăreau pe ziduri în lumina soarelui.

Am intrat în pădure. Am trecut de *Marmorsaal,* am traversat râul şi am început să urcăm. Spre amiază am ajuns la *Pintenul Klingen.* Mi l-am amintit. Îmi povestise Freya într-una din plimbările noastre despre legenda pintenului şi a micului schloss din vârf. Pe vremuri acolo erau ţinuţi prizonierii. Când erau condamnaţi la moarte li se oferea şansa de a se arunca de pe stâncă în defileul ce se

căsca dedesubt, în loc să stea în faţa plutonului de execuţie.

Cred că eram încă şocată. Nu îmi dădeam bine seama ce se întâmplă cu mine. Cu o zi înainte călărisem liberă prin pădure pentru a mă întâlni cu iubitul meu. Acum eram prizonieră… acuzată pe nedrept că aş fi ucis-o pe cea pe care de fapt am iubit-o.

O pierdusem pe scumpa mea Freya – o tragedie în orice împrejurare, dar în acest mod… încă nu puteam să pricep dimensiunile cumplite ale oribilei tragedii. Pierderea unei persoane iubite… bănuiala cumplită care căzuse asupra mea şi vulnerabilitatea mea în faţa pericolelor ce mă înconjurau…

Am urcat pe un drum abrupt tăiat în piatra muntelui şi am ajuns în cele din urmă la o poartă. Ne-a deschis un bărbat cu înfăţişare aspră, fioroasă. Mă privea cu asprime pe sub sprâncenele stufoase.

— Deci ea e prizoniera, a spus.

Apoi mi s-a adresat:

— Dă-te jos de pe cal. N-o să stăm aici toată noaptea. Am descălecat şi mi-a luat calul, cercetându-l cu ochi lacomi. A apărut o femeie.

— Iat-o, Marta, a spus bărbatul.

Femeia m-a apucat de mână cu brutalitate şi m-a privit drept în ochi. M-au înfiorat duritatea şi cruzimea întipărite pe faţa ei.

— Ţigane! a strigat şi un băieţandru umil şi zdrenţăros a apărut în fugă.

— Du-o sus şi arată-i unde o să stea! a ordonat femeia. Am urmat băiatul într-un hol cu pardoseală de piatră.

Mi-a arătat o scară în spirală la capătul holului. Treptele de piatră erau abrupte iar o frânghie groasă ţinea loc de balustradă.

— Pe aici, mi-a spus.

— Mulţumesc, i-am răspuns şi a părut surprins.

Am urcat mult, în spirală, până am ajuns în vârful turnului. A deschis larg o uşă şi am văzut o cămăruţă cu un pat cu saltea de paie, o cană şi un lighean pe o măsuţă şubredă şi un scaun.

M-a privit neajutorat..

— Asta e... tot ce am la dispoziţie? l-am întrebat.

A încuviinţat din cap. Apoi a scos cheia din uşă.

— Trebuie să vă încui, a rostit cu un zâmbet şters, îmi pare rău.

— Nu e vina ta. Lucrezi aici?

Din nou a încuviinţat din cap.

— Corn te cheamă?

— Îmi zic Zig (prescurtare de la *Zigeuner)* fiindcă îs ţigan. M-am rătăcit de ai mei şi am venit aici acum vreun an. De atunci lucrez aici.

— Nu e prea plăcut, nu-i aşa?

— Nu, da’ mi se dă de mâncare.

— Mă vor ţine aici? l-am întrebat.

— Vor încerca să vă convingă să…

— Să ce?

A arătat cu capul spre fereastră.

— Nu pot să mai rămân. O să-mi taie porţia de mâncare.

A ieşit închizând uşa. L-am auzit răsucind cheia în broască.

Ce-o fi vrut să spună când a zis că vor încerca să mă convingă? M-am dus la fereastră şi m-am uitat afară. Vedeam *Pintenul* şi hăul adânc care se căsca sub el.

M-am aşezat pe pat. Eram prea şocată şi speriată pentru a judeca limpede. Semăna tot mai mult cu un coşmar fantastic. Am fost acuzată şi condamnată fără să mi se dea nicio şansă să mă apăr. Mă simţeam pierdută şi cumplit de singură.

Apoi un gând mi-a încolţit în minte:” Conrad mă va salva. Va descoperi ce s-a

întâmplat şi mă va salva.’’

Băiatul mi-a adus o farfurie cu tocană. N-am putut s-o mănânc. M-a privit cu milă în timp ce întorceam capul refuzând mâncarea.

— Mai bine mâncaţi, a spus.

— Nu pot. Aveţi mulţi ca mine pe aici? l-am întrebat.

A dat din cap că nu.

— Ce ați făcut fraulein? m-a întrebat.

— Nimic pentru care să fiu tratată aşa.

S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Aţi ofensat pe cineva sus-pus, Fraulein? De asta e aduşi toţi aici.

Mi-a lăsat farfuria cu mâncare. Grăsimea se sleise într-o pojghiţă subţire care m-a îngreţoşat. M-am dus din nou la fereastră. Munţi… brazi peste tot… *Pintenul* înalt şi abrupt şi dedesubt… jos de tot… prăpastia.

„E curată nebunie – mi-am spus. E un vis urât. Aşa ţi se întâmplă în viaţă când te abaţi de la calea cea dreaptă. Oare de aceea oamenii făcuseră convenţii sociale atât de rigide? Cine ar fi crezut că eu, Philippa Ewell, o fată liniştită, nu prea atrăgătoare, aş putea ajunge amanta unei persoane atât de importante dintr-o ţară îndepărtată, aş

putea fi acuzată de crimă şi închisă într-un castel dintr-un vârf de munte pentru a aştepta procesul... plutonul de execuţie... pentru crima comisă”.

Ce se întâmplase la Greystone Manor când fusesem suspectată de a-i fi provocat moartea bunicului era nimic în comparaţie cu ce mi se întâmpla acum.

Mă abătusem de la drumul cel drept şi cuviincios. M-aş fi putut căsători cu vărul Arthur şi n-aş mai fi ajuns în situaţia în care mă aflam. Dar nici n-aş fi cunoscut extazul pe care-l trăisem cu Conrad. Alesesem de bună voie o viaţă periculoasă şi venise vremea să plătesc. Din nou m-am gândit la proverbul acela vechi spaniol care spunea că poţi să iei din viaţă tot ce doreşti dar va trebui să plăteşti pentru ceea ce ai luat. Şi eu şi Francine luaserăm. Francine plătise cu viaţa. Urma oare să fac la fel?

Ziua a trecut. S-a lăsat întunericul. A venit băieţandrul cu o lumânare într-un sfeşnic de fier. După ce a aprins-o, flăcăruia a început să arunce umbre tremurătoare şi ciudate pe pereţii camerei, făcând-o să semene cu o celulă. A aruncat o pătură pe pat.

— E frig noaptea – a spus. Suntem în

creierul munţilor iar zidurile groase de piatră nu laşă căldura să pătrundă nici ziua. Să nu mă spuneţi că v-am adus pătura. Să ziceţi că era aici… dacă vă întreabă.

— Zig, am spus, spune-mi cine mai e aici.

— Ăi bătrâni, a răspuns băiatul. Şi ăl Mare şi ea şi eu.

— Cei bătrâni sunt bărbatul şi femeia pe care i-am văzut?

— E îngrijitorii de la Klingen Schloss. Pe urmă mai e ăl Mare. E un uriaş şi e acolo ori de câte ori e nevoie. Nu pentru dumneavoastră, sper. Sunteţi femeie şi p’ormă mai e şi nevasta lui.

— Deci sunt patru cu totul.

— Şi eu, Zig. Muncesc şi primesc mâncare pentru asta.

— Cine a mai fost închis aici?

— Alţii.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

Şi-a îndreptat privirea spre fereastră.

— Vrei să spui că au fost aruncaţi de pe stâncă?

— D’aia a fost aduşi aici.

— Asta intenţionează şi cu mine?

— Altfel… de ce v-ar fi adus ei aici?

— Care *ei?* Cine sunt cei pentru care

lucrezi? Pentru cine lucrează *ei?*

— Oameni sus-puşi.

— Înţeleg. Raţiuni politice.

— Li aduce aici şi-i lasă să aleagă: ori sar, ori sunt duşi în faţa plutonului de execuţie. Asta să'ntâmplă când nu vrea un proces lung şi alte chestii d'astea. Când vor să ţie totul în taină.

A dat din cap.

— E ăl Mare. Dacă încercaţi, vă aruncă imediat în prăpastie… şi nimeni n-o să ştie vreodată ce vi s-a întâmplat.

— Zig, nu sunt vinovată de ceea ce mă acuză.

— Uneori nu face deosebire – a spus posomorât, ridicând farfuria cu mâncarea neatinsă şi îndreptându-se spre uşă. L-am auzit cum pune jos farfuria şi încuie uşa.

Noaptea aceea mi s-a părut că ţine o veşnicire. Întinsă pe salteaua tare de paie, am încercat să-mi ordonez puţin gândurile care mi se îngrămădiseră în cap.

Era posibil să scap de acolo? Cel mai mult aş fi vrut să-i explic lui Conrad. Mă credea oare vinovată? Nu suportam acel gând. Era ceea ce mă deranja cel mai mult în acel coşmar. Ştia cât de mult dorisem să mă mărit cu el şi că nu puteam să accept cu

bucurie situaţia pe care mi-o oferea şi că scumpa şi nevinovata Freya îmi stătea în cale.

Chiar ar fi putut să creadă că am omorât-o? îmi puteam imagina cât de logic îi va explica Tatiana situaţia lui Sigmund. Totul se potrivea de minune. Parcă o auzeam spunându-i:" A mai făcut-o şi înainte. Şi-a ucis propriul ei bunic. Atunci a scăpat şi spera să scape şi acum. Slavă Domnului că am descoperit-o la timp! Am trimis-o la *Klingen Schloss.* Am considerat că ar fi cel mai bine pentru toţi dacă se aruncă. Şi aşa a şi făcut pentru că şi-a dat seama că nu avea altă ieşire."

Dar nu aveam de gând să mă arunc. Vroiam să fac tot posibilul să scap. Trebuia să mă gândesc bine. Oricât de imposibil ar fi părut, trebuia să existe un mijloc de a scăpa. Trebuia să mă întorc la Conrad.

Dar dacă... Nu! încercam să îmi alung gândurile negre, dar ele se încăpăţânau să persiste. Nu mai puteam suporta. Auzisem atâtea zvonuri despre el şi Tatiana! Dacă erau adevărate? Tatiana îmi spusese că el se distrase pe seama mea. Mi-am amintit cât de voios păruse atunci când m-a rugat să vin să locuiesc la *Marmorsaal.* Oare cât

de bine îl cunoşteam pe Conrad? Ştiam că avea un trup de zeu sau de erou din mitologia nordică şi manierele plăcute şi fermecătoare ale unui prinţ modern. Era amantul ideal pentru orice femeie. Era oare prea atrăgător? Era un amant desăvârşit pentru că avea o experienţă bogată?

Îmi pierdeam vremea cu presupuneri. Ar fi trebuit să mă gândesc la un plan de evadare. Dacă aş fi putut să plec din castel, să iau calul cu care venisem, să fug departe... Unde? La Daisy? S-o rog să mă ascundă? La Gisela? La Katia? Nu îndrăzneam să le implic. Eram în mâinile duşmanilor mei, acuzată de o crimă cumplită.

Dovezile împotriva mea puteau să pară de necontestat. Fusesem la castel când izbucnise focul. Eram implicată într-o aventură amoroasă cu logodnicul lui Freya. Era clar că dacă n-ar mai fi existat ea m-aş fi putut căsători cu el şi apoi, cu timpul, aş fi putut să devin Mare Ducesă. În ce labirint de intrigi fusesem prinsă! Şi nu vedeam nici o ieşire. Venisem în Bruxenstein sub un nume fals. Aş fi fost imediat etichetată drept intrigantă şi considerată vinovată.

Oh, Freya, copilă dragă, cum ar putea

cineva să creadă că aş fi fost în stare să-ţi fac vreun rău? Şi Conrad… unde era? Cu siguranţă că aflase deja ce s-a întâmplat. A fost primul anunţat de moartea lui Freya. Va veni… cu siguranţă că va veni.

Nu puteam să uit cuvintele Tatianei. Ar fi fost oare posibil ca ea să fie cea pe care o dorea? A considerat idila noastră o aventură amuzantă?

M-a fulgerat un gând. Ştia de ce venisem în Bruxenstein, că eram hotărâtă să dovedesc că Francine a fost măritată şi că a avut un copil. Dacă aşa era, Conrad nu mai era moştenitorul Ducatului. Nu spusese el că îşi doreşte atât de mult să conducă? Putea fi oare adevărat?

Asemenea gânduri îmi roiseră în cap toată ziua şi toată noaptea aceea înspăimântătoare. La ivirea zorilor eram la fereastră privind spre *Pintenul Klingen.*

Era după amiaza celei de a doua zile de temniţă. Minutele mi se păreau ore. Din cauză că nu mâncasem, mă simţeam foarte slăbită. De la incendiu nu pusesem nimic în gură. Eram atât de epuizată încât o clipă am aţipit.

În afară de Zig nu venise nimeni în camera mea.

Prezenta lui îmi făcea bine fiindcă îmi dădeam seama că îi părea rău pentru mine. Îmi spusese că va fi o moarte uşoară. Nici n-aş fi ajuns să simt impactul cu stâncile sau cu pietrele de pe fundul defileului.

Mă întorceam cu gândul în trecut. Simţeam briza mării şi mirosul florilor de pe insulă. Vedeam atât de clar tufişurile înflorite şi înmiresmate ce creşteau în faţa atelierului de sculptură. O auzeam pe Francine asigurând clienţii cât de talentat era tata. O vedeam pe mama bolnavă şi întinsă pe pat. Auzeam vocea tatei:

„Domnu'n ceruri ne zâmbeşte

Este pace pe pământ…".

Am stat aşa cu gândurile duse, aşteptând, trăind parca într-o lume ireală, tânjind după vremurile apuse şi temându-mă că mi se apropiase sfârşitul.

Zig a venit din nou cu o farfurie cu aceeaşi mâncare. Am întors capul, cutremurându-mă.

— Ar trebui să vă păstraţi în putăre, a spus.

Eram sigură că, după ce ieşea din cameră, Zig mânca tocana din farfurie. Bietul băiat! Bănuiam că-i dădeau foarte puţin de mâncare.

Cine erau acei oameni? Servitori în slujba Contelui? Oare întotdeauna adversarii erau trimişi la *Klingen Schloss?*

Era atâta linişte în munţi încât cel mai slab sunet se auzea din depărtare. Poate de aceea am auzit zgomotul copitelor înainte de a-i vedea pe călăreţi.

Eram la fereastră. Şase călăreţi se îndreptau spre schloss. M-am gândit mai întâi la Conrad. Dar nu, nu era printre ei. L-aş fi recunoscut imediat. Ieşea în evidenţă oriunde s-ar fi aflat. Acum erau aproape. Am văzut-o pe Tatiana în fruntea lor. Ceilalţi păreau a fi gărzi de la castel.

Mi-am dat seama că venise ziua judecăţii şi eram sigură că Tatiana dorea să mă distrugă. Mă considera vinovată şi urma să mă facă să-mi ispăşesc pedeapsa.

Li priveam cum se apropiau. S-au oprit, au descălecat şi au intrat în schloss. Aşteptam încordată ştiind că foarte curând avea să apară Tatiana în camera mea.

Am avut dreptate. Am auzit cheia răsucindu-se în broască şi am văzut-o în prag.

— Sper că te-ai simţit bine în apartamentele de aici – mi-a spus strângându-şi buzele cu răutate.

— Cu siguranţă că nu te interesează răspunsul meu – i-am replicat.

Mă simţeam imună la răutăţile ei. Urma să mor, dar vroiam s-o fac cu demnitate şi curaj.

— Din dovezile pe care le-am adunat a reieşit că eşti vinovată.

— Cum s-a putut, fără ca eu să fiu întrebată nimic, fără să am posibilitatea să mă apăr?

— N-a fost nevoie de prezenţa ta. Faptele sunt evidente.

Te-ai întâlnit de câteva ori cu Baronul la han. El însuşi a confirmat, l-ai spus clar că vrei să te măriţi cu el, lucru posibil numai dacă nu ar fi existat logodna lui cu Freya. Nu putea exista un motiv mai puternic. Ai mai procedat aşa şi cu bunicul tău. L-ai înlăturat pe cei care ţi-au stat în cale. Moartea este pedeapsa pentru crimă.

— Oricine are dreptul la o judecată cinstită în faţa unui tribunal. Aşa e legea.

— A cui lege? Legea din ţara ta, poate. Dar acum nu eşti acolo. Când te afli într-o ţară trebuie să te supui legilor ei. Ai fost găsită vinovată şi condamnată la moarte. Din cauza celor implicaţi în această poveste ar fi periculos să apari în faţa unei curţi. S-

ar crea o situaţie încordată, poate chiar un război între ţara lui Freya şi Bruxenstein. Freya era foarte importantă acolo şi Kollenitz-ul va dori să: i răzbune moartea. Va dori să le fie trimisă ucigaşa. Deci îţi ofer o şansă.

— Îmi oferi *Klingen Rock!*

A încuviinţat.

— Vom evita o serie de neplăceri… poate chiar un război. Te vei arunca de pe stâncă, iar rămăşiţele le vom trimite în Kollenitz. Vor fi mulţumiţi să ştie că asasina Contesei e moartă. Vor vedea că s-a făcut dreptate. În zece minute plecăm spre vârful *Pintenului* şi vei face ceea ce trebuie.

— N-o voi face! am spus.

A zâmbit.

— Vei fi convinsă să-te răzgândeşti.

— Ştiu ce înseamnă asta. Vei porunci oamenilor tăi să o facă?

— Da! Am căzut de acord cu Marele Duce, cu Baronul Sigmund şi cu părinţii mei că e cel mai bun şi mai omenesc mod pentru tine… deşi ucigaşii nu merită să fie trataţi aşa de blând..

— Nu te cred. Cred că tu singură ai făcut toate astea.

M-a privit întrebătoare şi am continuat.

— Tu ai vrut să mă înlături din calea ta, ca şi pe Freya…

— Pregăteşte-te! Nu mai ai mult…

Apoi a ieşit. M-am dus la fereastră. Moartea! O cădere rapidă şi apoi… întunericul. Dar Conrad? Măcar dacă l-aş mai fi văzut o dată… de l-aş fi auzit spunându-mi că m-a iubit cu adevărat… că n-a avut niciun amestec în povestea asta.

Dar n-aveam să-l mai văd. N-aveam să ştiu niciodată…

L-am auzit la uşă. Au intrat. Cel Mare şi o femeie. Aveau o expresie dură, chiar crudă, fără niciun fel de emoţie, ca şi când moartea ar fi fost un lucru obişnuit pentru ei. Poate că aşa şi era. M-am întrebat pe câţi aruncaseră de pe *Pintenul Klingen.*

Mi-am pus pelerina şi i-am urmat. Bărbatul a coborât primul, apoi eu şi în urma mea femeia. Ne-am oprit o clipă în hol. Asistam la propriile mele funeralii. Câţi oameni au şansa să asiste la funeraliile lor? Toţi cei prezenţi acolo îmi erau duşmani în afară de Zig care mă privea cu ochii plini de compasiune.

Afară, aerul de munte era răcoros şi înmiresmat. După ce stătusem închisă între patru pereţi, abia mai puteam respira.

Vedeam micuţele flori ale reginei şi sclipirea argintie a unui torent ce se rostogolea din munte. Atmosfera era atât de clară, de strălucitoare… Sau mi se părea aşa pentru că urma să părăsesc această lume?

Tatianei îi luceau ochii. Mă ura. Abia aştepta clipa când mă voi prăvăli peste marginea stâncii… jos, spre uitare… afară din viaţa ei pentru totdeauna.

Am mers călare un timp, apoi am descălecat şi am pornit pe jos spre marginea prăpastiei. Iarba era destul de rară şi picioarele mi se afundau în pământul întunecat.

Brusc, profilată pe vârful stâncii, chiar pe locul unde trebuia să sar în prăpastie, am zărit o siluetă. Nu se mişca. A rămas pe loc în timp ce ne apropiam.

Mi-am spus: „Am halucinaţii. Oare aşa se întâmplă când te apropii de moarte?”

M-am auzit ţipând:

— Freya!

Silueta nu s-a clintit. Stătea pur şi simplu acolo. Era ireală, un rod al imaginaţiei mele. Freya era moartă. Imi închipuiam doar că o văd.

M-am întors spre Tatiana. Privea înainte,

palidă la faţă, tremurând de spaimă.

Brusc, apariţia – dacă era o apariţie – a început să se mişte înspre noi. Tatiana a început să ţipe:

— Nu!... Nu!... Eşti moartă...

Apoi a început să fugă şi am văzut-o luptându-se să scape din braţele Celui Mare.

Freya spunea:

— Anne... Anne... Avea de gând să te azvârle de pe stâncă. Anne, ce s-a întâmplat? Şi tu crezi că sunt o stafie?

Brusc, s-a aruncat de gâtul meu şi m-a strâns în braţe. Eram zguduită de suspine. Nu puteam să vorbesc, să-mi controlez sentimentele... nu puteam decât să mă gândesc că era acolo... stafie sau nu... şi că îmi salvase viaţa.

— Gata, Anne, calmează-te! Nu sunt un duh. M-am prefăcut doar. Dacă te opreşti din tremurat am să-ţi povestesc totul.

A strigat ceva şi câţiva călăreţi au apărut din spatele unor grămezi de bolovani unde stătuseră ascunşi. Gunther era printre ei. L-a spus Celui Mare:

— Du-o pe sora mea înapoi la *Klingen Schloss.* Venim şi noi.

— Arată groaznic, a spus Freya. Cine n-

ar arăta? Ştiam că aşa o să facă Tatiana, că o să vrea să te arunce de pe stâncă. Dar s-o ducem înapoi acum.

Nu mi-a mai spus nimic până n-am ajuns la *Klingen Schloss.* M-a luat în cămăruţa ce dădea din hol, m-a aşezat pe un scaun şi s-a aşezat pe un taburet lângă mine. A insistat să rămânem singure.

— Nu vreau să ne audă nimeni, a spus. Am vrut să-ţi spun ţie mai întâi. O să vină şi Gunther. Când îl voi striga.

— Oh, Freya! am exclamat. Nu mă pot gândi la altceva decât că eşti aici, vie, după ce am crezut…

— Stăpâneşte-ţi emoţia. Unde e calma şi înţeleaptă mea guvernantă englezoaică? Nimeni n-ar fi putut să mă facă să mă mărit cu cine nu vroiam.

— Vrei să spui cu Sigmund?

— Nu l-am vrut pe Sigmund, aşa cum nici el nu m-a vrut. De ce să fiu obligată să mă mărit cu el? Ar fi fost ridicol. Am refuzat să accept. Aşa mi-a spus şi Gunther. Ştii, eu şi Gunther am hotărât să ne căsătorim. Ei nu mi-ar fi îngăduit niciodată, aşa că singura soluţie era ca mai întâi să ne cununăm şi apoi să spunem:” Am făcut-o”. Atunci nu ne-ar mai fi împiedicat nimeni…

indiferent că eram sau nu logodită. Ne-am căsătorit şi am trăit împreună… Cine ştie? Poate că sunt deja însărcinată. Aşa am impresia. Deci cum să mă mărit cu alt bărbat?

— Oh, Freya, Freya… te-ai cam grăbit.

— Ne-am hotărât să fugim. Providenţa a fost de partea noastră în noaptea aceea. Am înfăşurat o legătură de haine şi le-am aşezat sub plapumă înainte de a pleca. Am aranjat plapuma să pară că domnişoara Contesă Freya doarme acolo. Asta în eventualitatea că cineva s-ar uita în camera mea. Nu vroiam să se dea alarma că am fugit până când nu ne îndepărtam suficient de castel. Tatiana a plănuit să se strecoare în camera mea, să mă lovească lăsându-mă în nesimţire şi apoi să dea foc. Am aflat repede când m-am întors şi am auzit ce s-a întâmplat… pentru că a intrat în cameră înainte ca eu să plec. Stăteam la fereastră cu cămaşa de noapte trasă peste hainele de călătorie aşteptând momentul prielnic să mă strecor afară, când uşa camerei mele s-a deschis încet. M-am ascuns după draperie, aşa că am putut să văd tot ce s-a întâmplat. S-a strecurat înspre patul meu. Ţinea un fier de călcat în mână. Mă ascunsesem pentru

că nu vroiam să fiu observată. Stăteam la fereastră aşteptând un semnal de la Gunther. Trebuia să mă anunţe că drumul era liber. Am întrebat:” Ce doreşti Tatiana?” A rămas înmărmurită. A bâiguit că i se păruse că am strigat-o. I-am spus că n-am făcut-o şi am” întrebat-o ce ţinea în mână. A spus:” Oh, n-am mai aşteptat să-l pun la loc. Tocmai călcam ceva când mi s-a părut că te aud strigându-mă”. Mi s-a părut foarte ciudat. După aceea am fugit cu Gunther. Ne-am dus la un preot şi ne-am cununat. E minunat să fii măritată, Anne, dar numai cu cel pe care-l iubeşti.

— Oh, Freya, scumpa mea Freya!

— Te rog, fără lacrimi! Sunt aici. Teafără. Acuzaţia ridicolă împotriva ta nu mai există. Nu poţi acuza pe cineva de crimă când nimeni n-a fost ucis. Tatiana a încercat însă să mă ucidă şi ar fi făcut-o dacă n-aş fi fugit să mă cunun cu Gunther. Vezi cât sunt de norocoasă? Sunt aşa de fericită, Anne! Gunther e cel mai minunat soţ… mult mai blând şi mai bun decât ar fi fost vreodată Sigmund. Cine vrea să fie Mare Ducesă şi bătrână? Prefer să fiu soţia lui Gunther… şi să mă gândesc la copilaşii pe care îi vom avea… şi care vor semăna cu

el… şi poate şi cu mine puţin… pentru că nu arăt rău, nu? Gunther crede că sunt frumoasă.

— Oh, Freya, opreşte-te! am rugat-o. Încearcă să fii puţin serioasă. A venit şi Sigmund?

— Au încercat să ajungă la el şi să-l anunţe despre cele întâmplate. Când am apărut împreună cu Gunther s-a creat o oarecare confuzie. Ajunseseră la concluzia că tu eşti ucigaşa şi am aflat că ai fost luată de la castel pentru a fi pusă la adăpost până la proces. Îţi imaginezi consternarea lor când m-au văzut! Nu poţi condamna un ucigaş când nu există nicio victimă. Contele şi Contesa erau îngroziți. Ştii de ce, nu? Au crezut că dacă voi fi înlăturată, Tatiana se va mărita cu Sigmund. Apoi am apărut. Nu fusese nicio crimă… Scumpa mea Anne, tu care nu mi-ai fi clintit un fir de păr şi care m-ai chinuit în schimb cu cuvintele alea nesuferite în limba engleză. De ce oare nu vorbesc şi englezii limba germană? De ce nu e germana şi limba lor maternă? N-am să înţeleg niciodată. Germana e mult mai Uşoară, mai logică…

— Freya, Freya, te rog…

— Ştiu. Divaghez. Pentru că sunt

fericita. Îl am pe Gunther şi totul e minunat. Şi te-am salvat şi pe tine, Anne. Am fost îngrozită. Îmi era teamă să nu ajung prea târziu. Ştiam ce avea de gând Tatiana. Am înţeles de ce. Am văzut-o înainte de a ieşi din cameră. Ştiam că se va întoarce. A lovit legătura aceea de haine pe care o pusesem sub plapumă…

A făcut-o pe întuneric… Doar nu era să aprindă o lumânare şi să atragă atenţia! Când a crezut că eram în nesimţire a dat foc patului. Pe urmă te-a acuzat pe tine. Am auzit că te-a dus la Klingen Schloss şi mi-am dat seama ce intenţii avea. De aceea m-am prefăcut că sunt o fantomă. Ştiam cât e de superstiţioasă şi că o să se sperie foarte tare când o să mă vadă. E normal să-ţi ieşi din minţi când vezi fantoma unei persoane pe care ai ucis-o. Cred că mi-am jucat bine rolul. Acum şi-a mărturisit vinovăţia… iar noi două vom fi împreună…

Nu puteam să rostesc un cuvânt. Eram prea copleşită de emoţie.

Nu trecuse o oră de când sosisem la *Klingen Schloss* şi a venit Conrad. Galopase în viteză mare. Când m-a cuprins în braţe cu pasiune am crezut că mor de fericire. Fusese prea bruscă trecerea de la cea mai

cumplită disperare la fericirea supremă. În timp ce mă privea intens, cu ardoare, de parcă ar fi vrut să-şi amintească fiecare trăsătură a chipului meu pentru a fi sigur că sunt cu adevărat lângă el, m-am întrebat cum de am putut să mă îndoiesc de sentimentele lui.

Freya ne privea încântată.

— Totul e bine – a spus. Ce sfârşit minunat! Acum ştiu ce vor să spună când zic:” Şi au trăit fericiți în vecii vecilor”. Şi când te gândeşti că totul a ieşit aşa numai datorită isteţimii mele. Deşi trebuie să recunosc că şi Gunther mi-a dat o mână de ajutor. Gunther! a strigat Freya.

Eram toţi patru împreună, zâmbind şi discutând cu voioşie. Era o adunare încântătoare. Ştiam că mai avem greutăţi de învins – şi Conrad ştia asta cel mai bine – dar pe moment ne-am dat frâu liber bucuriei de a fi împreună. Fericirea care ne cuprinsese era şi mai mare având în vedere coşmarul prin care trecusem.

Conrad mi-a povestit ce îngrozit fusese când a ajuns la Grand Schloss şi a auzit că Freya e moartă, că eu am fost acuzată de a o fi ucis şi dusă la *Klingen Schloss.*

A aflat apoi că Freya se măritase cu

Gunther. A alergat călare spre *Klingen Schloss* terorizat că ar putea ajunge prea târziu. Şi dacă n-ar fi fost Freya, aşa s-ar fi întâmplat.

— Oh, Freya! a exclamat Conrad, cum ţi-aş putea arăta întreaga mea recunoștință?

Freya ne zâmbea încântată. Semăna cu zeiţa cea bună al cărei nume îl purta şi cu care îi plăcea uneori să se confunde.

— Nu ştiu de ce aş fi bună cu tine când ai preferat-o pe alta în locul meu – a răspuns prefăcându-se severă.

— Dar eu cum mă simt – a continuat Conrad pe acelaşi ton – când ai fugit cu altul şi m-ai părăsit?

— Nimic, pe lângă ce mi-ai făcut tu mie. Să te îndrăgosteşti de guvernanta mea englezoaică! Nu contează. Te iert pentru că, din întâmplare, şi eu o iubesc destul de mult. Acum va trebui să-i spun Philippa. Mi se pare foarte ciudat. Nu ştiu cum voi reuşi s-o strig aşa.

Draga de Freya! Ca de obicei, trăia intens clipa prezentă şi – cum era şi fericită – poate că proceda înţelept.

Mai târziu Conrad mi-a spus:

— Trebuie să facem ca Freya! Vom merge la un preot şi ne vom cununa.

— Eşti încă moştenitorul Marelui Duce! i-am reamintit.

— Nu mai sunt logodit cu Freya. Ar fi trebuit să obţin o dispensă, dar ea a rupt logodna în mod ireversibil. Acum mă pot însura cu cine vreau.

— Poate că supuşilor n-o să le placă.

— Trebuie ori să accepte, ori să mă revoce.

— Îţi asumi un mare risc.

— Risc să fiu nefericit toată viaţa dacă nu profit de ocazie.

Am mers cu Freya şi Gunther la *Marmorsaal.* Am găsit un preot şi ne-am cununat.

— Fapta s-a comis, a râs Conrad. Nu mai poate nimeni să facă nimic.

Gunther şi Freya s-au întors cu noi în oraş. Ne-am strecurat încet în Grand Schloss. Acolo am fost prezentată Marelui Duce. Conrad l-a anunţat că ne-am căsătorit. Mai erau de faţă Freya şi Gunther. Stăteam toţi patru înaintea lui.

Ne-a dat binecuvântarea lui, deşi se vedea bine că era oarecum neliniştit. Apoi i s-a adresat lui Conrad zâmbindu-i cu afecţiune:

— Înţeleg că va trebui să trăiesc ceva

mai mult, până când toată lumea se va obişnui cu cele întâmplate.

M-a privit serios:

— Ştiu că ai fost acuzată pe nedrept şi mai ştiu de prietenia dintre tine şi Baron. Va trebui să te obişnuieşti cu noul tău mod de viaţă din care nu vor lipsi dificultăţile. Sper că afecţiunea pe care i-o porţi soţului tău te va ajuta să treci peste ele.

I-am sărutat mâna şi i-am mulţumit. Îl găseam înţelept şi încântător.

După aceea am stat de vorbă cu Conrad. Mi-a spus că unchiul lui a înţeles foarte bine situaţia după ce i-o explicase el.

Ambiţia Tatianei era să devină Mare Ducesă. Se gândise să-şi realizeze această ambiţie prin căsătorie. Îi stăteau în cale două persoane: Freya şi eu. De aceea plănuise să scape de amândouă odată. Familia ei ştia ce se întâmplase în Anglia. Ei aparţineau fracţiunii care dorise să-l înlocuiască pe Rudolph cu Sigmund.

— Aceste stătuleţe şi principate sunt mereu înţesate de asemenea intrigi – a spus Conrad. Totdeauna am fost de părere că ar fi foarte bine dacă ne-am reuni într-o singură ţară mare… un imperiu. Aşa am fi mai prosperi. Am deveni o mare putere. Aşa

cum suntem acum, ne măcinăm între noi. Tot felul de societăţi secrete urzesc într-una intrigi. Nimeni nu poate fi acuzat de moartea lui Rudolph. Fără îndoială că a fost ucis de un asasin plătit.

— Poate de fratele lui Katia.

— Foarte probabil. Locuia în apropiere şi ar fi fost mai comod să-l aleagă pe el. Dar cine ştie sigur? Oricum, el nu poate fi acuzat de crima comisă fiindcă s-a supus unor ordine, ca soldaţii. Sora ta a murit numai fiindcă era cu Rudolph. Cu ea personal n-a avut nimeni nimic… numai dacă nu există un copil care ar fi putut să devină moştenitor. Probabil că aşa s-a întâmplat. Ni se poate întâmplă şi nouă, ştii bine. Pippa, te-ai gândit ce viaţă vei duce după ce te-ai căsătorit cu mine? E o viaţă periculoasă aici. Nu seamănă cu cea dintr-o provincie englezească unde principalele motive de îngrijorare sunt fie pentru cine bat clopotele de înmormântare, fie numele celor care vor candida pentru consiliul parohial.

— Ştiu foarte bine ce mă aşteaptă, i-am spus – aşa cum ştia şi Francine. Oricum, n-aş schimba această viaţă pentru nimic în lume. E tot ceea ce mi-am dorit.

A spus:

— Mai e ceva. Poate că supuşilor n-o să le placă această căsătorie. Kollenitz nu poate obiecta pentru că Freya a fost cea care a rupt logodna. Dar cei de aici…

— Ar fi preferat să te însori cu Tatiana.

— Nu acum, pentru că Tatiana nu va mai părăsi mănăstirea. Va fi îngrijită acolo până se va însănătoşi, fiindcă ei spun că e bolnavă. Apoi se va călugări. Aşa se întâmplă în asemenea cazuri. Totdeauna a fost dezechilibrată. Cred că acum nu mai e întreagă la minte. S-ar putea să-şi revină… şi atunci o să vrea să rămână la mănăstire. Cât despre noi… Trebuie să aşteptăm, Pippa. Vom mai face o ceremonie nupţială… cu serbări în tot oraşul. Îmi pare rău, dar te-ai măritat cu mine, nu uita. Trebuie să înduri totul. Cum s-ar putea altfel? Cred că te vor accepta… cu timpul. Cum s-ar putea altfel? Unii vor considera povestea noastră romantică. Ştii cum sunt oamenii. Pe Freya au iertat-o. Mai mult chiar, au întâmpinat-o cu urale şi fiori. Întotdeauna au plăcut-o pe Freya.

— Îi înţeleg foarte bine – am spus – Freya este fermecătoare, tânără, frumoasă…

— Şi pe Gunther îl plac. De fapt le plac poveştile romantice, iar povestea fugii ei, cu cel pe care-l iubeşte i-a captivat… aşa cum probabil că până la urmă îi va captiva şi povestea noastră.

— Conrad, l-am întrebat pe un ton serios, nu-i aşa că *nu ţi-ar place* să renunţi la funcţia ta? înseamnă atât de mult pentru tine…

I-am văzut privirea visătoare din ochi. Fusese crescut în Bruxenstein pentru a conduce. Trebuia să învăţ să-l accept aşa cum era.

Capitolul 10

Domnu’n ceruri ne zâmbeşte

Două luni mai târziu, când a avut loc ceremonia nunţii noastre oficiale, eram deja sigură că sunt însărcinată. Gândul mă umplea de bucurie. Copilul meu avea să fie moştenitorul Ducatului.

Conrad arăta superb. Eu purtam o rochie de mireasă albă brodată cu perle. Niciodată nu purtasem ceva asemănător. Freya mi-a spus că arătam splendid, aşa cum se cuvenea să arate o viitoare Mare Ducesă. Prezenţa Marelui Duce la nunta noastră a pecetluit aprobarea ei oficială.

— Spre surprinderea mea, m-am comportat la înălţime.

După cununie ne-am plimbat în caleaşca regală pe străzile oraşului. Am ieşit apoi în balconul castelului încadrată de Conrad şi de Marele Duce, în timp ce mulţimea ne ovaţiona.

Conrad era încântat. Mă comportasem potrivit rangului pe care-l aveam acum. În noaptea aceea i-am spus că vom avea un copil.

Copilul urma să se nască peste şase luni şi trăiam liniştită la *Marmorsaal* în pădure. O trăsură mă ducea unde aveam nevoie.

Pe tânărul Zig îl luasem în slujba mea. N-am putut să-i uit bunătatea faţă de mine când am fost la nevoie.

Recunoştinţa lui m-a emoţionat şi mi-am dat seama că îmi va fi un servitor credincios.

Deseori o vizitam pe Daisy care era încântată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ori de câte ori mă vedea, în primele minute îmi arăta un respect deosebit, după care deveneam iar *don'şoara Pip.*

Şi apoi... s-a petrecut atât de brusc... atunci când nu mai aveam nicio speranţă.

Am venit la Daisy fără să o anunţ. Gisela era şi ea. Când m-a văzut, Daisy m-a poftit ceremonioasă în salonaşul ei unde gemenii lui Gisela – Cari şi Gretchen – se jucau cu Hansie.

— Te rog ia loc unde doreşti, m-a invitat Daisy îmbujorată şi încântată de onoarea pe care considera că i-o fac. Gisela era la fel de emoţionată şi nu-şi găsea locul.

— Pentru Dumnezeu, Daisy, încetează odată! Sunt aceeaşi, nu m-am schimbat.

Daisy i-a făcut cu ochiul lui Gisela.

— Auzi la ea! Viitoarea Mare Ducesă! Cum vă simţiţi astăzi, doamnă? Ce face ăl mic?

— Extraordinar de bine, Daisy. Mişcă într-una. E semn bun.

— Bun, dar puţin incomod. Ce face Hansie?

— Hansie e băiat bun… câteodată!

— Dar gemenii?

Se ridicaseră în picioare şi mă priveau cu gravitate. Simţiseră parcă atitudinea respectuoasă a celor vârstnici faţă de mine.

— Mă cunoşti, i-am spus lui Cari.

A încuviinţat din cap.

— Arată-mi jucăriile tale.

Gretchen a ridicat de jos un mieluţ de

pluş şi mi l-a întins.

— E foarte drăguţ, i-am spus. Cum. Îl cheamă?

— Franz.

— E un miel drăgălaş.

Copiii au aprobat dând din cap.

— Se joacă aşa de bine... gemenii şi Hansie – a spus Daisy. E plăcut când vine Gisela la mine sau când mă duc eu la ea. Mai stăm de vorbă şi copiii se joacă. O să vezi tu când o să ai şi tu unul.

— Toate clopotele vor suna atunci, a adăugat Gisela.

— Şi eu am un clopoţel – m-a anunţat Gretchen.

— Eu am o vulpe... o vulpiţă... a rostit Cari.

— Şi cum o cheamă?

— *Fuchs* a răspuns Gretchen.

Cari s-a apropiat de mine şi mi-a spus confidenţial:

— Eu îi spun *Puiuţ.*

Am simţit că se învârteşte casa cu mine. Pronunţase cuvântul *Puiuţ" în* limba engleză cu un accent desăvârşit. Mi-am amintit de scrisorile lui Francine pe care le ştiam cuvânt cu cuvânt.

— Cum îi spui? l-am întrebat emoţionată.

— Puiuţ! a strigat. Puiuţ! Puiuţ!

— De ce? l-am întrebat din nou.

— Aşa îmi spunea mami mai demult... când aveam altă mami...

Se făcuse linişte. Gisela se îngălbenise la faţă. Cari îşi ridicase vulpea de pe jos şi-i spunea:

— Puiuţ! Eşti un Puiuţ bun şi cuminte.

— M-am auzit spunând:

— El e copilul. Cari.

Ea nu a negat. Mă privea palidă şi înfricoşată.

Gisela şi-a dat seama că nu mai avea ce să facă şi mi-a povestit tot. M-a asigurat că nu mi-a spus mai înainte pentru că Francine o pusese să jure că nu o va face până. Când copilul nu va fi în siguranţă.

Francine dusese o viaţă solitară în pavilionul de vânătoare aşteptând vizitele lui Rudolph. Se împrietenise cu Gisela şi Katia. De la Katia afla ce intrigi se mai ţes la Castel. Trebuie că şi-a dat seama că viaţa lui Rudolph este în pericol. Când a înţeles că e însărcinată teama ei s-a dublat.

Trăind izolată nu i-a fost greu să-şi ascundă sarcina. Cele două femei i-au fost prietene credincioase. Au mai ajutat-o un preot şi o moaşă care locuise în apropiere

de pavilion. Francine şi Rudolph s-au hotărât să nu spună nimănui că vor avea un copil, moştenitor al Ducatului, până când viaţa lor nu va fi în siguranţă. Şi cu ajutorul prietenilor lor, aşa s-a şi întâmplat.

Marele Duce nu ştiuse nimic despre căsătoria lui Rudolph căruia îi fusese teamă să-i mărturisească tatălui său din raţiuni politice, deoarece Bruxenstein avea nevoie de ajutor de la Kollenitz. Dacă s-ar fi ştiut că Rudolph a rupt logodna cu Freya s-ar fi iscat mari tulburări.

Astfel că Rudolph a tăinuit totul. Era un bărbat fermecător, dar cu un caracter slab, pe linia minimei rezistenţe în orice împrejurare. A păstrat secretă cununia cu Francine ca şi naşterea fiului său.

Copilul s-a născut şi a fost botezat cu numele de Rudolph. În acelaşi moment Gisela o năştea pe Gretchen şi li s-a părut o idee nemaipomenită să spună că Gisela a născut gemeni. Astfel Francine îşi păstra propriul copil aproape de ea. Putea să-l vadă în fiecare zi iar cei doi copii, Gretchen şi micuţul băieţel căruia pentru mai multă siguranţă îi spuneau Cari erau cu ea în permanenţă.

Francine spusese că Rudolph îi va

mărturisi tatălui său, dar el tot amânase, iar la sfârşit, când copilul avea aproape un an, sosise şi noaptea aceea în care Rudolph şi Francine fuseseră asasinaţi.

Acum Gisela era îngrozită. Îşi iubea copilul pe care îl adoptase şi ştia că dacă s-ar fi ştiut adevărata identitate a acestuia, viaţa lui ar fi fost în mare pericol. Mai mult, îi jurase lui Francine că nu va dezvălui adevărata identitate a copilului până nu va fi sigură că el va fi acceptat drept cine este.

Era ciudat că chiar copilul însuşi făcuse posibilă descoperirea.

Marele Duce a ascultat cu gravitate povestea. Apoi i-a pus la curent cu acest secret pe miniştrii săi.

Verdictul a fost unanim. Legea eredităţii trebuia să aibă întâietate. Copilul era moştenitorul Ducatului şi trebuia crescut şi educat cu conştiinţa responsabilităţilor pe care va trebui să şi le asume într-o zi.

S-a hotărât că totul va fi dat în vileag. Întreaga istorie va fi făcută cunoscută tuturor. Căsătoria lui Rudolph cu Francine va fi dovedită. Exista foaia din registrul bisericii şi la o nevoie putea fi găsit şi preotul care îi cununase.

Moaşa şi toţi cei care jucaseră un rol cât

de mic în această conspiraţie a tăcerii vor fi scoşi la lumină şi adevărul va fi dezvăluit, restabilit.

Era o poveste romantică, violentă, sălbatică, dar astfel de poveşti nu erau neobişnuite. Ăsta era adevărul, şi oamenii trebuiau să-l cunoască.

Acele zile mi-au rămas în memorie ca unele din cele mai stranii din viaţa mea. Mi-amintesc cum treceam cu Conrad pe străzi în caleaşca regală însoţiţi de Marele Duce şi de micul Cari – acum Rudolph.

Băiatul lua totul ca pe ceva cuvenit, de parcă pentru toţi băieţii crescuţi în vilele din pădure era cel mai natural lucru de pe pământ să se plimbe în căleşti şi să fie aclamaţi de mulţime.

Mai era un lucru care îl scotea din sărite şi asta era să fie despărţit de Gretchen. Aşa că s-a hotărât ca Gretchen să fie adusă la castel şi cei doi copii să continue să fie împreună.

Gisela nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. Se simţea uşurată de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe umeri. Se temuse totdeauna pentru Cari, iar gândul că mica ei Gretchen o să trăiască într-un castel şi să devină învăţată, rămânând lângă Cari –

pentru ea rămăsese pentru totdeauna Cari – i se părea că este ceva care nici n-ar fi fost posibil.

Poate că fusese o zi bună ziua în care Francine, frumoasa doamnă venită din Anglia, devenise prietena ei.

E uluitor ce repede uită lumea. După şase luni, povestea părea o istorie de demult, iar un an mai târziu când a murit Marele Duce, Bruxenstein-ul a căpătat un regent – pe Conrad – cu o nevastă care, deşi era englezoaică şi odată fusese guvernanta Contesei Freya, fusese acceptată ca Baroană, nevasta regentului. Aveam de acum un fiu al meu propriu pe care-l botezasem Conrad după tatăl său iar Freya care urma şi ea să devină în curând mamă fusese unul dintre participanţii importanţi la botez.

Au acceptat ceremonia ca pe un fapt al vieţii şi cât timp eram cu familia mea eram fericită. M-am simţit uşurată să mă văd acceptată pentru că în fond nu eram doar soţia regentului ci şi mătuşa moştenitorului tronului. Spre surpriza mea, în timpul ultimelor luni ale vieţii, devenisem o prietenă a Marelui Duce căruia, după primul şoc, începuse să-i placă turnura

evenimentelor atât timp cât ţara trăia în pace şi prosperitate.

Freya era fericită. Gunther era fericit. Contele şi Contesa pe care eu nu-i cunoscusem şi nu-i înţelesesem prea bine ajunseseră să accepte liniştiţi lucrurile. Faptul că fuseseră amestecaţi în acea fracţiune care pusese la cale asasinarea lui Rudolph părea acum foarte probabil. Dacă ei avuseseră un plan să-l însoare pe Sigmund cu Tatiana sau că simţeau, aşa cum simţeau mulţi alţii, că guvernarea lui Rudolph ar fi fost dezastruoasă pentru Bruxenstein, n-aveam de unde să ştiu. Am descoperit că erau mulţi patrioţi înflăcăraţi care considerau că moartea lui Rudolph era preferabilă unui război în care ar fi fost aruncată ţara de o guvernare slabă. Se prea poate ca şi Contele şi Contesa să fi fost printre ei. Ştiam că Sigmund nu era în niciun fel amestecat în moartea lui Rudolph. De fapt preferase viaţa liberă pe care o dusese înainte ca grijile statului să înceapă să-l apese.

— Totul aparţine trecutului, spunea el, şi nu câştigi nimic dacă încerci să-l dezgropi… chiar dacă descoperi întregul adevăr.

Şi desigur, avea dreptate.

Tatiana rămăsese la mănăstire. Că avea într-adevăr mintea rătăcită sau că se complăcea doar în această situaţie era un lucru de care nu eram sigură. Încercase să ne omoare, pe Freya şi pe mine, dar cât timp rămânea închisă departe eram gata amândouă să uităm totul.

Şi aşa lunile treceau una după alta.

Când fiul meu avea doi ani am făcut împreună cu soţul meu Conrad o călătorie în Anglia. Granter’s Grange fusese pregătit pentru venirea noastră şi mi sa părea atât de ciudat să mă întorc şi să văd coliba în care mama lui Daisy locuia încă şi atârna rufele la uscat în serile de vară.

Daisy era cu noi, lucru care îmi făcea multă plăcere, dar nu aveam de gând să stăm prea mult pentru că nu suportam să fim departe de copiii noştri.

Stăteam şi priveam zidurile gri de la Manor. Acum părea diferit pentru că pe pajişti se jucau copii. Erau patru – doi băieţi şi două fetiţe. Trebuie să fi fost copiii vărului Arthur.

Sofia m-a făcut să mă simt bine venită. Era limpede că era fericită şi mă gândeam ce extraordinar lucru era faptul că vărul Arthur, care păruse un soţ imposibil pentru

Francine şi pentru mine, s-a dovedit a fi bun pentru Sophia. Am fost şi mai uimită când l-am văzut pe vărul Arthur. Se mai rotunjise şi părea deosebit de mulţumit. Se bucura vizibil de viaţa de familie şi am fost uimită să văd că nu le era frică deloc de el copiilor. Mă întrebam cum arăta când le dădea lecţii de educaţie religioasă.

Când am rămas singură cu el a fost puţin încurcat, ca şi cum ar fi încercat să-mi spună ceva şi nu ştia cum să înceapă.

I-am spus:

— Căsătoria te-a schimbat, vere Arthur.

— A admis că aşa era.

— Trebuie să vă fi părut nesuferit şi ţie şi lui Francine, a murmurat.

— Ai fost, am încuviinţat. Dar acum eşti alt om.

— Eram ipocrit, Philippa – a mărturisit. Când privesc înapoi mă dispreţuiesc singur. Şi asta nu-i nimic. Sunt cu adevărat un criminal…

Am râs.

— Categoric, nu. Ce înţelegi prin criminal? Să uiţi să-ţi spui rugăciunea într-o seară?

S-a aplecat spre mine şi mi-a luat mâna.

— Mă temeam de sărăcie, a spus. Nu

mai vroiam să trăiesc de azi pe mâine o viaţă de preot prăpădit… ceea ce aş fi făcut dacă n-ar fi existat bunicul tău. Doream Greystone Manor… îl vroiam cu disperare. Mi-a reuşit… dar nu l-am meritat.

— Oh, prostii! Ai făcut din el un loc fericit. Copiii sunt adorabili.

— Asta aşa e, a spus el, dar nu merit norocul care a dat peste mine. Mă bucur că am ocazia să-ţi vorbesc. Te-am judecat greşit, Philippa. Eram gata… Dar lasă-mă să-ţi explic. Îmi doream cu disperare Greystone Manor, aşa că am devenit exact persoana pe care o vroia bunicul tău. De aceea a hotărât că trebuia să mă însor cu tine sau cu Francine. Ştiu ce a ieşit din asta. Nu m-am însurat cu nici una dintre voi. Pentru mine totdeauna nu a contat decât Sophia.

— Oh, vere Arthur, dacă am fi ştiut!

— N-am îndrăznit să spun. Sophia şi cu mine eram îndrăgostiţi de câtva timp… Apoi a rămas însărcinată. A venit noaptea în care a murit bunicul tău. Te-ai certat cu el şi au auzit toţi. El era foarte agitat. M-am gândit că dacă pierduse orice speranţă să ne comportăm conform dorinţelor lui, n-o să vrea să ne piardă pe toţi şi cât timp era

stăpânit de această stare era timpul să-i spun ce se întâmplase. M-am dus în camera lui. I-am mărturisit că trebuia să mă însor imediat cu Sophia. N-am să-i uit niciodată figura. Era în cămaşă de noapte şi degetele îi tremurau. S-a uitat neîncrezător la mine şi apoi s-a dat jos din pat. Credeam că vrea să mă lovească. Venea spre mine şi am întins mâinile să mă apăr. Nu ştiu dacă l-am împins sau nu. Totul s-a petrecut aşa de repede! A căzut pe spate şi s-a lovit la cap. Am fost cuprins de panică pentru că mi-am dat seama că e mort. Nu eu l-am omorât. A căzut. Mi-am dat seama că vor fi destule probleme. Totul va ieşi la iveală... Trebuia să mă gândesc la Sophia... Trebuia să acţionez rapid...

— Aşa că – am spus – ai dat foc...

A încuviinţat.

— N-ar fi trebuit să te las să suferi niciodată, Philippa, a spus grăbit. Dacă lucrurile ar fi mers mai departe... Trebuia să spun adevărul. Dar era Sophia şi copilul pe care îl purta... înţelegi? Dacă puteam trece totul sub tăcere... dacă s-ar fi descoperit...

— Chiar dacă suspiciunea plana asupra mea?

— Niciodată nu te-ar fi acuzat. A fost un accident totuşi şi, Philippa, erai tânără… ai plecat. Nu mă simţeam vinovat… cu excepţia faptului că erai implicată.

Gândurile mi s-au întors înapoi la acele zile ciudate. Mi-am amintit ce neaşteptat de amabil fusese cu mine. Auzeam ţipetele copiilor pe pajişte şi i-am strâns mâna.

Deodată, m-am simţit fericită. M-am uitat în sus şi am văzut o ciocârlie zburând în înalturi. Am spus:

Ciocârlia se roteşte
Cântecu-i se'nalţă-n vânt
Domnu'n ceruri ne zâmbeşte
Este pace pe pământ.

Sfârșit

bestseller

VICTORIA HOLT

... este considerată regina intrigilor romantice, desfăşurate în decoruri fascinante, exotice.

Eroinele sale şi-au făcut milioane de prieteni în întreaga lume, iar romanele ei, tipărite în zeci de milioane de exemplare, au devenit bestseller-uri de neuitat.

VÎRTEJUL PASIUNILOR

Philippa se hotărăşte să afle adevărul despre moartea aventuroasei ei surori Francine, victimă a unui scandal celebru din înalta societate a ţării unde fugise cu misteriosul ei iubit.

Prinsă într-o urzeală de intrigi politice şi amoroase, va fi atrasă însă, la rîndul ei, într-o pasiune mistuitoare ce tinde să-i devină fatală...

editura
Karat

Lei 300